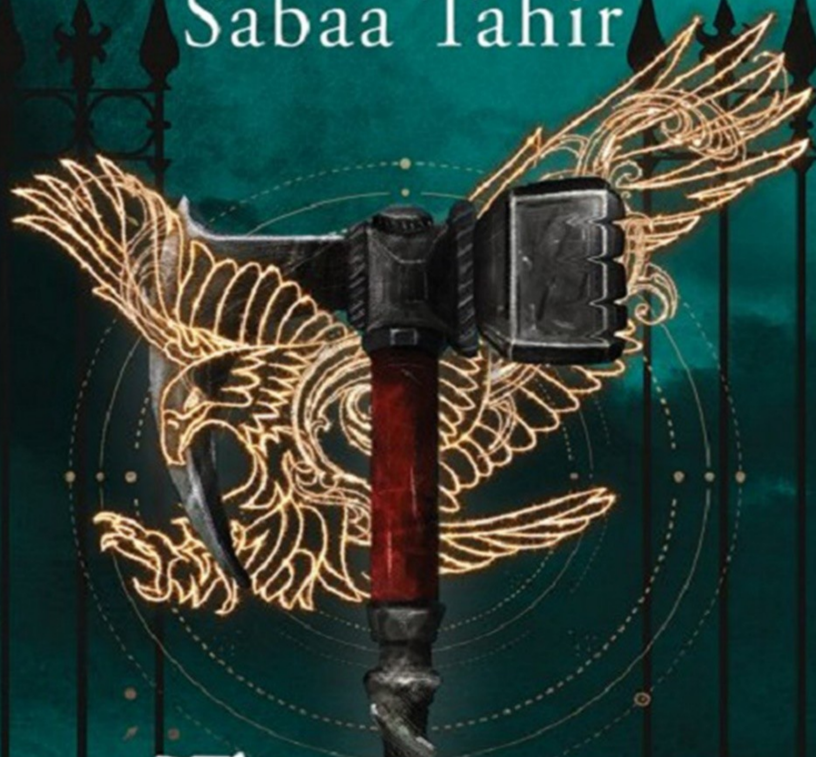
Sabaa Tahir

ELIAS ȘI SPIOANA CĂRTURARILOR

III

MOARTEA LA PORȚI

SABAA TAHIR

Seria: Elias și spioana Cărturarilor #3

MOARTEA LA PORȚI

Original: *A Reaper at the Gates* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA ARSINTESCU

virtual-project.eu

Editura: GRUPUL EDITORIAL ART

2020

PARTEA I

Regele Nenumitului

1. Zburătorul

Iubești prea mult, regele meu.

Regina mea a rostit adesea aceste cuvinte, de-a lungul secolelor petrecute împreună. La început, cu un zâmbet. Dar, în ultimii ani, încruntând din sprâncene. Cu privirea ațintită asupra copiilor noștri care fugeau peste tot prin palat, cu corpurile pâlpâind din flacără în carne, mici furtuni de imposibilă frumusețe.

— Mă tem pentru tine, *Meherya.*

Îi tremura vocea.

— Mă tem de ce vei face dacă pățesc ceva rău cei pe care îi iubești.

— N-o să vi se întâmple niciun rău. Jur.

Am vorbit cu pasiunea și prostia tinereții, deși, desigur, nu mai eram tânăr. Nici măcar atunci. În ziua aceea, vânturile dinspre râu i-au ciufulit părul noptatic, iar soarele a turnat aur lichid printre perdelele care se legănau la ferestre. I-a luminat în chihlimbar pe copiii noștri, care lăsau în spatele lor urme pârjolite și râsete pe pardoseala de piatră.

Spaimele o țineau captivă. I-am căutat mâinile.

— Voi distruge pe oricine a îndrăznit să-ți facă rău, am zis.

— *Meherya,* nu.

M-am întrebat în anii care au trecut de-atunci dacă știa deja *ce* urma să devin.

— Jură că n-o vei face niciodată. Tu ești *Meherya* al nostru. Inima ta este făcută să iubească. Să dăruiască, nu să ia. De aceea ești tu regele djinnilor. Jură.

Am depus două jurăminte în ziua aceea. Să apăr, mereu. Să iubesc, mereu.

După un an, le încălcasem pe amândouă.

*

Steaua atârnă de peretele grotei, departe de ochii oamenilor. Are formă de romb și o crăpătură îngustă în vârf. De jur-împrejurul ei se întind ca o pânză de păianjen zgârieturi fine, o amintire a zilei când au sfărâmat-o Cărturarii, după ce mi-au luat prizonier poporul. Metalul strălucește nerăbdător, ca privirea feroce cu care își fixează prada o fiară a junglei. O putere enormă zace în această armă – destulă cât să distrugă un oraș străvechi, un popor străvechi. Destulă cât să-i întemnițeze pe djinni pentru o mie de ani.

Destulă cât să-i elibereze.

Steaua vibrează, ca și cum ar simți brățara de la încheietura mânii mele și ar tânji după partea care îi lipsește. Simt un junghi dureros când ridic brățara, iar aceasta se prelinge ca un țipar de argint, unindu-se cu Steaua. Crăpătura din vârful ei se închide.

Cele patru vârfuri ale Stelei luminează până în colțurile cele mai îndepărtate ale grotei din granit pestriț, smulgând un val de șuierături dezaprobatoare din partea creaturilor din jurul meu. Pe urmă lumina scade, lăsând doar razele palide ale lunii. Ghulii foșnesc pe lângă gleznele mele.

Stăpâne. Stăpâne.

În spatele lor, Suveranul Spectrelor așteaptă ordinele mele, împreună cu regii și reginele efriților – de vânt și de mare, de nisip și de peșteră, de aer și de zăpadă.

În timp ce ei mă urmăresc tăcuți și preocupați, eu mă gândesc la pergamentul pe care îl țin în mâini. Este la fel de discret ca nisipul. Dar cuvintele din el nu sunt la fel.

Suveranul Spectrelor se apropie, la ordinele mele. Se supune fără tragere de inimă, înfricoșat de magia mea, dar căznindu-se mereu să se elibereze. Încă mai am nevoie de el. Spectrele sunt frânturi răzlețe de suflete pierdute, adunate laolaltă de vrăji străvechi, și sunt imposibil de detectat, atunci când doresc. Chiar și de către faimoasele Măști ale Imperiului.

În timp ce îi întind pergamentul, o aud pe ea. Vocea reginei mele e o șoaptă, blândă ca lumina lumânării într-o noapte friguroasă. *Dacă faci asta, nu te mai poți întoarce niciodată. Orice speranță e pierdută pentru tine,* Meherya. *Gândește-te bine.*

Ascult ce-mi cere. Mă gândesc.

Pe urmă îmi amintesc că ea a murit, a dispărut și așa stau lucrurile de un mileniu. Prezența ei e o închipuire. Vocea ei este slăbiciunea mea. Îi dau pergamentul Suveranului Spectrelor.

— Vezi dacă afli aici ceva despre Sfrânciocul Helene Aquilla, îi spun. Altcineva nu ne interesează.

El se înclină, iar efriții înaintează. Le ordon efriților de aer să iasă; am altă treabă pentru ei. Restul îngenunchează.

— Cu mult timp în urmă, le-ați dăruit Cărturarilor cunoașterea care a condus la distrugerea poporului meu și a lumii supranaturale.

Amintirea îi scutură, ca o undă de șoc.

— Vă ofer izbăvirea. Mergeți la noii noștri aliați din sud. Ajutați-i să înțeleagă ce pot atrage din locurile întunecate. Luna Grânelor[1] va urca pe cer peste jumătate de an. Aveți grijă să terminați treaba până atunci. Iar voi – ghulii se trag mai aproape – ghiftuiți-vă! Nu mă dezamăgiți!

După ce pleacă toți, mă uit lung la Stea și mă gândesc la perfida femeie-djinn care a contribuit la apariția ei pe lume. Poate că unui om i s-ar fi părut că arma strălucește plină de promisiuni.

Eu nu simt decât ură.

Îmi apare în minte un chip. Laia din Serra. Îmi amintesc căldura pielii ei sub mâinile mele, cum și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Cum a închis ochii, și scobitura aurie a gâtului ei. Semăna la atingere cu pragul ușii fostei mele case când era papura proaspăt schimbată. Te simțeai în siguranță când o atingeai.

Ai iubit-o, spune regina mea. *Și pe urmă i-ai făcut rău.*

N-ar trebui să-mi stăruie în minte faptul că am trădat-o pe Cărturăreasă. Am înșelat sute înaintea ei.

Și totuși, nu mă simt în largul meu. S-a întâmplat ceva inexplicabil după ce Laia din Serra mi-a dat brățara ei – după ce și-a dat seama că băiatul căruia îi spunea Keenan nu era decât o iluzie. La fel ca toți oamenii, a zărit în ochii mei cele mai întunecate momente ale vieții ei. Dar când m-am uitat eu în sufletul ei, ceva – *cineva* – s-a uitat înapoi la mine: regina mea, privindu-mă peste secole.

---

[1] *Grain Moon* – numele dat zilei cu lună plină din luna august de către unele triburi de nativi americani din America de Nord.

I-am văzut repulsia. Tristețea pentru ce devenisem. Am văzut durerea pentru ce suferiseră copiii noștri și poporul nostru în mâinile Cărturarilor.

Mă gândesc la regina mea de fiecare dată când trădez pe cineva. Mă gândesc la toți oamenii din ultima mie de ani pe care i-am găsit, i-am manipulat și i-am iubit până când mi-au dat de bunăvoie bucata lor de Stea, cu dragoste în suflet. Iar și iar și iar.

Dar nu mi-am mai văzut niciodată regina în privirea altcuiva. N-am mai simțit niciodată cu atâta putere tăișul ascuțit al dezamăgirii ei.

Încă o dată. Numai o dată.

Regina mea vorbește. *Nu face asta. Te rog*.

Îi înăbuș vocea. Îi înăbuș amintirea. Cred că n-o voi mai auzi din nou.

2. Laia

Atacul ăsta mi se pare în întregime greșit. Darin și cu mine o știm amândoi, chiar dacă niciunul dintre noi nu dorește s-o spună.

Fratele meu nu vorbește mult zilele astea.

Furgoanele-fantomă pe care le urmărim se opresc în sfârșit lângă un sat Războinic. Mă ridic din tufele pline de zăpadă în care ne ascundem și îi fac semn din cap lui Darin. El mă prinde de mână și mă strânge ușor. *Ai grijă.*

Mă străduiesc să devin invizibilă, o putere trezită în mine de curând, cu care încă mă obișnuiesc. Răsuflarea mea scoate nori albi, un fel de șarpe care se unduiește după o melodie neștiută. În alte locuri din Imperiu îmbobocește primăvara. Însă aici, aproape de Antium, de capitală, iarna încă ne biciuiește peste față cu degetele ei reci.

E trecut de miezul nopții, iar cele câteva felinare care ard în sat sfârâie în bătaia tot mai puternică a vântului. După ce intru în perimetrul caravanei cu prizonieri, imit cu voce joasă strigătul unei bufnițe de zăpadă, o pasăre destul de des întâlnită în această parte a Imperiului.

În timp ce mă furișez spre furgoanele-fantomă, mă furnică pielea. Mă întorc repede, instinctul îmi transmite un avertisment. Culmea din apropiere e pustie, iar soldații auxiliari care stau de gardă nici nu se clintesc. Nimic nu pare să fie în neregulă.

Ești doar încordată, Laia. Ca de obicei. Din tabăra noastră de la periferia Anticamerei, aflată la 30 de kilometri depărtare, Darin și cu mine am plănuit și am întreprins șase atacuri asupra caravanelor cu prizonieri ale Imperiului. Fratele meu n-a turnat nicio bucățică de oțel de Serra. Eu n-am răspuns scrisorilor lui Araj, conducătorul Cărturar care a evadat din închisoarea Kauf împreună cu noi. Dar, împreună cu Afya Ara-Nur și oamenii ei, am ajutat în ultimele două luni la eliberarea a patru sute de Cărturari și de Tribali.

Asta, însă, nu ne garantează succesul în cazul acestei caravane. Pentru că această caravană e diferită.

La marginea perimetrului își croiesc drum în tabăra dintre copaci bine cunoscutele siluete îmbrăcate în negru. Afya și oamenii ei au reacționat la semnalul meu și se pregătesc de atac. Prezența lor îmi dă curaj. Am aflat despre aceste furgoane-fantomă și despre prizonierii pe care îi transportă doar datorită femeii Tribale care m-a ajutat să-l eliberez pe Darin din închisoarea Kauf.

Simt șperaclele în mână ca pe niște lame de gheață. Șase furgoane stau în semicerc, cu două căruțe cu provizii între ele. Majoritatea soldaților se ocupă de cai și de focurile de tabără. Ninge în rafale și când mă opresc la primul vagon și mă apuc să-i descui lacătul, mi se așterne zăpadă pe față. Mecanismul încuietorii se dovedește un mister pentru mâinile mele înghețate și stângace. *Mai repede, Laia.*

Din furgon nu se aude niciun zgomot, parcă ar fi gol. Dar eu știu adevărul. Curând, un scâncet de copil sparge liniștea. Cineva îl înăbușă imediat. Prizonierii au învățat că numai liniștea îi ajută să se ferească de suferință.

— Unde mama iadului e toată lumea? mugește o voce în urechea mea.

Aproape că scap șperaclele. Pe lângă mine trece cu pași mari un legionar și simt pe spinare un fior de frică. Nu îndrăznesc nici să respir. *Dacă mă vede? Dacă mă părăsește invizibilitatea?* Mi

s-a mai întâmplat și altă dată, când am fost atacată sau într-o mulțime mare.

— Trezește-l pe hangiu, îi spune legionarul auxiliarului care dă fuga spre el. Spune-i să dea cep la butoi și să pregătească niște camere.

— Hanul e pustiu, domnule. Satul pare părăsit.

Războinicii nu-și părăsesc satele, nici măcar în toiul iernii. Doar dacă îi lovește o molimă. Dar Afya ar fi aflat, dacă era cazul.

Nu-i treaba ta de ce au plecat sătenii, Laia. Deschide lacătele.

Auxiliarul și legionarul se îndreaptă spre han. Imediat ce nu se mai văd, bag șperaclul în lacăt. Dar metalul geme, înțepenit de ger.

Haide! Fără Elias Veturius care să se ocupe de jumătate dintre lacăte, trebuie să muncesc de două ori mai repede. N-am timp să mă gândesc la prietenul meu, dar nu-mi pot înăbuși îngrijorarea. Prezența lui în timpul atacurilor ne-a ajutat să nu fim prinși. *A spus* că va fi aici.

Ce i s-o fi întâmplat lui Elias? Nu mă lasă baltă niciodată. *În ce privește atacurile, cel puțin.* Să fi aflat Shaeva că ne-a ajutat, pe Darin și pe mine, să traversăm Anticamera pe furiș, venind din căsuța noastră aflată în Teritoriile Libere? Oare îl pedepsește?

Știu puține lucruri despre Păzitoarea Sufletelor – e rezervată, iar eu presupun că nu-i place de mine. În unele zile, când Elias iese din Anticameră ca să ne viziteze pe mine și pe Darin, știu că femeia-djinn ne urmărește și nu simt ranchiună. Doar tristețe. Dar, cerul mi-e martor, nu sunt eu persoana potrivită să judece răutatea ascunsă.

Dacă era vorba despre orice altă caravană – despre orice alt prizonier pe care încercam să-l eliberăm – nu i-aș fi pus în pericol pe Darin, pe Tribali, sau chiar pe mine.

Dar le-o datorăm lui Mamie Rila și prizonierilor din tribul Saif să îi eliberăm. Mama Tribală a lui Elias și-a sacrificat corpul, libertatea și tribul ca eu să-l pot salva pe Darin. N-o pot lăsa de izbeliște.

Elias nu-i aici. Ești singură. Mișcă-te!

Lacătul se deschide în sfârșit, iar eu trec la furgonul următor. Între copaci, la numai câțiva metri, Afya probabil că înjură întârzierea. Cu cât îmi ia mie mai mult timp, cu atât crește riscul să ne prindă Războinicii.

După ce sparg și ultimul lacăt, fluier un semnal. *Sfârrr. Sfârrr. Sfârrr.* Săgeți zboară prin aer. Războinicii de pe marginea taberei se prăbușesc fără zgomot, lăsați fără simțire de otrava rară din sud în care au fost înmuiate vârfurile de săgeți. Șase Tribali se apropie de soldați și le taie gâturile.

Mă uit în altă parte, dar tot aud carnea retezată, horcăitul ultimei suflări. Știu că trebuie să facem asta. Fără oțelul de Serra, oamenii Afyei nu pot ține piept înaintării Războinicilor, căci li se rup săbiile. Dar există în acest mod de a ucide o eficiență care îmi îngheață sângele în vine. Mă întreb dacă îl voi folosi și eu vreodată.

Din umbră apare o siluetă măruntă, cu arma strălucind. Tatuajele complicate care o înseamnă drept *Zaldara,* conducătoarea tribului ei, sunt ascunse de mâneci lungi și negre. Fluier spre Afya Ara-Nur, să știe unde sunt.

— Ți-a luat prea mult, zice ea și se uită în jur, clătinându-și cozile negre și roșii. Unde mama iadului e Elias? A învățat și el să devină invizibil?

Elias i-a spus în cele din urmă Afyei despre Anticameră, despre cum a murit în închisoarea Kauf, despre cum a înviat și ce înțelegere a făcut cu Shaeva. În ziua aceea, înainte să mă găsească pe mine, femeia Tribală îl blestemase de mama focului. Mie îmi spusese: *Uită-l, Laia. E o prostie să te îndrăgostești de unul care-a murit și vorbește cu spiritele, oricât ar fi el de frumos!*

— Elias n-a venit.

Afya îl înjură în sadheză, apoi se îndreaptă spre furgoane. Le explică încet prizonierilor că trebuie să îi urmeze pe oamenii ei fără să facă niciun zgomot.

Din sat, de la cincizeci de metri depărtare, se aud strigăte și zbârnâitul unei corzi de arc. O las în urmă pe Afya și alerg spre case, unde, pe o alee întunecată de lângă hanul din sat, luptătorii ei se înfruntă cu șase soldați ai Imperiului, printre care și legionarul aflat la comandă. Săgeți și sulițe Tribale țin piept cu pricepere săbiilor ucigașe ale Războinicilor. Mă reped în încăierare și lovesc cu mânerul paloșului în tâmpla unui auxiliar. Nu era nevoie să mă obosesc. Soldații sunt învinși repede.

Prea repede.

Trebuie să mai fie alți soldați prin preajmă – trupe ascunse. Sau stă la pândă, nevăzută, o Mască.

— Laia.

Tresar, auzindu-mi numele. Pielea aurie a lui Darin e înnegrită de noroi, ca să-l ascundă. Și-a tras o glugă peste părul ciufulit, de culoarea mierii, care în cele din urmă i-a crescut. Cine îl vede n-ar crede că a supraviețuit unui prizonierat de șase luni la Kauf. În minte, însă, fratele meu continuă să se lupte cu demonii. Exact demonii aceia care l-au împiedicat să facă oțel de Serra.

E aici, îmi spun eu cu asprime. *Se luptă. Ajută. Va face și arme când va fi pregătit.*

— Mamie nu-i acolo, zice el cu vocea răgușită, de nevorbit, când îl bat pe umăr. L-am găsit pe Shan, fiul ei adoptiv. Mi-a spus că au scos-o soldații din furgonul ei, atunci când s-a oprit caravana pentru noapte.

— Pesemne că-i în sat, zic eu. Scoate prizonierii de-aici. O găsesc eu.

— Satul n-ar trebui să fie părăsit, zice Darin. Ceva mi se pare în neregulă. Pleacă. O caut eu pe Mamie.

— Unul dintre voi s-o caute neapărat, zice Afya apărând în spatele nostru. Pentru că eu n-o caut, avem prizonieri de ascuns.

— Dacă ceva merge prost, eu pot scăpa devenind invizibilă, le spun. Mă întorc în tabără cât de curând.

Fratele meu ridică din sprâncene, gândindu-se la vorbele mele în felul lui tăcut. Când vrea, e de neclintit ca munții – la fel cum era mama.

— Merg cu tine peste tot, surioară. Așa ar vrea și Elias. El știe…

— Dacă ești atât de bun prieten cu Elias, spune-i că data viitoare când se angajează să ne ajute într-un raid trebuie să și apară, șuier eu.

Gura lui Darin se strâmbă într-un zâmbet scurt. Zâmbetul mamei.

— Laia, știu că ești furioasă pe Elias, dar el…

— Ferească-mă cerul de bărbați în viața mea și de toate lucrurile pe care cred ei că le știu! Pleacă de-aici! Afya are nevoie de tine. Prizonierii au nevoie de tine. Du-te!

O rup la fugă în sat înainte să protesteze el. Nu-s mai mult de o sută de căsuțe cu acoperișurile de paie încovoiate sub zăpadă, cu ulițe înguste și întunecoase. Vântul vuiește prin grădinile bine îngrijite, iar eu aproape mă împiedic de o mătură abandonată în

drum. Simt că sătenii au părăsit locul ăsta de puțină vreme și în grabă.

Umblu cu grijă, atentă la ce-ar putea pândi în umbră. Mă urmăresc poveștile șoptite prin taverne și în jurul focurilor de tabără ale Tribalilor: spectre care le spintecă gâtul marinarilor din Marinn. Familii de Cărturari găsite în taberele transformate în cenușă din Teritoriile Libere. Năluci – mici amenințări înaripate – care distrug furgoanele și scot turmele din minți.

Toate astea, sunt sigură, nu-s decât lucrarea nebunească a creaturii care își spunea Keenan.

Zburătorul.

Mă opresc și mă uit pe geamul din față al unei căsuțe scufundate în întuneric. În bezna de iad a nopții, nu pot vedea nimic. În timp ce înaintez spre casa următoare, în oceanul minții mele începe să dea târcoale vinovăția, simțindu-mi slăbiciunea. *Tu i-ai dat Zburătorului brățara,* șuieră ea șerpește. *Tu ai căzut pradă manipulării lui. Iar el e acum cu un pas mai aproape să-i distrugă pe Cărturari. Când va găsit restul Stelei, îi va elibera pe djinni. Ce-o să te faci atunci, Laia?*

Încerc să mă conving că ar putea dura ani în șir până să găsească Zburătorul următoarea bucată de Stea. Și că s-ar putea să nu mai fi rămas de găsit doar una. Poate sunt zeci de bucăți.

Un licăr de lumină în față. Îmi smulg gândurile de la Zburător și mă duc spre o casă din partea de nord a satului. Are ușa întredeschisă. Înăuntru arde o lampă. Ușa e înțepenită destul de larg încât să mă pot strecura înăuntru fără s-o clintesc din loc.

După ce intru, ochii mei au nevoie de-o clipă ca să se obișnuiască. Pe urmă îmi înăbuș un strigăt. Mamie Rila stă pe un scaun, legată fedeleș, o umbră numai piele și os a celei care a fost. Pielea închisă la culoare îi atârnă, iar părul des și cârlionțat i-a fost ras.

Aproape că dau fuga la ea. Însă mă oprește un vechi instinct, strigându-mi de undeva din fundul minții.

O cizmă calcă apăsat în spatele meu. Mă întorc surprinsă și o scândură din podea îmi scârțâie sub picioare. Surprind strălucirea grăitoare a argintului lichid – *Mască!* – exact când o mână îmi acoperă gura și brațele îmi sunt răsucite la spate.

3. Elias

Oricât de des m-aș strecura afară din Anticameră, tot nu devine mai ușor. Când mă apropii de liziera de copaci dinspre vest, un fulger alb aproape că-mi întoarce stomacul pe dos. Un spirit. Înăbuș o înjurătură și rămân nemișcat. Dacă voi fi surprins furișându-mă atât de departe de locul unde ar trebui să mă aflu, toată blestemata de Pădure din Dusk va ști ce pun la cale. S-a dovedit că duhurile adoră să bârfească.

Mă scoate din sărite să întârzii. Deja am întârziat – Laia mă aștepta acum mai mult de o oră, iar ăsta nu-i atac la care să renunțe numai pentru că nu-s eu acolo.

Aproape am ajuns. Înaintez în salturi printr-un strat proaspăt de zăpadă spre hotarul Anticamerei, care lucește înaintea mea. Pentru un muritor de rând, hotarul e invizibil. Pentru mine și Shaeva, însă, zidul strălucitor se vede la fel de bine ca și când ar fi făcut din piatră. Cu toate că eu pot trece ușor prin el, zidul acela reușește să țină spiritele înăuntru și pe oamenii curioși afară. Shaeva mi-a ținut luni în șir predici despre importanța acestui zid.

Se va supăra pe mine. Nu e prima oară când dispar de lângă ea exact atunci când ar urma să mă învețe să devin Păzitor al Sufletelor. Deși e djinn, Shaeva nu se pricepe mai deloc să se descurce cu elevii prefăcuți. Pe de altă parte, eu am petrecut paisprezece ani inventând modalități de a scăpa de centurionii de la Blackcliff. La Blackcliff, dacă te prindeau însemna să te biciuiască mama, Comandantul. Shaeva doar se uită urât la mine, de obicei.

— Poate ar trebui să instaurez și eu domnia biciului.

Vocea Shaevei taie aerul ca un paloș, iar eu tresar de aproape îmi ies din piele.

— Oare atunci ai apărea și tu acolo unde trebuia să fii, Elias, în loc să te sustragi de la îndatoriri și să faci pe eroul?

— Shaeva! Eu tocmai… hei… ies aburi din tine?

Din femeia-djinn se ridicau aburi deși.

— *Cineva* – se uită fioros la mine – a uitat să întindă rufele. Am rămas fără bluze.

Întrucât e djinn, nu mă îndoiesc că temperatura neobișnuită a corpului ei va usca hainele spălate… după vreo oră sau două de

umezeală neplăcută. Nu-i de mirare că arată ca și cum ar vrea să-mi ardă o scatoalcă direct în față.

Shaeva mă apucă de braț și fierbințeala ei permanentă de djinn alungă frigul care mi s-a strecurat în oase. Peste câteva clipe, suntem la kilometri buni de hotar. Mi se învârte capul în urma vrăjii folosite ca să ne deplasăm atât de iute prin Pădure.

La vederea crângului incandescent cu djinni îmi scapă un geamăt. Urăsc locul ăsta. Poate că or fi djinnii ferecați în copaci, dar încă au putere asupra acestui spațiu mic și o folosesc ca să-mi intre mie în minte ori de câte ori pășesc acolo.

Shaeva dă ochii peste cap de parcă ar avea de-a face cu un frate mai mic deosebit de enervant. Păzitoarea Sufletelor flutură din mână și, când îmi eliberez brațul, descopăr că nu mă pot mișca decât câțiva pași. A ridicat în jurul meu un fel de gard. Probabil că și-a pierdut răbdarea, până la urmă, din moment ce alege să mă țină captiv.

Încerc să-mi țin firea – dar nu reușesc.

— Ăsta-i un truc meschin.

— Pe care ai fi știut să-l contracarezi, dacă stăteai suficient lângă mine încât să te învăț cum.

Face semn din cap spre crângul djinnilor, unde spiritele zboară printre copaci.

— Spiritul unui copil are nevoie de alinare, Elias. Du-te. Arată-mi ce ai învățat în ultimele săptămâni.

— N-ar trebui să fiu aici, zic eu și împing gardul violent, dar fără niciun rezultat. Laia, Darin și Mamie au nevoie de mine.

Shaeva se întinde în scorbura unui copac și se uită în sus la fragmentele de stele și de cer vizibil printre crengile rare.

— Mai e o oră până la miezul nopții. Pesemne că atacul e în plină desfășurare. Laia va fi în pericol. Darin și Afya, la fel. Du-te în crâng și ajută spiritul să meargă mai departe. Dacă reușești, dezleg vraja și poți pleca. Altminteri, prietenii tăi n-au decât să te aștepte.

— Ești mai țâfnoasă decât de obicei, zic eu. Ai sărit peste micul dejun?

— Nu te mai eschiva.

Mormăi o înjurătură și mă înarmez mental împotriva djinnilor, imaginându-mi că există o barieră în jurul minții mele prin care să nu poată pătrunde șoaptele lor haine. Cu fiecare pas pe care îl fac în crâng, îi simt urmărindu-mă. Ascultând.

Peste o clipă, în capul meu răsună hohote de râs. Se aștern în straturi – voce peste voce, batjocură după batjocură. Djinnii.

Nu poți ajuta spiritele, muritor prost. Și n-o poți ajuta pe Laia din Serra. Va muri lent și dureros.

Răutatea djinnilor îmi străpunge apărarea construită cu grijă. Creaturile îmi sondează gândurile cele mai tenebroase și desfășoară înaintea mea imagini cu Laia moartă și zdrobită până când nu mai știu unde se termină crângul cu djinni și unde încep vedeniile lor deformate.

Închid ochii. *Nu-i adevărat*. Îi deschid și o descopăr pe Helene măcelărită la poalele celui mai apropiat copac. Lângă ea zace Darin. În spatele lui, Mamie Rila. Shan, fratele meu adoptiv. Mi se reamintește câmpul de bătălie al morții din Prima Încercare de-acum multă vreme – dar acum e mai rău, căci crezusem că am lăsat în urmă violența și suferința.

Rememorez lecțiile Shaevei*. În crâng, djinnii au puterea să-ți controleze mintea. Să-ți exploateze slăbiciunile*. Încerc să alung djinnii, dar ei se țin bine, șoaptele lor se strecoară înăuntrul meu. Lângă mine, Shaeva împietrește.

Salutare, trădătoarea! Când vorbesc cu Păzitoarea Sufletelor, djinnii încep să se exprime mai protocolar. *Porți asupra ta osânda. Duhnește aerul de ea.*

Shaeva își încleștează maxilarele și îmi doresc imediat o armă cu care să le închid gura. Ea are destule pe cap și fără batjocura djinnilor.

Dar Păzitoarea Sufletelor ridică pur și simplu o mână spre cel mai apropiat copac cu djinn. N-o pot vedea invocând magia Anticamerei, dar probabil că o face, pentru că djinnii tac.

— Trebuie să te străduiești mai mult, zice ea întorcându-se spre mine. Djinnii vor să te lași pradă grijilor mărunte.

— Soarta Laiei, a lui Darin și a lui Mamie nu sunt griji mărunte.

— Viețile lor nu înseamnă nimic pe lângă timpul care trece, zice Shaeva. Eu nu voi fi veșnic aici, Elias. Trebuie să înveți să treci spiritele dincolo mult mai repede. S-au adunat prea multe.

Îmi vede expresia încăpățânată de pe chip și oftează.

— Spune-mi, ce faci când un spirit refuză să plece din Anticameră până când nu mor și cei dragi lui?

— Aha… păi…

Shaeva oftează, iar chipul ei îmi amintește de-al Hellenei când nu apăream la timp la ore.

— Ce faci când strigă sute de spirite și vor să fie ascultate toate odată? zice Shaeva. Cum te descurci cu un spirit care a făcut în viață fapte oribile, iar acum nu simte nicio remușcare? Știi de ce sunt atât de puține spirite din rândul triburilor? Știi ce se va întâmpla dacă nu treci spiritele dincolo destul de repede?

— Acum, dacă ai adus vorba, zic eu curios, *ce* se va întâmpla dacă...

— Dacă nu treci spiritele dincolo, înseamnă că dai greș ca Păzitor al Sufletelor, iar lumea așa cum o înțelegi tu se sfârșește. Îmi pun speranța în ceruri să nu vezi niciodată ziua aceea.

Se așază greoi, își îngroapă capul în palme, iar după o clipă mă las să cad alături, simțind neplăcut în piept suferința ei. Nu-i ca atunci când se înfuriau pe mine centurionii. Nu-mi păsa deloc ce credeau ei. Dar pentru Shaeva vreau să fac ce se cuvine. Am petrecut împreună șapte luni, ea și cu mine, îndeplinind mai ales îndatoririle de Păzitori ai Sufletelor, dar și discutând despre istoria militară a Războinicilor, ciorovăindu-ne veseli în legătură cu treburile zilnice, împărtășind impresii de vânătoare și de luptă. Mă gândesc la ea ca la o soră mai înțeleaptă și *mult* mai mare. Nu vreau s-o dezamăgesc.

— Desprinde-te de lumea oamenilor, Elias. Câtă vreme n-o faci, nu vei putea stăpâni magia Anticamerei.

— Dar zbor mereu ca vântul.

Shaeva m-a învățat cum să mă mișc printre copaci cât ai clipi, dar ea e mai rapidă decât mine.

— Zburatul ca vântul e magie fizică, se învață ușor, oftează Shaeva. Când ai depus jurământul, magia Anticamerei ți-a intrat în sânge. *Mauth* ți-a intrat în sânge.

Mauth. Îmi stăpânesc un fior. Numele încă sună ciudat pe buzele mele. Nici nu știam că magia are un nume, atunci când mi-a vorbit prima oară prin intermediul Shaevei, cu luni în urmă, și mi-a cerut să depun jurământul de Păzitor al Sufletelor.

— Mauth este originea tuturor puterilor lumii supranaturale, Elias. A djinnilor, a efriților, a ghulilor. Chiar și a puterii vindecătoare a prietenei tale Helene. El este originea puterii *tale* de Păzitor al Sufletelor.

El. De parcă magia este ființă vie.

— *El* te va ajuta să treci spiritele dincolo, dacă îl lași. Adevărata putere a lui Mauth este aici și aici – Păzitoarea Sufletelor m-a bătut ușor peste inimă, apoi peste tâmplă. Dar până nu plăsmuiești o legătură de suflet cu magia, nu poți fi un adevărat Păzitor al Sufletelor.

— Ți-e ușor să vorbești. Tu ești djinn. Magia face parte din tine. Mie nu-mi vine la fel de la îndemână. Pe mine Mauth mă smucește ca pe un câine năbădăios, dacă mă îndepărtez de copaci. Iar dacă o ating pe Laia, se stârnește iadul…

Durerea este atât de chinuitoare, încât mă strâmb numai gândindu-mă la ea.

Vezi, trădătoareo, ce prostie ai făcut încredințându-i sufletele morților acestei hălci de carne muritoare?

Ca răspuns la amestecul djinnilor cu care se înrudește, Shaeva aruncă peste crângul lor un val de magie a cărui forță o simt până și eu.

— Sute de spirite așteaptă să treacă dincolo și vin tot mai multe în fiecare zi.

Pe tâmpla Shaevei curg stropi de sudoare, de parcă ar purta o bătălie pe care eu n-o văd.

— Sunt foarte tulburată.

Vorbește încet și se uită pe furiș la copacii din spatele ei.

— Mă tem că Zburătorul lucrează împotriva noastră, pe ascuns și cu răutate. Dar nu-i pot înțelege gândul, iar asta mă îngrijorează.

— Sigur că lucrează împotriva noastră. Vrea să-i elibereze pe djinnii întemnițați.

— Nu. Simt un gând ascuns, zice Shaeva. Dacă se va abate răul asupra mea înainte ca pregătirea ta să se încheie…

Respiră adânc și se adună.

— Sunt în stare să fac ce-am promis, Shaeva, zic eu. Îți jur. Dar i-am spus Laiei că în seara asta o voi ajuta. Poate că Mamie a murit. Poate că Laia a murit. Nu știu, pentru că nu sunt acolo.

Cerule, cum să-i explic? A stat departe de omenire atât de mult, încât probabil nu mai poate înțelege. Oare înțelege dragostea? În zilele în care mă tachinează că vorbesc în somn, sau când îmi spune povești ciudate și caraghioase pentru că știe că tânjesc după Laia, pare să înțeleagă. Dar acum…

— Mamie Rila și-a dat viața pentru mine și, prin cine știe ce minime, încă trăiește, zic eu. Nu mă obliga s-o întâmpin aici. Nu mă obliga s-o întâmpin aici pe Laia.

— Iubirea pentru ele te va face doar să suferi, zice Shaeva. Până la urmă, ele se vor stinge. Tu vei rezista. De fiecare dată când îți iei adio de la încă o parte din fosta ta viață, o bucată din tine va muri.

— Crezi că eu nu știu?

Fiecare clipă furată împreună cu Laia este o dovadă înnebunitoare a acestui fapt. Cele câteva sărutări, întrerupte rapid din cauza dezaprobării despotice a lui Mauth. Prăpastia care se cască între noi pe măsură ce jurământul meu își face efectul. De fiecare dată când o văd pare și mai departe, de parcă m-aș uita la ea printr-un ochean.

— Băiat prost.

Vocea blândă a Shaevei e plină de înțelegere. Ochii ei își pierd concentrarea, iar eu simt că nu mai sunt captiv.

— Găsesc eu spiritul și îl trec dincolo. Du-te. Și nu fi neglijent cu viața ta. Djinnii maturi sunt aproape imposibil de ucis, doar un alt djinn o poate face. După ce te vei uni cu Mauth, vei deveni și tu imun la atacuri, iar timpul va înceta să te mai atingă. Dar până atunci, ai grijă. Dacă mori din nou, nu te mai pot aduce înapoi. Și am început să mă obișnuiesc cu tine, îmi spune, lovind jenată pământul cu piciorul.

— N-o să mor, zic eu și o prind de umăr. Și promit că spăl vasele toată luna viitoare.

Ea pufnește neîncrezătoare, în vreme ce eu m-am pus deja în mișcare, zburând ca vântul printre copaci, simțind cum mă zgârie crengile pe față. Peste jumătate de oră, după ce am lăsat-o în urmă pe Shaeva și coliba mea, trec hotarul Anticamerei și intru în imperiu. În clipa când ies dintre copaci, mă lovesc curenții viscolului și zborul meu încetinește, iar pe măsură ce pădurea rămâne în spate, magia slăbește.

Simt în măruntaie cum ceva mă trage înapoi. Mauth îmi cere să mă întorc. Mișcarea aceea e aproape dureroasă, dar strâng din dinți și merg mai departe. *Durerea este o alegere. Supune-te ei, și vei da greș. Înfrunt-o și vei câștiga.* Antrenamentul cu Keris Veturia mi-a intrat în măduva oaselor.

Când ajung lângă satul unde trebuia să mă întâlnesc cu Laia, miezul nopții a trecut de mult, iar lumina lunii răzbate cu sfială

printre norii de zăpadă. *Dea cerul să fi decurs atacul fără piedici! Dea cerul să fie Mamie bine!*

Dar imediat ce intru în sat, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Caravana e pustie, ușile furgoanelor scârțâie în viscol. Pe cadavrele soldaților care păzeau caravana s-a așternut deja un strat subțire de zăpadă. Nu văd nicio Mască printre ei. Nicio victimă din rândul Tribalilor. Satul e tăcut, când de fapt ar trebui să fie un vuiet.

O cursă.

Îmi dau seama instantaneu, la fel cum aș recunoaște chipul mamei. Să fie opera lui Keris? A aflat despre raidurile Laiei?

Ridic gluga pe cap, îmi trag o eșarfă pe față și mă las pe vine să studiez urmele din zăpadă. Sunt slabe, șterse. Observ însă urma unei cizme pe care o recunosc: a Laiei.

Urmele astea nu-s acolo din neglijență. Au fost lăsate ca să știu că Laia s-a dus în sat. Și că nu s-a întors. Ceea ce înseamnă că nu ei i-a fost întinsă cursa.

Mi-a fost întinsă mie.

4. Sfrânciocul

— Fii blestemată!

O țin pe Laia din Serra cu o strânsoare de fier, dar ea se zbate din răsputeri. Nu vrea să se lepede de invizibilitate, iar eu mă simt de parcă m-aș lupta cu un pește furios și camuflat. Mă înjur în gând că n-am doborât-o imediat ce-am prins-o.

Mă lovește zdravăn cu piciorul peste gleznă, apoi îmi trage un cot în burtă. Strânsoarea mea slăbește și Laia îmi scapă din mâini. Sar spre locul unde se aud cizmele ei pe podea, nespus de mulțumită să aud cum îi iese aerul din plămâni cu un icnet, atunci când o plachez. În sfârșit, începe să se arate vederii, așa că îi răsucesc mâinile la spate și o leg strâns, înainte să poată face iar șmecheria cu dispărutul. O trântesc pe-un scaun, încă gâfâind.

Se uită la cealaltă locatară a colibei – Mamie Rile, legată și aproape fără cunoștință – și mârâie prin căluș. Dă din picioare ca un catâr și mă nimerește în spatele genunchiului. Mă strâmb de durere. *Nu-i arde un dos de palmă, Sfrânciocule.*

Chiar dacă mi se împotrivește, o părticică din mintea mea se bucură s-o vadă atât de plină de viață. S-a vindecat. E puternică. Lucrul ăsta ar trebui să mă înfurie.

Dar vraja pe care am folosit-o asupra Laiei ne leagă laolaltă – o legătură mai adâncă decât mi-ar plăcea. Mă simt ușurată s-o văd plină de vigoare, de parcă aș fi aflat că surioara mea Livia e sănătoasă.

Dar nu va mai rămâne multă vreme așa, dacă planul ăsta nu reușește. Simt flori de frică, apoi junghiul unei amintiri. Sala tronului. Împăratul Marcus. Gâtul tăiat al mamei. Gâtul tăiat al surorii mele Hannah. Gâtul tăiat al tatei. Totul din cauza mea.

N-o voi vedea și pe Livia murind. *Trebuie* să îndeplinesc ordinele lui Marcus, trebuie s-o dobor pe Keris Veturia. Dacă nu mă întorc din această misiune la Antium cu ceva ce pot folosi împotriva Comandantului, Marcus își va vărsa mânia asupra împărătesei sale, Livia. A mai făcut asta.

Dar Comandantul pare de neatins. Cei din clasa de jos, Plebeii și negustorii Comercianți o sprijină pentru că a înăbușit revolta Cărturarilor. Aristocrații, cele mai puternice familii din Imperiu, se tem de ea și de Casa Veturia. Keris e prea șireată ca să permită unui asasin să se apropie de ea, și chiar dacă aș omorî-o, aliații ei ar stârni o revoltă.

Ceea ce înseamnă că mai întâi trebuie să-i șubrezesc Comandantului poziția în rândul Caselor. Trebuie să le arăt că nu-i decât un om.

Iar pentru asta am nevoie de Elias Veturius. Fiul care se presupune că ar fi murit, despre care Keris a *susținut* că ar fi murit, dar care, am aflat de curând, este cât se poate de viu. Primul pas în a-i convinge pe aliații ei că nu-i atât de puternică cum pare este să-l aduc pe Elias drept dovadă a faptului că a dat greș.

— Cu cât te zbați mai mult, cu atât se strâng legăturile mai tare, îi spun Laiei.

Trag de frânghii. Când ea tresare, simt în adâncul meu un junghi neplăcut. Să fie un efect secundar al faptului că am vindecat-o?

Te va distruge, dacă nu ai grijă. Îmi răsună în minte cuvintele Zburătorului despre puterea mea magică de a vindeca. Asta a vrut să spună? Că între mine și cei pe care i-am vindecat se nasc legături imposibil de distrus?

N-am vreme să stărui acum asupra acestui gând. Căpitanul Avitas Harper și căpitanul Dex Atrius intră în coliba pe care am capturat-o. Harper mă salută din cap, dar Dex e atent la Mamie, cu maxilarul încordat.

— Dex, zic eu. E timpul.

El nu-și desprinde privirea de la Mamie. Nu mă surprinde. Cu luni în urmă, în timp ce-l vânam pe Elias, Dex i-a interogat la ordinul meu pe Mamie și pe ceilalți membri ai tribului Saif. De-atunci, se simte vinovat.

— Atrius! mă răstesc eu, iar Dex zvâcnește și ridică capul. Treci pe poziție!

Se scutură și dispare. Harper așteaptă răbdător ordinele mele, netulburat de blestemele înăbușite ale Laiei și de gemetele de durere ale lui Mamie.

— Verifică perimetrul, îi spun. Asigură-te că nu s-a strecurat înapoi niciun sătean.

N-am pregătit ambuscada asta săptămâni în șir ca s-o dea peste cap vreun Plebeu curios.

Laia din Serra îl urmărește din priviri pe Harper cum se duce spre ușă, iar eu scot un pumnal și-mi scurtez unghiile. Hainele negre îi vin fetei strâns și se mulează pe rotunjimile ei enervante, într-un fel care mă face să fiu conștientă de fiecare os proeminent din corpul meu. I-am luat ranița și un pumnal uzat pe care l-am recunoscut șocată. Era pumnalul lui Elias. I-l dăruise bunicul Quin în toamna când împlinise șaisprezece ani.

Iar Elias, după toate aparențele, i l-a dat Laiei.

Ea șuieră acum pe sub căluș și își plimbă privirea de la mine la Mamie. Sfidarea ei îmi amintește de Hannah. Mă întreb dacă, în altă viață, Cărturăreasa și cu mine puteam să fi fost prietene.

— Dacă promiți că nu țipi, îți scot călușul, îi spun.

Se gândește, apoi dă din cap că da.

Imediat ce-i scot călușul, explodează.

— Ce i-ați făcut?

Se zbate să ajungă la Mamie Rila, care zace acum fără cunoștință, și scaunul ei tropăie pe loc.

— Are nevoie de doctorii. Ce fel de monstru…

Pocnetul care răsună în colibă când o plesnesc să tacă mă surprinde chiar și pe mine. La fel și greața, care aproape mă face să mă îndoi. *Ce naiba?* Mă sprijin de masă și mă îndrept înainte să vadă Laia.

Ridică imediat capul și împinge bărbia înainte. Îi picură sânge din nas. Ochii aurii ca de pisică i se umplu de uimire, apoi de o doză sănătoasă de frică. *Era și timpul.*

— Ai grijă cum vorbești, răspund eu cu voce egală și scăzută. Altfel se-ntoarce călușul.

— Ce vrei de la mine?

— Să-mi ții de urât.

Mijește ochii și observă în cele din urmă cătușele prinse de scaunul din colț.

— Acționez singură. Fă ce vrei cu mine.

— Ești plevușcă.

Reîncep să-mi tai unghiile.

— Ești cel mult un țânțar. Nu-ți imagina că-mi poți spune mie ce să fac. Singurul motiv pentru care nu te-a zdrobit Imperiul este că nu i-am dat eu voie.

Mint, evident. Laia a atacat șase caravane în două luni, a eliberat în timpul ăsta sute de prizonieri. Doar cerul știe cât ar mai fi ținut-o tot așa, dacă nu primeam eu denunțul.

Biletul a sosit acum două săptămâni. N-am recunoscut scrisul de mână și oricine – sau orice – l-ar fi trimis, a reușit să scape neobservat de o întreagă garnizoană de Măști.

ATACURILE. FATA E DE VINĂ.

N-am făcut vâlvă despre atacuri. Și așa avem probleme cu triburile, care s-au înfuriat pe legiunile de Războinici desfășurate în deșert. În vest, Barbarii din Karkaus au cucerit clanurile Sălbaticilor, iar acum hărțuiesc avanposturile noastre de lângă Tiborum. Între timp, un vrăjitor Karkaun pe nume Grímarr a unit clanurile și acum ne atacă prin surprindere în sud, țintind porturile.

Marcus și-a asigurat abia de curând loialitatea familiilor Aristocrate. Dacă acestea ar afla că o rebelă din rândul Cărturarilor face prăpăd în provincie, s-ar nelinişti. Iar dacă ar afla că e aceeași fată pe care se presupune că a ucis-o Marcus în Încercarea a Patra, le-ar mirosi a sânge.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi încă o lovitură a Aristocraților. Mai ales că soarta Liviei este legată de-a lui Marcus.

Imediat ce am primit denunțul, am făcut ușor legătura între Laia și atacuri. Rapoartele închisorii Kauf se potriveau cu rapoartele despre atacuri. *O fată care acum apare, acum*

dispare. Un Cărturar sculat din morți care urmărește să se răzbune pe Imperiu.

Nu era sculată din morți, dar fată era. Și avea cel mai talentat complice.

Laia și cu mine ne uităm una la alta. Laia din Serra e toată pasiune. Sentiment. Tot ce gândește i se vede pe chip. Chiar mă întreb dacă știe ce înseamnă datoria.

— Dacă sunt plevușcă, atunci de ce... zice ea.

Se vede pe fața ei când înțelege.

— Nu pe mine mă cauți. Mă folosești drept momeală...

— Iar momeala va fi eficientă. Îmi cunosc bine prada, Laia din Serra. Elias va fi aici în mai puțin de-un sfert de oră. Dacă mă înșel...

Învârt pumnalul peste vârful degetului, Laia pălește.

— El a murit, zice ea și pare să-și creadă propria minciună. În închisoarea Kauf. Nu vine.

— Ba da, va veni.

O urăsc când spun asta. Căci va veni pentru ea. Mereu vine, la fel cum nu va veni niciodată pentru mine.

Alung gândul – *e semn de slăbiciune, Sfrânciocule* – și îngenunchez în fața Laiei, cu pumnalul în mână, pipăind litera K pe care i-a scrijelit-o Comandantul în carne. Cicatricea e veche deja. O poate considera doar un defect al pielii ei luminoase. Dar o face să arate mai puternică. De neînfrânt. O urăsc și pentru asta.

Dar nu pentru multă vreme. Pentru că n-o pot lăsa pe Laia din Serra să umble liberă. Mai ales când aș putea cumpăra favorurile lui Marcus aducându-i capul – iar asta înseamnă mai multă viață pentru sora mea mai mică.

Mă gândesc scurt la Bucătăreasă și la interesul pe care i-l arăta Laiei. Sclava de odinioară a Comandantului s-ar înfuria să afle că fata a murit. Dar bătrâna a dispărut cu luni în urmă. Poate o fi murit și ea.

Pesemne că Laia îmi observă gândurile ucigașe din privire, pentru că se trage înapoi și fața i se face cenușie. Mă apucă iar greața. Îmi tulbură vederea. Mă reazem de brațul scaunului ei, cu pumnalul îndreptat înainte, lipit de pielea fetei, cu vârful ațintit spre inimă.

— Ajunge, Helene.

Vocea lui e la fel de aspră ca biciul Comandantului. Intră pe ușa din spate, așa cum bănuiam. *Helene.* Eram sigură că-mi va spune pe nume.

Mă gândesc la tata. *Numai tu stai pavăză în fața întunericului.* Mă gândesc la Livia, cum își acoperă vânătăile de pe gât cu strat după strat de pudră, ca să n-o considere curtenii slabă. E rândul meu.

— Elias Veturius.

În ciuda ambuscadei mele, a reușit să mă ia prin surprindere, iar asta îmi îngheață sângele în vene. Căci în loc să apară singur, Elias l-a luat prizonier pe Dex, i-a legat mâinile la spate și îi ține un cuțit la gât. Fața mascată a lui Dex a împietrit într-o grimasă de furie. *Dex, idiotule!* Îi arunc din priviri o dojană mută. Mă întreb dacă a încercat măcar să se împotrivească.

— N-ai decât să-l omori pe Dex, zic eu. Dacă a fost atât de prost încât să se lase prins, n-o să-i duc dorul.

Lumina torței se reflectă scurt pe fața lui Elias. Se uită la Mamie – la trupul ei frânt, la silueta prăbușită – și ochii îi strălucesc de furie. Mi se usucă gâtul văzând cât de profundă e emoția lui, atunci când își mută atenția asupra mea. Văd o sută de gânduri scrise în încleștarea fălcilor lui, în umeri, în felul cum ține arma. Îi cunosc limbajul – îl vorbesc de când aveam șase ani. *Ține-te tare, Sfrâncioc.*

— Dex ți-e aliat, zice el. Aud că ți-au mai rămas puțini aliați, în aceste zile. Cred că o să-ți lipsească foarte mult. Dă-i drumul Laiei.

Îmi amintesc de Încercarea a Treia. De cum l-a omorât pe Demetrius. Pe Leander. Elias s-a schimbat. Are în el ceva întunecat, ceva ce nu exista înainte.

Amândoi avem, bătrâne prieten.

O ridic pe Laia de pe scaun și o izbesc de perete, punându-i cuțitul la gât. De data asta sunt pregătită pentru valul de greață și strâng din dinți atunci când mă inundă.

— Diferența dintre noi, Veturius, zic eu, este că mie nu-mi pasă dacă-mi mor *aliații.* Aruncă armele. Vei vedea în colț niște cătușe. Pune-ți-le. Stai jos. Taci. Dacă te supui, Mamie rămâne în viață și sunt de acord să nu urmăresc banda de delincvenți cu care ne ataci caravanele și nici prizonierii pe care i-au eliberat. Dacă refuzi, îi voi vâna și îi voi ucide chiar eu.

— Eu… te consideram cumsecade, șoptește Laia. Nu bună, dar…

Se uită la pumnalul meu, apoi la Mamie.

— Dar nu așa.

Pentru că ești o proastă. Elias șovăie, iar eu apăs mai tare lama cuțitului.

În spatele meu se deschide ușa. Harper, cu pumnalele scoase, aduce cu sine un val de frig. Elias nu-l bagă în seamă. Atenția lui e concentrată asupra mea.

— Dă-i drumul Laiei, zice el. Și mă supun voinței tale.

— Elias, icnește Laia. Nu – Anticame…

Sâsâi spre ea și tace. N-am timp pentru astfel de lucruri. Cu cât ezit mai mult, cu atât e mai probabil să se gândească Elias la o cale de scăpare. Am avut grijă să afle că Laia a intrat în sat; trebuia să mă aștept că-l va captura pe Dex. *Ești o idioată, Sfrâncioc. L-ai subestimat.*

Laia încearcă să vorbească, dar îi apăs lama pe gât, dându-i sângele în mod intenționat. Tremură și respiră anemic. Îmi bubuie inima. Durerea îmi zgândărește furia și partea din mine născută din sângele părinților mei morți urlă și-și scoate ghearele.

— Știu cântecul fetei, Veturius, zic eu.

Dex și Avitas nu pricep despre ce vorbesc, dar Elias va înțelege.

— Pot sta aici toată noaptea. Cât de mult e nevoie. O pot face să sufere.

Și o pot vindeca. Nu rostesc asta, dar el înțelege intenția mea malefică. *Iar pe urmă o să-i fac rău din nou, și iar s-o vindec. Până când îți ieși din minți.*

— Helene…

Furia lui Elias pălește, înlocuită de surprindere. Dezamăgire. Dar n-are dreptul să fie dezamăgit de mine.

— N-ai să ne omori, adaugă el.

Vocea nu-i sună foarte sigur. *Pe vremuri, mă cunoșteai,* mă gândesc eu. *Dar acum nu mă mai cunoști. Nici eu nu mă mai cunosc.*

— Există lucruri mai rele decât moartea, zic eu. Vrei să le învățăm împreună?

Se înfurie iar. *Poartă-te cu grijă, Sfrâncioc.* În Elias Veturius, sub orice o fi devenit acum, încă trăiește Masca. Îl pot forța. Dar îl pot forța doar până într-un punct.

— O eliberez pe Mamie.

Îi ofer un morcov, înainte să-i arăt bățul.

— În semn de bunăvoință. Avitas o va duce într-un loc unde s-o găsească prietenii tăi tribali.

Abia când Elias se uită la Harper îmi amintesc că el nu știe că Avitas îi este frate vitreg. Mă gândesc dacă informația ar putea fi folosită împotriva lui Elias, dar hotărăsc să-mi țin gura. Secretul este al lui Harper, nu al meu. Îi fac semn din cap, iar aghiotantul meu o scoate pe Mamie din colibă.

— Dă-i drumul și Laiei, zice Elias. Pe urmă voi face tot ce-mi ceri.

— Ea vine cu noi, zic eu. Îți cunosc șmecheriile, Veturius. Nu țin cu mine. Nu poți ieși câștigător din treaba asta, dacă vrei ca Laia să trăiască. Aruncă armele. Pune-ți cătușele. Nu-ți mai cer o dată.

Elias îl împinge cât colo pe Dex, tăindu-i în același timp legăturile, apoi îi trage un pumn care îl doboară în genunchi. Dex nu-l lovește și el. *Prostule!*

— Asta-i pentru că mi-ai interogat familia, zice Elias. Să nu crezi că n-am aflat.

— Adu caii, mă răstesc la Dex.

El se ridică în picioare, demn și cu spatele drept, de parcă n-ar avea armura plină de sânge. După ce iese din colibă, Elias aruncă paloșele.

— Îi dai drumul Laiei, zice el. Nu-mi pui cătușe. Și stai la distanță de mine, *Sfrâncioc!*

N-ar trebui să mă doară că mi se adresează cu numele funcției mele. La urma urmei, nu mai sunt Helene Aquilla.

Dar ultima oară când l-am văzut, încă eram Helene. Acum câteva minute, când a dat ochii cu mine, mi-a spus pe nume.

Îi dau drumul Laiei, iar ea înghite aerul cu poftă și îi revine culoarea în obraji. Am mâna udă de un firicel de sânge curs din gâtul ei. Un strop, mai degrabă. Nimic în stare să se compare cu șuvoaiele care au curs din mama, din sora mea și din tata atunci când au murit.

Doar tu ții piept întunericului.

Rostesc cuvintele în minte. Îmi amintesc de ce mă aflu aici. Și ațâț la maximum puținа simțire care mi-a mai rămas.

5. Laia

— Verifică-l pe Veturius, îi spune Sfrânciocul lui Avitas Harper, când acesta se întoarce fără Mamie. Ai grijă să fie cătușele prinse bine.

Sfrânciocul mă târăște spre ușa colibei, cât mai departe cu putință de Elias. Să fim toți trei în aceeași încăpere mi se pare straniu și rău-prevestitor. Dar senzația aceasta pălește atunci când Sfrânciocul apasă pumnalul mai adânc în pielea mea.

Trebuie să scăpăm de-aici. Aș prefera să nu aștept până văd dacă Sfrânciocul își va pune în practică amenințarea și mă va tortura. Afya și Darin trebuie să fi înnebunit de îngrijorare.

La ușa din spate apare Dex.

— Caii au dispărut, Sfrâncioc.

Sfrânciocul se uită cu mânie la Elias, care ridică din umeri.

— Doar nu credeai că o să-i las în pace, nu?

— Du-te și caută alții, îi spune Sfrânciocul lui Dex. Adu și un furgon-fantomă. Harper, cât de mult poate să-ți ia să te asiguri că lanțurile alea blestemate sunt intacte?

Îmi încerc legăturile, dar Sfrânciocul simte și îmi răsucește brațele cu sălbăticie.

Elias stă pe scaun cu picioarele rășchirate și cu o dezinvoltură antrenată, observându-și fosta bună prietenă. Pe mine nu mă păcălește plictiseala de pe fața lui. Pielea cafeniu-aurie îi devine tot mai palidă pe clipă ce trece, până când pare bolnav. Anticamera îl trage înapoi – și îl trage tot mai insistent. Am mai văzut asta și altă dată. Dacă stă prea multă vreme departe de ea, va suferi.

— Te folosești de mine ca să dai în mama, zice el. Ea o să-și dea seama de toată treaba cu mult timp înainte.

— Nu mă face să mă răzgândesc în legătură cu călușul, zice Sfrânciocul și roșește sub mască. Harper, du-te cu Dex. Vreau furgonul ăla acum!

— Ce crezi că face Keris Veturia chiar în clipa asta? zice Elias, în timp ce Harper dispare.

— Tu nici măcar nu mai trăiești în blestematul de Imperiu, zice Sfrânciocul și mă înșfacă mai strâns. Așa că taci.

— Nu trebuie să trăiesc în Imperiu ca să știu cum gândește Comandantul. Îi vrei moartea, așa-i? Știe și ea, cu siguranță. Prin urmare, știe și că dacă o omori, riști un război civil cu aliații ei. Așa că în timp ce tu îți pierzi vremea cu mine aici, ea s-a întors în capitală și naiba știe ce pune la cale.

Sfrânciocul se încruntă. A ascultat toată viața sfaturile lui Elias și l-a sfătuit la rândul ei. *Dacă are dreptate?* Practic, o aud că gândește exact așa. Elias îmi prinde privirea – caută o scăpare, la fel ca mine.

— Caută-l pe bunicul meu, zice Elias. Dacă vrei s-o distrugi pe ea, trebuie să înțelegi cum gândește. Quin o cunoaște pe Keris mai bine decât oricare alt om în viață.

— Quin a plecat din Imperiu, zice Sfrânciocul.

— Dacă bunicul a plecat din imperiu, înseamnă că pisicile pot zbura, zice Elias. Oriunde se află Keris, e și el pe-aproape, așteptând-o să facă o greșeală. Nu-i așa de prost încât să stea la una dintre casele lui. Și nici nu va fi singur. I-au rămas credincioși mulți oameni...

— Nu contează, alungă Sfrânciocul sfatul lui Elias. Keris și creatura aceea pe care o ține în preajma ei...

Mi se strânge stomacul. *Zburătorul. Vorbește despre Zburător.*

— ... pun la cale ceva, zice Sfrânciocul. Trebuie s-o distrug înainte să distrugă ea Imperiul. Am petrecut săptămâni în șir căutându-l pe Quin Veturius. Nu am timp s-o fac din nou.

Elias se foiește în scaun – se pregătește să acționeze. Sfrânciocul și-a mai slăbit strânsoarea asupra mea, iar eu îmi contorsionez mâinile, le îndoi, trag de ele, fac orice ca să scap de legătură fără să mă dau în vileag. Palmele mele lunecoase ung frânghia cu grăsimea lor. Dar nu-i suficient.

— Vrei s-o distrugi pe Keris.

Cătușele lui Elias scot un clinchet. Ceva îi strălucește în mâini. Șperacle? Cum a reușit să le ascundă de Avitas?

— Ține minte că ea va face lucruri pe care tu nu ești dispusă să le faci. Îți va căuta slăbiciunea și o va exploata. La asta se pricepe cel mai bine.

Când Elias își mișcă brațul, Sfrânciocul întoarce capul spre el și mijește ochii. În clipa aceea intră Harper.

— Furgonul este pregătit, Sfrâncioc.

— Ia-o, mă împinge ea spre Avitas. Ține-i un cuțit la gât.

Harper mă trage aproape de el, iar eu reușesc să scap de apăsarea pumnalului. Dacă aș reuși să le distrag atenția un moment, lui și Sfrânciocului, cât să poată ataca Elias…

Folosesc un truc pe care mi l-a arătat Elias când călătoream împreună. Îl lovesc pe Avitas peste locul moale dintre gambă și talpă, apoi mă las să cad de sus ca un ciocan.

Avitas înjură, Sfrânciocul se întoarce, Elias țâșnește din scaun, eliberat de cătușe. Plonjează după paloșe mai iute decât ai clipi. Un cuțit zboară prin aer pe deasupra capului meu, iar Harper se ghemuiește, trăgându-mă după el. Sfrânciocul urlă, dar Elias sare într-acolo și o răstoarnă cu greutatea lui. O țintuiește la pământ, cu un cuțit la gât, dar ceva strălucește lângă încheietura mâinii ei. Are un pumnal. Cerule, vrea să-l înjunghie!

— Elias! strig eu ca să-l avertizez, dar corpul lui devine țeapăn.

Din gât îi iese un icnet. Îi cade cuțitul din mână și într-o secundă Sfrânciocul scapă de sub el, cu buzele strâmbate într-un rânjet.

— Laia.

În ochii lui Elias se citește furie. Neajutorare. Pe turnă, încăperea se umple de întuneric. Văd o unduire de păr lung și întunecat, o zvâcnire de piele cafenie. Ochi negri lipsiți de profunzime îi sfredelesc pe ai mei. Shaeva.

Pe urmă, ea și Elias dispar. Sub noi, pământul se cutremură, iar vântul de afară crește și, preț de o clipă, urlă ca vaietele spiritelor.

Sfrânciocul sare spre locul unde se afla Elias. Nu găsește nimic; un moment mai târziu, mă prinde cu brațul de gât și îmi îndreaptă vârful cuțitului spre inimă. Mă împinge pe un scaun.

— Cine mama iadului era femeia aceea? întreabă în șoaptă.

Ușa se deschide cu putere și intră Dex, cu paloșul în mână. Înainte să apuce să vorbească, Sfrânciocul urlă la el.

— Scormonește satul! Veturius a dispărut ca un blestemat de spectru!

— Nu-i în sat, zic eu. L-a luat ea.

— *Cine* l-a luat?

Nu pot vorbi, pumnalul e prea aproape, dar Sfrânciocul nu-mi îngăduie să mișc niciun mușchi.

— Spune-mi!

— Slăbește strânsoarea cuțitului, Sfrâncioc, zice Avitas.

Masca cu păr brunet cercetează camera cu grijă, de parcă Elias ar putea reapărea în orice clipă.

— Poate că așa va vorbi, adaugă el.

Sfrânciocul trage înapoi pumnalul cât un fir de păr. Nu-i tremură mâna, dar are fața roșie sub Mască.

— Vorbește sau mori.

Mi se poticnesc cuvintele, dar încerc să-i explic – cât de vag pot – cine este Shaeva și ce a devenit Elias. Sfrânciocul nu zice nimic, dar în fiecare trăsătură a corpului i se citește incredulitatea.

După ce termin, slăbește strânsoarea pumnalului și se uită în noapte. Mai sunt numai câteva ore până în zori.

— Poți să-l aduci pe Elias din nou aici? mă întreabă încet.

Clatin din cap, iar ea se lasă în genunchi lângă mine. Fața i-a devenit liniștită dintr-odată, corpul i s-a destins. Când o privesc în ochi, îi văd distanți, de parcă gândurile i s-au îndepărtat de mine.

— Dacă împăratul află că trăiești, va dori să te interogheze el însuși, zice Sfrânciocul. Dacă nu ți-ai pierdut mințile, vei fi de acord că-i preferabil să mori. O voi face rapid.

Cerule! Am picioarele libere, dar mâinile legate. Dacă trag destul de tare și mă zbat, poate reușesc să-mi eliberez mâna dreaptă…

Avitas bagă paloșul în teacă și se apleacă asupra mea. Simt pielea lui caldă frecându-se de încheieturile mâinilor mele și mă aștept să mă lege din nou mai strâns.

Dar nu se întâmplă nimic.

În loc de asta, frânghia cade din jurul mâinilor mele. Harper șoptește un singur cuvânt, atât de încet, încât mă întreb dacă l-am auzit cu adevărat.

— *Du-te.*

Nu mă pot mișca. Întâlnesc privirea Sfrânciocului îndreptată spre mine. *Voi privi moartea în ochi.* Valuri de durere trec peste trăsăturile de argint ale măștii ei. Pare dintr-odată mai bătrână decât cei douăzeci de ani pe care îi are, și implacabilă ca tăișul unei săbii perfecte. A fost despuiată cu forța de orice slăbiciune. A văzut prea mult sânge. Prea multă moarte.

Îmi amintesc cum mi-a povestit Elias ce i-a făcut Marcus familiei Sfrânciocului. El a aflat de la spiritul lui Hannah Aquilla, care l-a chinuit luni în șir înainte să treacă dincolo.

Câtă vreme ascultasem ce s-a petrecut, mi se făcuse din ce în ce mai rău. Îmi amintisem de altă dimineață întunecoasă întâmplată cu mulți ani înainte. Mă trezisem în ziua aceea tresărind, speriată de strigătele grave, înăbușite care răsunau în casă. Crezusem că bunicul o fi adus acasă un animal. Vreo făptură suferindă care murea lent, în agonie.

Dar când intrasem în camera principală a casei, o găsisem acolo pe bunica, legănându-se înainte și înapoi, în timp ce bunicul îi înăbușea grabnic toate vaietele, să nu audă nimeni cum își jelea fiica – pe mama mea. Nu trebuia să afle nimeni. Imperiul dorea să distrugă tot ce însemnase Leoaica, tot ce apărase ea. Asta însemna orice și pe oricine avusese legătură cu ea.

Ne-am dus toți la piață în ziua aceea să vindem dulcețurile făcute de bunica – Bunu, Darin, Buni și cu mine. Buni n-a mai vărsat nicio lacrimă. N-am mai auzit-o pe urmă decât în miez de noapte, iar jelania ei tăcută îmi rupea sufletul mai mult decât ar fi făcut-o orice urlet.

Sfrânciocului i se interzicea și ei dreptul de a jeli public. Cum s-o fi făcut? Era al doilea cel mai puternic om din Imperiu, iar familia îi fusese condamnată pentru că ea nu reușise să ducă la îndeplinire ordinele împăratului.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, când o văd ridicând pumnalul.

Îmi eliberez degetele – dar nu ca să opresc lama, ci ca s-o iau de mâna liberă. Înțepenește, șocată. Are palma rece și bătătorită. N-a trecut nici măcar o secundă, dar surpriza i-a aprins mânia.

Mânia cea mai crudă se naște din cea mai profundă durere. Așa obișnuia să spună Bunu. *Vorbește, Laia.*

— Părinții mei au fost uciși și ei, zic. La fel și sora mea. La Kauf. Eu eram mică și n-am asistat la asta. Nu i-am putut jeli deloc. N-am avut voie. Și nu vorbește nimeni, niciodată despre ei. Dar eu mă gândesc la ei în fiecare zi. Îmi pare rău pentru tine și pentru ce-ai pierdut. Rău cu adevărat.

Pentru o clipă, o văd în Sfrâncioc pe fata care m-a vindecat. Fata care ne-a lăsat, pe Elias și pe mine, să evadăm de la

Blackcliff. Fata care mi-a spus cum să pătrund în închisoarea Kauf.

Înainte ca fata aceea să dispară – știu c-o va face – îmi invoc puterea și mă fac nevăzută, răsturnând scaunul și alergând spre ușă pe lângă Avitas. După doi pași, Sfrânciocul strigă, după trei, pumnalul ei vâjâie prin aer după mine, apoi lovește cu paloșul.

Prea târziu. Până când apucă paloșul să cadă, eu ies deja pe ușă, trec pe lângă Dex, care nu bănuiește nimic, și gonesc cât mă țin picioarele, doar o altă umbră în întunericul nopții.

6. Elias

Shaeva mă aruncă într-o beznă atât de totală, încât mă întreb dacă nu sunt în unul dintre iaduri. Mă ține strâns, deși n-o pot vedea. Nu zburăm ca vântul – mi se pare că nu ne mișcăm deloc. Și totuși, corpul ei tremură de magie, iar când aceasta se revarsă asupra mea, îmi arde pielea de parcă mi-ar da foc.

Îmi recapăt vederea și descopăr că planez deasupra unui ocean. Cerul e învolburat deasupra mea, acoperit de nori groși, galben-pământii. O simt pe Shaeva lângă mine, dar nu-mi pot desprinde privirea de la apa de dedesubt, care geme de forme uriașe, unduite chiar sub suprafața ei. Formele acelea emană rău pur, o rea-voință pe care o simt în locurile cele mai adânci ale sufletului meu. Mă umplu de o groază cum n-am mai simțit în viața mea, nici măcar când eram copil la Blackcliff.

Pe urmă, frica se destramă, înlocuită de greutatea unei priviri străvechi. O voce îmi vorbește în minte:

Se apropie noaptea, Elias Veturius. Ai grijă.

Vocea e atât de slabă, încât trebuie să mă încordez ca să pot auzi fiecare silabă. Dar înainte să o pot înțelege, oceanul dispare, revine întunericul, iar vocea și imaginile mi se șterg din memorie.

*

Când mă trezesc, grinzile din lemn pline de noduri de deasupra și perna din pene de sub capul meu îmi dezvăluie instantaneu unde mă aflu. În coliba Shaevei – căminul meu. În foc trosnește un buștean și aerul miroase a korma cu mirodenii. Vreme de-o clipă lungă mă odihnesc în pat, adăpostit de pacea

pe care o simte cineva doar când se află în siguranță și la căldură sub propriul acoperiș.

Laia! Când îmi amintesc ce s-a întâmplat, mă scol repede; mă doare capul groaznic. *Pe toate iadurile!*

Trebuie să mă întorc în sat – la Laia. Mă ridic cu greutate în picioare, îmi găsesc paloșele aruncate la întâmplare sub pat și mă îndrept clătinându-mă spre ușă. Afară, în poiană bate un vânt înghețat care învârte zăpada adunată și o ridică în vârtejuri înalte până la brâu. Spiritele se văicăresc și se strâng ciorchine la vederea mea, iar chinul le devine palpabil.

— Bună, micuțule.

Una dintre umbre alunecă mai aproape de mine, atât de palidă încât abia îi disting chipul.

— Mi-ai văzut drăguța?

O cunosc. E Scânteioara. Unul dintre primele spirite pe care le-am întâlnit aici. Reușesc doar să mormăi răgușit.

— Eu… îmi pare rău.

— Elias.

Shaeva apare la marginea poienii, cu un coș de ierburi iernatice pe braț. Scânteioara, sfioasă ca de obicei, dispare.

— Nu trebuia să te dai jos din pat.

— Ce-am pățit? o întreb eu pe Păzitoarea Sufletelor. Ce s-a întâmplat?

— Ai zăcut o zi întreagă fără cunoștință, zice Shaeva, fără să dea atenție supărării mele. Am venit încoace într-un vârtej. E mai rapid decât zburând ca vântul, dar mai dăunător pentru corpul unui muritor.

— Laia… Mamie…

— Oprește-te, Elias.

Shaeva se așază la poalele unei tise, pe rădăcinile ei aflate la vedere, și respiră adânc. Copacul pare aproape să se curbeze în jurul ei, potrivindu-i-se după corp. Scoate din coș o mână de verdeață și începe să rupă cu putere frunzele de pe tulpini.

— Aproape ai fost ucis. Nu-ți ajunge?

— Nu trebuia să mă înșfaci așa.

Nu-mi pot stăpâni furia, iar ea mă privește supărată, înfuriindu-se la rândul său.

— M-aș fi descurcat, adaug eu. Trebuie să mă întorc în satul acela.

— Imbecilule! zice ea și trântește coșul de pământ. Sfrânciocul avea un pumnal în mănușă. Era la un centimetru de organele tale vitale. Mauth a încercat să te tragă înapoi, dar tu n-ai ținut cont de el. Dacă nu veneam eu, acum strigam la spiritul tău.

Se încruntă fioros.

— Te-am lăsat să-ți ajuți prietenii, deși aveam îndoieli. Iar tu ai abuzat de lucrul ăsta.

— Nu poți aștepta de la mine să stau numai în Anticameră și să n-am niciun fel de contact cu oamenii, zic eu. Aș înnebuni. Iar Laia – țin la ea, Shaeva. Nu pot pur și simplu să…

— Of, Elias.

Se ridică și mă ia de mâini. Deși am pielea amorțită de frig, căldura ei nu-mi aduce alinare. Oftează, iar apoi spune, cu voce plină de rușine:

— Crezi că eu n-am iubit niciodată? Am iubit. Cândva. Era frumos. Strălucitor. Dragostea aceea m-a orbit și m-a făcut să uit de îndatoriri, oricât erau de sacre pentru mine. Lumea a suferit din cauza dragostei mele. Și încă suferă.

Respiră sacadat, iar vaietele spiritelor cresc în intensitate, parcă reacționând la suferința ei.

— Îți înțeleg durerea. O înțeleg cu adevărat. Dar noi, Elias, trebuie să punem datoria înainte de orice altceva: dorință, supărare, singurătate. Dragostea nu-și are locul aici. Tu ai ales Anticamera, iar Anticamera te-a ales pe tine. Acum trebuie să i te dedici cu totul, trup și suflet.

Trup și suflet. Simt un fior pe spinare, amintindu-mi ceva ce mi-a spus Cain cu mult timp în urmă – că într-o zi aș putea avea șansa să obțin libertatea. *Adevărata libertate – a trupului și a sufletului.* Asta să fi avut în vedere, mă întreb? Mi-a arătat drumul libertății, știind că într-o zi ea îmi va fi răpită? A fost ăsta mereu destinul meu?

— Mai am nevoie de timp. O zi, zic eu.

Dacă e să fiu legat pe vecie de acest loc, măcar am datoria să-mi iau rămas-bun de la Laia și de la Mamie – deși habar n-am ce le voi spune.

Shaeva tace.

— Îți dau câteva ore, zice ea în cele din urmă. Pe urmă, gata cu distracția. Ai mult de învățat, Elias. Și nu știu cât timp mi-a

mai rămas mie să te învăț. Din clipa în care ai jurat să devii Păzitorul Sufletelor, puterea mea a început să scadă.

— Știu.

O înghiontesc ușor cu vârful cizmei și zâmbesc, încercând să risipesc tensiunea dintre noi.

— Îmi amintești asta de fiecare dată când n-ai chef să speli vasele. *Elias, îmi scad puterile,* îi imit eu vocea. *Ai grijă să mături tu scările din față, să aduci lemne de foc și...*

Ea chicotește.

— De parcă te-ai pricepe măcar să mă-mături…

Zâmbetul îi dispare. În jurul gurii îi apar riduri adânci și închide și deschide pumnii, de parcă ar încerca disperată să apuce niște arme pe care nu le are.

— Shaeva? Ce se întâmplă?

Păzitoarea Sufletelor se cutremură, cuprinsă de frică.

— Du-te în colibă, Elias.

— Indiferent ce-o fi, înfruntăm împreu…

Își înfige degetele în umerii mei.

— Sunt multe lucruri pe care încă nu le știi, iar dacă dai greș, se sfârșește lumea. Ăsta nu-i decât începutul. Nu uita: dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face rău. Și caută triburile, Elias. Îmi sunt aliate de multă vreme. Întreabă-le despre poveștile morți…

Vocea i se frânge și se arcuiește de spate.

— Pe toate iadurile! Shaeva…

— *Luna apune peste arcaș și peste fecioara războinică!*

Vocea i se schimbă, se multiplică. Peste glasul ei se aștern o voce de copil și o voce de bătrână, de parcă toate versiunile posibile ale Shaevei ar vorbi deodată.

— *S-a ivit călăul. Trădătorul umblă liber. Păziți-vă! Moartea se apropie, cu flăcări pe urme, și va da foc acestei lumi. Și astfel se va îndrepta răul cel mare.*

Ridică mâinile spre cer, spre constelațiile ascunse în spatele norilor de zăpadă.

— Shaeva!

O scutur insistent de umeri. *Du-o înăuntru!* Căsuța o liniștește mereu. Este singurul ei refugiu în locul acesta uitat de ceruri. Dar când încerc s-o ridic în brațe, mă aruncă cât colo.

— Shaeva, nu fi așa de încăpățânată.

— Ține minte tot ce spun înainte de sfârșit, șoptește ea. De aceea a venit el. Asta vrea de la mine. Jură.

— Eu… Jur…

Ridică mâinile spre fața mea. Dintr-odată, are degetele reci.

— Vei afla curând prețul jurământului tău, frate. Sper să nu gândești prea rău despre mine.

Cade în genunchi, răsturnând coșul cu ierburi. Verdele și galbenul se împrăștie, culori vii, discordante cu zăpada ca cenușa. În poiană e liniște. Au tăcut până și spiritele.

Asta nu poate fi bine. În jurul căsuței există tot timpul cea mai mare concentrație de spirite. Dar acum ele au dispărut. Până la unul.

În pădure, spre vest, unde cu câteva momente în urmă umbrele erau doar umbre, se agită ceva. Întunericul se mișcă, se răsucește de parcă ar agoniza, până când se transformă într-o siluetă înveșmântată în cea mai pură noapte. De sub gluga mantiei mă fixează doi sori micuți.

Nu l-am mai văzut până acum. Am auzit doar descrieri ale lui. Dar îl cunosc. Pe toate iadurile, îl cunosc!

Zburătorul.

7. Sfrânciocul

Când intrăm în Antium pe sub poarta de fier, pe Dex, pe Avitas și pe mine ne întâmpină un șir de capete retezate. Străzile sunt mărginite de mormane murdare de zăpadă amestecată cu noroi, iar peste oraș se întinde o pătură groasă de nori încărcați cu și mai multă zăpadă.

Trec călare pe lângă etalarea macabră de capete, iar Harper face la fel, dar Dex se uită lung la ele, cu mâinile încleștate pe frâu. Tăcerea lui e îngrijorătoare. Încă îl bântuie interogatoriile pe care le-a luat tribului Saif.

— Du-te la cazarmă, Dex, zic eu. Până la miezul nopții vreau să am pe birou rapoarte despre toate misiunile în desfășurare.

Îmi atrag atenția două femei care umblă haihui pe lângă un post de pază. Curtezane.

— Pe urmă du-te să te înveselești. Scoate-ți raidul din minte.

— Nu frecventez bordeluri, zice Dex încet, văzând că mă uit la femei. Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu-i așa ușor pentru mine, Sfrâncioc. Tu știi asta.

Îi arunc o privire lui Avitas Harper. *Du-te mai încolo.* Când nu ne mai poate auzi, mă întorc spre Dex.

— Madam Heera, în Piața Mandias. Casa Uitării. Heera e discretă. Se poartă bine cu femeile ei – și cu bărbații.

Cum Dex ezită, îmi pierd răbdarea.

— Te lași ros de vinovăție, iar în sat asta ne-a costat, îi spun. Raidul ăsta avea menirea să ne ofere ceva de folosit împotriva lui Keris. Am dat greș. Lui Marcus n-o să-i placă. Și cea care va suferi de pe urma nemulțumirii lui e sora mea. Când mă simt descurajată, continui eu, vizitez casa Heerei. Ajută. Te duci sau nu. Pentru mine nu contează. Dar încetează să mai fi atât de îndurerat și de nefolositor. N-am răbdare să suport asta.

Dex pleacă, iar Harper își îmboldește calul mai aproape.

— Frecventezi casa Heerei?

În vocea lui e ceva mai mult decât pură curiozitate.

— Iar citești pe buze?

— Numai pe ale tale, Sfrâncioc.

Ochii lui Harper coboară pe gura mea atât de rapid, încât aproape nici nu-mi dau seama.

— Iartă-mi întrebarea, insistă el. Am crezut că există voluntari care să iasă în întâmpinarea... nevoilor tale. Adjunctul fostului Sfrâncioc îi procura uneori curtezane șefului său. Dacă vrei să mă ocup eu...

Îmi simt obrajii tot mai fierbinți când mă gândesc la imaginea căreia îi dă glas.

— Taci, Harper, zic. Cât mai poți.

Galopăm spre palat, a cărui strălucire ca de perlă e o minciună nerușinată menită să ascundă tirania dinăuntru. La porțile exterioare e freamăt mare la ora asta – curteni Aristocrați și Comercianți pisălogi încearcă toți să ajungă în sala tronului și să câștige favorurile împăratului.

— Un atac asupra ținutului Marinn ar ajunge foarte departe în...

— ...flota este deja pregătită...

— ...Veturia îi va nimici...

Îmi înăbuș un oftat față de mașinațiunile necontenite ale Paterilor. Pe tata îl scoteau din sărite uneltirile lor. Când mă văd, tac toți. Mă bucur macabru de neplăcerea lor.

Eu și Harper trecem repede printre curteni. Bărbații cu mantii lungi, căptușite cu blană, se feresc de noroiul aruncat de

copitele calului meu. Femeile, strălucitoare în podoabele lor de curte, se uită pe furiș. Niciuna nu-mi întâlnește privirea.

Porci. Niciunul n-a rostit un cuvânt comemorativ în onoarea membrilor familiei mele executate de Marcus. Nici măcar în particular.

Mama, tata și sora mea au murit considerați trădători și nimic nu poate schimba acest lucru. Marcus a vrut să-mi fie rușine, dar nu-mi este. Tata și-a dat viața încercând să salveze Imperiul, iar într-o zi acest fapt va fi cunoscut. Dar în clipa asta, familia mea parcă n-ar fi existat. Parcă viețile lor ar fi fost simple halucinații.

Singurii oameni care au îndrăznit să-i pomenească pe părinții mei în fața mea sunt Livia, o baborniță Cărturărească pe care n-am mai văzut-o de multe săptămâni și o fată Cărturărească al cărei cap ar trebui să fie acum într-un sac la cingătoarea mea.

Aud zumzet de voci în sala tronului mult înainte să văd ușile duble. Când intru, soldații mă salută toți, până la unul. Au învățat deja ce pățesc cei care n-o fac.

Marcus stă țeapăn pe tron, strângând pumnii pe suporturile pentru brațe fără ca fața mascată să-i trădeze vreo emoție. Mantia roșie ca sângele cade grea pe pardoseală și se reflectă lugubru în armura lui din argint și aramă. Armele de lângă el sunt ascuțite ca briciul, spre mâhnirea mai bătrânilor Pateri Aristocrați, care par slabi pe lângă împăratul lor.

Comandantul nu-i aici. Dar Livia este, stă pe tronul ei de lângă Marcus, cu chipul impasibil ca o Mască. Urăsc faptul că-i silită să stea acolo, însă mă simt cumva ușurată; măcar e în viață. Arată splendid în rochia de culoarea lavandei pe care o poartă, plină de broderii cu fir de aur.

Sora mea are spatele drept și fața pudrată ca să ascundă vânătaia de pe obraz. Doamnele ei – verișoarele cu ochi galbeni ale lui Marcus – stau împreună la câțiva pași mai încolo. Ele sunt Plebee, adunate de sora mea din satele lor într-un gest de bunăvoință față de Marcus și de familia lui. Bănuiesc că li se pare insuportabil la curte, la fel ca mie.

Marcus își fixează atenția asupra mea, spre vădita supărare a ambasadorului din Marinn care stă în fața lui. Când mă apropii, umerii împăratului tresar.

— Nu-i nevoie să mă avertizezi, la naiba, murmură el.

Ambasadorul se încruntă, iar eu îmi dau seama că Marcus nu-i răspunde lui. Vorbește cu sine însuși. Văzându-i nedumerirea, împăratul îi face semn să se apropie.

— Spune-i ramolitului tău de rege că nu-i nevoie să facă temenele, zice Marcus. Imperiul nu-i interesat de un război cu Marinn. Dacă vrea un semn de bunăvoință din partea noastră, să-mi trimită o listă cu dușmanii lui. Eu îi voi trimite în dar capetele lor.

Ambasadorul pălește și se retrage, iar Marcus îmi face semn să înaintez.

Nu-i acord prea multă atenție Liviei. Las curtea să creadă că nu suntem apropiate. Sora mea are destule pe cap și fără ca jumătate din vulturii ăștia să încerce să profite de relația ei cu mine.

— Împărate.

Îngenunchez și plec capul. Cu toate că sunt deja mai multe luni de când fac asta, nu mi-e mai ușor. Lângă mine, Harper procedează la fel.

— Goliți camera, mârâie Marcus.

Cum Aristocrații nu se mișcă suficient de rapid, împăratul aruncă un pumnal spre cel mai apropiat dintre ei.

Străjerii îi conduc afară pe Aristocrați și cei mai mulți nu sunt în stare să iasă suficient de repede. Marcus zâmbește la vederea lor, iar chicotitul lui răgușit contrastează cu spaima care domnește în încăpere.

Livia se ridică și își adună grațios faldurile rochiei. *Mai repede, surioară,* zic în sinea mea. *Pleacă de-aici.* Dar înainte să coboare de pe tronul ei, Marcus o apucă de încheietura mâinii.

— Tu rămâi.

O silește să se așeze la loc. Ochii surorii mele întâlnesc o fracțiune de secundă ochii mei. Nu simt frică, doar un avertisment. Avitas se retrage în spate, martor tăcut.

Marcus scoate din armură un sul de pergament și îl aruncă spre mine. Strălucește în aer în timp ce zboară către mâna mea și recunosc litera K și săbiile încrucișate de sub ea. Sigiliul Comandantului.

— Hai, zise Marcus. Citește-l.

Lângă el, Livia se uită atentă, cu corpul încordat, chiar dacă a învățat să nu-și arate îngrijorarea pe chip.

Stăpâne împărat,

Vrăjitorul Karkaun Grímarr a întețit atacurile asupra orașului Navium. Avem nevoie de mai mulți oameni. Paterii din Navium sunt și ei de acord; sigiliile lor se află la sfârșitul scrisorii. Jumătate de legiune ar trebui să ajungă.

Datoria înainte de toate, până la moarte.

General Keris Veturia

— Are acolo o legiune întreagă, zic eu. Cu cinci mii de oameni ar trebui să poată înăbuși o revoltă măruntă a Barbarilor.

— Cu toate acestea – Marcus scoate alt pergament din armură, apoi încă unul, și le aruncă pe amândouă spre mine – Paterii Equitus, Tatius, Argus, Modius, Vissellius – și lista continuă – cer toți ajutor. Apropiații lor de-aici, din Antium, nu mă slăbesc o clipă, de când a venit mesajul lui Keris. Au murit trei sute de civili, iar câinii de Barbari au o flotă care se apropie de port. Oricine-ar fi acest Grímarr, încearcă să cucerească blestematul de oraș.

— Sunt sigură că Keris e în stare…

— Keris pune la cale ceva, blestemato!

Urletul lui Marcus răsună în toată sala tronului, iar din doi pași, fața lui ajunge la câțiva centimetri de a mea. În spate, Harper se încordează, iar Livia se ridică pe jumătate de pe tron. Clatin din cap în cel mai discret mod. *Mă descurc eu cu el, surioară.*

Marcus își înfige degetele în țeasta mea.

— Bagă-ți asta în capul tău mare. Dacă te ocupai de ea, așa cum ți-am ordonat, nu s-ar fi întâmplat una ca asta. *Taci, lua-te-ar naiba!*

Se întoarce, dar Livia n-a scos o vorbă. Privirea lui Marcus rămâne fixată la jumătatea distanței dintre el și sora mea, iar eu îmi amintesc, tulburată, bănuiala Liviei că Marcus vede stafia fratelui său geamăn, Zak, cel ucis cu luni în urmă, în timpul Încercărilor.

Până să-mi dau seama, Marcus se apropie atât de mult, încât masca mea se unduiește. Ochii lui arată ca și cum ar fi gata să-i iasă din cap.

— Nu mi-ai cerut s-o asasinez, stăpâne, zic eu și mă îndepărtez foarte încet. Mi-ai cerut s-o distrug, iar distrugerea cere timp.

— Ți-am cerut – Marcus își ține în frâu furia, iar calmul lui subit e mai înfiorător decât mânia – să dai dovadă de competență. Ai avut trei luni. Trebuiau să-i iasă viermi din orbitele ochilor până acum. În loc de asta, e mai puternică decât oricând, în timp ce Imperiul devine tot mai slab. Așa că spune-mi, Sfrâncioc: ce ai de gând să faci în legătură cu ea?

— Am informații.

Încerc să exprim cu vocea și cu corpul toată convingerea de care sunt în stare. Sunt sigură. O voi doborî.

— Destule cât s-o pot distruge.

— Ce fel de informații?

Nu-i pot spune ce mi-a dezvălui Elias despre Quin. Nu-i destul, și chiar de-ar fi, Marcus ar vrea să-mi pună mai multe întrebări. Dacă află că i-am avut în mână pe Elias și pe Laia și că i-am scăpat, o va rupe în două pe sora mea.

— Pereții au urechi, stăpâne, zic eu. Și nu toate sunt prietenoase.

Marcus mă studiază. Pe urmă se întoarce, o ridică în picioare pe sora mea și o împinge în marginea propriului ei tron, răsucindu-i un braț la spate.

Ea se supune ca o femeie care s-a obișnuit repede cu violența și va face tot ce-i nevoită ca să supraviețuiască. Îmi încleștez mâinile pe mânerele armelor, dar Livvy îmi fixează privirea. Spaima din ochii ei – nu pentru ea, ci pentru mine – mă face să-mi țin firea în frâu. *Nu uita: cu cât vei arăta mai multă furie, cu atât o va face el să sufere mai tare.*

Chiar dacă mă silesc să gândesc logic, mă urăsc pentru ceea ce sunt. Mă urăsc că nu tai mâinile acelea care i-au făcut rău Liviei, că nu retez limba aceea care a ocărit-o. Mă urăsc că nu-i pot da o sabie s-o facă chiar ea.

Marcus își înclină capul.

— Sora ta cântă atât de bine la lăută, zice el. I-a întreținut pe mulți dintre oaspeții mei, ba chiar i-a fermecat cu frumusețea muzicii ei. Sunt sigur, însă, că i-ar putea întreține și în alte feluri.

Se apleacă spre urechea Liviei, iar ea se uită în gol, cu gura țeapănă.

— Cânți și din gură, dragostea mea? Sunt sigur că ai o voce minunată.

Încet, intenționat, îi împinge un deget peste cap. Mai mult, mai mult, mai mult… Așa ceva nu se poate suporta. Fac un pas înainte și simt o mână care mă ține înțelept de umăr.

— Mai rău faci, îmi murmură Avitas la ureche.

Degetul Liviei trosnește. Ea icnește, dar nu scoate alt sunet.

— Asta, spune Marcus, este pentru că ai dat greș.

Apucă alt deget al Liviei și îl trage în spate cu atâta grijă, încât îmi dau seama că se bucură de fiecare secundă. Ea are frunte brobonită de sudoare și fața albă ca un os.

Când degetul se rupe în cele din urmă, Livia scâncește și își mușcă buzele.

— Pasărea mea curajoasă, zice Marcus zâmbindu-i, iar mie îmi vine să-i retez gâtul. Știi că-mi place mai mult când țipi.

Pe urmă se întoarce spre mine, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Iar asta este ca să ții minte ce se întâmplă dacă mă dezamăgești din nou.

O aruncă pe Livia în tronul ei. Sora mea se lovește cu capul de piatra aspră. Tremură și își ține o mână la piept, îl privește pe Marcus cu ură, până când reușește să se stăpânească și să-și reia chipul impasibil.

— Pleci la Navium, Sfrâncioc, zice Marcus. Vei afla ce pune la cale Scorpia de la Blackcliff. O vei distruge bucată cu bucată. Și o vei face repede. Până la Luna Grânelor vreau să am capul ei în țeapă, și vreau ca Imperiul să implore să se întâmple asta. Cinci luni. E timp destul chiar și pentru tine, așa-i? Mă ții la curent prin intermediul tobelor la fiecare trei zile. Și – se iută la Livia – dacă nu sunt mulțumit cum progresezi, o să-i rup în continuare oasele surioarei tale, până când n-o să rămână din ea decât margini zimțate.

8. Laia

Alerg ore în șir, ferindu-mă de un număr înnebunitor de patrule ale Războinicilor, și îmi păstrez invizibilitatea până când îmi tremură picioarele de frig și de epuizare. Mi se învârte capul de îngrijorare pentru Elias, pentru Darin, pentru Afya. Chiar dacă

ei sunt în siguranță, ce vom face de-acum înainte, din moment ce Imperiul a aflat de atacuri? Războinicii vor umple zona rurală de soldați. Nu putem continua. Riscul e prea mare.

Nu contează. Tu doar du-te în tabără. Și nădăjduiește că Darin a ajuns și el.

O zi după raid, la miezul nopții, văd în sfârșit stejarul înalt și golaș care adăpostește corturile noastre, cu crengile văitându-se în vânt. Se aude nechezat de cai și sub copac se plimbă o siluetă cunoscută. *Darin!* Aproape că plâng de ușurare. M-au părăsit puterile și descopăr că nu pot striga. Mă las pur și simplu să devin vizibilă.

Când o fac, îmi trec fulgere negre prin fața ochilor. Văd o cameră întunecoasă, o siluetă încovoiată. O clipă mai târziu, vedenia a dispărut, iar eu mă împleticesc pe câmp. Darin mă observă și dă fuga să mă prindă într-o îmbrățișare. Afya năvălește din cortul rotund de blană în care ne adăpostim fratele meu și cu mine, iar furia și ușurarea i se amestecă pe chip.

— Ești o proastă cum n-am mai pomenit, fetițo!

— Laia, ce s-a întâmplat?

— Ați găsit-o pe Mamie? Prizonierii sunt în siguranță? Elias a reușit…

Afya ridică o mână.

— Mamie este cu un vraci din tribul Nur, zice Zaldara. Oamenii mei îi vor duce prizonierii în ținuturile Tribalilor. Mă gândeam să merg și eu, dar…

Se uită la Darin și eu înțeleg. N-a vrut să-l lase singur. Nu știa dacă mă întorc. Le povestesc repede despre ambuscada Sfrânciocului și dispariția lui Elias.

— L-ați văzut pe Elias? *Cerule, fă să fi scăpat cu bine!* A ieșit din Pădure?

Afya se uită peste umăr la peretele înalt de copaci care marchează hotarul vestic al Anticamerei și se înfioară. Darin doar clatină din cap.

Mă încrunt spre copaci, dorindu-mi să am puterea de a arde prin ei o potecă până la cabana femeii-djinn.

— Hai înăuntru.

Darin mă trage în cort și îmi pune pe umeri o pătură de lână din așternutul lui.

— Într-una din zilele-astea, ai să mori.

Afya dă deoparte blana care acoperă gaura din vârful cortului și învârte în tăciunii focșorului nostru de gătit până când fața îi luminează arămie. Lungi minute mai târziu, înfulec tocana de cartofi și dovleac pe care a făcut-o Darin. E prea fiartă și are atât de multă boia de ardei iute, încât aproape că mă înec – Darin a fost întotdeauna neajutorat în bucătărie.

— S-a terminat cu atacurile noastre, zice Afya. Dar dacă vreți să luptați în continuare cu Imperiul, veniți cu mine. Alăturați-vă tribului Nur, zice ea, apoi, după ce face o pauză și se gândește, adaugă: permanent.

Eu și fratele meu schimbăm o privire. Tribalii acceptă membri noi doar prin căsătorie sau prin adopția de copii. Nu-i puțin lucru să fii invitat să te alături unui trib – cu atât mai puțin când o face Zaldara.

Mă întind s-o iau de mână pe Afya, uimită de generozitatea ei, dar ea se scutură.

— Practic, faceți parte din familie oricum, zice Afya. Iar tu mă cunoști, fetițo. Vreau și eu ceva în schimb.

Se întoarce spre fratele meu.

— Au murit mulți oameni ca să te salveze, Darin din Serra. A venit timpul să începi să torni oțel serric. Îți fac eu rost de materiale. Cerul mi-e martor că triburile au nevoie de tot ajutorul din lume.

Fratele meu își îndoaie mâna, cum face de fiecare dată când îl apucă durerea-fantomă a degetelor lipsă. Pălește la față și buzele i se subțiază. S-au trezit demonii dinăuntrul lui.

Vreau cu disperare ca Darin să vorbească, să accepte oferta Afyei. Ar putea fi singura noastră șansa de a continua să luptăm împotriva Imperiului. Dar când mă întorc spre el, văd că pleacă din cort, mormăind ceva despre nevoia de aer.

— Ce noutăți ai de la iscoadele tale? o întreb repede pe Afya, sperând să-i distrag atenția de la fratele meu. Războinicii nu și-au retras forțele?

— Mai trimit încă o legiune de la trecătoarea Atella în deșertul Tribal, zice Afya. Au arestat sute de oameni din Nur pe baza unor acuzații false: mită, transport de contrabandă și cine mai știe ce. Se zvonește că au de gând să trimită prizonierii în orașele din Imperiu, unde să fie vânduți drept sclavi.

— Triburile sunt protejate de tratatul cu împăratul Taius, zic eu. Tratatul rezistă de cinci secole.

— Împăratului Marcus nu-i pasă de tratatul acela nici cât de-o ceapă degerată, se încruntă Afya. Și asta nu-i cel mai rău. În Sadh, un legionar a omorât-o pe Kehanni din tribul Alli.

Rămân cu gura căscată și nu-mi pot ascunde șocul. Kehanni sunt păstrătoarele poveștilor și ale istoriei Tribale, iar înaintea lor în ierarhie nu se mai află decât Zaldarii. Să omori o Kehanni înseamnă declarație de război.

— Drept răspuns, tribul Alli a atacat cea mai apropiată garnizoană, zice Afya. Exact asta voia Imperiul. Masca aflată la comandă s-a năpustit asupra lor ca scăpată din iad, iar acum tot tribul Alli ori a murit, ori e la închisoare. Tribul Siyyad și tribul Fozi au jurat să se răzbune pe Imperiu. Zaldarii lor au ordonat atacarea satelor Imperiului – iar la ultima numărătoare muriseră aproape o sută de Războinici, și nu numai soldați.

Se uită la mine cu subînțeles. Dacă Tribalii se întorc asupra Războinicilor nevinovați – copii, civili, bătrâni –, atunci Imperiul va reacționa cu putere.

— Ne provoacă, zice Afya și se uită la cer ca să-și dea seama cât e ceasul. Ne slăbesc puterile. Avem nevoie de oțelul acela, Laia. Gândește-te la oferta mea.

Își pune pelerina să plece, dar se oprește la intrarea în cort.

— Dar gândește-te repede. Plutește ceva ciudat în aer. O simt în oase. Și nu mă tem numai de Războinici.

Avertismentul Afyei mă chinuie toată noaptea. Puțin înaintea zorilor, las baltă somnul, ies din cort și mă duc unde stă de pază fratele meu.

Spiritele din Anticameră sunt agitate – le înfurie prezența noastră, fără îndoială. Strigătele lor chinuitoare se unesc cu vuietul vântului dinspre nord și nasc un cor glacial care-ți face părul măciucă. Strâng pătura mai bine și mă așez lângă fratele meu.

Stăm și ne uităm tăcuți cum vârfurile copacilor din Anticameră se luminează și se transformă din negre în albastre, pe măsură ce pălește cerul spre est. După un timp, Darin vorbește.

— Vrei să știi de ce nu voi face armele.

— Nu-i nevoie să-mi spui, dacă nu vrei.

Fratele meu strânge pumnii și pe urmă îi deschide, un obicei de când eram mici. Degetul inelar și cel mijlociu de la stânga – mâna dominantă – i-au fost tăiate.

— Materialele se pot obține destul de ușor, zice el.

Văicărelile spiritelor se intensifică, iar el ridică vocea.

— Complicat este confecționatul. Amestecul de metale, căldura flăcării, cum e bătut oțelul, cum se răcește marginea, în ce fel se lustruiește lama… îmi amintesc multe din lucrurile astea, dar…

Mijește ochii ca și cum ar încerca să vadă ceva ce nu se vede.

— Am și uitat foarte mult. În închisoarea Kauf, în celulele morții, au dispărut din mintea mea săptămâni întregi. Nu-mi mai amintesc chipul tatei, de pildă, sau al Bunei.

Abia reușesc să-l aud peste vacarmul spiritelor.

— Dacă prietena ta Izzy a murit degeaba? Dacă familia Afyei a murit degeaba? Dacă Elias a jurat degeaba să fie pentru eternitate Păzitorul Sufletelor? Dacă fac oțel și se rupe?

Aș vrea să-i spun că asta n-o să se întâmple niciodată. Dar Darin știe întotdeauna când îl mint. Îi iau mâna stângă. E bătătorită. Puternică.

— Există doar o cale să aflăm, Darin, zic eu. Nu vom ști până când…

Mă întrerupe un țipăt teribil de înfiorător din Pădure. Vârfurile copacilor se văluresc, pământul geme. Pete albe se adună printre trunchiurile cele mai apropiate de noi și țipetele lor se ascut mai tare.

— Ce le-a apucat?

Darin se strâmbă la auzul zgomotului. De obicei reușim ușor să nu băgăm în seamă spiritele. Dar acum până și mie îmi vine să-mi acopăr urechile cu palmele.

Și atunci îmi dau seama că strigătele spiritelor nu sunt fără noimă. Durerea lor ascunde cuvinte. Un cuvânt, mai degrabă.

Laia. Laia. Laia.

Fratele meu îl aude și el. Apucă paloșul, dar vorbește calm, cum făcea înainte de Kauf.

— Amintește-ți ce-a spus Elias. Nu poți avea încredere în ele. Strigă ca să ne zăpăcească.

— Ascultă-le, șoptesc eu. Ascultă, Darin!

Vina ta, Laia. Spiritele se înghesuie în hotarul nevăzut al Anticamerei, formele lor se amestecă unele cu altele și formează o ceață groasă, înecăcioasă. *El e aproape.*

— Cine?

Mă duc spre copaci, fără să iau în seamă protestele fratelui meu. N-am intrat niciodată în Pădure fără Elias lângă mine. Nici nu știu dacă pot.

— De Elias vorbiți? A pățit ceva?

Se apropie Moartea. Din cauza ta.

Simt că pumnalul devine brusc alunecos în mâna mea.

— Explicați-mi! strig eu.

Picioarele mă duc destul de aproape de șirul de copaci încât să pot vedea cărarea pe care vine Elias când ne întâlnim aici. N-am fost niciodată la cabana lui Elias și a Shaevei, dar el mi-a spus că se află la capătul acelei poteci, la un mai mult de o leghe depărtare de liziera pădurii. Ne-am ridicat tabăra aici tocmai datorită potecii – e cel mai rapid mod în care poate ajunge Elias la noi.

— Ceva nu-i în regulă acolo, îi spun lui Darin. S-a întâmplat ceva…

— Sunt doar spirite care se poartă ca spiritele, Laia, zice Darin. Vor să te ademenească și să te înnebunească.

— Dar pe tine și pe mine nu ne-au înnebunit niciodată spiritele, așa-i?

Fratele meu tace, auzind asta. Niciunul dintre noi nu știe de ce pe noi Anticamera nu ne scoate din minți la fel de rău ca pe alții – ca pe Tribali, sau ca pe Războinici, care au grijă să se țină la mare distanță.

— Ai mai văzut vreodată așa de multe spirite atât de aproape de hotar, Darin?

Par să se înmulțească în fiecare clipă.

— Imposibil să vrea doar să mă chinuie pe mine. A pățit Elias ceva. Ceva *nu-i în regulă.*

Simt o atracție pe care n-o pot explica, o dorință nestăpânită să intru în Pădurea din Dusk.

Dau fuga la cort și-mi strâng lucrurile.

— Nu trebuie să vii cu mine.

Darin deja și-a luat ranița.

— Unde mergi tu, merg și eu, zice el. Dar Pădurea-i mare. Elias ar putea fi oriunde.

— Nu-i departe. Sunt sigură.

Instinctul acela ciudat trage de mine, de parcă aș avea un cârlig în burtă. Când ajungem la copaci, mă aștept să

întâmpinăm rezistență. Dar nu găsim decât spirite atât de înghesuite, încât abia vedem printre ele.

El e aici. Vine. Din cauza ta. Din cauza a ceea ce-ai făcut.

Mă silesc să ignor spiritele și să urmăresc cărarea îngustă. După o vreme, spiritele se răresc. Când mă uit înapoi, o frică palpabilă le unduiește rândurile.

Darin și cu mine ne uităm unul la altul. *De ce s-ar putea teme un spirit?*

Cu fiecare pas, aerul devine tot mai greu de respirat. Nu mă aflu în Anticameră pentru prima oară. Când Darin și cu mine am început acum câteva luni să atacam caravanele, Elias ne-a adus din Marinn și am traversat-o în zbor ca vântul. Pădurea n-a fost niciodată primitoare, dar nici atât de despotică.

Mă cuprinde frica și mă mișc mai repede. Aici copacii sunt mai mici, iar pe urmă apare o poiană și acoperișul înclinat, cenușiu al unei cabane.

Darin mă apucă de braț, duce degetul la buze și mă trage la pământ. Înaintăm centimetru cu centimetru, cu nesfârșită grijă. În fața noastră se aude vocea rugătoare a unei femei. Altcineva înjură cu o voce baritonală, pe care o cunosc. Mă simt ușurată dintr-odată. *Elias.*

Dar ușurarea ține puțin. Vocea de femeie tace. Copacii tremură violent și văd o învolburare de păr negru și piele cafenie. Shaeva. Își înfige degetele în umărul meu și mă ridică în picioare.

— Răspunsul tău se află în Adisa.

Mă strâng și mă zbat să mă eliberez, dar ea mă ține cu puterea unui djinn.

— La Apicultor. Dar ai grijă, căci el e învăluit în minciuni și umbră, la fel ca tine. Îl găsești pe riscul tău, copilă, pentru că vei avea mult de pierdut, chiar dacă ne salvezi pe toți.

Corpul ei se îndepărtează smucit, parcă tras de o mână invizibilă înapoi în poiană. Îmi bubuie inima. *Cerule, nu...*

— Laia din Serra.

Aș recunoaște oriunde șuieratul ăsta ca de șarpe. E ca și cum s-ar trezi marea și pământul s-ar scutura de el însuși.

— Mereu apari unde nu ești dorită.

Darin strigă să mă prevină, dar eu mă îndrept spre poiană cu pași mari, furia m-a făcut să uit de orice precauție. Elias,

îmbrăcat în armură, e țintuit de un copac și fiecare mușchi al lui pare să se lupte cu niște legături invizibile.

Se zbate ca un animal în capcană, cu pumnii încleștați, în timp ce corpul i se apleacă spre mijlocul poienii.

Shaeva îngenunchează, cu părul negru măturând pământul, cu pielea ca de ceară. Fața ei pare calmă, dar disperarea pe care o emană pare străveche.

Zburătorul, învăluit în întuneric, stă în picioare lângă ea. Lama secerii din mâna lui de umbră strălucește ca făcută din diamante înmuiate în otravă. O ține cu degete ușoare, dar cu corpul încordat – are de gând s-o folosească.

Din gâtul meu iese un mârâit. Trebuie să fac ceva. Trebuie să-l opresc. Descopăr, însă, că nu mă mai pot mișca. Vraja care îl ține înlănțuit pe Elias a căzut și asupra lui Darin și a mea.

— Zburătorule, șoptește Shaeva. Iartă-mi greșeala. Eram tânără. Eu…

Glasul i se frânge. Zburătorul, tăcut, își trece degetele peste fruntea Shaevei ca un tată care dă binecuvântarea.

Pe urmă o înjunghie în inimă.

Corpul Shaevei se zbate o dată, cu brațele în aer, se smucește înainte de parcă ar tânji după tăiș și deschide gura. Mă aștept la un țipăt, la un strigăt. În loc de asta, se revarsă vorbe.

Mai rămâne o bucată, dar aveți grijă la Moartea de la Porți!

Vrăbiile se vor îneca, și nu va ști nimeni.
Trecutul o să ardă, și nimeni nu va domoli focul.
Morții se vor scula și nimeni n-o să poată supraviețui.
Copilul va fi îmbăiat în sânge, dar viu.
Perla va crăpa și va pătrunde frigul.
Măcelarul se va prăbuși, și nu-l va opri nimeni.
Duhul va cădea și i se va ofili carnea.
De Luna Grânelor, Regele va avea răspunsul.
De Luna Grânelor, cei uitați își vor găsi stăpânul.

Bărbia Shaevei cade în piept. Bate din gene ca un fluture din aripi, iar lama înfiptă în pieptul ei face să șiroiască sânge la fel de roșu ca al meu. Fața i se destinde.

Pe urmă, corpul ei izbucnește în flăcări, un foc orbitor care se preface în cenușă după numai câteva secunde.

— Nu! strigă Elias, cu dâre umede pe fiecare dintre obraji.

Nu-l înfuria pe Zburător, Elias! îmi vine să strig. *Nu-ți cere și tu moartea.*

Un nor de cenușă se învârte în jurul Zburătorului – tot ce a mai rămas din Shaeva. El se uită la Elias pentru prima oară, ridică fruntea și înaintează, ținând în mână secera picurând de sânge.

Îmi amintesc vag că Elias mi-a spus ceva aflat de la Păzitoarea Sufletelor: că Steaua îi apără pe cei care au atins-o. Zburătorul nu-l poate omorî pe Elias, dar îi poate face rău și, martor mi-e cerul, n-o să-mi mai rămână nimeni la care țin!

Mă arunc înainte – și ricoșez înapoi. Zburătorul nu mă bagă în seamă, se simte liniștit cu puterea lui. *N-ai să-i faci rău lui Elias. N-ai să-i faci*. Întunecimi sălbatice cresc în mine și îmi preiau corpul sub controlul lor. Le-am mai simțit cândva, cu luni în urmă, atunci când m-am luptat cu Zburătorul lângă închisoarea Kauf. Un strigăt animalic îmi explodează de pe buze. De data asta, când mă smucesc înainte, reușesc să mă desprind. Darin e la jumătate de pas în urmă, însă Zburătorul face un gest din încheietura mâinii și fratele meu înlemnește. Dar vraja djinnului n-are efect asupra mea. Sar între Zburător și Elias, cu pumnalul în mână.

— Nu îndrăzni să-l atingi, îi spun.

Ochii ca niște sori ai Zburătorului se aprind și se uită întâi la mine, apoi la Elias, citind ce e între noi. Mă gândesc cum m-a trădat. *Monstrule!* Cât de aproape este să-i elibereze pe djinnii? Profeția Shaevei mi-a răspuns adineauri la întrebare: a mai rămas o bucată de Stea. Oare știe Zburătorul unde s-o găsească? Ce beneficiu i-a adus moartea Shaevei?

În timp ce mă studiază, îmi amintesc iubirea aceea care îl tulbura pe dinăuntru, deopotrivă cu ura. Îmi amintesc războiul crâncen purtat de cele două și pustiirea rămasă în urma lor.

Umărul Zburătorului se unduiește, ca și cum ar fi neliniștit. Oare îmi poate citi gândurile? Își mută atenția în spatele meu, la Elias.

— Elias Veturius.

Djinnul se apleacă peste mine, iar eu mă trag înapoi și mă lipesc de pieptul lui Elias, prinsă între ei amândoi. Între prietenul meu căruia îi bate inima tare și e disperat de moartea Shaevei, și Zburător, a cărui mânie ocultă e alimentată de un mileniu de cruzime și de suferință.

Djinnul nu se obosește să se uite la mine înainte de a vorbi.

— A avut gust dulce, băiete, zice el. Ca rouă într-o dimineață senină.

În spatele meu, Elias se liniștește și respiră regulat. Întâlnește privirea Zburătorului și fața îi pălește, șocat de ce vede în ea. Pe urmă urlă, un zgomot care pare să se ridice de-a dreptul din pământ. Sub pielea lui se răsucesc umbre ca niște lujeri de cerneală. Toți mușchii de pe umeri, de pe piept și de pe brațe se încordează și reușește în cele din urmă să se elibereze din legăturile invizibile. Ridică palmele și pielea lui aruncă o undă de șoc care mă trântește pe spate.

Zburătorul se clatină, apoi se îndreaptă.

— Aha, remarcă el. Cățelul mușcă. Cu atât mai bine.

Cu gluga trasă, nu-i pot vedea fața. Dar îi simt în voce că zâmbește. Se înalță, în timp ce vânturile năvălesc în poiană.

— Nu-i nicio bucurie să distrugi un dușman slab, adaugă el.

Își întoarce atenția spre est, spre ceva ce nu se vede. Prin aer șuieră șoapte, ca și cum Zburătorul ar comunica cu cineva. Apoi îl înșfacă vântul și, la fel ca în pădurea de lângă Kauf, dispare. De data asta, însă, în loc să se lase liniștea după plecarea lui, spiritele care zburau spre hotarele Anticamerei năvălesc în poiană și roiesc în jurul meu.

Tu, Laia, din cauza ta!

Shaeva a murit...

Elias este condamnat...

Djinnii sunt la un pas de victorie.

Din cauza mea.

Sunt atât de multe. Adevărul cuvintelor lor mă prinde ca o plasă de lanțuri. Încerc să mă împotrivesc, dar nu pot, căci spiritele nu mint.

Mai rămâne o bucată. Zburătorul mai are de găsit o singură bucată de Stea și după aceea își poate elibera semenii. E aproape. Destul de aproape cât să nu mai pot nega. Destul de aproape încât să fie nevoie să acționez.

Spiritele se învârtejesc în jurul meu, atât de furioase încât mă tem că-mi vor sfâșia pielea. Dar Elias își croiește drum printre ele și mă ridică în picioare.

Darin e lângă mine, îmi ia ranița de unde a căzut, uitându-se cum se retrag spiritele agale în copaci, abia stăpânindu-se.

Chiar înainte de a apuca să spun vreo vorbă, fratele meu dă aprobator din cap. A auzit ce-a spus Shaeva. Știe ce trebuie să facem.

— Mergem la Adisa, zic eu totuși. Să-l oprim. Să-i punem capăt.

9. Elias

Întreaga povară a Anticamerei cade pe umerii mei ca un bolovan. Pădurea face parte din mine, îi pot simți hotarele, spiritele, copacii. Ca și cum o hartă vie a locului mi-ar fi fost imprimată în minte.

În miezul acelei poveri se află absența Shaevei. Mă uit la coșul căzut pe jos din care nu va mai pune niciodată ierburi în korma pe care n-o va mai mânca niciodată în casa în care nu va mai păși nicicând.

— Elias – spiritele…

Laia se trage mai aproape. Spiritele, de obicei îndoliate, s-au transformat în umbre violente. Am nevoie de magia lui Mauth ca să le fac să tacă. Trebuie să mă unesc cu el, cum voia Shaeva.

Dar când mă agăț cu puterea voinței de Mauth, simt doar o urmă vagă de magie, care apoi dispare.

— Elias?

În ciuda țipetelor spiritelor, Laia mă ia de mână, cu buzele strânse de îngrijorare.

— Îmi pare nespus de rău pentru Shaeva. Chiar a…

Dau din cap în semn că da. A murit.

— S-a întâmplat așa de repede!

Mă alină puțin faptul că și altcineva este la fel de uluit ca mine.

— Tu ești… Adică vei fi…

Ea clatină din cap.

— Sigur că nu ești bine – cerule, cum ai putea să fii?

Un geamăt al lui Darin ne distrage atenția unul de la altul. Spiritele fac cerc în jurul lui, sar să se apropie mai tare și șoptesc cerul știe ce. *Pe toate iadurile!* Trebuie să-i scot de aici pe Laia și pe Darin.

— Dacă vreți să mergeți la Adisa, zic eu, drumul cel mai rapid e prin Pădure. Ați pierde luni întregi s-o ocoliți.

— Bine, zice Laia, apoi tace și se încruntă. Dar, Elias…

Dacă mai vorbim despre Shaeva, cred că o să se rupă ceva înăuntrul meu. A fost aici, acum nu mai este și nimic nu poate schimba acest lucru. Voi simți mereu permanența morții ei ca pe o trădare. Dar să mă înfurii pe moarte când prietenii mei sunt în pericol ar fi un gest prostesc. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să mă asigur că Shaeva n-a murit degeaba.

Laia încă vorbește când îl iau pe Darin de mână și începem să zburăm ca vântul. Tace pe măsură ce Pădurea pălește în urma noastră. Mă strânge de mână și știu că-mi înțelege tăcerea.

Nu pot călători cu viteza Shaevei, dar ajungem la unul dintre podurile peste râul Dusk după numai un sfert de oră, iar peste o secundă, am și trecut de el. Cotesc spre nord-est, iar în timp ce înaintăm printre copaci, Laia se uită la mine pe sub șuvița de păr care i-a căzut în ochi. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-i spun: *Dă-l naibii pe Zburător. Nu-mi pasă ce-a zis el. Nu-mi pasă decât ca tu să fii bine.*

— Ajungem curând, încep eu, înainte să vorbească altă voce, un cor dușmănos pe care îl recunosc instantaneu.

Vei da greș, uzurpatorule.

Djinni. Dar crângul lor e la mulți kilometri distanță. Cum reușesc să-și trimită vocile atât de departe?

Gunoiule. Lumea ta se va prăbuși. Regele nostru te-a înfrânt deja. Ăsta nu-i decât începutul.

— Lăsați-mă în pace! mârâi eu.

Mă gândesc la șoaptele pe care le-am auzit chiar înainte să dispară Zburătorul. Le dădea ordine acestor monștri odioși, fără îndoială. Djinnii râd.

Semenii noștri sunt puternici, muritorule. Nu poți înlocui un djinn. Nu poți spera că vei reuși să fii Păzitorul Sufletelor.

Nu-i bag în seamă, sper să tacă naibii. Oare la fel îi făceau și Shaevei? Îi urlau tot timpul în cap, iar ea nu mi-a spus niciodată?

Mă doare în piept când mă gândesc la Păzitoarea Sufletelor – și la atât de mulți alții. Tristas. Demetrius. Leander. Sfrânciocul. Bunicul. Oare toți cei care se apropie de mine sunt condamnați să sufere?

Darin tremură și strânge din dinți, împotrivindu-se asaltului spiritelor. Pielea Laiei e cenușie, dar merge mai departe fără să văicărească niciun pic.

În cele din urmă, ei vor păli. Tu vei îndura. Dragostea nu poate trăi aici.

Mâna Laiei e rece și mică în mâna mea. Îi simt pulsul sub degete, o subtilă evocare a faptului că este muritoare. Chiar dacă supraviețuiește și ajunge bătrână, anii ei nici nu se compară cu viața unui Păzitor al Sufletelor. Ea va muri și eu voi dăinui, devenind tot mai puțin uman pe măsură ce trece timpul.

— Acolo.

Laia arată înainte. Copacii se răresc și zăresc printre ei căsuța unde, cu luni în urmă, s-a refăcut Darin după rănile suferite la Kauf.

Ajungem la liziera pădurii și le dau drumul fraților. Darin mă prinde și mă trage într-o îmbrățișare dură.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, începe el, dar eu îl opresc.

— Rămâneți în viață, zic. Asta o să-mi fie mulțumirea. Am destule probleme aici și fără să se ivească spiritele voastre.

Darin îmi zâmbește scurt, apoi îi aruncă o privire surorii lui și se îndreaptă precaut spre căsuță.

Laia își frământă mâinile, fără să mă privească. Părul i s-a desprins din coadă ca întotdeauna și se revarsă în bucle mari, ciufulite. Mă întind după una, fără să mă pot abține.

— Eu… am ceva pentru tine.

Scormonesc într-un buzunar și scot o bucată de lemn. E nefinisată, cioplită grosolan.

— Îți căutai uneori brățara cea veche.

Dintr-odată, mă simt caraghios. De ce să-i dau așa o urâțenie? Pare făcută de un copil de șase ani.

— Nu-i terminată. Dar… m-am gândit…

— E perfectă.

Degetele ei le ating pe ale mele, când o ia. Atingerea aceea… *Pe toate iadurile!* Îmi potolesc respirația și înăbuș dorința care îmi bubuie în vene. Ea își pune brățara și, când o văd în poziția aceea familiară – cu o mână odihnindu-se pe încheietura celeilalte – simt că totul e bine.

— Mulțumesc.

— Ai grijă, în Adisa.

Revin la lucruri practice. Sunt mai ușor de rostit decât faptul că simt cum mi se smulge inima din piept și e aruncată în foc.

— Cei din Marinn îți vor recunoaște chipul, iar dacă știu ce poate face Darin…

Văd că zâmbește și îmi dau seama că îi spun, ca prostul, lucruri pe care ea deja le știe.

— Credeam că o să avem mai mult timp, îmi spune. Credeam că vom găsi o soluție să pleci de acolo. Că Shaeva te va dezlega de jurământ, sau…

Arată exact cum mă simt eu: distrusă. Trebuie s-o las să plece. *Înfruntă-l pe Zburător,* ar trebui să-i spun. *Învinge-l. Găsește bucuria. Amintește-ți de mine.* De ce s-ar mai întoarce aici? Viitorul ei este în lumea viilor.

Spune toate astea, Elias, strigă la mine logica. *Fă lucrurile mai ușoare pentru amândoi. Nu te purta jalnic.*

— Laia, ar trebui…

— Nu vreau să te las să pleci. Nu încă.

Mă mângâie cu mâna ușoară pe obraz, iar degetele îi zăbovesc pe buze. Mă dorește – o văd, o simt – iar asta face dorința mea încă și mai disperată.

— Nu atât de curând, adaugă ea.

— Nici eu nu vreau.

O iau în brațe, bucurându-mă de căldura trupului ei lipit de al meu, de curbura șoldului ei sub palma mea. Își bagă capul sub bărbia mea și îi inspir mirosul.

Mauth mă smucește, brusc și dur. Împotriva voinței mele, mă trag înapoi spre pădure.

Nu. *Nu.* Blestemate fie spiritele! Blestemat fie Mauth! Blestemată fie Anticamera!

O iau de mână și o trag spre mine, iar ea, ca și cum asta aștepta, închide ochii și se ridică pe vârfuri. Degetele i se încâlcesc în părul meu, trăgându-mă și mai tare lângă ea. Are buzele moi și pline, iar când își lipește de mine toate rotunjimile, aproape că mi se taie picioarele. N-o aud decât pe Laia, n-o văd decât pe Laia, n-o simt decât pe Laia.

Mintea mi-o ia înainte și o întinde pe jos în Pădure, petrecând ore în șir ca să-i exploreze fiecare centimetru din corp. Văd pentru o clipă ce-aș fi putut avea: pe Laia, cu cărțile și pacienții ei, iar eu – la o școală unde se învață mai multe decât moarte și datorie. Un micuț cu ochi aurii și piele lucioasă, cafenie. Fire

albe în părul Laiei, într-o bună zi, și felul în care ochii ei se vor potoli, vor deveni mai profunzi și mai înțelepți.

— Ești crud, Elias, șoptește ea lângă gura mea. Să-i dai unei fete orice își dorește doar ca pe urmă să-i iei totul înapoi.

— Ăsta nu-i sfârșitul pentru noi, Laia din Serra.

Nu pot să renunț la ce-am putea avea. Nu-mi pasă ce blestemat de jurământ am făcut.

— Mă auzi? Ăsta nu-i sfârșitul pentru noi.

— N-ai fost niciodată un mincinos, zice ea și își șterge cu palmele umezeala din ochi. Nu începe acum.

Se îndepărtează cu spatele drept, iar când ajunge la căsuță, Darin, care aștepta afară, se ridică în picioare. Ea trece repede mai departe, iar el o urmează.

O privesc până când devine doar o umbră la orizont. *Întoarce-te,* îi spun în gând. *Numai o dată. Întoarce-te.*

N-o face. Probabil că așa e cel mai bine.

10. Sfrânciocul

Petrec restul zilei în cazarma Gărzii Negre, răsfoind rapoartele iscoadelor. Majoritatea sunt banale: transferul unui prizonier care ar putea garanta loialitatea unei case de Comercianți; o anchetă despre moartea a doi Pateri Aristocrați.

Acord mai multă atenție rapoartelor venite din Tiborum. Odată cu apropierea primăverii, clanurile Karkaune sunt așteptate să dea năvală din munți, să atace și să jefuiască.

Dar spionii mei spun că cei din Karkaus stau cuminți. Probabil că acel Grímarr, conducătorul lor, a angajat prea multe forțe în atacarea Naviumului. Poate că Tiborum are un noroc ieșit din comun.

Sau poate că ticăloșii aceia cu fețele albastre pun ceva la cale.

Cer rapoartele tuturor garnizoanelor din nord. Când bate miezul nopții, am ostenit, iar biroul s-a golit abia pe jumătate. Mă opresc totuși – renunțând să mănânc, în ciuda chiorăiturilor din burtă –, apoi îmi iau cizmele și mantia. Nu voi putea dormi. Nu câtă vreme îmi răsună în minte trosnetul oaselor Liviei. Nu

câtă vreme mă întreb ce ambuscadă îmi va întinde Comandantul în Navium.

Pe holul de lângă camera mea e întuneric și liniște. Cei mai mulți dintre soldații Gărzii Negre ar trebui să doarmă, dar mereu rămân de pază măcar șase oameni. Nu vreau să mă urmărească nimeni – bănuiesc că are Comandantul spioni chiar și printre oamenii mei. Mă îndrept spre sala armelor, de unde un pasaj secret duce în inima orașului.

— Sfrâncioc.

Șoapta e ușoară, dar tresar, totuși, și înjur la vederea ochilor verzi care strălucesc că ai unei pisici în capătul celălalt al holului.

— Avitas. De ce pândești aici?

— Nu pleca prin tunelul din armurărie. Pater Sisellius are un om care păzește acel traseu. Voiam să mă ocup eu de el, dar în seara asta n-am avut timp.

— Mă spionezi?

— Ești previzibilă, Sfrâncioc. De fiecare dată când Marcus îi face rău surorii tale, pleci la plimbare. Căpitanul Dex mi-a amintit că e împotriva regulamentului ca Sfrânciocul să fie neînsoțit, așa că iată-mă.

Știu că Harper nu face decât să-și îndeplinească îndatoririle. Am fost iresponsabilă, am umblat noaptea prin oraș fără niciun fel de pază. Dar tot mă irită treaba asta. Harper trece senin cu vederea nemulțumirea mea și face semn din cap spre magazia cu rufărie. Pesemne că există și acolo un pasaj.

După ce intrăm în spațiul îngust, armura mea se lovește de pereți iar eu mă strâmb, sperând că nu ne-aude nimeni. Doar cerul știe ce-ar spune lumea dacă ne-ar găsi lipiți unul de altul pe întuneric, într-o debara.

Îmi ia foc fața când mă gândesc la asta. Noroc că am masca.

— Unde naiba e intrarea aia?

— E chiar…

Se întinde pe lângă mine și cotrobăie printre uniforme. Mă las pe spate și-i zăresc un petec triunghiular de piele netedă și cafenie de pe gât. Mirosul lui e vag, abia simțit, dar cald, aromă de scorțișoară și lemn de cedru. Inspir adânc, trăgând între timp cu ochiul la Avitas.

Descopăr că se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Miroși… deloc neplăcut, zic eu protocolar. Am remarcat pur și simplu.

— Desigur, Sfrâncioc.

Buzele lui se strâmbă puțin. Să fie acela un blestemat de *zâmbet*?

— Mergem odată?

Parcă simțindu-mi iritarea, Harper împinge o bucată din peretele din spatele meu și trecem repede prin deschizătură. Nu mai vorbim, doar ne vedem de drum prin pasajul secret care ne scoate din cazarma Gărzii Negre în noaptea friguroasă de primăvară.

Când ieșim la suprafață, Harper rămâne în spate, iar eu uit curând că e prin preajmă. Cu gluga trasă pe ochi, trec ca un duh prin zona săracă din Antium, printre sectoarele înghesuite ale Cărturarilor, pe lângă hanuri și taverne pline de zarvă, cazărmi și cartiere pline de Plebei. Străjerii de la poarta de sus a orașului nu mă văd când intru de la periferie – un truc pe care îl folosesc ca să mă mențin în formă.

Îmi dau seama că în timp ce merg, mă joc cu inelul tatei, inelul Casei Aquilla. Uneori, când mă uit la el, îl văd încă scăldat în sânge, sângele care m-a stropit pe față și pe armură când Marcus i-a tăiat tatei gâtul.

Nu te gândi la asta. Continui să învârt inelul, încercând să las prezența lui să mă aline. *Dă-mi înțelepciunea tuturor celor din familia Aquilla,* îmi spun în gând. *Ajută-mă să-mi înving dușmanul.*

Ajung curând la destinație, un parc plin de copaci lângă Sala Arhivelor. Mă așteptam ca la ora asta să nu fie lumină la Arhive, dar sunt aprinse peste zece lămpi, iar arhivarii muncesc din greu. Clădirea lungă, cu coloane, e spectaculoasă prin mărime și simplitate, dar pe mine mă liniștește ce are înăuntru: documente privitoare la linii genealogice, nașteri, morți, execuții, tratate, acorduri comerciale și legi.

Dacă împăratul este inima Imperiului, iar oamenii simt sângele lui, atunci Sala Arhivelor reprezintă memoria. Indiferent cât de deznădăjduită m-aș simți, când vin aici, îmi amintesc tot ce au construit Războinicii în cei cinci sute de ani de când a fost fondat Imperiul.

— Toate imperiile se prăbușesc, Sfrâncioc.

Din întuneric iese Cain, iar eu duc mâna la paloș. M-am gândit de multe ori ce-aș face dacă l-aș vedea din nou pe Profet. Mă văd de fiecare dată rămânând calmă. Tăcută. Ținându-mă la distanță de el. Fără să-i dezvălui nimic din mintea mea.

Dar intențiile mele se spulberă imediat ce-i văd fața blestemată. Mă uluiește patima cu care vreau să-i rup gâtul fragil. Nu știam că pot avea în mine atâta ură. Mi se umplu urechile de rugămințile lui Hannah – *Helly, îmi pare rău* – și de cuvintele calme ale mamei când îngenunchea să-și primească moartea: *Putere, fata mea.* Inelul tatei îmi crestează palma.

Trag paloșul, dar brațul îmi înlemnește – și cade, silit de Profet să stea pe lângă trup. Lipsa de control e enervantă și tulburătoare.

— Câtă mânie, murmură Cain.

— Mi-ai distrus viața. Îi puteai salva. Ești… ești *un monstru.*

— Dar tu, Sfrânciocule? Tu nu ești un monstru?

Cain are gluga trasă peste ochi, dar tot îi pot zări licărul curios al privirii.

— Tu ești altfel, mă răstesc eu. Ești la fel ca ei. Ești aidoma Comandantului, sau a lui Marcus, sau a Zburătorului…

— Ei, dar Zburătorul nu-i un monstru, copilă, chiar dacă face, poate, lucruri monstruoase. El e rupt în două de suferință și prins, din acest motiv, într-o luptă legitimă de a îndrepta o greșeală cumplită. La fel ca tine. Cred că sunteți mai asemănători decât credeți. Ai putea învăța multe de la Zburător, dacă ar binevoi să te învețe.

— Nu vreau să am absolut nimic de-a face cu niciunul dintre voi, șuier eu. Chiar sunteți niște monștri, oricât ai vrea…

— Iar tu ești un model de perfecțiune? întreabă Cain înclinând capul, în aparență sincer curios. Trăiești, respiri, mănânci și dormi pe spinarea celor mai puțin norocoși, întreaga ta existență se bazează pe oprimarea celor pe care îi consideri mai neînsemnați. De ce tocmai tu, Sfrâncioc? De ce te-a considerat pe tine soarta mai potrivită să fii asupritorul și nu asupritul? Care-i sensul vieții tale?

— Imperiul.

Nu trebuia să-i răspund. Nu trebuia să-i dau atenție. Dar respectul de-o viață nu dispare cât ai clipi.

— Imperiul este sensul vieții mele.

— Poate, ridică din umeri Cain, într-un gest bizar de omenesc. De fapt, n-am venit să port dispute filosofice cu tine. Am venit cu un mesaj.

Scoate din robă un plic. Când văd sigiliul – o pasăre planând cu aripile desfăcute deasupra unui oraș strălucitor – i-l smulg imediat din mână. *Livia.*

Îl deschid, rămânând atentă la Profet.

Vino la mine, soră. Am nevoie de tine.

Mereu a ta,

Livia

— Când a trimis-o?

Verific repede scrisoarea.

— Și de ce a trimis-o prin tine? Ar fi putut să…

— M-a rugat, iar eu am acceptat. Oricine altcineva putea fi urmărit. Și asta nu ar fi corespuns intereselor mele. Sau ale ei.

Cain atinge cu blândețe fruntea măștii mele.

— Rămas-bun, Sfrâncioc. Te voi mai vedea încă o dată, înainte de sfârșitul tău.

Pășește în spate și dispare, iar din întuneric se ivește Harper, cu maxilarul încleștat. Se pare că și lui îi plac Profeții la fel de mult ca mie.

— Să știi că-i poți împiedica să-ți intre în minte, zice el. La fel și pe Zburător. Îți arăt eu cum, dacă vrei.

— Bine, zic, deja îndreptându-mă spre palat. Îmi arăți în drum spre Navium.

Curând ajungem la balconul apartamentului Liviei, fără a zări vreun soldat. Avitas rămâne jos, iar când se mișcă aerul, îmi amintesc să-l strig pe Faris, căpitanul gărzii personale a lui Livvy. Nu sunt singură.

— Pace, Sfrâncioc.

Faris Candelan iese de sub arcada ușii care duce în apartamentul lui Livvy, cu mâinile ridicate și părul scurt, blond, în neorânduială.

— Te așteaptă.

— Trebuia să-i fi spus că-i o prostie să mă cheme.

— Nu-i spun eu împărătesei ce să facă, zice Faris. Eu doar încerc să am grijă să nu-i facă nimeni rău când face ce vrea ea.

Ceva din felul cum spune asta îmi ridică părul de pe ceafa, iar din doi pași sunt cu pumnalul lipit de gâtul lui.

— Ai grijă cu ea, Faris, zic eu. Tu flirtezi tot timpul, dar dacă bănuiește Marcus că Livvy îi este necredincioasă, o va ucide, iar Paterii Aristocrați vor crede că avea din plin dreptul s-o facă.

— Nu-ți face griji în ce mă privește, zice Faris. Pe mine mă așteaptă o adorabilă fată de Comerciant în Cartierul Țesătorilor. Are cele mai spectaculoase șolduri pe care le-am văzut vreodată. Aș fi fost deja acolo – mă țintuiește cu privirea până când îi dau drumul –, dar trebuia să rămână cineva și de serviciu.

— Trebuia să fiți doi, zic eu. Cine-i cu tine?

Din umbra de lângă ușă apare cineva: un nas rupt de trei ori, piele cafenie foarte închisă la culoare.

— Rallius. Pe toate iadurile, tu ești?

Silvio Rallius salută înainte să-mi arunce zâmbetul acela care înmuia genunchii adolescentelor la toate petrecerile Aristocraților din Serra – inclusiv genunchii mei, până mi-a venit mintea la cap. Elias și cu mine îl veneram, deși nu-i decât cu doi ani mai mare. Era unul dintre puținii cădeți din clasele mari care nu se purta ca un monstru cu elevii mai mici.

— Sfrâncioc, mă salută el. Paloșul meu e în slujba ta.

— Vorbe la fel de frumoase ca zâmbetul tău.

Nu-i zâmbesc la rândul meu, iar el își dă seama că are de-a face cu Sfrânciocul, nu cu un cadet tânăr de la Blackcliff.

— Ai grijă să fie adevărate. Apăr-o, altfel plătești cu viața.

Trec pe lângă amândoi și intru în dormitorul lui Livvy. Cât mi se obișnuiesc ochii, aud scârțâind podeaua de lemn lângă o tapiserie. Foșnesc haine, iar eu încep să disting contururile camerei. Patul Liviei e gol; pe noptieră, o cană cu ceai – ierburi sălbatice, după miros – zace neatinsă.

Livia scoate capul de după tapiserie și vine spre mine. Abia o pot distinge, ceea ce înseamnă că nici vreun posibil spion dintre pereți n-o poate vedea.

— Trebuia să-ți fi băut ceaiul, zic eu, atentă la mâna ei rănită. Cred că te doare.

Hainele foșnesc și se aude un pocnet discret. Simt miros de aer stătut și de piatră udă. Înaintea noastră se deschide un hol. Intrăm, ea închide ușa și, în sfârșit, vorbește.

— O împărătească care îndură curajos durerea este o împărăteasă care câștigă respect, zice ea. Cameristele mele au împrăștiat zvonul că nu m-am atins de ceai. Că am suportat durerea fără frică. Dar, pe toate iadurile, mă doare rău.

În clipa în care spune asta, simt o dorință bine cunoscută: nevoia de a o vindeca, de a-i cânta ca să se facă bine.

— Eu pot... Te pot ajuta, zic, dar cum să-i explic, oare? Eu...

— N-avem timp, surioară, șoptește ea. Vino. Pasajul ăsta leagă camera mea de-a lui. L-am mai folosit. Dar nu face zgomot. Să nu ne prindă.

Ne strecurăm pe hol spre o mică dungă de lumină. La jumătatea drumului începe să se audă un murmur. Lumina vine printr-un fel de vizor, destul de mare încât să lase sunetul să treacă, dar prea mic să poți vedea prea bine dincolo. Îl zăresc pe Marcus, fără armură, plimbându-se încoace și-ncolo prin camera lui enormă.

— Încetează să mai faci asta când sunt în sala tronului, zice el și își îngroapă degetele în păr. Vrei să fi murit tu numai ca eu să fiu detronat pe motiv că sunt nebun?

Liniște. Apoi:

— N-o s-o mai ating, la naiba! Nu-s eu de vină că soră-sa e așa dornică de sex...

Mai că mă înec, dar Livia mă strânge de braț.

— Am motivele mele, șoptește ea.

— Voi face ce trebuie să fac ca să păstrez imperiul, mârâie Marcus, și pentru prima oară văd... ceva.

O umbră palidă, ca un chip reflectat de o oglindă de sub apă. Dispare peste o clipă, iar eu nu mă mai gândesc la ea. O fi fost, pesemne, vreo iluzie produsă de lumină.

— Dacă asta înseamnă să-i mai rup câteva degete ca să-l pot ține sub control pe prețiosul tău Sfrâncioc, așa voi face. Eu voiam să-i rup brațul cu totul...

— Frate, îi șoptesc eu Liviei, vorbește singur. Își pierde mințile.

— El *crede* că ceea ce vede e real, zice Livia clătinând din cap. Poate că este. Nu contează. Nu poate rămâne pe tron. În cel mai bun caz, primește ordine de la o stafie. În cel mai rău, are halucinații.

— Suntem nevoite să-l susținem, zic eu. Profeții l-au numit împărat. Dacă e detronat sau omorât, riscăm un război civil. Sau să dea năvală Comandantul și să se autoproclame împărăteasă.

— Chiar trebuie?

Livia îmi ia mâna și o pune pe burta ei. Nu vorbește. Nu-i nevoie.

— Ah. Tu… De asta tu și cu el…

Blackcliff m-a pregătit pentru multe, dar nu și pentru faptul că sora mea e însărcinată cu bărbatul care i-a decapitat pe părinții și pe sora mea.

— Asta-i soluția noastră, Sfrâncioc.

— Moștenitorul lui, șoptesc.

— O regență.

Pe toate iadurile! Dacă Marcus dispare după ce i se naște copilul, Livia și Casa Aquilla vor conduce Imperiul până când copilul ajunge la vârsta potrivită. L-am putea învăța pe băiat să devină un om de stat adevărat și drept. Casele Aristocrate l-ar accepta pentru că moștenitorul ar fi dintr-o familie aleasă. Plebeii l-ar accepta pentru că e fiul lui Marcus, deci îi reprezintă și pe ei. Dar…

— De unde știi că e băiat?

Întoarce privirea spre mine – ochii mei, ai mamei –, iar eu n-am văzut în viața mea pe nimeni atât de sigur de ceva.

— E băiat, Sfrâncioc, zice ea. Ai încredere în mine. Se mișcă deja. Dacă totul merge bine, de Luna Grânelor va fi aici.

Mă înfior. Iar Luna Grânelor.

— Când va afla, Comandantul va veni să-ți facă de petrecanie. Trebuie să…

— Omoar-o, îmi ia Livia vorbele din gură. Înainte să afle.

O întreb dacă Marcus știe de sarcină, iar ea clatină din cap.

— Abia azi am fost sigură. Și am vrut să-ți spun ție prima.

— Spune-i, Livvy, zic eu, uitând de rang. Vrea un moștenitor. Poate că n-o să mai… Arăt spre mâna ei. Dar spune-i numai lui. Ascunde sarcina cât mai bine…

Îmi duce un deget la buze. Marcus s-a oprit din bombănit.

— Pleacă, Sfrâncioc, șoptește Livia.

Mama! Tata! Hannah! Simt că nu mai pot respira. N-o va omorî și pe Livvy. O să mor eu înainte să permit așa ceva.

— O să mă lupt cu el…

Livia își înfige degetele în umărul meu. Durerea mă face să-mi concentrez gândurile.

— O să te lupți cu el, zice sora mea și mă împinge spre dormitorul ei. Și va muri, pentru că nu poate ține piept furiei tale. Iar în graba de a-l înlocui, dușmanii noștri ne vor omorî pe amândouă, ca să le fie mai ușor. *Trebuie* să trăim. Pentru el, zice ea și își atinge burta. Pentru tata, mama și Hannah. Pentru Imperiu. Pleacă.

Mă împinge pe ușă, chiar când lumina inundă holul. Eu traversez camera ei în goană, trec pe lângă Faris și Rallius, cobor de pe balcon pe frânghia legată special și îmi blestem zilele la auzul strigătelor lui Marcus, al primei lovituri pe care o dă și la trosnetul altui os de-al surorii mele.

PARTEA A II-A

Infernul

11. Laia

Patru săptămâni mai târziu

Darin și cu mine ne facem loc prin marea de refugiați Cărturari pe drumul desfundat de pământ care duce spre Adisa, încă două trupuri obosite și fețe murdare printre sutele de oameni dornici să găsească adăpost în strălucitoarea capitală a ținutului Marinn.

Liniștea atârnă ca ceața peste refugiați, iar ei se târăsc înainte. Mulți dintre acești Cărturari au fost respinși de alte orașe din Marinn. Toți și-au văzut căminele pierdute, familiile și prietenii torturați sau uciși, violați sau încarcerați.

Războinicii își folosesc mijloacele de luptă cu o eficiență nemiloasă. Vor să-i distrugă pe Cărturari. Iar dacă eu nu-l opresc pe Zburător – și dacă nu-l găsesc în Adisa pe acest „Apicultor” – vor reuși.

Mă bântuie profeția Shaevei. Eu și Darin am discutat-o obiectiv, încercând să-i înțelegem fiecare propoziție. Anumite părți din ea – vrăbiile, Măcelarul – îmi scot la iveală amintiri vechi pe care nu le pot lămuri deplin.

— O să ne dăm seama, schimbă Darin vorba, făcându-mă să ridic din sprâncene. Avem probleme mai mari.

Urmăritorul nostru. Omul a apărut acum trei zile, s-a luat după noi când am plecat dintr-un sătuc. Sau cel puțin atunci l-am observat întâia oară. De-atunci, rămâne destul de departe încât să nu-l putem vedea bine, dar destul de aproape încât să nu-mi dezlipesc mâna de pe pumnal. De fiecare dată când mă fac invizibilă sperând să mă apropii de el, dispare.

— E tot acolo, riscă Darin o privire peste umăr. Pândește ca un blestemat de duh.

Cearcănele de sub ochii fratelui meu îi fac irișii să pară aproape negri. Pomeții îi ies puternic în relief, ca atunci când l-am salvat din Kauf. De când a apărut umbra noastră, Darin a dormit puțin. Dar chiar și înainte îl bântuiau coșmarurile despre Kauf și Gardianul-șef. Uneori îmi doresc să învie Gardianul ca să-l pot omorî cu mâna mea. E ciudat cum te ajung monștrii și din mormânt, la fel de puternici după moarte cum erau și în viață.

— Vom scăpa de el la porțile orașului, zic eu, încercând să fiu convingătoare. Iar după ce intrăm, ne ascundem. Găsim un han ieftin, unde să nu se uite nimeni la noi de două ori. Pe urmă, putem întreba de Apicultor.

Sub pretext că îmi aranjez gluga, mă uit repede în spate după urmăritorul nostru. E aproape acum, iar sub vălul care îi ascunde fața, secera roșie a gurii lui se strâmbă într-un zâmbet. În mână îi lucește o armă.

Mă întorc la loc. Coborâm spre poalele muntelui și încep să se vadă zidurile aurii ale Adisei, o minunăție din granit alb care strălucește portocaliu în lumina sângerie a cerului de la apus. Lângă zidul dinspre răsărit, o mare de corturi cenușii se întinde cale de vreun kilometru și jumătate; tabăra refugiaților Cărturari. În golful dinspre nord, plutesc banchize uriașe, iar mirosul sărat pătrunde prin cel de noroi și murdărie al drumului.

La orizont se văd nori joși, alungați, dinspre sud, de un vânt văratic. Când norii se împrăștie, dinspre călători se aude un suspin de surpriză. Căci în centrul Adisei se avântă în sus un turn din piatră și sticlă, țintuind cerul. E răsucit ca un corn de animal mitologic, ținut neverosimil în echilibru și strălucitor de alb. Am auzit doar povești despre asta, însă descrierile nu-l încap în cuvinte. Marea Bibliotecă din Adisa.

Îmi răzbate în minte o amintire nedorită. Păr roșu, ochi căprui și o gură care mințea, mințea, mințea. Keenan – Zburătorul – spunându-mi că voia și el să vadă Marea Bibliotecă.

A avut gust dulce, băiete. Ca roua într-o dimineață senină. Mi se strânge pielea când mă gândesc ce murdărie a putut scuipa în Anticameră.

— Uite!

Arăt din cap spre gloata adunată în fața porților orașului, care se înghesuie să intre înainte de căderea nopții.

— Acolo putem scăpa de urmăritor. Mai ales dacă eu mă fac nevăzută.

Când ajungem mai aproape de oraș, mă las jos în fața lui Darin, ca și cum mi-aș lega un șiret. Pe urmă devin invizibilă.

— Sunt chiar lângă tine, șoptesc după ce mă ridic, iar el dă din cap în semn că a înțeles și se strecoară iute prin mulțime, croindu-și drum cu coatele ascuțite.

Cu cât ne apropiem de poartă, cu atât lumea înaintează mai încet. În cele din urmă, când soarele dispare la apus, ajungem în fața porții de lemn masiv, sculptată cu balene și țipari, caracatițe și sirene. Dincolo de ea, o stradă pavată cu pietre șerpuiește și dispare într-un furnicar de clădiri vopsite în culori vii, cu felinare licărind la ferestre. Mă gândesc la mama, care a venit la Adisa când avea doar câțiva ani în plus față de mine acum. Oare orașul arăta la fel? Oare s-a simțit și ea la fel de copleșită?

— Garantul dumitale, domnule?

Unul dintre zecile de străjeri Marinari se ocupă de Darin și, în ciuda mulțimii care fierbe, e calm și politicos.

— Garantul meu?

— La cine stai în oraș? La ce familie sau la ce ghildă?

— Stăm la un han, zise Darin. Avem cu ce plăti…

— Aurul se poate fura. Eu am nevoie de nume; hanul la care ai de gând să obții cameră și cine garantează pentru tine, adică se pune chezaș în ce te privește. După ce îmi furnizezi aceste nume, vei sta într-o zonă de așteptare până când se verifică informațiile, iar pe urmă ai dreptul să intri în Adisa.

Darin pare nesigur. Nu cunoaștem pe nimeni în Adisa. De când ne-am despărțit de Elias, am încercat de mai multe ori să luăm legătura cu Araj, șeful mișcării Skintaie care a evadat din Kauf cu noi, dar n-am primit nicio veste de la el.

Darin dă din cap urmărind explicațiile soldatului, de parcă am ști ce avem de făcut.

— Și dacă nu am garant?

— Găsești intrarea taberei de refugiați Cărturari la est de aici.

Soldatul, atent până acum la mulțimea care se înghesuie în spatele nostru, se uită în sfârșit atent la Darin. Mijește ochii.

— Zici că…

— E timpul să plecăm! îi șoptesc fratelui meu, iar el mormăie ceva spre soldat, apoi se amestecă repede în mulțime.

— N-avea cum să mă recunoască, zice Darin. Nu ne-am mai întâlnit niciodată.

— Poate că toți Cărturarii arată la fel pentru el, zic eu, dar explicația îmi sună găunos.

Ne întoarcem de mai multe ori să vedem dacă soldatul vine după noi. Eu încetinesc abia când îl zăresc la poartă, vorbind cu alt grup de Cărturari. Urmăritorul nostru pare să ne fi pierdut, iar noi o luăm spre est și ne alăturăm unuia dintre cele peste zece șiruri lungi de oameni care se duc în tabăra de refugiați.

Buni mi-a povestit ce-a făcut mama când a condus Rezistența din nord aici, la Adisa, acum mai bine de douăzeci și cinci de ani. Regele Irmand din Marinn a colaborat cu ea ca să-i apere pe Cărturari. Ca să le dea de lucru, locuințe și lui loc permanent în societatea Marinarilor.

E clar că de-atunci lucrurile s-au dus de râpă.

Jalea taberei e copleșitoare chiar și dincolo de marginile ei. Găști de copii bântuie printre corturile din fața noastră, majoritatea mult prea mici ca să fie lăsați de capul lor. Câțiva câini se furișează pe drumurile pline de noroi, adulmecând din când în când șanțurile de scurgere descoperite.

De ce ni se întâmplă mereu nouă? Toți oamenii ăștia – atâția copii – vânați, maltratați și chinuiți. Familii furate, vieți distruse. Au bătut atâta drum ca să fie respinși din nou, ca să fie trimiși dincolo de zidurile cetății și să doarmă în corturi șubrede, să se lupte pentru resturi de mâncare, să flămânzească, să înghețe, să sufere și mai tare.

Și se așteaptă de la noi să fim recunoscători. Să fim mulțumiți. Foarte mulți sunt – știu sigur. Mulțumiți să fie la adăpost. Mulțumiți să fie în viață. Dar nu-i de ajuns – cel puțin pentru mine.

Pe măsură ce ne apropiem de intrare, tabăra se vede mai bine. Pergamente albe flutură agățate de pereții din pânză. Mă uit atent la ele, dar le disting cu adevărat doar când ne apropiem de capătul cozii.

Pe ele se află fața mea. A lui Darin. Ne uităm arțăgoși, de sub niște cuvinte blestemate:

PRIN DECRET PERSONAL

AL REGELUI IRMAND DIN MARINN

SUNT CĂUTAȚI:

LAIA ȘI DARIN DIN SERRA

PENTRU: INSTIGARE LA REVOLTĂ.
AGITAȚIE ȘI CONSPIRAȚIE ÎMPOTRIVA COROANEI.

RECOMPENSĂ 10.000 DE MĂRCI

Seamănă cu afișele din biroul Comandantului de la Blackcliff. Cu cel de la Nur, când Sfrânciocul ne vâna pe Elias și pe mine, oferind o recompensă enormă.

— Ce i-am făcut noi oare regelui Irmand, de l-am supărat așa? șoptesc eu. Să fie Războinicii în spatele acestei vânători?

— Ei n-au de unde ști că suntem aici!

— Au iscoade, ca toată lumea, zic. Uită-te în spate, ca și cum ai vedea un cunoscut, și pe urmă mergi înapoi...

Un vălmășag din spatele cozii împinge oamenii spre noi, în timp ce dinspre Adisa se apropie un detașament de soldați Marinari. Darin lasă capul în jos, ascunzându-se adânc sub glugă. În fața noastră se aud strigăte, fulgeră o lumină, urmată imediat de o pală de fum. Incendiu. Strigătele se transformă repede în țipete de furie și de frică.

Mintea mea e cuprinsă de groază; gândurile îmi fug spre Serra, spre noaptea când l-au ridicat soldații pe Darin. Bătăile în ușă și chipul de argint al Măștii. Sângele lui Buni și al lui Bunu pe podea, Darin strigând: *Laia! Fugi!*

În jurul meu răsună tot mai multe voci îngrozite. Cărturarii din tabără fug. Copiii se strâng ciorchine și se fac mici, sperând să treacă neobservați. Soldați din Marinn, în uniforme albastru cu galben, dau iama printre corturi și le sfâșie de parcă ar căuta ceva.

Nu – pe cineva.

Cărturarii din jurul nostru se împrăștie, alergând în toate părțile mânați de o spaimă care ni s-a înscris în oase. *Mereu noi!* Ne-a fost distrusă demnitatea, ne-au fost nimicite familiile, copiii noștri au fost smulși de lângă părinții lor. Sângele nostru a îmbibat pământul. Ce păcat atât de mare au de plătit Cărtureirii, generație după generație, cu singurul lucru care ne-a mai rămas: viața?

Darin, acum o clipă calm, stă lângă mine nemișcat și pare la fel de îngrozit cum sunt și eu. Îl iau de mână. Nu mă pot da

bătută acum – nu când are nevoie de mine să rezistăm amândoi.

— Hai să mergem.

Îl trag de-acolo, dar niște soldați îi împing pe cei de la cozi spre tabără. Ochesc un loc întunecos între două corturi.

— Repede, Darin…

În spatele nostru, o voce strigă:

— Nu sunt aici.

O Cărturăreasă numai piele și os încearcă să scape de un soldat.

— V-am spus că nu-s, insistă ea.

— Știm bine că îi adăpostiți.

Soldatul din Marinn e o femeie cu o palmă mai înaltă decât mine, iar cămașa de zale i se întinde pe mușchii puternici ai umerilor. Chipul ei cafeniu, parcă dăltuit, nu are cruzimea unei Măști, dar e aproape la fel de intimidant. Smulge un afiș de pe marginea unui cort.

— Predați-i pe Laia și pe Darin din Serra și vă lăsăm în pace. Altminteri, *dărâmăm* această tabără și împrăștiem refugiații în patru zări. Suntem mărinimoși, e adevărat. Dar nu suntem proști.

În spatele femeii-soldat, zeci de copii ai Cărturarilor sunt îngrămădiți într-un țarc improvizat. Un nor de scântei explodează spre cer în spatele lor, și încă două corturi izbucnesc în flăcări. Mă cutremur auzind cât de gălăgios vuiește focul, sărbătorind parcă țipetele celor din neamul meu.

— Asta-i profeția, șoptește Darin. Îți amintești? *Vrăbiile se vor îneca, și nu va ști nimeni.* Cărturarii sunt vrăbiile, Laia. Cei din Marinn au fost numiți mereu oameni ai mării. Ei sunt șuvoiul care le îneacă.

— Nu putem lăsa să se întâmple lucrul ăsta, rostesc eu cu efort. Suferă din cauza noastră. Tabăra-i singurul lor cămin. Îi lăsăm până și fără el.

Darin îmi înțelege imediat intenția. Clatină din cap și face un pas înapoi, cu mișcări smucite și speriate.

— Nu, zice el. Nu se poate. Cum îl mai găsim pe Apicultor, dacă ajungem la închisoare? Sau dacă murim? Cum să mai…

Vocea i se frânge, iar el clatină întruna din cap în semn că nu.

— Știu că ne vor închide.

Îl înșfac de umeri și îl scutur. Trebuie să-i alung groaza. Trebuie să mă creadă.

— Dar jur pe ceruri că ne voi elibera pe amândoi. Nu putem lăsa tabăra să ardă, Darin. E *greșit.* Marinarii ne vor pe noi. Și noi suntem chiar aici.

În spatele nostru se aude un țipăt. Un bărbat Cărturar se agață cu unghiile de o luptătoare din Marinn, urlând în timp ce ea îi smulge un copil din brațe.

— Nu-i face rău, imploră el. Te rog, te rog…

Darin se uită și se înfioară.

— Ai… Ai dreptate.

Se luptă să smulgă cuvintele din el, iar eu mă simt ușurată și mândră și mi se rupe sufletul, pentru că gândul că-l voi vedea din nou pe fratele meu târât în închisoare îmi face rău.

— Nu va mai muri nimeni pentru mine, zice el. În niciun caz tu. Mă predau singur. Tu rămâi în siguranță…

— În niciun caz, zic eu. Asta n-o să se mai întâmple niciodată. Unde te duci tu, merg și eu.

Renunț să mai fiu invizibilă și amețeala aproape că mă pune la pământ. Văd negru în fața ochilor și am în față doar o cameră umedă și rece, cu o femeie blondă înăuntru. *Cine* e?

Când îmi revine vederea, n-au trecut decât câteva secunde. Alung imaginea aceea stranie din fața ochilor și ies din ascunzătoarea dintre corturi.

Femeia-soldat are instincte excelente. Cu toate că suntem la zece metri buni de ea, cum apărem la lumină, cum întoarce imediat capul către noi. Panașul coifului și găurile oblice pentru ochi o fac să semene cu un șoim furios, dar se apropie de noi cu mâna abia sprijinită de mânerul paloșului.

— Laia și Darin din Serra.

Nu pare surprinsă și îmi dau seama că se aștepta să ne găsească acolo, că știa de sosirea noastră la Adisa.

— Sunteți arestați pentru uneltirea de nelegiuiri împotriva regatului Marinn. Veniți cu mine!

12. Elias

Deși soarele încă n-a apus, în tabăra Tribală e liniște, atunci când mă apropii. Focurile pentru gătit au fost stinse cu apă, caii sunt adăpostiți sub o prelată. Furgoanele vopsite roșu cu galben sunt bine închise, ferite de ploaia primăverii târzii. Înăuntru clipesc lumini slabe.

Mă mișc încet, nu fără luare-aminte. Mauth trage de mine și am nevoie de toată puterea ca să nu bag în seamă chemarea lui.

La vest de caravană, câteva sute de metri mai încolo, Marea Duskan lovește țărmul stâncos, iar mugetul ei aproape că acoperă jelania pescărușilor de deasupra ei. Dar instinctele mele de Mască sunt ascuțite ca de obicei și o simt pe Kehanni din tribul Nasur mult înainte să se apropie – împreună cu șase Tribali care o păzesc.

— Elias Veturius.

Șuvițele răsucite argintii îi atârnă lui Kehanni până la mijloc și disting bine tatuajele complicate de pe pielea cafeniu-închis a povestitoarei.

— Ai întârziat.

— Îmi pare rău, Kehanni.

Nu mă obosesc să inventez vreo scuză, orice Kehanni se pricepe să miroasă minciunile la fel de bine cum spune povești.

— Te rog din suflet să mă ierți.

— Ha! pufnește ea. Tu ești cel care m-a rugat să ne întâlnim. Nu știu de ce am acceptat. Acum o săptămână, Războinicii l-au luat pe băiatul fratelui meu, după ce ne-au prădat magaziile cu grâne. Numai respectul față de Mamie Rila mă împiedică să te spintec ca pe un porc, băiete.

Aș vrea să te văd încercând.

— Ai vești de la Mamie?

— E ascunsă bine și își revine după grozăveniile la care au supus-o cei din neamul tău. Dacă chiar crezi că-ți voi spune unde este, ești mai prost decât am bănuit. Vino.

Arată din cap spre caravană, iar eu o urmez. Îi înțeleg mânia. Războiul purtat de Războinici împotriva Tribalilor se vede în fiecare schelet de furgon ars rămas pe câmpuri, în fiecare bocet

care se ridică din satele Tribalilor când îi plâng familiile pe cei luați prizonieri.

Kehanni se mișcă repede, iar în timp ce mă țin după ea, Mauth trage de mine și mai tare, o suferință care mă face să-mi doresc să fug înapoi spre Anticamera aflată la trei leghe distanță. Mă simt copleșit de sentimentul că fac un lucru rău, ca și cum aș fi uitat ceva important. Nu-mi dau seama dacă instinctul meu îmi spune asta, sau Mauth îmi manipulează mintea. În ultimele săptămâni am simțit de mai multe ori ceva – sau pe cineva – dând târcoale la marginea Anticamerei, intrând și pe urmă plecând, ca și cum ar încerca să stârnească o reacție. De fiecare dată când am simțit asta, am zburat ca vântul la hotar. Și de fiecare dată n-am găsit nimic.

Ploaia i-a amuțit în cele din urmă pe djinni. Ticăloșii ăia afurisiți o urăsc. Dar spiritele se simt tulburate, sunt obligate să rămână în Anticameră mai mult decât ar trebui pentru că nu le pot trece eu dincolo destul de repede. Mă bântuie avertismentul Shaevei.

Dacă nu treci spiritele dincolo, înseamnă că dai greș ca Păzitor al Sufletelor, iar lumea așa cum o înțelegi tu se sfârșește.

Mauth mă trage din nou, dar reușesc să nu-l bag în seamă. Kehanni și cu mine ne croim drum printre furgoanele caravanei până ajungem la unul așezat separat de restul, al cărui coviltir negru contrastează puternic cu desenele complicate ale celorlalte.

Aici stă Fakirul – acel membru al tribului care pregătește morții pentru înmormântare.

Îmi șterg fața de ploaie, în timp ce Kehanni bate în ușa de lemn din spate.

— Cu tot respectul, zic eu, *cu tine* vreau să stau de vorbă…

— Eu păstrez poveștile celor vii. Poveștile morților le păstrează Fakira.

Ușa furgonului se deschide aproape imediat și apare o fată de vreo șaisprezece ani. La vederea mea, face ochii mari și se trage de buclele cafeniu-roșcate care îi înconjoară capul ca un nimb. Își mușcă buzele și parcă îi ies și mai tare în evidență pistruii de pe pielea mai deschisă decât a lui Mamie, dar mai închisă decât a mea. Pe brațe i se încolăcesc tatuaje de culoare

albastru-închis, modele geometrice care mă fac să mă gândesc la niște cranii.

Ceva din nesiguranța poziției corpului ei îmi amintește de Laia și mă străbate un fior de dor. Îmi dau seama că am înlemnit la ușă, iar Kehanni mă împinge în furgonul viu luminat de lămpi Tribale multicolore. Undeva în spate o poliță e plină de borcane cu lichid și în încăpere miroase slab a ceva astringent.

— Ea e Aubarit, noua noastră Fakira, zice Kehanni din ușă, după ce am intrat. Încă… învață.

Kehanni zâmbește imperceptibil. Nu-i de mirare că a acceptat să mă ajute. Mă dă pe mâna cuiva care cel mai probabil nu mă poate ajuta câtuși de puțin.

— Se ocupă ea de tine, adaugă ea pe urmă.

Ușa se trântește, lăsându-ne pe Aubarit și pe mine uitându-ne jenați unul la altul.

— Ești tânără, exclam eu fără să vreau, când mă așez. Fakirul nostru, cel din tribul Stuf, era mai bătrân ca dealurile.

— Nu te teme, *bhai.*

Aubarit folosește termenul respectuos pentru *frate,* iar vocea îi trădează neliniștea. Mă simt imediat vinovat că am adus în discuție vârsta ei.

— Am învățat bine Tainele. Vii din Pădure, Elias Veturius. Din domeniul lui *Bani al-Mauth.* Ea te-a trimis în ajutorul nostru?

Oare tocmai a spus Mauth?

— De unde știi numele ăsta, Mauth? Te referi la Shaeva?

— Ptiu, piei! exclamă Aubarit formula magică împotriva deochiului. Noi nu-i spunem pe nume, *bhai!* Bani al-Mauth e sfântă. Aleasa Morții. Păzitoarea Sufletelor. Străjerul porților. Taina sfântă a existenței ei o știu numai Fakirii și ucenicii lor. Eu n-aș fi pomenit de ea, dacă nu veneai din Jaga al-Mauth.

Locul lui Mauth.

— Shaev… adică, Bani al-Mauth, zic eu cu mare greutate. Ea… a murit. O înlocuiesc eu. Mă pregătea pe mine când…

Aubarit se lasă cu repeziciune la pământ, de parcă i-ar fi cedat inima.

— Iartă-mă, Banu al-Mauth.

Observ că a schimbat titulatura astfel încât să se refere la un bărbat, nu la o femeie, și îmi dau seama că nu leșinul i-a tăiat picioarele, ci că a îngenuncheat.

— N-am știut.

— Nu-i nevoie să îngenunchezi, îi spun și o ridic în picioare, stânjenit de respectul ei. Mă lupt să trec spiritele dincolo. Am nevoie de magia din inima Anticamerei, dar nu știu cum s-o folosesc. Iar spiritele se adună. Sunt tot mai multe în fiecare zi.

Aubarit pălește și își frânge mâinile de i se albesc încheieturile degetelor.

— Asta nu se poate, Banu al-Mauth. *Trebuie* să le treci dincolo! Dacă nu…

— Ce se întâmplă? o întreb aplecându-mă în față. Ai pomenit despre Taine – cum le-ai învățat? Sunt scrise undeva? Pergamente? Cărți?

Fakira se lovește cu palma peste cap.

— Să scrii Tainele însemnă să le răpești puterea. Doar Fakirii și Fakirele le învață, pentru că noi suntem alături de morți atunci când pleacă din lumea viilor. Îi spălăm și intrăm în comuniune cu sufletele lor, ca să se miște mai ușor prin Jaga al-Mauth și să treacă dincolo. Păzitorul Sufletelor nu le vede, nu-i rostul ei – al tău.

Te-ai întrebat vreodată de ce sunt atât de puține spirite de Tribali? Sunt cuvintele Shaevei.

— Tainele tale spun ceva despre magia Anticamerei?

— Nu, Banu al-Mauth, zice Aubarit. Deși…

Vocea îi devine gravă și preia cadența unei incantații bine memorate:

— *Dacă în copaci adevărul îl vei căuta, Pădurea amintirea ei ascunsă îți va arăta.*

— O amintire? mă încrunt eu. Shaeva nu mi-a vorbit despre așa ceva Copacii au văzut multe, fără îndoială. Dar puțina magie pe care o stăpânesc nu-mi îngăduie să vorbesc cu ei.

Aubarit clatină din cap.

— Tainele se exprimă rareori direct. *Pădurea* ar putea să însemne copacii, dar la fel de bine ar putea însemna cu totul altceva.

Metaforicii copaci vorbitori nu mă ajută cu nimic.

— Ce știi despre Bani al-Mauth? o întreb. Ai întâlnit-o vreodată? Ți-a vorbit vreodată despre magie sau despre cum își face treaba?

— Am cunoscut-o cândva, când m-a ales bunicul să-i fiu ucenică. Mi-a dat binecuvântarea ei. Am crezut… am crezut că te-a trimis ea să ne ajuți.

— Să vă ajut? zic eu surprins. În lupta cu Războinicii?

— Nu, cu…

Își înghite cuvintele.

— Nu te preocupa cu astfel de nimicuri, Banu al-Mauth. Tu trebuie să treci spiritele dincolo, iar ca s-o faci, e nevoie să te retragi din lume, nu să-ți pierzi timpul ajutând străini.

— Spune-mi ce se petrece, zic eu. Pot hotărî singur dacă mă privește sau nu.

Aubarit își frânge mâinile nehotărâtă, dar atunci când pufnesc nerăbdător, îmi spune cu glas scăzut:

— Fakirii și Fakirele noastre mor. Unii au fost uciși în timpul atacurilor Războinicilor. Dar restul… spune ea și clatină din cap. Bunicul a fost găsit într-un iaz adânc de-un metru. Avea plămânii plini cu apă, numai că el știa să înoate.

— Poate că i s-a oprit inima.

— Era puternic ca un taur și încă nu împlinise șaizeci de ani. Și asta-i doar o parte a poveștii, Banu al-Mauth. M-am străduit din răsputeri să ajung la spiritul lui. Trebuie să înțelegi că m-au pregătit să devin Fakira încă de când am început să vorbesc. N-am fost nevoită niciodată să mă lupt ca să intru în comuniune cu un spirit. De data asta, însă, am simțit că mă bloca ceva. Iar când am reușit, am găsit spiritul bunicului profund tulburat – nici n-a vorbit cu mine. Ceva e *în neregulă.* N-am vorbit cu ceilalți Fakiri, toți sunt preocupați peste poate de Războinici. Dar lucrul despre care ți-am povestit este mai mare și mai rău de atât. Și nu știu ce să fac.

O smucitură puternică aproape că mă ridică în picioare. Simt nerăbdarea de la celălalt capăt al firului invizibil. Poate că Mauth nu vrea să aflu această informație. Poate că vraja *vrea* să rămân neștiutor.

— Trimite-le vorbă celorlalți Fakiri, zic eu. Spune-le ca furgoanele lor să nu mai stea separat de restul caravanelor, din ordinul lui Banu al-Mauth, care s-a arătat îngrijorat de siguranța lor. Și spune-le să-și vopsească furgoanele la fel ca restul tribului. În felul ăsta, dușmanii vă vor găsi mai greu…

Mă opresc brusc. Smucitură dinăuntrul meu e destul de puternică încât să mă simt de parcă mi-ar fi greață. Insist, însă, căci nimeni altcineva n-o va ajuta pe Aubarit sau pe Fakiri

— Întreabă-i și pe restul dacă intră greu în comuniune cu spiritele, zic. Și află dacă s-a mai întâmplat vreodată până acum.

— Ceilalți Fakiri nu mă ascultă pe mine.

— Puterile tale sunt tinere, zic eu.

Trebuie să plec, dar n-o pot lăsa așa, îndoindu-se de ea și de munca ei.

— Asta nu înseamnă, însă, că nu le ai, adaug. Gândește-te cum își poartă Kebanni puterea, de parcă ar fi propria piele. Așa trebuie să devii și tu. Pentru poporul tău.

Mauth mă trage din nou, suficient de puternic încât să mă ridic în picioare fără voia mea.

— Trebuie să mă întorc în Anticameră, îi spun fetei. Dacă ai nevoie de mine, vino la hotarul Pădurii. Voi ști că ești acolo. Dar nu încerca să intri.

Câteva clipe mai târziu, sunt din nou în bătaia grea a ploii. Pe deasupra Anticamerei se văd fulgere, iar eu le simt lovindu-mi domeniul: la nord, lângă cabană și mai aproape, lângă râu. Îmi dau seama de asta instinctiv, ca atunci când simt o tăietură sau o mușcătură.

În timp ce zbor ca vântul către casă, mă gândesc la cuvintele lui Aubarit. Shaeva nu mi-a spus niciodată că Fakirii sunt atât de profund legați de munca ei. N-a pomenit niciodată nici măcar că ar ști că există, ca să nu mai vorbim despre toată mitologia pe care au construit-o în jurul ei. Eu știam despre Fakiri cam ce știu despre ei majoritatea Tribalilor – că se ocupă de morți și că trebuie respectați, dar cu mai multă frică decât sunt respectați Zaldarii sau Kehanni.

Dacă aș fi fost mai atent, poate-mi dădeam seama de legătură. Triburile au fost mereu foarte precaute cu Pădurea. Afya urăște să se apropie de ea, iar tribul Saif se ținea la cel puțin cincizeci de leghe depărtare, când eram copil.

Mă apropii de Anticameră, iar imboldul lui Mauth, care trebuia să fi slăbit până acum, devine mai puternic. Oare mă vrea pur și simplu înapoi? Sau vrea ceva mai mult?

În cele din urmă, hotarul apare în fața mea, iar cum îl trec, cum mă izbesc urletele spiritelor. Furia lor a ajuns la apogeu, transformată în ceva violent și răscolitor. Cum s-au înfuriat oare în halul ăsta, în ceasul cât am fost plecat?

Spiritele se înghesuie lângă hotar cu o concentrare încăpățânată. La început mi se pare că împing ceva de lângă zid. Un animal mort? Un cadavru de om?

Dar în timp ce îmi croiesc drum pe lângă ei, tremurând din cauza fiorilor reci care îmi străbat corpul, îmi dau seama că nu împing nimic spre zidul hotarului. Împing chiar zidul.

Încearcă să scape.

13. Sfrânciocul

Fumul pătează cu negru cerul dinspre sud, atunci când corabia se apropie în sfârșit pe fluviu de Navium. Ploaia care ne-a udat până la piele în ultimele două săptămâni zăbovește la orizont, își bate joc de noi și se încăpățânează să nu ne dea pace. Cel mai mare port din Imperiu e în flăcări, iar cei din neamul meu ard împreună cu el.

Avitas vine lângă mine pe prova lată, în timp ce Dex se răstește la căpitan să se miște mai repede. Răsună bubuituri – sunt tobele din Navium care transmit ordine codate, cu frenezia pe care o auzi numai în timpul unui atac.

Chipul argintiu al lui Avitas este încordat, cu gura trasă în jos aproape într-o încruntare. A petrecut ceasuri lungi în timpul drumului învățându-mă să-mi ferec mintea în fața oricui ar încerca să pătrundă în ea, ceea ce înseamnă că am stat multă vreme uitându-ne fix unul la fața celuilalt. Am ajuns să-i cunosc bine chipul. Orice veste mi-ar aduce, e una rea.

— Grímarr și forțele lui au atacat în zori, acum trei săptămâni, zice el. Iscoadele noastre spun că asupra Karkaunilor din sud s-a abătut foametea. Au murit zeci de mii. Atacurile lor asupra coastei noastre sudice durează deja de luni în șir, dar am avut informații depășite în legătură cu flota pe care au adunat-o. Au venit cu peste trei sute de nave și au lovit mai întâi portul comercial. Din cele două sute cincizeci de vase aflate în port, două sute patruzeci și trei au fost distruse.

Asta-i o lovitură pe care Casele Comercianților n-o vor uita curând.

— Contramăsuri?

— Amiralul Leonidas a ieșit cu flota noastră în larg de două ori. Prima oară am doborât trei ambarcațiuni Barbare înainte să fim întorși în port de o furtună. A doua oară, a atacat Grímarr și ne-am retras.

— Grímarr l-a făcut pe amiralul Leonidas să se retragă?

Oricine o fi Karkaunul ăsta uitat de ceruri, nu-i prost deloc. Leonidas comandă marina militară a Imperiului de treizeci de ani. El a proiectat portul militar din Navium, pe nume Insula: un turn de pază înconjurat de o enormă întindere de apă, cu un port circular bine apărat în spate, care adăpostește oameni, corăbii și provizii. De pe Insulă, s-a luptat cu Barbarii vreme de decenii.

— Conform raportului, Grímarr a contracarat toate stratagemele lui Leonidas. După aceea, Karkaunii au blocat portul. Orașul se află efectiv sub asediu. Iar în Cartierul de Sud-Vest, numărul morților a ajuns la o mie. Acolo atacă Grímarr cel mai tare.

Cartierul de Sud-Vest este locuit aproape în întregime de Plebei – docheri, marinari, pescari, dogari, fierari și familiile lor.

— Keris Veturia pregătește o operațiune care să înfrângă următorul atac al Barbarilor.

— N-ar trebui să pregătească Keris nimic, fără s-o mai tempereze Leonidas, zic eu. El unde e?

— După al doilea eșec, Keris l-a executat, zice Avitas, iar după pauza lungă pe care o face, îmi dau seama că e la fel de tulburat ca și mine de această veste. Pentru grave abateri de la datorie. Acum două zile.

— Bătrânul acela a trăit și a respirat numai datorie.

Sunt împietrită. Pe când eram cinciar, chiar înainte să-mi primesc masca, Leonidas m-a pregătit personal vreme de șase luni. Era unul dintre puținii Pateri din sud în care tata avea încredere.

— S-a luptat cu Karkaunii timp de cincizeci de ani, zic eu. Îi cunoștea mai bine decât oricine altcineva aflat în viață.

— În mod oficial, Comandantului i s-a părut că a pierdut prea mulți oameni în timpul atacurilor și că i-a nesocotit avertismentele de prea multe ori.

— Iar în mod neoficial, a vrut să aibă ea controlul. Blestemată fie să ardă în iad! Cum de-au permis asta Paterii Aristocrați? Comandantul nu-i vreo zeitate. O puteau împiedica.

— Știi cum era Leonidas, Sfrâncioc, zice Avitas. Nu lua mită și nu le permitea Paterilor să-i spună ce să facă. Îi trata la fel pe Aristocrați, pe Comercianți și pe Plebei. După părerea Paterilor, Leonidas a lăsat portul comercial să ardă.

— Iar acum Keris comandă Navium.

— Ne-a chemat la ea, zice Avitas. Am fost informați că ne va conduce o escortă. E pe Insulă.

Cotoroanța. Încearcă să mă țină sub control încă dinainte să intru în oraș. Și eu intenționam să merg mai întâi pe Insulă. Însă acum, dacă mă duc, va părea că vreau să-i intru în grații și caut aprobarea superiorilor.

— La naiba cu convocarea ei!

Îmi atrage atenția o vânzoleală de la docuri. Nechezături de cai înnebuniți sparg aerul și văd armura negru cu roșu a unei Gărzi Negre. Soldatul încearcă să țină animalele în frâu, dar caii dau din copite și se smucesc.

Apoi, la fel de brusc pe care s-au speriat, caii se potolesc și lasă capetele în jos, de parcă ar fi drogați. Toți oamenii de pe chei se trag înapoi.

Se ivește o siluetă în negru.

— Pe toate iadurile, murmură Avitas lângă mine.

Zburătorul e înspăimântător, cu ochii strălucitori ațintiți asupra mea. Dar nu sunt surprinsă. Mă așteptam de la Keris să-l țină în preajma ei pe monstrul djinn. Știe că încerc s-o omor. Știe că dacă-și poate folosi animalul de casă supranatural ca să-mi intre în minte, eu nu voi reuși niciodată.

Mă gândesc la orele petrecute cu Avitas, învățând să-mi ferec mintea. Ore în care i-am ascultat vocea calmă explicându-mi cum să-mi imaginez gândurile cele mai ascunse ca pe niște nestemate închise într-un sipet, la rândul lui închis într-o epavă pe fundul unei mări uitate. Harper nu știe de sarcina Liviei. N-am vorbit cu nimeni despre ea. Dar știe că viitorul Imperiului depinde de distrugerea Comandantului. A fost un instructor riguros.

Însă n-a putut pune la încercare ce am reușit să învăț. Sper din răsputeri să fie suficientă pregătirea mea. Dacă Keris tiflă că Livvy e însărcinată, asasinii ei vor năvăli în câteva zile.

Tragem la chei, iar eu mă simt cu gândurile împrăștiate. *Adună-te, Sfrâncioc. De asta depinde viața lui Livvy. De asta depinde Imperiul.*

Pornesc spre mai pe puntea de scânduri fără să mă uit în ochii Zburătorului. Am făcut cândva greșeala asta, cu luni în urmă, când i-am întâlnit privirea în Serra. Acum știu că ochii lui mi-au

arătat viitorul. Am văzut, în ziua aceea, moartea familiei mele. N-am înțeles atunci – am crezut doar că mă copleșise frica.

— Bun venit, Sfrâncioc.

Nu pot ascunde fiorul pe care îl simt când vocea Zburătorului îmi zgârie urechea. Îmi face semn să mă apropii. *Sunt Mater a Casei Aquilla. Sunt Mască. Sunt membru al Gărzii Negre. Sunt Sfrânciocul, mâna dreaptă a împăratului Războinicilor.* Ordon corpului să nu mi se clintească și mă uit la el cu toată puterea rangului meu.

Corpul mă trădează.

Zgomotele de pe docul râului se sting. Apa nu mai lovește chila navelor. Docherii nu se mai strigă unii pe alții. Nu mai scârțâie niciun catarg, nu mai pocnesc pânzele umflate, nu mai vuiește marea. Liniștea care-l înconjoară pe djinn e absolută, o aură imposibil de pătruns. Totul dispare, când se micșorează distanța dintre noi.

Păstrează-ți controlul, Sfrâncioc. Nu-i da nimic.

— Aha, spune Zburătorul încet când ajung lângă el. Felicitări, Sfrâncioc. Înțeleg că vei fi mătușă.

14. Laia

Închisoarea celor din Marinn e mică, friguroasă și sinistru de tăcută. Intru în celula mea slab luminată și pun mâna pe zidul de piatră. E atât de gros, încât aș putea striga la nesfârșit fără ca Darin, închis de cealaltă parte a coridorului, să mă audă vreodată.

Probabil că își iese din minți. Mi-l imaginez strângând și deschizând pumnii și frecând pardoseala cu cizmele, întrebându-se când va scăpa de acolo. *Dacă* vom scăpa. Locul ăsta nu-i Kauf, dar e tot o închisoare. Iar demonii fratelui meu nu-l vor lăsa să uite.

Asta înseamnă că trebuie să rămân cu capul pe umeri pentru amândoi și să găsesc o modalitate de scăpare.

Se înnoptează, apoi se crapă de ziuă, dar abia după-amiază târziu se deschide zăvorul ușii mele și intră în celulă trei siluete cu un felinar. Recunosc femeia-căpitan care ne-a arestat și încă

una dintre luptătoarele ei. Dar îmi atrage atenția cea de-a treia femeie, înaltă și bine acoperită cu pelerina.

E înconjurată de ghuli.

Se adună la picioarele ei ca niște corbi flămânzi, sâsâie și o lovesc cu laba. Îmi dau seama cât ai clipi că ea nu-i poate vedea.

— Adu-l pe frate, căpitane Eleiba.

Femeia vorbește serrana răgușit și melodios. Ar putea fi Kehanni, cu astfel de voce. Pare cam de vârsta Afyei sau doar puțin mai mare, are pielea cafeniu-deschis și părul negru, drept, strâns într-un coc. Ține spatele foarte drept și merge grațios, ca și cum ar purta, în echilibru pe cap, o carte.

— Stai jos, copilă, zice femeia, și cu toată vocea plăcută, simt că ascunde sub ea o răutate care îmi dă fiori.

Oare o influențează ghulii? Nu știam că au o asemenea putere. *Se hrănesc cu suferință, cu tristețe și miros de sânge.* Așa mi-a spus Spiro Teluman cu mult timp în urmă. Ce fel de suferință o chinuie pe femeia asta?

Curând vine și Darin, încetinind pasul când intră și făcând ochii mari. Vede și el ghulii. Când se așază lângă mine pe prici, îi iau mâna și-o strâng. *Nu ne pot ține aici. N-o să-i las.*

Femeia mă studiază îndelung și pe urmă zâmbește.

— Tu nu semeni deloc cu Leoaica, îmi spune mie. Iar tu – se uită la Darin – ești leit ea. A fost deșteaptă că v-a ținut ascunși. Bănuiesc că de asta mai trăiți.

Ghulii se cațără pe mantia femeii și îi șoptesc la ureche. Buzele ei se strâmbă într-un rânjet.

— Tata îmi spune că Mirrei i-a plăcut mereu să aibă mici secrete. Mă întreb dacă îi semănați în alte privințe. Dacă urmăriți mereu să luptați în loc să vă înțelegeți, să stricați în loc să construiți, să…

— Să nu vorbești așa despre mama! zic eu simțind că îmi iau foc obrajii. Cum îndrăznești să…

— Te rog să i te adresezi Prințesei Moștenitoare Nikla din Marinn drept *Prințesă* sau *Înălțimea Ta,* zice Eleiba. Îi vei vorbi cu respectul datorat rangului ei.

Femeia *aceasta* năpădită de ghuli care îi influențează mintea va ajunge într-o zi să conducă ținutul Marinn? Aș vrea să sperii și să alung de lângă ea creaturile acelea supranaturale, dar n-o pot face fără să pară că o atac. Cei din Marinn nu sunt la fel de

neîncrezători în supranatural cum sunt Cărturarii, dar ceva îmi spune că tot nu m-ar crede, chiar dacă îi spun ce văd.

— Nu te necăji, Eleiba, pufnește Nikla. Trebuia să-mi închipui că va fi la fel de lipsită de rafinament ca Leoaica. Bine, fetițo, hai să vorbim despre motivul pentru care te afli aici.

— Te rog, zic eu strângând din dinți, știind că viața mea e în mâinile Niklei. Fratele meu și cu mine suntem aici ca să...

— Ca să faceți arme din oțel de Serra, zice Nikla. Să-i înarmați pe refugiații Cărturari care potopesc orașul. Să stârniți o răzmeriță. Să-i provocați pe Marinari, în ciuda a tot ceea ce am făcut pentru poporul vostru de când v-a dezrădăcinat Imperiul acum sute de ani.

Sunt atât de uluită, încât abia reușesc să vorbesc.

— Nu, bolborosesc eu. *Nu,* Prințesă, te înșeli. Nu am venit aici să facem arme, noi...

Oare să-i spun despre Zburător? Despre Shaeva? Mă gândesc la poveștile despre violența lumii supranaturale, trecute din gură în gură în timpul drumului, povești pe care le aud de luni în șir. Pesemne că ghulii i-au spus minciuna asta. Sunt datoare s-o previn.

— Se apropie o amenințare, Prințesă. O mare amenințare. Nu mă îndoiesc că ai auzit povești despre nave din Marinn care se scufundă pe mare liniștită, sau despre copii dispăruți în toiul nopții.

Lângă Nikla, Eleiba încremenește și îmi caută privirea, plină de recunoaștere. *Ea știe!* Dar Nikla ridică mâna. Ghulii chicotesc răutăcios, cu ochii roșii, mici, fixați asupra mea.

— Ți-ai trimis aliații înainte să împrăștie astfel de minciuni în rândul Cărturarilor, zice ea. Povești cu monștri din legende. Da, micii tăi prieteni și-au făcut bine treaba.

Araj. *Mișcarea Skintaie.* Oftez. Elias m-a avertizat că liderul Skintaie va duce vorba despre isprăvile mele în cele patru zări. Nu mi-am bătut capul prea mult cu asta.

— Ți-au construit o reputație printre Cărturarii nou-veniți, o populație călcată în picioare și ușor de manipulat. Iar pe urmă ați apărut tu și fratele tău, urmașii mamei voastre, și ați promis oțel de Serra, adăpost și siguranță. Toți răzvrătiții spun aceeași poveste, fetițo. Vorbele diferă doar câte puțin la fiecare.

— Nu vrem necazuri.

Devin tot mai îngrijorată, dar îl invoc în minte pe Bunul și mă gândesc la momentul acela când el aducea pe lume gemeni, iar eu am intrat în panică. Era prima naștere la care asistam, iar cu câteva vorbe, calmul lui m-a ajutat să mă potolesc, până când nu mi-au mai tremurat mâinile.

— Vrem numai să…

— Nu-mi vorbi de sus. Poporul meu a făcut *totul* pentru poporul vostru, zice Nikla și se plimbă prin celula mică, cu ghulii pe urmele ei ca o haită de câini credincioși. I-am primit în oraș și i-am integrat în cultura Marinarilor. Dar generozitatea noastră nu-i fără limite. Aici, în Marinn, nu suntem cruzi ca Războinicii, dar nici nu le purtăm recunoștință agitatorilor. Dacă nu cooperați, căpitanul Eleiba o să vă urce pe amândoi pe primul vapor spre teritoriile Tribale – la fel cum am procedat și cu prietenii voștri.

Pe iaduri! Deci asta s-a întâmplat cu Araj, cu Tas și cu restul celor din Skintaie. Cerule, sper să fie în viață.

— Teritoriile Tribale gem de Războinici.

Încerc să-mi țin furia în frâu, dar cu cât vorbește mai mult femeia asta, cu atât îmi vine mai tare să țip.

— Dacă ne trimiți acolo, vom fi uciși sau luați drept sclavi.

Exact.

Nikla înclină capul, iar lumina felinarului îi face ochii la fel de roșii că ai ghulilor. Oare Zburătorul i-a trimis ghulii? E și ea unul dintre oamenii aliați cu el, ca Gardianul-șef și Comandantul?

— Am o ofertă pentru tine, Darin din Serra, continuă Nikla. Dacă ai vreun strop de rațiune, vei vedea că e mai mult decât corectă. Vrei să faci oțel de Serra? Foarte bine. Fă oțel de Serra pentru armata Marinarilor. Îți oferim tot ce ai nevoie, plus casă și masă pentru tine și sora ta.

— Nu, zice Darin cu privirea fixată în podea, clătinând din cap. Nu vreau să fac asta.

Nu vreau, remarc că spune. Fără *nu pot.* Simt o scânteie de speranță. Oare fratele meu își amintește cum să facă oțelul? Oare s-a eliberat ceva în el pe drumul de la Pădure până la Adisa, ceva care i-a permis să-și amintească ce l-a învățat Spiro?

— Gândește-te…

— Nu voi face asta.

Darin se ridică în picioare, cu două capete mai înalt decât Nikla. Eleiba pășește în fața prințesei, dar Darin vorbește liniștit, cu brațele desfăcute în lături.

— Nu înarmez alt grup de oameni pentru ca astfel poporul meu să poată trăi la mila lor.

— Te rog, lasă-ne să plecăm, zic eu și le trag ghulilor un șut, împrăștiindu-i pentru o clipă, înainte să se înghesuie din nou în jurul Niklei. N-am vrut să vă facem niciun rău, iar voi aveți griji mai mari decât doi Cărturari care se feresc să dea de vreo belea. Imperiul s-a întors împotriva triburilor, s-ar putea să se întoarcă și împotriva regatului Marinn.

— Războinicii au un tratat de pace cu Marinn.

— Aveau un tratat de pace și cu triburile, zic eu. Cu toate astea, au ucis sau au capturat sute de oameni în deșertul Tribal. Noul împărat... tu nu-l cunoști, Prințesă. E... altfel. Nu-i unul cu care să poți colabora. Este...

— Nu discuta politică cu mine, fetițo.

Ea nu poate vedea ghulii care i se agață de obraji, trăgându-i gura într-un zâmbet oribil. Mi se face greață să mă uit.

— Eram o forță de luat în seamă la curtea tatălui meu cu mult înainte să te naști, zice ea, apoi se întoarce spre Darin. Îmi mențin oferta. Faci arme pentru armata mea, sau îți încerci norocul în teritoriile Tribale. Ai răgaz să te hotărăști până mâine în zori.

*

Darin și cu mine nu ne obosim să stăm de vorbă despre oferta Niklei. Știu că n-ar accepta-o cu niciun chip. Ghulii stau agățați de ea, iar asta pare să însemne că Zburătorul se amestecă în politica Marinarilor. Exact asta ne mai lipsește nouă, Cărturarilor – încă un grup de suverani cărora să ne supunem pentru că n-avem arme să purtăm o luptă dreaptă.

— Ai spus *nu vreau.*

M-am gândit intens și îndelung înainte să aduc vorba despre afirmația aparent nepremeditată a lui Darin. Fratele meu se plimbă prin celulă, neliniștit ca un cal în țarc.

— Când ți-a cerut Nikla să faci arme, n-ai spus că *nu poți.* Ai spus că *nu vrei.*

— M-am exprimat greșit.

Darin se oprește din mers, cu spatele la mine, și, cu toate că mă doare să recunosc, minte. Să insist, sau s-o las baltă?

Ai tot lăsat-o baltă, Laia. S-o lași baltă înseamnă că Izzy a murit degeaba. Înseamnă că Elias a fost încarcerat degeaba. Înseamnă că vărul Afyei a murit degeaba.

Încerc o abordare diferită.

— Crezi că Spiro…

— Putem să nu vorbim despre Spiro, despre arme sau despre oțel?

Se așază lângă mine, cu umerii căzuți, de parcă zidurile celulei l-ar face mai mic. Strânge și desface pumnii.

— Cum vom reuși oare să ieșim de-aici?

— Excelentă întrebare, zice din ușă o voce blândă.

Tresar – cu câteva secunde în urmă, ușa era încuiată.

— Cineva s-ar putea să aibă o soluție, dacă vreți s-o ascultați.

Un Cărturar tânăr, cu pielea închisă la culoare, se reazemă de cadrul ușii, sub ochii paznicilor. Numai că, îmi dau eu seama, nu există niciun paznic care să-l vadă. Au dispărut toți.

Bărbatul e chipeș, cu părul negru strâns pe jumătate în coadă și cu trupul ager al unui spadasin. Are antebrațele pline de tatuaje, dar pe întuneric, nu le disting simbolurile. Tot aruncă în sus o cheie, ca pe o minge. Pare atât de lipsit de griji încât mă scoate din sărite. Sclipirea din ochii lui și zâmbetul viclean mi se par dintr-odată cunoscute.

— Te cunosc, zic eu și fac un pas înapoi, dorindu-mi să fi avut pumnalul. Ești cel care ne urmărea.

Bărbatul face o plecăciune batjocoritoare, iar eu devin dintr-odată neîncrezătoare. Darin se zbârlește.

— Sunt Musa din Adisa, zice bărbatul. Fiul lui Ziad și al lui Azmath din Adisa. Nepotul lui Mehr și al Sarei din Adisa. Mai sunt, de asemeni, singurul vostru prieten din acest oraș.

— Ai spus că ai o soluție pentru problema noastră.

Poate că-i o prostie să avem încredere în acest om, dar eu și Darin trebuie neapărat să scăpăm de-aici. Toată vorbăria Niklei despre cum o să ne îmbarce pe un vas a fost o aiureală. Nu-i va îngădui unui bărbat care cunoaște secretul oțelului de Serra să plece pur și simplu.

— Vă scot de-aici pe amândoi, dar cu un preț.

Evident.

— Ce preț?

— Tu – se uită la Darin – vei face arme pentru Cărturari. Iar tu – se întoarce spre mine – mă vei ajuta să reînvii Rezistența Cărturarilor din nord.

În liniștea lungă care se lasă după enunțul lui, îmi vine să râd. Chiar aș râde, dacă ne-am afla în împrejurări mai puțin oribile.

— Nu, mulțumesc. Mi-a ajuns de câtă rezistență am avut parte și m-am săturat de cei care o susțin.

— Mă așteptam să spui asta, ținând cont cum te-au trădat Mazen și Keenan, zice Musa.

Zâmbește sumbru când strâng pumnii, iar eu mă holbez uluită la el. *Cum de știe?*

— Iertare, zice el. Nu Keenan. *Zburătorul.* În orice caz, neîncrederea ta e de înțeles. Dar ai de gând să-l oprești pe stăpânul djinnilor, nu? Ceea ce înseamnă că trebuie să ieși de-aici.

Eu și Darin ne uităm la el cu gura căscată. Eu îmi recapăt prima glasul.

— De unde știi despre…

— Mă uit. Ascult.

Musa se ridică pe vârfuri și aruncă o privire în lungul coridorului. Dincolo de ușa sectorului de celule se aud voci ascuțite și grăbite.

— Hotărâți-vă, zice el. Aproape că nu mai avem timp.

— Nu.

Darin vorbește pentru amândoi, iar eu mă încrunt.

— Ar trebui să pleci, adaugă el. Doar dacă nu vrei să te închidă aici cu noi.

— Am auzit eu că ești încăpățânat, oftează Musa. Ascultă de logică, măcar. Chiar dacă veți reuși să scăpați din închisoarea asta, cum îl veți găsi pe Apicultor, dacă vă urmăresc Marinarii? Mai ales în caz că el nu vrea să fie găsit?

— De unde știi…

Nu mai întreb. Deja mi-a spus. Se uită. Ascultă.

— Îl cunoști pe Apicultor?

— Jur să vă duc la el.

Musa își crestează palma și sângele picură pe jos. Un jurământ de sânge nu-i puțin lucru.

— După ce vă scot de aici. *Dacă* sunteți de acord cu condițiile mele. Dar trebuie să acționăm. Acum!

— Darin.

Îmi iau fratele de braț și îl trag într-un colț al celulei.

— Dacă ne poate duce la Apicultor, salvăm mult timp, săptămâni întregi.

— N-am încredere în el, zice Darin. Știi bine că vreau să scap de-aici la fel de mult ca tine. Mai mult, chiar. Dar nu voi face o promisiune pe care n-o pot respecta, și nici tu. De ce vrea să-l ajuți cu Rezistența? Ce are de câștigat? De ce nu face singur treaba asta?

— Nici eu nu am încredere în el. Dar ne oferă o scăpare.

Mă gândesc la fratele meu. Mă gândesc la minciuna lui de mai devreme. Deși nu vreau să-l rănesc în niciun fel, știu că dacă vreau să ieșim vreodată din închisoarea asta, voi fi nevoită s-o fac.

— Scuzați-mă, zice Musa, dar chiar trebuie să…

— Taci, mă răstesc eu la el înainte să mă întorc din nou spre Darin. M-ai mințit, îi spun. În legătură cu armele. Nu – ridic palmele când vrea să protesteze – nu m-am supărat. Dar cred că nu înțelegi ce faci. Tu *alegi* să nu faci arme. Iar asta-i o alegere egoistă. Poporul nostru are nevoie de tine, Darin. Iar asta ar trebui să conteze mai mult decât dorințele sau suferința ta. Ai văzut ce li se întâmplă Cărturarilor. Povestea asta nu se va opri. Chiar dacă îl înving pe Zburător, vom fi mereu mai slabi, dacă nu ne putem apăra. Avem nevoie de oțel de Serra!

— Laia, aș vrea să-l fac, chiar vreau…

— Atunci, încearcă, zic eu. Asta-i tot ce-ți cer. Încearcă. Pentru Izzi, pentru Afya, care a pierdut jumătate de duzină din oamenii tribului ei ca să ne ajute. Pentru – vocea mi se frânge aici – pentru Elias. Pentru viața pe care și-a dat-o pentru tine.

Ochii albaștri ai lui Darin se măresc de surpriză și durere. Demonii lui se trezesc și cer atenție. Dar undeva, dincolo de frică, rămâne tot fiul Leoaicei, iar de data asta, curajul tainic pe care l-a avut toată viața iese învingător.

— Bine, surioară, zice el. Fie ca tine. Voi încerca.

În clipele următoare, Musa – care a tras fără rușine cu urechea – ne face semn spre coridor. Imediat ce iese din celulă, Darin îl înșfacă de gât și îl izbește de perete. Aud un fel de schelălăit ca de animal, dar după ce Musa taie ciudat aerul cu mâna, se face liniște. *Un ghul?*

— Dacă îi faci vreun rău surorii mele, zice Darin încet, dacă o trădezi, dacă profiți de încrederea ei sau dacă o faci să sufere, jur pe ceruri că te omor!

Musa horcăie un răspuns, iar când Darin îi dă drumul, în ușa coridorului se aud chei. Peste câteva clipe, ușa se deschide și apare Eleiba, cu paloșul în mână.

— Musa! mârâie ea. Trebuia să-mi fi dat seama. Ești arestat!

— Ai făcut-o lată, zice Musa, frecându-și gâtul acolo unde îl apucase Darin, cu o ușoară iritare pe trăsăturile fine ale feței. Puteam fi departe, dacă n-aveai tu izbucniri frățești.

Pe urmă șoptește ceva, iar Eleiba cade blestemând, ca atacată de un dușman invizibil pentru noi.

Musa se uită de la Darin la mine cu sprâncenele ridicate.

— Mai aveți și alte amenințări? Discuții cu care vreți să-mi pierd vremea? Nu? Bine. Atunci hai să ieșim de-aici odată!

*

La ivirea zorilor, Musa, Darin și cu mine ieșim din prăvălia unui croitor pe o stradă din Adisa. Mi se învârte capul din cauza labirintului straniu de tuneluri, pasaje și alei interconectate prin care ne-a adus Musa până aici.

— Nu ne-am descurcat rău, zice Musa. Dacă ne grăbim, putem ajunge la o casă conspirativă înainte de…

— Stai puțin, îl prind eu de umăr. Nu mergem nicăieri cu tine până nu ne spui cine ești.

În spatele meu, Darin încuviințează vehement.

— De ce te cunoaște căpitanul Eleiba? Și de ce ai atacat-o? Am auzit un zgomot. Mi s-a părut de ghul. Iar din moment ce Prințesa Nikla mișună de ghuli, înțelegi de ce mă îngrijorează.

Musa se desprinde cu ușurință din strânsoarea mea și își netezește cămașa – care, observ, e de foarte bună calitate pentru un Cărturar.

— N-a fost mereu așa, zice el. Nik… La prințesă mă refer. Dar asta nu contează acum. Curând se crapă de ziuă. Deja nu mai avem timp…

— Nu mai căuta scuze, mârâi eu. Răspunde.

Musa bombăne iritat.

— Dacă răspund la o singură întrebare, promiteți să nu mă mai bateți la cap și să mă lăsați să vă duc la o casă conspirativă?

Mă gândesc, mă uit la Darin, iar el îmi răspunde ridicând din umeri. Acum, după ce Musa ne-a ajutat să evadăm, mai am nevoie doar de o informație de la el. De îndată ce o capăt, pot să mă fac invizibilă și să-l pun la pământ, iar pe urmă Darin și cu mine să dispărem.

— Bine, zic eu. Cine este Apicultorul și cum îl pot găsi?

— Vai, Laia din Serra!

Dinții lui albi strălucesc ca dinții unui cal de rasă. Îmi întinde brațul, iar sub cerul tot mai luminos reușesc să-i văd mai bine tatuajele – sunt zeci, mici și mari, adunate toate în jurul unui stup.

Albine.

— Eu sunt Apicultorul, evident, zice Musa. Să nu-mi spui că n-ai bănuit.

15. Elias

Zile în șir lingușesc, ameninț și ademenesc spiritele să se îndepărteze de zidul hotarului. Doar cerul știe ce se va întâmpla, în caz că-l trec. Par să devină pe ceas ce trece tot mai agitate, până când abia dacă-mi mai aud gândurile din cauza miorlăiturilor afurisite pe care le scot.

La două săptămâni după întâlnirea cu Aubarit – fără să fi aflat cum să trec spiritele mai rapid și nici cum s-o ajut pe Fakira – mă retrag să înnoptez în cabana Shaevei, deosebit de recunoscător că am acest unic refugiu. Spiritele întind mâinile spre mine, sălbatice ca un taifun din Insula de Sud.

Ea nu trebuia să...

Spune-mi, soțul meu e aici...

Mi-ai văzut drăguța...

De obicei mă simt vinovat când le închid ușa cabanei în nas. Azi, nu. Sunt prea ostenit, prea furios pentru eșecul meu, prea scârbit de ușurarea pe care o simt în liniștea bruscă și completă a căminului Shaevei.

Dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face rău.

Shaeva a făcut cumva vrăji asupra cabanei astfel încât e impenetrabilă pentru spirite și djinni. Iar vraja asta n-a murit

odată cu ea. A știut că voi avea nevoie de un loc unde să-mi adun gândurile și îi sunt recunoscător.

Dar recunoștința mea nu ține mult. După ce m-am spălat și mi-am pregătit o masă meschină, de care Shaeva ar fi râs, nu reușesc deloc să adorm. Mă plimb în cerc, ros de vinovăție. Cizmele Păzitoarei Sufletelor au rămas lângă patul ei. Săgețile cărora le punea cozi din pene zac neatinse pe masa ei de lucru. Aceste dovezi mărunte ale vieții ei reușeau înainte să mă liniștească, mai ales în zilele imediat următoare morții mele. Precum cabana, îmi aminteau că ea credea că aș putea deveni Păzitor al Sufletelor.

În seara asta, însă, amintirea ei mă chinuie. *De ce nu mă asculți, Elias? De ce nu înveți?* Cerule, ce dezamăgită ar fi!

Trag un șut zdravăn în ușă – proastă decizie, acum mă doare și piciorul. Mă întreb dacă toată viața mea va fi un șir de clipe în care îmi dau seama că sunt un idiot, la multă vreme după ce-aș mai putea rezolva ceva. Oare o să simt vreodată că știu ce am de făcut? Sau voi ajunge un moșneag care se clatină pe picioare, buimăcit de prostiile pe care tocmai le-am făcut?

Nu fi patetic. Îmi vine în minte, în mod straniu, vocea lui Keris Veturia. *Cum treci spiritele dincolo mai repede? Caută răspunsul. Gândește-te.*

Mai reflectez o dată la ce mi-a spus Aubarit. *Tu trebuie să treci spiritele dincolo, iar ca s-o faci trebuie să te retragi din lume.* O altă versiune a sfatului Shaevei. Dar *m-am retras* din lume. Le-am spus adio Laiei și lui Darin. Mă țin la distanță de oricine se apropie de Pădure. Îmi fur proviziile din sate, în loc să le cumpăr de la alți oameni, așa cum mi-aș dori.

Pădurea amintirea ei ascunsă îți va arăta. Oare Tainele se referă la Mauth? Sau mai există ceva în acest enunț? *Pădurea poate să însemne cu totul altceva,* a spus Aubarit. Spiritele, oare? Dar ele nu petrec suficient timp în Anticameră ca să știe lucruri.

Deși, dacă stau să mă gândesc, nu toate spiritele trec repede dincolo.

Scânteioara. Îmi iau paloșele – mai mult din obișnuință, decât pentru că aș avea nevoie de ele – și dau să ies. Chiar înainte să pășesc pe ușă, îi aud vocea. Numai că nu-i aici.

La naiba, Elias, gândește! Scânteioara obișnuia să se ferească de Shaeva. Când spiritele vorbesc, îmi vorbesc mie și de fiecare

dată despre „drăguți”. Iar spre deosebire de alte umbre, Scânteioarei îi place apa. Deseori se ascunde lângă un izvor aflat la sud de cabană.

Cărarea până acolo e bătută bine; când m-am mutat în cabană, Shaeva mi-a pasat neîntârziat sarcina de a aduce apă. *La ce bun să ai mușchi,* mă tachina ea, *dacă nu cari lucruri pentru alții?*

Când mă apropii, văd o sclipire albă și curând o găsesc pe Scânteioara pe marginea izvorului, uitându-se în adânc.

Se întoarce spre mine, apoi zboară în spate – n-are chef de vorbă. Dar nu-mi pot permite s-o las să plece.

— Îți cauți drăguța, așa-i?

Scânteioara se oprește, apoi apare înaintea mea atât de brusc, încât mă clatin pe călcâie.

— Știi unde e?

Vocea ei subțire e dureros de bucuroasă și asta mă copleșește de vinovăție.

— Ei, nu precis, zic eu. Crezi că ai putea să mă ajuți? Și poate să te ajut și eu pe tine?

Scânteioara lasă capul pe-o parte și se gândește.

— Încerc să aflu mai multe despre magia Anticamerei, zic eu înainte ca ea să dispară iar. Despre Mauth. Tu ești aici de multă vreme. Poți să-mi spui dacă Pădurea are… vreo amintire?

— Unde-i drăguța mea?

Blestem în gând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că un spirit – și încă unul care refuză să treacă dincolo – nu mă poate ajuta.

— Îmi pare rău, zic eu. O s-o caut.

Pornesc înapoi spre colibă. Poate că am nevoie de somn. Poate că mâine dimineață o să-mi vină o idee mai bună. Sau m-aș putea întoarce la Aubarit să văd dacă-și mai amintește ea ceva. Sau să caut altă Fakira…

— Amintirea este în durere.

Mă întorc așa de iute, încât e o minune că nu-mi zboară capul.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Amintirea este în durere.

Scânteioara îmi dă ocol și eu mă învârt odată cu ea.

— Amintirea este acolo unde se află cea mai mare durere, cea mai mare furie.

— Ce vrei spui prin „cea mai mare durere”?

— O durere ca a mea. Amintirea este în durere, micuțule. În durerea *lor*. Îi pârjolește, pentru că au trăit cu ea mai mult decât mine.

Durerea lor.

— Djinnii? zic eu cu un nod în stomac. Te referi la djinni.

Dar Scânteioara a plecat strigându-și „drăguța”. Încerc s-o urmăresc, dar nu pot ține pasul cu ea. Atrase de vocea mea, se adună alte spirite, care mă copleșesc cu suferința lor. Mă îndepărtez de ele zburând ca vântul, deși știu că-i o greșeală să nu le bag în seamă suferința. În cele din urmă, mă vor găsi din nou, iar eu voi fi silit să încerc să trec dincolo câteva, pur și simplu ca să nu mă înnebunească văicăreala lor permanentă. Înainte, însă, trebuie să rezolv problema asta. Cu cât aștept mai mult, cu atât se vor aduna mai multe spirite.

Gândește repede, Elias! Oare pot djinnii să mă ajute? Sunt întemnițați aici de o mie de ani, dar cândva au fost liberi și au stăpânit cele mai mari puteri magice de pe uscat. Sunt făpturi supranaturale. Născute din magie, la fel ca efriții, duhurile, ghulii. Acum, că mi-a intrat ideea asta în minte, mă țin de ea ca un câine de os. Djinnii *trebuie* să cunoască lucruri mai profunde despre magie.

Iar eu trebuie să găsesc o cale să le aflu de la ei.

16. Sfrânciocul

— Paterii din Navium vor să-ți ureze bun venit, zice Zburătorul când plecăm de la docuri.

Abia îl aud. Știe că Livia e însărcinată. Îi va transmite informația și Comandantului. Peste câteva zile, sora mea se va confrunta cu atacatori și asasini, iar eu nu sunt acolo s-o apăr.

Harper rămâne în urmă și vorbește repede cu Garda Neagră care ne-a adus caii. Acum că a aflat de sarcina Liviei, le transmite ordine lui Faris și Rallius să tripleze paza în jurul ei.

— Paterii sunt pe Insulă? îl întreb pe Zburător.

— Întocmai, Sfrâncioc.

Deocamdată nu-mi rămâne decât să am încredere în gărzile de corp ale Liviei. Problema mea urgentă este Comandantul. A

obținut deja un avantaj, trimițându-l pe Zburător să mă prindă cu garda jos. Mă vrea slăbită.

Dar nu-i voi da satisfacție. Îmi ordonă să mă duc în port? Foarte bine. Oricum trebuie să preiau controlul acestei nave care se scufundă. Dacă sunt și Paterii prin preajmă, cu atât mai bine. Pot fi martori cum smulg puterea din mâinile lui Keris.

Străbatem străzile călare, iar distrugerea produsă de Karkauni se vede în fiecare clădire dărâmată, în fiecare stradă cu urme de incendiu.

Pământul tremură și vâjâitul inconfundabil al unei pietre aruncate de o catapultă despică aerul. Când ne apropiem de Insulă, Zburătorul e obligat să schimbe traseul și ne duce în apropierea greu-încercatului Cartier de Sud-Vest din Navium.

Țipete și urlete umplu aerul, acoperind mugetul focului, îmi trag un văl pe față ca să mă apăr de mirosul înecăcios de carne pârlită și de piatră arsă.

Un grup de Plebei trece repede pe lângă noi, majoritatea ducând cu ei doar copiii și hainele din spate. Mă uit la o femeie cu gluga trasă pe ochi. Are fața și corpul ascunse de o pelerină, dar mâinile îi sunt pătate cu auriu. Culoarea este atât de neobișnuită, încât dau pinteni calului și mă apropii s-o văd mai bine.

O brigadă de pompieri aleargă pe lângă noi, stropind totul în jur cu apă de mare din găleți. După ce trec, femeia a dispărut. Soldați evacuează familii din haosul care se răspândește cu viteză. Strigătele de ajutor par să se audă de pretutindeni. O fetiță căreia îi șiroiește sângele pe față stă în mijlocul unei alei, pierdută și fără glas, fără vreun adult în preajmă care să-i poarte de grijă. Nu are mai mult de patru ani și îndemn calul spre ea fără să stau pe gânduri.

— Sfrâncioc, nu!

Avitas apare și îmi blochează calul cu al lui.

— Va avea grijă de ea unul dintre oameni. Noi trebuie să ajungem la Insulă.

Mă îndepărtez, trecând peste imboldul de a mă duce la copilă, de a o vindeca. Simt nevoia asta atât de puternic, încât înșfac oblâncul șeii și îmi bag degetele sub el, ca să mă oprească să descalec.

Zburătorul mă urmărește din spatele unui armăsar alb ca un nor. Nu simt răutate în privirea lui, doar curiozitate.

— Nu semeni cu ea, remarcă el. Comandantul nu este o femeie căreia să-i pese de popor.

— Credeam că apreciezi asta, din moment ce nici tu nu ești unul căruia să-i pese de popor.

— Nu sunt unul căruia să-i pese de poporul *vostru,* zice Zburătorul. Dar mă minunez de Keris. Voi, oamenii, sunteți dispuși să dați dovadă de devotament pentru cel mai mic strop de speranță.

— Iar din cauza asta ne consideri proști? zic eu și clatin din cap. Speranța este mai puternică decât frica. Este mai puternică decât ura.

— Exact, Sfrâncioc. Keris ar putea folosi asta drept armă. Dar n-o face. Din prostia ei.

E un aliat slab, îmi spun în sinea mea, *sau unul nemulțumit, dacă o critică așa deschis.*

— Nu sunt aliatul ei, Sfrâncioc, zice Zburătorul ridicând capul, și-i simt amuzamentul. Sunt stăpânul ei.

Peste jumătate de oră, ne apare înainte portul dublu în formă de cheie din Navium. Portul comercial pătrat, care se deschide spre mare, a fost decimat. Șenalul e plin de catarge arse și de pânze rupte, îmbibate cu apă. Uriașele lanțuri ruginite care închid portul sunt acoperite de mușchi și lipitori, dar măcar sunt ridicate. De ce nu erau ridicate când a atacat Grímarr? Unde erau străjerii din turnurile de pază? De ce n-au reușit să oprească atacul?

În partea nordică, portul comercial se lărgește într-un port interior alcătuit din două inele. Insula este inelul central, legat de uscat printr-un pod. Un turn crenelat domină Insula. Din vârful lui se poate vedea coasta până la distanță de mulți kilometri. Inelul exterior al portului este un doc circular acoperit, cu sute de debarcadere pentru flota Războinicilor. Mărimea lui face să-ți stea mintea în loc.

Când ne apropiem, Dex înjură.

— Navele sunt andocate, Sfrâncioc, zice el. I-am lăsat pur și simplu să ne bată măr.

Deși raportul lui Harper de mai devreme mi-a comunicat același lucru, nu cred până când nu văd chiar eu cum se leagănă vasele legate la dană. Strâng pumnii și mă gândesc la distrugerea pe care tocmai am văzut-o.

Când ajungem în sfârșit la podul care duce pe Insulă, mă opresc scurt. De zid atârnă în ștreang amiralul Leonidas, cu o cioară grasă agățată de corpul lui contorsionat. Îmi mușc buzele ca să nu vărs. Membrele rupte și pielea brăzdată de lovituri de bici indică o moarte lentă și dureroasă.

Urc câte două treptele spre turnul de pază. Dex și Harper aleargă să se țină după mine, iar chiar înainte să intrăm în biroul Comandantului, Harper își drege glasul.

— Sfrâncioc.

Avitas se apropie, clar neliniștit.

— A pus la cale un spectacol, zice el. Simt asta. Nu juca rolul pe care ți l-a pregătit ea.

Încuviințez scurt – crede că eu nu știam? – și intru în turn. Oamenii Casei Veturius, care stau de pază, mă salută imediat. Comandantul strigă ordine unor mesageri, care gonesc să le transmită turnurilor cu tobe, fără să mă bage deloc în seamă. Toată floarea personalităților din Navium, plus vreo doisprezece Pateri s-au adunat în jurul unei hărți întinse pe o masă enormă. Se întorc toți în același timp.

— Nepoate.

Îl recunosc pe Janus Atrius – unchiul lui Dex și Pater al Casei Atria. Îi face un semn scurt de întâmpinare nepotului, înainte să mă salute pe mine. Nu-i pot descifra trăsăturile, dar se uită întrebător la Keris înainte să vorbească – o privire menită s-o văd și eu, după cum se pare.

— Sfrânciocule, ai fost pus la curent?

— Jumătate din Cartierul de Sud-Vest e în flăcări, zic eu. N-am nevoie să aflu altceva. De ce nu ripostăm? Mai sunt multe ore până să se înnopteze. Trebuie să ne folosim de lumina care a mai rămas.

Janus și alți câțiva Pateri murmură aprobator. Restul, însă, clatină din cap, iar câțiva ridică vocea să mă contrazică. Amiralul Argus și Viceamiralul Vissellius schimbă o privire plină de dispreț care îmi sare în ochi. Nu voi găsi un aliat în niciunul dintre ei.

— Sfrâncioc.

Comandantul a terminat de vorbit cu mesagerii, iar vocea ei rece amuțește încăperea. În ciuda urii pe care o stârnește în mine tonul ei superior, admir felul în care își exercită puterea.

Cu toate că bărbații din sală sunt șefii propriilor Case, nici măcar unul n-o va înfrunta.

— Te așteptam de multe zile. Eu – noi – zice ea și se uită la Pateri și la ofițerii de marină – îți stăm la dispoziție.

Femeia asta m-a antrenat să nu mi se citească nicio emoție pe chip, dar mi-e greu să-mi ascund surprinderea. În calitate de Sfrâncioc, sunt cel mai mare în grad, iar împăratul m-a trimis să preiau comanda apărării orașului Navium. Dar nu mă așteptam de la Comandant să-și cedeze prerogativele atât de ușor. Nu mă așteptam să cedeze deloc.

Harper îmi aruncă o privire de avertisment. *Nu juca rolul pe care ți l-a pregătit ea.*

— Keris, zic eu, ascunzându-mi reținerea. De ce nu sunt navele la apă?

— Vremea e schimbătoare, Sfrâncioc. În ultimele două săptămâni ne-au lovit brusc furtuni.

Se duce la fereastra care dă spre sud. Se vede de-acolo toată coasta, inclusiv catargele îndepărtate ale enormei flote Karkaune.

— Peretele acela de nori, arată ea din cap, ne amenință de trei zile. Ultima dată când a ieșit flota, vremea era la fel.

— Leonidas cunoștea vremea de pe mare mai bine decât oricine.

— Leonidas a ignorat ordinele unui ofițer superior în grad numai pentru că era comandant de trupe terestre și nu de marină.

Amiralul Argus conduce una dintre cele mai puternice Case ale Comercianților și se vede clar cât e de mânios că și-a pierdut vasele.

— Generalul Veturia i-a ordonat să nu scotă flota, iar el n-a ascultat. Noi toți cei de față – se uită cu asprime prin încăpere – am susținut executarea lui Leonidas.

— Nu toți, zice bățos Janus Atrius.

— Nu Leonidas e subiectul discuției, zic eu.

Bătrânul e mort, și cu toate că nu merita să moară în dizgrație, asta nu-i o bătălie pe care s-o pot câștiga.

— Keris, ai fost în Cartierul de Sud-Vest, de când au început atacurile?

Argus iese în față și se postează înaintea mea ca un broscoi îndesat și belicos.

— Comandantul are…

Lângă mine, Dex trage paloșul din teacă pe jumătate.

— Dacă mă mai întrerupi o dată, Argus, căpitanul Atrius îmi va face un colier din măruntaiele tale, îi spun.

Paterii tac, iar eu îi las să se gândească la amenințarea mea înainte să vorbesc din nou.

— Pateri, nu voi scoate flota în larg fără aprobarea voastră. Dar gândiți-vă ce pierderi avem. Sunt deja peste o mie de morți și în fiecare oră mor alte câteva zeci de oameni. Am văzut copii cu membrele smulse și femei prinse sub dărâmături care mor încet. Karkaunul Grímarr e un dușman crud. Îl lăsăm să ne cucerească orașul?

— Cea mai mare parte din oraș e în siguranță, mă contrazice Vissellius. Doar Cartierul de Sud-vest a suferit…

— Simplul fapt că acolo nu locuiesc Comercianți sau Aristocrați nu face viețile pierdute mai puțin valoroase. Trebuie să facem *ceva.*

Keris ridică mâna și își face aliații să tacă.

— Catapultele din turnul de pază…

— Sunt prea departe de vasele dușmane ca să le provoace stricăciuni, i-o retez eu. Pe ceruri, ce aveați de gând? Să stați aici și să-i lăsați să ne distrugă?

— Planul nostru era să-i lăsăm să creadă că pot năvăli în oraș, zice Comandantul. Când ar fi făcut greșeala să debarce trupele, i-am fi desființat. Le atacam navele dintr-un mic golf vecin – îmi arată pe hartă – unde ne puteam deplasa flota noaptea. Opream forțele terestre ale Karkaunilor și în același timp le capturam navele, care le-ar fi înlocuit pe cele pierdute de Comercianți în atacul asupra portului.

Deci până la urmă vremea n-are nicio legătură. Ea vrea corăbiile Barbarilor. Le vrea ca să-i aibă la mână pe Paterii din Navium și să-și asigure sprijinul lor pentru când va încerca din nou să-l detroneze pe Marcus.

— Și când anume aveați de gând să acționați?

— Mai așteptam încă trei săptămâni de asediu. Le-am tăiat posibilitățile de aprovizionare. În cele din urmă, Grímarr și al lui vor rămâne fără alimente.

— Când termină cu Cartierul de Sud-Vest, zic eu, se vor muta în sud-est. Sunteți dispuși să lăsați sub asediu vreme de

aproape o lună zeci de cartiere, adică mii de case. Mai mult de o sută de mii de oameni trăiesc în…

— Tocmai evacuăm partea de sud a orașului, Sfrâncioc.

— Nu suficient de repede.

Stau pe gânduri. Trebuie să apărăm Navium, bineînțeles. Dar miros o capcană. Harper bate cu degetul în mânerul paloșului. O simte și el.

Și totuși, nu-l pot lăsa pe Grímarr să-mi omoare oamenii cum are el chef.

— Amirale Argus, cât durează pregătirea flotei?

— O putem lansa la al doilea clopot, dar vremea…

— Îi vom ataca pe Karkauni pe mare, zic eu, și cu toate că am promis să cer acordul Paterilor, n-am timp s-o fac, atâta vreme cât fiecare minut provoacă și mai multe morți în rândul Războinicilor. Și o vom face acum, adaug.

— Te susțin, Sfrâncioc.

Janus Atrius face un pas înainte, urmat de alți șase Pateri și ofițeri. Majoritatea, însă, se opun deschis.

— Gândește-te că flota este singurul nostru mijloc de apărare, Sfrâncioc, zice Keris. Dacă izbucnește o furtună…

— Știm amândouă că toată treaba asta n-are nicio legătură cu vremea, zic eu calmă.

Mă uit la Dex, care încuviințează, și la Harper, care se uită fix la Comandant. Nu-i pot descifra expresia. *Nu juca rolul pe care ți l-a pregătit ea.*

Până la urmă, s-ar putea să joc cum vrea ea. Nu-mi rămâne decât să găsesc o cale să scap din orice capcană ar fi. E vorba însă de viețile oamenilor mei și nu-i pot lăsa să moară, orice s-ar întâmpla.

— Amirale Argus.

Tonul meu nu permite împotrivire, și cu toate că amiralul se revoltă din priviri, îl pun la punct doar uitându-mă la el.

— Lansează flota.

*

Peste o oră, oamenii au fost chemați la apel și începe procesul laborios de scoatere a lanțurilor din apă. După două ore, flota trece din portul rotund de război în portul comercial. După trei ore, soldații noștri sunt prinși în luptă cu Karkaunii.

Dar după patru ore, cerul, acoperit de nori groși de ploaie, își schimbă culoarea din amenințătorul cenușiu într-un stacojiu

straniu, iar eu înțeleg că am dat de belea. Fulgere trosnesc deasupra apei, lovind catarg după catarg. Flăcările se ridică în înalt, iar explozii luminoase din depărtare îmi spun că se schimbă cursul bătăliei – și nu în favoarea noastră.

Furtuna izbucnește dintr-odată, se abate asupra Naviumului dinspre sud, ca mânată de un vânt furibund. Când se dezlănțuie, e mult prea târziu să întoarcem flota.

— Amiralul Argus navighează de două decenii pe aceste mări, zice Dex încet atunci când furtuna se întețește. O fi el cățelușul lui Keris, dar va aduce flota acasă. Nu vrea să moară.

Trebuia să mă fi dus cu ei. Dar Comandantul, Harper și Dex au protestat în cor – singurul lucru asupra căruia au fost cu toții de acord.

Mă uit după Keris, care vorbește încet cu unul dintre mesagerii de la turnul tobelor.

— Niciun raport încă, Sfrâncioc, zice ea. Turnurile tobelor nu aud nimic din cauza furtunii. Nu ne rămâne decât să așteptăm.

Mesagerul pleacă și pentru o clipă rămânem singure.

— Cine-i acest Grímarr? o întreb. De ce nu știm nimic despre el?

— E un fanatic, un preot-vrăjitor care venerează morții. Consideră că e datoria lui spirituală să-i convertească pe toți cei care nu-s atinși de inspirația divină. Printre aceștia se numără și Războinicii.

— Ne convertește omorându-ne.

— Așa se pare, zice Keris încet. E un om relativ tânăr, cu vreo zece ani mai mare decât tine. Tatăl lui a fost negustor de blănuri, prin urmare, Grímarr a călătorit mult prin Imperiu când era mai mic – să ne învețe obiceiurile, fără îndoială. S-a întors la poporul lui acum un deceniu, când a izbucnit foametea. Clanurile erau înfometate, slăbite – maleabile, așadar. Așa că le-a modelat, ridică din umeri Comandantul.

Mă surprinde cât de multe știe și pesemne că îmi citește mirarea pe chip.

— Care-i prima regulă a războiului, Sfrâncioc?

Cunoaște-ți dușmanul. Nici măcar nu trebuie s-o rostesc.

Mă uit la furtună și mă înfior. Vijelia pare supranaturală. Sălbatică. Gândul la ce se va întâmpla dacă flota noastră nu rezistă îmi întoarce stomacul pe dos. Am trimis în larg aproape

toate corăbiile, n-am păstrat decât o duzină. Vine noaptea, iar noi tot nu știm nimic.

Nu se poate să pierdem flota. Noi suntem Imperiul. Războinicii. Oamenii lui Argus sunt bine pregătiți. Au avut de-a face cu furtuni mai rele.

Scormonesc în cotloanele minții după orice urmă de speranță. Dar pe măsură ce minutele trec, exploziile bătăliei purtate în depărtare continuă neabătute. Iar exploziile mai apropiate de Navium – cele provocate de flota noastră – devin tot mai puține.

— Ar trebui să ridicăm lanțurile portului, Sfrâncioc, zice în cele din urmă Comandantul.

Paterii își exprimă acordul cu afirmații furioase.

— Flota noastră este încă în larg.

— Dacă flota supraviețuiește, vom afla dimineață și coborâm lanțurile atunci. Dacă nu, trebuie să-i împiedicăm pe Karkauni să pătrundă în inima Naviumului.

Încuviințez și se transmite ordinul. Noaptea se scurge încet. Oare furtuna aduce până la noi țipetele batjocoritoare ale vrăjitorilor Karkauni? Sau e doar vântul? *Speranța e mai puternică decât frica. E mai puternică decât ura.* Așa i-am spus Zburătorului, iar pe măsură ce întunericul nopții devine de nepătruns, mă agăț de aceste cuvinte. Indiferent ce vor aduce zorii, nu voi renunța la speranță.

Curând, cerul pălește. Norii se subțiază și se retrag. Orașul e lăsat curat, strălucitor, acoperișurile roșii și gri sclipesc în lumina palidă a soarelui. Marea e netedă ca sticla.

Și, în afară de mulțimea corăbiilor Karkaune care se leagănă mult departe de coastă, marea e pustie.

Flota Războinicilor a dispărut.

Imposibil.

— Nu ne-ai ascultat.

Paterul care vorbește este șeful Casei Serica, o familie bogată de negustori de mătase, stabilită de multă vreme în sud. E palid și îi tremură mâinile. Cuvintele lui nu sunt pline de venin, pentru că și el e în stare de șoc.

— Iar flota… Și orașul…

— Eu te-am avertizat, Sfrâncioc.

Când vorbește Keris, mi se ridică părul pe ceafă. Are privirea rece, dar tot îi iese la iveală grăuntele triumfului, ascuns adânc în ea. *Pe ceruri, ce se întâmplă?*

Tocmai am pierdut întreaga flotă. Mii de oameni. Nici măcar Comandantul n-are de ce să se bucure că i-au murit oamenii.

Doar dacă n-a fost ăsta planul ei tot timpul.

Și, îmi dau seama acum, asta trebuie să fi fost. Dintr-o singură mișcare, mi-a subminat autoritatea, mi-a distrus reputația și s-a asigurat că Paterii vor dori să-i conducă ea. Și n-a costat-o decât o întreagă flotă blestemată. Planul este detestabil – malefic – și din cauza asta nici nu m-am gândit la el. Ar fi trebuit.

Cunoaște-ți dușmanul.

Cerule! Trebuia să-mi fi dat seama că n-ar ceda niciodată puterea cu atâta ușurință.

Totuși, n-avea de unde să știe că vine furtuna. Niciunul dintre noi nu avea de unde, cerul era senin și peretele de nori la mare depărtare.

Dintr-odată – și mult prea târziu ca să-mi mai folosească la ceva – îmi amintesc de Zburător. După ce m-a adus pe Insulă, a dispărut. Nici nu m-am mai gândit la el. Cât e de puternic? Poate să stârnească o furtună? Ar stârni-o?

Și dacă da, i-a cerut-o Comandantul? Putea să-mi dovedească incompetența în mii de feluri. Pierderea unei flote întregi mi se pare un gest exagerat. Chiar dacă mă dă deoparte din calea ei, cum va apăra Naviumul fără marina militară?

Nu, altceva se întâmplă. E alt joc aici. Dar care?

Mă uit la Dex, iar el clatină din cap, copleșit de durere. La Harper nici nu mă pot uita.

— Mă duc pe plajă să văd dacă se poate salva ceva din epave, zice Comandantul. Dacă-mi permiți, Sfrâncioc.

— Du-te.

Paterii pleacă unul câte unul – ca să le ducă vestea celorlalți membri ai Caselor, fără îndoială. Keris îi urmează. La ușă, se oprește. Se întoarce. E din nou Comandantul, iar eu sunt eleva ei nepricepută. I se citește în ochi triumful și instinctul de prădător. Exact invers decât ar trebui, ținând cont de ce-am pierdut.

Keris zâmbește – zâmbetul superior al unei criminale care își ascute săbiile ca să ucidă.

— Bine ai venit la Navium, Sfrâncioc.

17. Laia

Ajungem în miez de noapte la casa conspirativă a lui Musa – o fierărie situată în cel mai important șantier naval din Adisa, chiar în apropierea taberei de refugiați. La ora asta, șantierul e pustiu, iar scheletele corăbiilor pe jumătate construite aruncă umbre stranii pe străzile tăcute.

Musa descuie ușa din spate a fierăriei fără să se uite măcar peste umăr, dar eu nu mă simt în largul meu și nu reușesc să scap de senzația că cineva – sau ceva – ne urmărește.

În câteva ore, sentimentul dispare, iar șantierul răsună de strigătele constructorilor, de bubuitul ciocanelor, de scârțâitul supărat al lemnului arcuit și bătut în cuie. Din camera mea de la etajul de sus al fierăriei, mă uit într-o curte unde o Cărturăreasă căruntă ațâță un foc deja năvalnic. Gălăgia care înconjoară locul ăsta e perfectă, dacă vrei să faci arme clandestin. Iar Musa a spus că îi va aduce lui Darin orice fel de materiale vrea. Asta înseamnă că fratele meu *e nevoit* să facă arme. Nu mai are scuze.

Eu, pe de altă parte, s-ar putea să găsesc, totuși, o scăpare din învoiala asupra căreia a insistat Musa. *Mă vei ajuta să reînvii Rezistența Cărturarilor din nord.* De ce n-a făcut-o el deja? Are resurse. Și cred că există sute de Cărturari care i s-ar alătura – mai ales după genocidul provocat de Imperiu.

Altceva se întâmplă aici – ceva ce nu-mi spune.

După o foarte necesară baie, cobor înveșmântată într-o rochie roșie de lână, cu cizme noi și moi, care îmi sunt doar puțin prea mari. Peste tot în curte răsună țiuit de oțel lovit cu oțel, iar peste tot acest vacarm două femei râd. Deși curtea găzduiește fierăria, clădirea în care sunt are notele personale ale unei case – covoare groase, un șal aruncat peste birou și felinare Tribale vesele. La picioarele scării, un coridor lung și lat duce spre salon. Ușa e întredeschisă și se aude vocea lui Musa.

— … foarte pricepuți, care te pot ajuta, zice el. Când poți începe?

Urmează o pauză lungă.

— Acum. Dar o să-mi ia oarece timp să ajung la formula corectă. Sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc.

Darin pare puternic cum n-a mai fost de săptămâni în șir. Odihna și o baie i-au prins bine.

— Atunci, te prezint fierarilor de-aici. Ei fac oale, tigăi, potcoave, suficiente produse casnice cât să justifice cantitatea de minereu și de cărbune necesară nouă.

Cineva își drege sonor glasul în spatele meu. Îmi dau seama că zgomotul din fierărie s-a oprit, iar când mă întorc, dau peste Cărturăreasa cu piele cafenie din curte. Poartă un șorț de piele cu urme de arsură și are o față lată și drăguță. Lângă ea, o femeie tânără – în mod clar fiica ei – se uită la mine cu ochi negri, strălucind de curiozitate.

— Laia din Serra, zice femeia mai vârstnică. Eu sunt fierarul Zella iar ea e fiica mea, Taure. E o onoare s-o cunosc pe urmașa Leoaicei, zice Zella și îmi strânge palmele între ale ei. Să nu crezi minciunile Marinarilor despre mama ta, copilă. Se simt amenințați de tine. Vor să-ți facă rău.

— Care minciuni?

— Am aflat tot ce-ai făcut în Imperiu, zice Taure cu răsuflarea tăiată, iar admirația din tonul ei mă alarmează.

— A fost mai ales noroc. Ai pomenit de mama…

— N-a fost noroc, zice Musa apărând din salon, cu Darin în urma lui. E limpede că Laia a moștenit curajul mamei și simțul strategiei de la tatăl ei. Zella, arată-i lui Darin unde-o să facă armele și dă-i tot ce-i trebuie. Laia, vino înăuntru, te rog. Masa-i pusă.

Cele două fierărese pleacă împreună cu fratele meu, după ce Taure îmi mai aruncă peste umăr o ultimă privire plină de respect. Îl urmez pe Musa în salon simțind că n-am astâmpăr.

— Ce blestemate de povești le-ai spus despre mine? șuier spre el.

— Eu nu le-am spus nimic.

Umple o farfurie cu fructe, pâine și unt, apoi mi-o întinde.

— Faima ți-o ia înainte. Faptul că ai avut noblețea să te sacrifici pentru binele taberei de refugiați a ajutat.

Îi văd înfumurarea de pe chip și mă furnică pielea în semn de avertisment. Oare de ce arată atât de încântat?

— Tu ai pus la cale să fim prinși, eu și Darin?

— Trebuia să vă pun cumva la încercare și știam că vă pot scoate din închisoare. Am avut grijă să afle căpitanul Eleiba că vii în oraș. Anonim, desigur. Știam că, dacă ai stofa de

conducător la care speram, nu ți-ai lăsa niciodată poporul să sufere, numai ca să te ascunzi tu. În caz că ai fi făcut-o, te scoteam chiar eu din ascunzătoare și te predam cu mâna mea.

Îl privesc cu ochii mijiți.

— Ce vrei să spui prin „conducător”?

— E doar un cuvânt, Laia, nu mușcă. În orice caz, am avut dreptate.

— Cum de ai îndrăznit să le provoci suferință acelor oameni?! Și-au pierdut casele, agoniseala. Cei din Marinn le-au devastat tabăra!

— Potolește-te, zice Musa și dă ochii peste cap. N-a murit nimeni. Marinarii sunt mult prea civilizați pentru astfel de metode. Căpitanul Eleiba și cu mine am avut… neînțelegerile noastre. Dar e o femeie de onoare. Le-a dus deja alte corturi. Trebuie să fi aflat până acum că eu v-am scos de unde vă ținea. O să-și iasă din minți, dar mă pot ocupa de asta mai târziu. Noi trebuie mai întâi…

— *Noi?*

— *Tu* – Musa își drege glasul cu subînțeles – trebuie mai întâi să mănânci. Ești iritabilă. Nu-mi place să stau de vorbă cu oameni iritabili.

Cum poate trata totul atât de superficial? Fac un pas spre el, cu pumnii strânși, tot mai furioasă.

Aproape imediat, o forță mă împinge înapoi. O simt ca pe o sute de mânuțe. Încerc să scap, dar mă țin strâns. Încerc să mă fac nevăzută – din instinct – chiar pâlpâi și dispar pentru o clipă. Dar, spre surpriza mea, Musa mă apucă de braț, neatins de vrajă, iar eu apar la loc.

— Am și eu propriile mele puteri magice, Laia din Serra, zice el, iar veselia de pe chip i-a dispărut. Ale tale n-au efect asupra mea. Știu ce-a spus Shaeva – ai vorbit despre asta cu Darin, pe drum încoace. *Răspunsul tău se află în Adisa. La Apicultor. Dar ai grijă, căci el e învăluit în minciuni și umbră, ca și tine.* Minciuna mea e magia, Laia, la fel ca în cazul tău. Pot să-ți fiu aliat sau pot să-ți fiu dușman. În oricare dintre situații, te voi face să-ți ții promisiunea de a mă ajuta să reînvii Rezistența.

Îmi dă drumul, iar eu mă îndepărtez împleticindu-mă și îmi îndrept rochia, încercând să nu las să se vadă cât de tare m-a tulburat dezvăluirea lui.

— Pentru tine pare a fi doar un joc, șoptesc. N-am timp să te ajut cu rezistența. Trebuie să-l opresc pe Zburător. Shaeva mi-a spus să-l caut pe Apicultor. Și iată-te. Dar eu credeam…

— Credeai că voi fi un moș înțelept gata să-ți spună exact ce să faci ca să-l oprești pe djinn? Viața nu-i decât rareori atât de simplă, Laia. Te asigur, însă, că ăsta nu-i un joc. La mijloc e supraviețuirea poporului nostru. Dacă vei colabora cu mine, poți duce la capăt misiunea de a-l doborî pe Zburător, ajutându-i în același timp și pe Cărturari. De pildă, dacă vom colabora cu regele din Marinn…

Pufnesc.

— Vorbești despre regele care a pus un preț pe capul meu? Cel care a ordonat ca bărbați, femei și copii care au asistat la un genocid să fie ținuți în tabere în afara orașului, în loc să-i trateze ca pe niște ființe omenești? Acel rege?

Împing din față farfuria din care am mâncat doar jumătate, de-a dreptul nemulțumită.

— Cum mă poți ajuta? De ce m-a trimis Shaeva la tine?

— Pentru că-ți pot oferi ce-ți trebuie, zice Musa și își împinge scaunul în spate. E specialitatea mea. Așadar, spune-mi, de ce ai nevoie?

— Am nevoie…

Să pot citi gândurile. Să am puteri supranaturale mai mari decât invizibilitatea. Să fiu Mască.

— Am nevoie să știu ce face Zburătorul, zic. Și aliații lui. Profeția spune că mai are nevoie de un singur fragment ca să completeze Steaua. Trebuie să știu dacă l-a găsit sau e aproape. Trebuie să știu dacă… profită la fel de toată lumea. Câștigându-le încrederea. Și… și dragostea. Dar…

Acum, după am rostit toate astea, încep să mă simt deznădăjduită.

— Cum să pot afla aceste lucruri?

— Știu din surse sigure că Zburătorul e acum în Navium, unde a fost și luna trecută.

— De unde…

— Nu mă face să-ți spun din nou, Laia din Serra. Cum crezi că procedez?

— Te uiți.

Mă simt atât de ușurată, încât aroganța lui Musa nici măcar nu mă mai irită.

— Asculți. Cât de repede îmi poți obține informații despre djinn?

Musa se scarpină în bărbie.

— Ia să vedem… Mi-a luat o săptămână să aflu că l-ai scos pe Elias din celula de la Blackcliff. Șase zile să aflu că ai stârnit o răzmeriță în Nur. Cinci ca să aflu ce ți-a șoptit la ureche Elias Veturius în noaptea când te-a părăsit în deșertul Tribal și a plecat spre închisoarea Kauf. Două ca să aflu că Gardianul-șef…

— Stai așa!

Simt că mă sufoc. În cameră mi se pare dintr-odată cald. Am încercat să nu mă gândesc la Elias. Mă bântuie ca un spirit care nu-mi iese din minte, dar rămâne mereu inaccesibil.

— Stai puțin. Înapoi. Ce mi-a șoptit Elias la ureche în noaptea când m-a părăsit ca să plece la Kauf?

— Ceva bun, zice Musa și se uită gânditor în gol. Foarte dramatic. Într-o bună zi, poate o să folosesc și eu replica în fața vreunei fete norocoase.

Cerule, nesuferit mai e!

— Știi dacă Elias e bine?

Țin degetele lipite de suprafața lustruită a mesei, încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea.

— Știi dacă…

— Iscoadele mele nu intră în Pădurea din Dusk, zice Musa. Se tem prea tare. Uită-l pe frumosul tău Războinic, îți pot oferi eu informațiile de care ai nevoie.

— Am nevoie și să știu cum îl pot opri pe Zburător, zic eu. Cum să mă lupt cu el. Iar ăsta-i genul de lucru pe care îl pot afla numai din cărți. Mă poți duce în Marea Bibliotecă? Cu siguranță au acolo *ceva* despre istoria djinnilor, despre cum i-au înfrânt Cărturarii altă dată.

— Hmm, zice Musa și înțeapă o felie de măr pe care o duce la gură, apoi clatină din cap. Asta s-ar putea să dureze, căci mie mi s-a interzis accesul acolo. Ți-aș putea sugera să te furișezi în bibliotecă, dar Regele Irmand a contractat Jaduna ca să apere biblioteca de orice făptură supranaturală care ar încerca să facă fix asta.

Jaduna. Mă înfior. Bunul mi-a povestit despre aceste personaje iuți la mânie și înzestrate cu puteri magice, despre care se presupune că trăiesc pe terenurile otrăvite din vestul Imperiului. Prefer să nu aflu dacă poveștile sunt adevărate.

Musa încuviințează.

— Exact, zice el. Jaduna miros magia cum miros rechinii sângele. Crede-mă, n-ai vrea să dai peste unul dintre ei.

— Dar…

— Nu-ți bate capul. Ne vom gândi la altceva. Între timp, poți începe să te îngrijești de partea ta de înțelegere.

— Ascultă…

Încerc să vorbesc rezonabil. Nu cred că Musa va fi dispus să-mi audă pledoaria și altă dată.

— Vreau să înțelegi că habar n-am cum…

— Nu scapi, zice el. Nu mai încerca. Nu mă aștept să recrutezi mâine o sută de luptători. Sau săptămâna viitoare. Nici măcar luna viitoare. Mai întâi străduiește-te să devii cineva care merită ascultat, cineva care merită urmat. Ca să se întâmple asta, Cărturarii din Adisa și din taberele de refugiați trebuie să afle cine ești și ce-ai făcut. Prin urmare, tot ce-mi trebuie deocamdată de la tine e o poveste.

— O… o poveste?

— Da. Povestea ta. Toarnă-ți o cană de ceai, Laia. Cred că vom rămâne destulă vreme aici.

*

Îmi petrec zilele împreună cu Darin, dau la foale și arunc grămezi de cărbune în cuptor, încercând să mă asigur că ploaia de scântei care sar la fiecare lovitură de ciocan de-a lui nu va da foc fierăriei. Ne luptăm în curte ca să încercăm armele pe care le face, iar de cele mai multe ori, săbiile se rup. Dar el nu se dă bătut și fiecare zi petrecută în fierărie îl face mai puternic, mai asemănător cu cel dinainte. De parcă ridicând ciocanul și-a amintit cum era înainte de Kauf – și cum vrea să fie acum.

În schimb, eu n-am altceva de făcut decât să aștept.

— Nu te furișezi afară din curtea fierăriei, mi-a spus Musa de vreo zece ori. Jaduna despre care ți-am vorbit îi dau raportul direct regelui. Dacă te văd, te vei trezi din nou la închisoare și n-am niciun chef să te salvez iar.

Dacă Musa are vreo informație care mă interesează, nu mi-o spune. Nici nu ne aduce vești din lumea de-afară. Pe zi ce trece, devin tot mai bănuitoare. Oare Cărturarul chiar are de gând să mă ajute? Sau promisiunile lui nu-s decât un șiretlic ca să-l împingă pe Darin să facă arme?

Trece o săptămână. Și încă una. Mai sunt numai opt săptămâni până la Luna Grânelor, iar eu îmi petrec vremea încercând săbii care se tot rup. Într-o dimineață, în timp ce Musa e plecat, mă strecor în camera lui, sperând să găsesc ceva, orice: despre trecutul lui, despre Rezistență, despre rețeaua lui informativă. Dar nu aflu decât că îi plac migdalele glasate, pe care le găsesc din belșug ascunse în sertare, sub pat și, cel mai ciudat, în niște cizme vechi.

În cele mai multe dintre seri, Musa mă prezintă unor Cărturari pe care îi cunoaște și în care are încredere. Există printre ei și refugiați ca mine, dar majoritatea sunt Cărturari din Adisa. Trebuie să-mi spun din nou povestea de fiecare dată. Și tot de fiecare dată, Musa refuză să-mi explice cum plănuiește el să reînvie Rezistența.

Ce-a fost în mintea ta, Shaeva? De ce m-ai trimis la omul ăsta?

Veștile sosesc în cele din urmă sub forma unui pergament care apare, într-o bună zi, în mâna lui Musa, exact în mijlocul cinei. Darin și Zella sunt adânciți într-o discuție, Taure îmi povestește despre o fată din tabără de care s-a îndrăgostit, iar eu îi arunc priviri tăioase lui Musa, care se îndoapă indiferent, de parcă soarta lumii n-ar atârna de priceperea lui de a obține informații pentru mine.

Faptul că îl fixez e singurul motiv pentru care văd pergamentul apărând. În clipa asta nu-i, în clipa următoare, îl desfășoară.

— Zburătorul, zice el, se află la Navium împreună cu Comandantul, cu Paterii cetății, cu Sfrânciocul și cu oamenii ei. N-a plecat de-acolo de mai multe săptămâni. Se pare că există un conflict intern între Comandant și Sfrâncioc…

Eu bombăn.

— Chestia asta nu mă ajută *deloc.* Vreau să știu cu cine se vede. Cu cine stă de vorbă…

— Aparent, petrece o mulțime de timp în apartamentul lui, refăcându-se după ce a scufundat flota Războinicilor, zice Musa. E nevoie de multă energie ca să omori câteva mii de suflete și să le trimiți corăbiile pe fundul mării.

— Vreau mai mult, zic eu. Trebuie să mai facă el *ceva,* pe lângă statul în casă. E înconjurat de vreun fel de făpturi supranaturale? Devine mai puternic? Tribalii cum se descurcă?

Dar Musa nu are nimic în plus să-mi spună – cel puțin nu acum.

Asta înseamnă că sunt nevoită să preiau problema în propriile mâini. *Trebuie* să ies în oraș. Cu Jaduna sau nu, trebuie să aflu măcar ce se petrece în restul Imperiului. După masă, în timp ce Darin, Taure și Zella discută despre diferite feluri de argilă folosite la răcitul unei săbii, eu casc și mă retrag. Musa s-a ridicat de mult de la masă și mă opresc în dreptul camerei lui. Dinăuntru se aud sforăituri. Câteva momente mai târziu, sunt invizibilă și îmi croiesc drum spre vest, către piețele din centrul Adisei.

Deși am fost în tabăra de refugiați numai câteva clipe, există o deosebire absolută între locul acela și orașul Marinarilor. Tabăra înseamnă corturi murdare și noroi lipicios. Străzile pietruite din Adisa sunt străjuite de case azurii și violet, mai vii noaptea decât în timpul zilei, iar Tabăra era plină de Cărturari tineri cu clavicule proeminente și burți umflate. Aici nu văd nici măcar un singur copil flămând.

Ce fel de rege ar permite așa ceva? Nu-i loc în orașul acesta enorm pentru Cărturarii care îngheață dincolo de porțile cetății?

Poate că nu regele-i de vină. Poate că-i fiica lui plină de ghuli. Creaturile fojgăie și prin piață, un fel de nămol viermuind și pândind în jurul mulțimilor.

În centrul orașului, Marinari în haine colorate se tocmesc, glumesc și fac negoț. Pe deasupra zboară zmeie de mătase, iar eu mă opresc și mă uit cu drag la vase de ceramică cu cărți întregi desenate pe ele. Un clarvăzător Ankanez din sudul îndepărtat prezice viitorul, iar o Jaduna cu ochii înnegriți cu kohl îl urmărește din priviri, în timp ce bănuții de aur legați în jurul frunții ei reflectă lumina. Îmi amintesc de avertismentul lui Musa și mă îndepărtez de femeie.

Peste tot înjur, Marinarii merg pe stradă cu o siguranță de sine pe care mă tem că eu n-o s-o am niciodată. Libertatea acestui loc, relaxarea lui – mă tem că nimic din toate astea nu ne e menit mie sau poporului meu. Lucrurile astea sunt pentru alții, pentru cei care nu trăiesc la răspântia dintre nesiguranță și disperare. Sunt ale oamenilor obișnuiți să trăiască liberi și care nu-și imaginează că există o lume unde n-ar putea fi la fel.

— ...la ce te aștepți? Triburile nu vor ceda și nu se vor supune, cum fac Cărturarii. Nu vor îngădui ca oamenii lor să devină sclavi.

Doi bucătari Marinari vorbesc tare peste sfârâitul aluatului din tigaie, iar eu mă trag mai aproape.

— Le înțeleg mânia, spune unul dintre ei. Dar să ataci săteni nevinovați...

Cineva mă împinge și abia reușesc să-mi păstrez invizibilitatea. E prea aglomerat acolo, așa că plec și mă opresc abia când zăresc un grup de copii adunați în fața unei uși.

— ...a ars Academia Blackcliff din temelii, *plus* că a omorât o Mască...

Câțiva sunt Cărturari din Adisa, cu obrajii rumeni și bine îmbrăcați. Alții sunt Marinari. Se înghesuie toți în fața unui afiș cu mine, cu Darin și – observ cu surprindere – cu Musa.

— ...am auzit că l-a înjunghiat în față pe gardianul de la Kauf...

— ...cred că ea ne va scăpa de spectre...

Tot ce-mi trebuie de la tine e o poveste, a zis Musa. E ciudat să aud acum povestea aceea transformată în cu totul altceva.

— ...unchiul Musa spune că are puteri magice, ca Leoaica...

— ...tata zice că unchiul Musa e un mincinos. El zice că Leoaica a fost o nebună și o criminală...

— ...bunica mea zice că Leoaica omora copii...

Mi se strânge inima. Știu că vorbele lor n-ar trebui să mă deranjeze. Sunt doar niște copii, dar tot îmi vine să mă arăt și să le vorbesc. *Era amuzantă și deșteaptă,* îmi vine să le spun. *Nimerea o vrabie pe-o creangă de la o sută de pași. A vrut mereu numai să fim liberi. Pentru voi. N-a vrut decât binele.*

Pe alee mai apare o fetiță.

— Kehanni! Kehanni! strigă ea.

Copiii dau fuga spre o curte din apropiere, unde o voce gravă se ridică, vibrează și se prăvălește brusc – o Kehanni toarce o poveste. Mă iau după ei și găsesc curtea plină ochi de public, care își ține respirația la unison.

Kehanni are părul argintiu și un chip care a văzut o mie de povești. Poartă o rochie brodată din belșug, lungă până la gambe, peste niște pantaloni tiviți cu oglinzi care reflectă lumina. Are vocea guturală și, cu toate că ar trebui să plec, găsesc un loc aproape de zid și o ascult.

— Ghulii au înconjurat un copil, atrași de tristețea lui.

Vorbește serrană, cu un accent dur.

— Și, deși a vrut să-și ajute sora îndurerată, creaturile murdare i-au otrăvit auzul, până când inima i-a devenit la fel de contorsionată precum rădăcinile unui bătrân copac al djinnilor.

Pe măsură ce Kehanni își deapănă povestea, îmi dau seama că relatarea ei ascunde un adevăr – o istorie orală. N-am asistat exact la ce povestește ea, cu prințesa Nikla?

Îmi dau seama că poveștile spuse de Kehanni conțin la fel de multă istorie ca orice carte din Marea Bibliotecă. Mai multă, poate, căci în poveștile vechi nu există acel scepticism care poate ocoli adevărul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai încântată. Elias a aflat cum să-i distrugă pe efriți dintr-un cântec cântat de Mamie Rila. Dacă poveștile m-ar putea ajuta să-l înțeleg pe Zburător? Dacă mi-ar putea spune cum să îl opresc? Entuziasmul m-a făcut să mă îndepărtez de perete, spre Kehanni. Am în sfârșit ocazia să aflu ceva folositor despre djinn.

Laia…

Șoapta îmi ajunge la ureche și tresar, împingându-l pe bărbatul de lângă mine, care țipă și se uită cine l-a înghiontit.

Îmi croiesc drum cât pot de iute prin publicul încă fascinat și ies din curte. Ceva mă urmărește. O simt. Și orice ar fi acel ceva, nu vreau să le facă necazuri celor care o ascultă pe Kehanni.

Mă înghesui iar prin piața aglomerată, uitându-mă peste umăr de mai multe ori. Fâșii negre de umbră zburătăcesc la marginea câmpului meu vizual. Ghuli? Sau ceva mai rău? Măresc pasul, ies din piață și intru pe o străduță liniștită. Mă mai uit o dată în urmă.

Trecutul o să ardă, și nimeni nu va domoli focul.

Recunosc șoapta, felul în care îmi zgârie mintea ca niște gheare putrede. *Zburătorul!* Sunt prea speriată ca să strig. Nu pot decât să stau acolo, neputincioasă.

Mă întorc, încercând să-l disting dintre umbre.

— Arată-te!

Vocea mea e abia o șoaptă.

— Ieși la iveală, monstrule!

Îndrăznești să mă judeci, Laia din Serra? Cum îți permiți, când tu nu cunoști nici măcar întunericul care sălășluiește în inima ta?

— Nu mă tem de tine.
Asta-i o minciună, iar el îmi răspunde chicotind. Clipesc – o fracțiune de secundă de întuneric, nimic mai mult – iar când deschid ochii, simt că sunt singură din nou. Zburătorul a dispărut.
Ajung înapoi la fierărie tremurând. E întuneric, toată lumea s-a culcat. Dar nu renunț la invizibilitate până când nu rămân singură în camera mea.
Când o fac, mi se întunecă vederea. Stau în picioare undeva – într-o celulă, îmi dau seama. Abia disting în întuneric o femeie. Cântă.

A intrat o stea

În casa mea
Și a luminat-o cu splendoarea ei.

Melodia plutește în jurul meu, deși cuvintele devin înăbușite. Un sunet straniu sparge cântecul, ca o creangă de copac care se rupe. Când deschid ochii, viziunea dispare, la fel și muzica. În casă e liniște, doar Darin murmură în somn în camera vecină.
Cerule, ce-a fost asta?
Oare magia mă afectează? Sau Zburătorul? El o fi, el se joacă acum cu mintea mea? Mă ridic repede și mă uit prin camera scufundată în întuneric. Am pe braț brățara de la Elias. Îmi imaginez vocea lui. *Umbrele sunt doar umbre, Laxa. Zburătorul nu-ți poate face rău.*
Ba poate. Mi-a făcut rău. Îmi va face din nou.
Mă bag în pat, refuzând să dau drumul brățării și încercând să păstrez în minte vocea baritonală și liniștitoare a lui Elias. Dar somnul nu vine.

18. Elias

Djinnii știu că vin. Când ajung în crângul lor, mă tulbură un fel de liniște. O așteptare. E ciudat cum tăcerea poate vorbi la fel de tare ca un țipăt. Da, ei știu că sunt aici. Și știu că vreau ceva.
Salut, muritorule. La auzul vocii djinnilor care vorbesc în cor, mă furnică pielea. *Ai venit să-ți ceri iertare că exiști?*

— Am venit să cer ajutor.

Râsetele djinnilor îmi sparg urechile ca niște pumnale.

— Nu vreau să vă deranjez.

Nu-mi place treaba asta, dar știu că umilința mi-ar putea fi de folos. Cu aroganța nu voi răzbi în niciun caz.

— Știu că suferiți. Știu că în miezul suferinței voastre stă ceva ce vi s-a făcut acum multă vreme. Și eu am fost încarcerat.

Tu crezi că grozăviile din micuța ta închisoare omenească se pot compara cu suferința noastră?

Aoleu, ce-am spus? Prost mai sunt.

— Vreau să zic că… Nu doresc o astfel de durere nimănui.

Liniște lungă. Apoi: *Ești la fel ca ea.*

— Ca Shaeva? zic eu. Dar pe ea o asculta magia, iar pe mine, nu.

La fel ca mama ta. Keris. Djinnii îmi simt disperarea și râd. *Crezi că nu semeni cu ea? Poate că n-o cunoști așa de bine cum crezi. Sau poate, muritorule, nu te cunoști pe tine.*

— Eu nu sunt un ucigaș fără inimă…

Magia Păzitoarei Sufletelor nu va fi niciodată a ta. Tu ești prea profund legat de cei pe care îi iubești. Prea deschis durerii. Neamul tău e slab. Nici măcar Keris Veturia nu se poate elibera de atașamentele ei omenești.

— Mama nu-i atașată decât de putere.

Simt că în închisoarea lor de copaci, djinnii râd superior. *Cât de puține știi, băiete. Povestea mamei tale trăiește în sângele tău. Trecutul ei. Amintirea ei. E acolo. Ți-o putem arăta.*

Moliciunea din vocile lor îmi amintește de o Țeastă care a încercat să mă convingă, pe când aveam paisprezece ani, să mă duc în camera lui ca să-mi arate un paloș nou, primit de la taică-său.

Vrei s-o cunoști mai bine. Până în adâncul sufletului, spun djinnii. *Nu ne minți, Elias Veturius, când ești la noi în crâng, subterfugiile tale nu contează. Noi vedem tot.*

Ceva aspru îmi trece peste glezne. Lujeri groși cresc din pământ ca niște șerpi enormi, acoperiți de scoarță. Se răsucesc în jurul picioarelor mele și mă fixează în loc. Încerc să trag paloșele, dar cârceii îmi lipesc armele de spate, mi se învârt în jurul umerilor și mă țin strâns.

— Nu mai faceți asta. Opriți-vă…

Djinnii pătrund în mintea mea, o sondează, o întorc pe toate părțile, o examinează, ducându-și focul până în locuri nedestinate să vadă vreodată lumina.

Încerc să-i resping, dar fără folos. Sunt imobilizat în propria mea minte, în amintirile mele. Mă văd din nou bebeluș – mă uit la chipul de argint al unei femei cu părul blond, întunecat de sudoare. Comandantul are mâinile pline de sânge și fața roșie. Tremură din tot corpul, dar când îmi atinge obrajii, degetele ei sunt blânde.

— Semeni cu el, îmi șoptește.

Nu pare furioasă, deși eu așa am crezut-o mereu. Pare mai degrabă uimită, aproape tulburată.

Pe urmă mă văd băiat de patru ani, hoinărind prin tabăra tribului Saif, îmbrăcat într-o haină groasă, închisă până la bărbie ca să mă apere de frig.

În timp ce alți copii Tribali s-au adunat lângă Mamie Rila și ascultă o poveste înfricoșătoare despre Regele Nenumitului, îl văd pe micul Elias mergând spre deșertul stâncos de dincolo de cercul făcut de furgoane. Galaxia se vede ca un nor palid pe cerul de onix, noaptea e destul de luminată încât să-mi pot găsi drumul. Dinspre vest se apropie tropot ritmic de copite. Pe creasta din apropiere apare un cal.

De pe armăsar descalecă o femeie, iar armura ei strălucitoare licărește de sub veșmintele Tribale groase. O duzină de arme îi sclipesc pe piept și pe spate. Vântul biciuiește pământul dur și uscat pe care stă. În lumina palidă a stelelor, părul ei blond pare la fel de argintiu ca fața.

Asta nu s-a întâmplat, îmi spun eu furios. *Eu nu-mi amintesc. Ea m-a părăsit. Nu s-a mai întors niciodată.*

Keris Veturia se așază într-un genunchi, dar rămâne la câțiva pași distanță, ca și cum n-ar vrea să mă sperie. Pare atât de tânără, cu greu îmi dau seama că e ea.

— Cum te cheamă?

Recunosc în sfârșit ceva – îi recunosc vocea dură, la fel de rece și de insensibilă ca pământul de sub tălpile noastre.

— Ilyaas.

— Ilyaas.

Comandantul îmi rostește numele de parcă i-ar căuta înțelesul.

— Întoarce-te la caravană, Ilyaas. Noaptea bântuie prin deșert creaturi tenebroase.

Nu aud ce răspund, pentru că sunt de-acum într-o cameră în care nu există decât un pat, un birou și un cămin mare. Ferestrele cu arcade și zidurile groase, împreună cu mirosul de sare, îmi spun că mă aflu în Navium. Vara vine repede în sud, iar pe fereastră intră aer dens și cald. Cu toate astea, în vatră arde focul.

Keris e mai bătrână – mai bătrână chiar decât acum câteva luni, când am văzut-o ultima oară, înainte să mă otrăvească. Își ridică bluza de corp și examinează ceva ce pare o vânătaie, deși e greu de spus, din moment ce pielea ei e argintie. Îmi amintesc atunci că, acum multă vreme, i-a furat Sfrânciocului cămașa din metal viu. I s-a lipit de corp la fel de strâns cum i s-a lipit masca de față.

Sub argintiii cămășii se vede clar tatuajul cu MEREU VICTO, numai că acum scrie MEREU VICTORI.

În timp ce ea își pipăie vânătaia, observ în cameră un obiect ciudat, cu totul neobișnuit față de austeritatea încăperii. O statuetă din lut nears, înfățișând o mamă cu un copil în brațe. Concentrată, Comandantul n-o bagă deloc în seamă.

Dă drumul bluzei de corp și își pune din nou armura, în timp ce se uită în oglinda pătată, privirea îi alunecă spre statuetă. O privește îngrijorată în oglindă, de parcă ar putea prinde viață. Pe urmă se întoarce pe călcâie, o smulge de la locul ei și o aruncă, aproape ca din întâmplare, în focul din cămin. Strigă pe cineva prin ușa închisă. Peste câteva clipe, intră un sclav.

Comandantul face semn spre sculptura din foc.

— Tu ai găsit-o, zice ea. Ai mai spus cuiva?

Omul neagă, iar Comandantul îi face semn să se apropie.

N-o asculta, îmi vine să-i spun. *Fugi.*

Văd mâinile mamei parcă în ceață, din cauza vitezei cu care îi rupe gâtul. Mă întreb dacă bărbatul o fi simțit ceva.

— Atunci, așa urmează să rămână, bine? îi spune ea leșului căzut la pământ.

Clipesc și mă întorc în crângul djinnilor. Nu mă mai țintuiesc lujeri de pământul pădurii, iar zorii colorează crângul în roșu și portocaliu. Au trecut ore bune.

Djinnii încă îmi mai aleargă prin minte. Mă lupt cu ei, îi alung, mă lupt să pătrund eu în conștiința *lor.* Surpriza care îi încearcă

e palpabilă și, pentru o clipă, lasă garda jos. Le simt furia, șocul și o durere împărtășită, adâncă – plus o panică repede înăbușită. Un secret.

Pe urmă, mă resping.

— Ascundeți ceva, zic eu cu răsuflarea tăiată. Voi…

Uită-te la hotare, Elias Veturius, mârâie djinnii. *Vezi ce-am pregătit.*

Un atac. Simt asta atât de clar, de parcă atacul s-ar da asupra propriului meu corp. Dar nu-i o lovitură venită din afara Pădurii. E dinăuntru.

Du-te să vezi grozăvia spiritelor scăpate din Anticameră. Să fi vezi poporul devastat. Nu poți schimba asta. Nu poți opri asta.

Aud cum îmi sunt aruncate în față cuvintele de demult ale Profetului și înjur. Zbor ca vântul spre hotarul de sud, cu o viteză care ar rivaliza cu a Shaevei. Când ajung, mii de spirite adunate laolaltă împing zidul hotarului cu o violență încăpățânată, aproape sălbatice în dorința de a evada.

Îl caut pe Mauth, caut magia, dar la fel de bine aș putea vâna vântul. Spiritele se dau deoparte și îmi fac loc printre ele, dar țipetele lor dezamăgite îmi răsună în oase.

Hotarul pare întreg, dar se poate să fi scăpat deja niște spirite. Pipăi cu palmele zidul auriu și sclipitor, încercând să-i găsesc orice slăbiciune.

În depărtare, furgoanele roșii și albastre ale tribului Nur strălucesc în lumina dimineții, iar fumul focurilor de gătit pălește urcând spre cerul prevestitor de furtună. Spre surpriza mea, tabăra s-a mărit și s-a mutat mai aproape de Pădure. Recunosc furgoanele cu coviltire verzi cu galben adunate în cerc, nu departe de țărmul Mării Duskan. Tribul Nur – tribul Afyei – s-a alăturat celui din care face parte Aubarit.

De ce-i Afya aici? Cu niște Războinici atât de puși pe atac, triburile n-ar trebui să se adune în același loc. Afya e destul de pricepută să știe asta.

— Banu al-Mauth?

Aubarit apare dintr-un șanț chiar pe câmpul din fața mea.

— Fakira.

Ies din pădure, cu inima încă bubuind în semn de avertisment, deși nu simt nimic neobișnuit.

— Să știi că nu-i un moment…

— Elias Veturius *însuși*!

O știu pe femeia scundă care trece pe lângă Aubarit cu flăcări în ochi, deși altminteri e complet de nerecunoscut. Are fața ridată, iar basmaua care îi acoperă de obicei cozile împletite impecabil nu-i poate ascunde dezordinea. Are cearcăne vinete sub ochi și simt miros acru de sudoare.

— Pe toate iadurile, ce se întâmplă aici? mă întreabă ea.

— Zaldara! intervine scandalizată Aubarit. Trebuie să i te adresezi cu Banu…

— Nu-i spune așa! Îl cheamă Elias Veturius. E un nesăbuit, exact la fel ca *restul* nesăbuiților, iar eu bănuiesc că motivul pentru care spiritele din tribul Nur sunt *blocate…*

— Ușurel, Afya, zic eu. Ce naiba…

Vocea mi se frânge pentru că Mauth mă smucește puternic, aproape mă dărâmă de pe picioare. Simt insistența din spatele acestei chemări și mă întorc imediat. La numai câțiva metri med încolo, apare o față purtată de vânt.

E contorsionată, furioasă și se deplasează repede spre tabăra Tribală. O urmează încă una, atrasă de caravana din depărtare cum sunt atrași vulturi de hoituri.

Câteva spirite au evadat. Au scăpat înainte să ajung eu la hotar.

Poate că vor pluti în voia sorții, jelindu-se și jinduind la viață. N-au trupuri, nu pot face nimic concret.

Abia dacă am apucat să formulez acest gând în sinea mea, când un stol de păsări s-au ridicat cu viteză din copacii de lângă caravane, croncănind alarmate.

— Elias…

Afya dă să spună ceva, dar ridic mâna și o opresc. O clipă, se face complet liniște. Pe urmă, încep țipetele.

19. Sfrânciocul

Sfrânciocule,

În Antium vara e în toi și devine tot mai greu să te ascunzi de căldură. Împăratul se bucură de schimbarea anotimpurilor, cu toate că îi dau bătăi de cap grijile coroanei.

Furtunile de sezon sunt la fel de rele precum canicula, și nimeni nu rămâne neafectat la curte. Îmi ofer ajutorul unde pot, dar nu-i ușor deloc.

Le sunt recunoscătoare în fiecare zi Plebeilor. Sprijinul lor, atât pentru împărat, cât și pentru mine, reprezintă o alinare în această perioadă de încercări.

Loială până la capăt,

Împărăteasa Livia Aquilla Farrar

Cineva a deschis scrisoarea Liviei cu mult înainte să ajungă la mine. Încercarea surorii mele de a-și coda gândurile, deși inteligentă, e inutilă. Până acum, Comandantul a aliat deja că sarcina ei e avansată. Zburătorul i-a spus cu siguranță.

În ce privește restul scrisorii, Keris l-a înțeles pesemne la fel de bine: Livia nu-și mai poate ascunde sarcina multă vreme; împăratul devine tot mai instabil; sora mea ține prădătorii la distanță; sprijinul Plebeilor este ceea ce-l menține pe Marcus pe tron.

Trebuie să ies biruitoare în fața Comandantului cât mai curând, dacă vreau ca Livia și copilul ei să supraviețuiască.

Citesc scrisoarea în timp ce rătăcesc pe plaja sudică din Navium, presărată cu resturi ale flotei noastre. Pânze rupte, catarge acoperite cu mușchi, bucăți roase de lemn. Toate sunt dovezi ale eșecului meu de a apăra orașul.

Îngenunchez să pipăi o bucată de chilă netezită de mare și chiar atunci apare lângă mine Dex.

— Pater Tatius nu se va întâlni cu tine, Sfrâncioc.

— De data asta ce motiv invocă?

— Își vizitează o mătușă bolnavă, oftează Dex, arătând la fel de epuizat cum mă simt și eu. Parcă s-ar fi înțeles cu Pater Equitius.

Într-adevăr, Paterul Casei Equitias mi-a oferit aceeași explicație acum două zile. Deși am bănuit că Tatius s-ar putea să mă evite, la fel ca restul Paterilor, speram la vești mai bune.

— N-au mai rămas alți Pateri pe care să-i abordăm, zice Dex, după ce plecăm de pe plajă și ne îndreptăm spre cazarma Gărzii Negre. Argus și Visselius au murit, iar fiii lor dau vina pe tine. Restul sunt prea furioși din cauza flotei. Tatius a pierdut în timpul furtunii un sfert din membrii Casei.

— Nu-i vorba doar de flotă, zic eu. Dacă era, mi-ar fi ținut predici și mi-ar fi cerut să mă târăsc în genunchi și să le cer iertare.

Sunt Pateri ai Războinicilor, la urma urmei. Le place să umilească femeile la fel de mult pe cât le plac banii.

— Ori se tem de Comandant, ori ea le oferă ceva ce eu nu sunt în stare să le dau – ceva de nerefuzat.

— Bani? întreabă Dex. Mai multe corăbii?

— Corăbii nu are. Chiar dacă ar captura printr-o minune flota lui Grímarr, abia ne-ar ajunge navele să refacem flota militară. Și oricât de bogată ar fi, nu-i suficient de bogată încât să-i poată plăti pe toți Paterii.

E vorba despre altceva. Dar cum să aflu despre ce anume, dacă niciun Pater nu stă de vorbă cu mine?

Mergând spre oraș, ne iese în față Cartierul de Sud-Vest, distrus, încă arzând. Grímarr l-a atacat de încă două ori, în cele două săptămâni de când am sosit. Fără flotă, nu ne rămâne decât să ne ascundem și să sperăm că focul proiectilelor nu se va întinde.

În timpul ambelor atacuri, Paterii și Keris m-au exclus de la luarea deciziilor, iar Keris mi-a ignorat ordinele cu naturalețe și fără tărăboi, în numele *binelui general.* Doar Janus Atrius mă susține, dar vocea lui solitară nu înseamnă nimic în fața unității aliaților lui Keris.

Vreau să încep să tai capete. Dar Keris caută un motiv să mă distrugă – fie încarcerându-mă, fie omorându-mă. Dacă încep să ucid Pateri, îi voi oferi acel motiv.

Nu, trebuie să fiu mai vicleană. Îmi îndemn calul să meargă mai departe. Nu pot face nimic împotriva atacurilor lui Grímarr. Dar pot slăbi puterea lui Keris, dacă reușesc să aflu informații despre ea.

— Vom avea o zi sau două de liniște, până pune Grímarr la cale următoarea mișcare a Karkaunilor, îi spun lui Dex. Am pe birou câteva dosare despre Pateri. Toate micile lor secrete murdare. Poți începe să-i încolțești discret. Vezi dacă reușești să-i faci să vorbească.

Dex pleacă, iar când ajung la cazarmă, îl găsesc pe Avitas așteptându-mă, cu umerii țepeni și aer dezaprobator.

— Nu umbla singură prin oraș, Sfrâncioc, zice Avitas. Regulamentul precizează…

— Nu pot irosi timpul lui Dex sau al tău cerându-vă să mă însoțiți peste tot, zic eu. Ai găsit?

Îmi face semn din cap să intrăm în camera mea.

— Există cel puțin două sute de proprietăți în munții de lângă oraș.

Desfășoară pe biroul meu o hartă pe care sunt însemnate toate.

— Aproape toate aparțin Caselor aliate cu Keris, continuă el. Trei sunt părăsite.

Mă gândesc la ce-a spus Elias despre unde ar putea fi Quin. *Oriunde se află Keris, e și el pe-aproape, așteptând-o să facă o greșeală. Nu-i așa de prost încât să stea la una dintre casele lui. Și nici nu va fi singur.*

Una dintre casele părăsite e pe fundul unei văi – nu există nicio sursă de apă și nici pădure în jur care să poată ascunde soldați. Alta e prea mică să găzduiască mai mult de zece – doisprezece oameni.

Dar a treia…

— Asta, pun eu degetul pe ea. Construită pe deal. Lesne de apărat. Curs de apă în apropiere. Ușor de săpat lui tunel de evadare. Și, uite – îi arăt partea cealaltă a dealului – localități la distanță accesibilă în care poate trimite oameni după provizii, fără să atragă atenția.

Plecăm imediat, urmați de două Gărzi Negre în stare să elimine orice spion. Până la prânz, suntem în inima munților de la est de Navium.

— Sfrâncioc, zice Avitas după ce ieșim din oraș. Ar trebui să știi că Comandantul are un vizitator nocturn.

— Zburătorul?

Avitas clatină din cap.

— În cursul ultimelor două săptămâni s-a intrat de trei ori prin efracție în camera ei de pe Insulă. Prima oară, iscoada mi-a raportat că fusese lăsată deschisă o fereastră. A doua oară, pe patul lui Keris a fost lăsat un obiect. O statuetă.

— O statuetă?

— O mamă cu un copil în brațe. Comandantul a distrus-o și l-a ucis pe sclavul care a găsit-o. A treia oară, i s-a lăsat din nou o statuetă. Omul meu a recuperat-o din cenușa focului.

Scormonește în desagă și îmi întinde o mică statuie din lut galben, înnegrită pe-o parte. E o femeie cioplită grosolan, cu

capul plecat. Întinde brațele, cu o stranie amărăciune, spre un copil care se întinde la rândul lui spre ea. Nu se ating, deși se află pe același postament.

Figurinele au găuri făcute cu degetele pentru ochi, niște umflături în loc de nas și gurile deschise. Arată ca și cum ar țipa. Îi înapoiez statueta lui Avitas, tulburată.

— Nu l-a văzut nimeni pe intrus, zice Avitas și strânge obiectul. În afară de ce a aflat spionul meu, Comandantul a ascuns bine vizitele nedorite.

Există o mulțime de oameni care pot intra nevăzuți în camera Comandantului. Dar să nu-i prindă ea după ce au călcat-o o dată – asta indică un grad de pricepere pe care eu nu știu să-l aibă decât o persoană. Bucătăreasa.

În timp ce urcăm și mai sus pe munte, rumeg povestea în minte, dar nu reușesc s-o înțeleg. Dacă Bucătăreasa se poate strecura în camera lui Keris, de ce n-o omoară pur și simplu? De ce îi lasă statuete neobișnuite?

Câteva ore mai târziu, după ce am urcat și am coborât poteci șerpuite, ajungem la poalele unei păduri bătrâne și dese. Navium sclipește undeva în vest, un mănunchi de lumini și incendii încă fumegând, străbătut de șarpele negru al râului Rei.

Lăsăm caii lângă un pârâu, iar când ajungem la liziera pădurii, scot pumnalul. Dacă Quin se află acolo, nu se va bucura să vadă că apare neanunțat Sfrânciocul împăratului Marcus.

Harper dă jos arcul din spate și ne strecurăm prudenți prin pădure. Țârâie greieri, orăcăie broaște – sunetele naturii dintr-o vară la țară. Deși s-a înnoptat, luna luminează destul cât să-mi dau seama că nimeni n-a călcat în pădurea asta de multe luni, poate chiar de ani întregi.

Cu fiecare pas, speranțele mele scad. Mâine dimineață trebuie să-i trimit un raport lui Marcus. Ce-o să-i spun, dacă nu-l găsesc pe Quin aici?

Harper înjură ascuțit și pe neașteptate, apoi aud un șuierat și o izbitură, urmate de un geamăt înăbușit. Din copaci cad mai multe topoare.

Următoarele două ceasuri, ne ferim cu mare grijă de o sumedenie de capcane, una mai complicată și mai bine ascunsă decât alta.

— Ce nebun blestemat! zice Harper și taie un fir care lasă să cadă o plasă de care atârnă cioburi de sticlă ascuțite ca briciul.

Nici măcar nu încearcă să prindă pe cineva. Urmărește direct să-l omoare.

— Nu-i nebun, zic cu glas scăzut. E meticulos.

Luna e sus. A trecut de miezul nopții. Printre copaci se zăresc lucirile unei bucăți de sticlă – o fereastră de departe.

Ceva se schimbă în aer, iar animalele nopții tac. Știu fără putință de tăgadă că Harper și cu mine nu mai suntem singuri în pădure.

— Hai să terminăm treaba asta, zic tare.

Bag pumnalul în teacă, rugându-mă cerului să nu vorbesc cu vreo bandă de tâlhari sau cu vreun pustnic nebun.

Liniște. O clipă în care sunt sigură că m-am înșelat.

Pe urmă, foșnet de pași în spatele nostru, peste tot în jur. Departe, o siluetă puternică, cu chip de argint, iese din spatele unui copac, cu părul des și alb pe jumătate ascuns de o glugă. Nu arată câtuși de puțin diferit față de acum multe luni, când l-am scos pe furiș din Serra.

Ne înconjoară douăzeci și patru de oameni cu uniforme impecabile, afișând cu mândrie culorile Casei Veturia. Când fac lui pas în față, iau toți poziție de drepți și mă salută la unison.

— Sfrâncioc, mă salută ultimul Quin Veturius. Era și timpul!

*

Quin îi ordonă lui Harper să rămână cu oamenii lui, apoi mă conduce printr-o casă în paragină construită în munte și printr-un șir de grote. Nu-i de mirare că nu l-a găsit Keris pe bătrân. Tunelurile sunt atât de întinse, încât ar dura luni în șir să le cercetezi.

— Te-aștept să apari de multe săptămâni, zice Quin în timp ce mergem. De ce n-ai asasinat-o deja pe Keris?

— Nu-i o femeie ușor de ucis, generale, zic eu. Mai ales când Marcus nu-și poate permite ca moartea ei să arate a asasinat.

Urcăm până ieșim pe un platou mic și plat, închis de jur-împrejur cu ziduri, dar deschis spre cer. Găzduiește o grădină ascunsă și sălbăticită, frumoasă ca un loc odinioară îngrijit cu dragoste, dar abandonat de prea mult timp.

— Am ceva pentru tine, zic eu și scot din buzunar masca lui Elias. Mi-a dat-o chiar el înainte să plece de la Blackcliff. M-am gândit că ai dori s-o ai.

Mâna lui Quin zăbovește deasupra măștii, înainte s-o ia.

— Era un coșmar să-l convingi pe băiat s-o țină pe față, zice el. M-am gândit eu că o să piardă blestemăția asta într-o zi.

Bătrânul învârte masca în mână, iar metalul se vălurește ca apa.

— Au devenit parte din ființa noastră, știi și tu. Abia când se contopesc cu noi, devenim cei care suntem cu adevărat. Tata obișnuia să spună că după ce se lipește de față, masca e cea care păstrează identitatea unui soldat și că fără ea i se smulge o bucată din suflet, pe care n-o mai poate recupera niciodată.

— Tu ce crezi, generale?

— Suntem ceea ce punem noi în mască. Elias a pus puțin, iar masca i-a oferit puțin la rândul ei.

Mă aștept să mă întrebe despre nepotul lui, dar bagă pur și simplu masca în buzunar.

— Vorbește-mi despre dușmanul tău, Sfrâncioc.

Cât timp îi povestesc despre atacul asupra orașului Navium, despre pierderea flotei, chiar și despre apariția statuetei, Quin tace. Mergem prin grădină spre un iaz mărginit de pietre cu vopseaua coșcovită.

— Keris pune ceva la cale, generale, zic eu. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi dau seama ce anume. Ca s-o înțeleg.

— Keris a învățat să meargă aici, înainte să le mut la Serra pe ea și pe mama ei.

Face semn din cap spre o abia vizibilă alee care duce spre o pergolă năpădită de iederă.

— Avea nouă luni. O gâgâlice. Karinna a fost atât de mândră! O iubea la nebunie pe fetiță.

Ridică din sprâncene și se uită la expresia de pe chipul meu.

— Credeai că scumpa mea soție răposată a fost monstrul de la care a învățat Keris să se poarte astfel? Dimpotrivă. Karinna n-ar fi lăsat pe nimeni să-i atingă măcar un fir de păr! Aveam zeci de sclavi, dar Karinna insista să facă singură totul: o hrănea, o schimba, se juca cu ea. Se adorau una pe alta.

Ideea unei Keris – fetiță cu părul ca soarele este atât de departe de ce a ajuns Comandantul acum, încât nici măcar nu mi-o pot imagina. Mă silesc să stăvilesc zecile de întrebări care îmi vin în minte. Quin vorbește încet, cu pauze, și mă întreb dacă a mai spus cuiva vreodată toate astea.

— N-am fost lângă ele încă de la început, zice el. Când m-am însurat cu Karinna, eram deja general-locotenent. Karkaunii ne

hărțuiau din greu în vest, iar împăratul nu se putea lipsi de mine.

Pare… nu trist, dar aproape nostalgic.

— Pe urmă, Karinna a murit. Împăratul nu mi-a dat permisie, așa că a mai durat un an până când m-am întors acasă. Când am ajuns, Keris deja nu mai vorbea. Am petrecut o lună cu ea, apoi m-am întors pe câmpul de luptă. Iar când a fost aleasă pentru Blackcliff, am fost sigur că o să moară în prima săptămână. Era atât de delicată! Semăna foarte mult cu mama ei.

— Dar n-a murit, zic eu.

Încerc să nu bat din picior de nerăbdare. Mă întreb când va ajunge la punctul esențial.

— E o Veturia, zice Quin. Noi suntem greu de ucis. Doar cerul știe cum s-a descurcat la Blackcliff. N-a avut noroc de prieteni că ai tăi, fetițo. Colegii ei i-au făcut viața un iad. Am încercat s-o pregătesc eu, la fel cum l-am pregătit pe Elias, dar n-a vrut să aibă deloc de-a face cu mine. Blackcliff a pervertit-o. Imediat după absolvire, s-a aliat cu Zburătorul. N-a avut alt prieten mai apropiat.

— Nu-i este prieten. Îi este stăpân, murmur eu, amintindu-mi cuvintele djinnului. Ce știi despre tatăl lui Elias?

— Indiferent cine o fi fost, Keris a ținut la el.

Am trecut de iaz. Dincolo de marginea platoului, coline joase, vălurite, se pierd în întinderea deșertului Tribal, albăstrite de apropierea zorilor.

— După ce l-au ales pe Elias pentru academie, a fost neliniștită, îngrijorată că și-ar putea pierde funcția. N-am mai văzut-o atât de tulburată nici înainte, nici după aceea. Spunea că lăsase copilul să trăiască pentru că l-ar fi putut dori tatăl lui.

Deci Keris l-a iubit pe Arius Harper? N-am găsit despre el decât un dosar sumar, dar Comandantul l-a urât întotdeauna atât de tare pe Elias, încât am presupus că tatăl lui profitase de ea cu de-a sila.

— Ai cunoscut un anume Arius Harper, generale?

— A fost un Plebeu.

Quin mă privește curios, nedumerit că am schimbat subiectul atât de brusc.

— Era centurion de luptă la Blackcliff, mustrat în repetate rânduri pentru că arăta îngăduință față de studenți – bunătate, chiar.

— Cum a murit?

— A fost ucis de un grup de Măști a doua zi după ce au absolvit – niște Țeste Mari, colegi cu Keris. O crimă brutală, mai mult de zece inși l-au bătut până a murit. Aristocrați cu toții. Tații lor au mușamalizat totul, nici măcar eu n-am aflat, atunci când s-a întâmplat.

De ce să fi omorât niște Măști un centurion? Keris o fi știut? Oare le-a cerut ea? Dar Quin a spus că nu avea aliați la Blackcliff, că ceilalți studenți îi făceau zile fripte. Dacă n-a pus ea să fie ucis Arius, dacă l-a iubit cu adevărat, atunci de l-a urât atât de mult pe Elias?

— Crezi că Arius Harper e tatăl, își dă seama Quin. Deci căpitanul Harper este…

— Fratele vitreg al lui Elias, zic eu și blestem în barbă. Dar nimic din toate astea nu mai contează. Trecutul ei, istoria ei personală, nimic nu explică ce face acum în Navium. A distrus flota numai ca să smulgă puterea de la mine. De ce?

— Nepotul meu mi-a spus mereu că ești deșteaptă, fetițo, se încruntă Quin la mine. S-a înșelat? Nu te uita doar la acțiunile ei. Uită-te la *ea.* Ce dorește? De ce? Uită-te la trecutul și la istoria ei. Cum i-au transformat mintea? Spui că Zburătorul este stăpânul ei. *El* ce vrea? Va obține ea lucrul acela pentru el? Ce face pentru Pateri, de-i convinge să-l lase pe porcul de Grímarr să facă prăpăd în părțile sărace din oraș? Folosește-ți mintea! Dacă tu crezi că fiicei mele îi pasă de soarta unui port aflat la mare depărtare de tron, te înșeli amarnic.

— Dar i s-a ordonat să…

— Lui Keris nu-i pasă de ordine. Îi pasă de un singur lucru: de putere. Tu iubești Imperiul, Sfrâncioc. Prin urmare, crezi că din moment ce Keris a fost educată ca o Mască, trebuie să fie și ea loială. Nu este. Ea își este loială numai sieși. Înțelege asta și poate ai s-o învingi. Dacă nu, îți va mânca măruntaiele la cină înainte să se termine săptămâna.

20. Laia

Imediat ce pălește cerul, trag rochia pe mine și cobor pe furiș. Dacă mă mișc destul de repede, s-ar putea să mai prind caravana Tribală pe care am văzut-o aseară – și pe Kehanni.

Dar Zella mă așteaptă la ușă și se frământă cerându-și iertare.

— Musa a cerut să rămâi aici, zice ea. Pentru propria ta siguranță, Laia. Prințesa Nikla a pus Jaduna să cutreiere orașul după tine. Se pare că una de-a lor te-a văzut aseară, își frânge ea mâinile. El spune să nu folosești magia, altfel atragi Jaduna aici și ne aruncă pe toți în închisoare. Sunt cuvintele lui, nu ale mele, adaugă grăbită.

— Ce știi despre el, Zella? o întreb eu repede, înainte să plece. Ce face Musa aici? De ce n-a pornit singur Rezistența?

— Eu nu-s decât o simplă fierăreasă, Laia. Și o veche prietenă de familie de-a lui. Dacă ai întrebări, pune-i-le lui.

Bombăn și mă strecor în curte, unde îl ajut pe Darin să șlefuiască un morman de paloșe de niște pietre fine, cenușii.

— L-am auzit, Darin, zic eu după ce-i povestesc întâlnirea de ieri cu Zburătorul. Chiar lângă mine și plesnind de mulțumire. Pe urmă a dispărut. Iar asta înseamnă că poate fi oriunde. Poate chiar are deja ultima bucată din Stea.

Tare mult aș vrea să pot învinge îndoiala din sinea mea. S-o înăbuș și să cred pur și simplu că-l pot opri pe djinn. Nu mă domină frica la fel ca pe vremuri, dar în unele zile mă urmărește cu mânia unui iubit părăsit.

Fratele meu plimbă un paloș peste una dintre pietre.

— Dacă Zburătorul avea ultima bucată din Stea, am fi aflat, zice el. Prea îl crezi puternic, Laia, iar în tine nu te încrezi destul. El se teme de tine. Se teme de ce vei afla. Și de ce vei face cu ceea ce afli.

— N-are de ce să se teamă de mine.

— Ba are din belșug.

Darin șterge cu o cârpă paloșul pe care l-a șlefuit și mi-l întinde mie, apoi ia primul paloș făcut de el din oțel serric, cel cu care am traversat eu Imperiul după ce mi l-a dat Spiro Teluman.

— N-are nicio noimă să-i fie frică, zic eu. I-am dat brățara cu mâna mea. L-am lăsat s-o omoare pe Shaeva. De ce naiba i-ar fi frică de mine?

Ridic tonul iar în celălalt capăt al curții Taure și Zella schimbă o privire și apoi pleacă.

— Pentru că tu îl poți opri și el știe asta.

Darin strânge mai bine cârligul pe care și l-a făcut pentru mâna stângă. Îl folosește în locul celor două degete lipsă ca să țină bine ciocanele și aproape că nu-l mai văd niciodată fără el. De data asta, în loc de ciocan, prinde cu el mânerul paloșului.

— Altminteri, de ce-ar mai fi omorât-o pe Shaeva, sau de ce s-ar fi aliat cu Comandantul? De ce ar fi avut grijă să fie debandadă în Anticameră? De ce ar provoca atâta haos, dacă nu s-ar teme că dă greș? Și de ce – Darin mă ridică în picioare – și-ar face apariția fix când ți-ai dat tu seama că ai putea găsi răspunsuri la Kehanni?

La lucrul ăsta nu m-am gândit. Devin și mai nerăbdătoare să vorbesc cu povestitoarea Tribală. De ce nu se întoarce Musa odată?

— Spiro m-ar omorî, dacă ar vedea cât de puțin meșteșugit le-am lucrat, zice Darin și arată spre paloșul din mâna mea. Dar dacă e cu adevărat din oțel serric, măcar putem sărbători ceva. Haide. Poate că cele din lotul ăsta nu se rup.

Zboară scântei, când paloșele noastre se izbesc. Ultimul rând de arme nu s-au rupt decât după ce ne-am luptat multă vreme, așa că mă pregătesc pentru o înfruntare grea. După câteva minute, asprimea mânerului simplu mi-a făcut bășici în palmă. Cât e de diferit față de pumnalul fin pe care mi l-a dat Elias! Dar paloșul rezistă.

Zella și Taure ies din casă și se uită cu tot mai multă încântare văzând că, deși atac din greu, lama rămâne întreagă.

E rândul lui Darin să atace, iar eu dau frâu liber sălbăticiei dinăuntrul meu și îmi vărs frustrarea în fiecare lovitură. În cele din urmă, fratele meu cere o pauză, fără să-și poată ascunde un zâmbet larg. Îmi ia paloșul.

— Nu are inimă, zice el cântărindu-l în mână. Nu are suflet. Dar o să țină. Următorul!

Zella și Taure se alătură luptei din curte și paloșele se dovedesc rezistente, unul după altul. Nu-l observ pe Musa pe trepte până când nu aplaudă vesel.

— Minunat, zice el. Am avut încredere deplină că vei reuși…

Îl înșfac pe Musa de braț și-l trag spre ușa din față fără să-mi pese de protestele lui.

— Trebuie să vorbesc cu o Kehanni. Aștept de ore în șir să te întorci.

— Triburile au plecat din Adisa ca să se lupte cu Războinicii în deșert, zice Musa. Și nici nu se opresc.

Îmi aduc aminte cu un fior că Afya ne-a spus ceva despre niște atacuri împotriva satelor Războinicilor.

— N-au cum să fi ajuns departe de oraș, zic eu. Tocmai am văzut o Kehanni spunând povești pe lângă piața principală din Adisa. Păr argintiu, furgoane mov cu alb.

— Tribul Sulud, zice Musa. O știu pe Kehanni despre care vorbești. N-o să-ți spună așa, pur și simplu, ce vrei tu să afli, Laia. O să vrea plată.

— Bine, o plătim. Îi dăm ce vrea…

— Nu-i așa ușor, zice Musa și își smulge brațul din strânsoarea mea. Nu-i un vânzător ambulant de mărunțișuri. O Kehanni spune povești în condițiile stabilite de ea. Darurile tradiționale pentru astfel de învoieli sunt lucruri la care noi n-avem acces: baloturi de mătase, cufere cu aur, stocuri de alimente.

Îl cercetez de jos în sus, de la cizmele cu catarame de argint și pantalonii din piele subțire până la cămașa din cel mai fin bumbac.

— Să nu-mi spui că nu ești bogat. Taure zice că tatăl tău aduna pe vremuri jumate din banii din Marinn.

— Am niște haine. Și ceva aur, zice el. Dar Marinarii mi-au confiscat averea, proprietățile, stupii și moștenirea când… Nu contează, scutură el din cap, mi-au luat ce aveam și posibilitățile mele de-acum sunt limitate.

Zella și Taure schimbă o privire, iar eu îmi spun să nu uit să le caut mai târziu. Vreau niște răspunsuri despre trecutul lui Musa și e clar că el n-o să mi le dea. Fratele meu încă mai ține în mână unul dintre paloșele noi. Lumina se reflectă în lamă și mă lovește în față.

— Știu ce să-i ofer lui Kehanni, zic eu. Ceva ce va dori. Ceva ce nu poate refuza.

Musa vede că mă uit la paloșul din oțel de Serra. Mă aștept să-mi spună că armele sunt pentru Cărturari, că nu avem destule. Dar el ridică din sprâncene.

— Știi ce fac triburile în sud, zice el. Nu arată milă pentru niciun Războinic, indiferent dacă-i soldat sau civil.

Roșesc.

— Mi-ai adus informații despre Zburător?

Musa, desigur, clatină din cap.

— Înseamnă că asta-i cea mai bună ocazie pe care o avem să aflăm ceva – dacă Darin e de acord să se despartă de paloșe, bineînțeles.

Darin oftează resemnat.

— Trebuie să-l oprești pe Zburător, zice el. Și ca s-o faci, îți trebuie informații. Sunt sigur că ea va accepta armele. Dar, Laia…

Încrucișez brațele la piept și aștept critica lui.

— Mama a făcut genul ăsta de înțelegeri, zice el. Târguri pe care poate nu voia să le facă. Le-a făcut pentru binele poporului ei. De aceea a fost ea Leoaica. De aceea a fost în stare să conducă Rezistența. În cele din urmă, însă, s-au tot adunat. Au costat-o. Și ne-a costat pe noi.

— Mama a făcut ce trebuia să facă, zic eu. Și a făcut-o pentru noi, Darin, chiar dacă nu pare așa. Cerule, aș vrea să am jumătate din curajul ei, jumătate din puterea ei! Eu nu sunt… nu-mi vine ușor. Nu vreau să sufere oameni nevinovați. Dar îmi trebuie *ceva* despre Zburător. Cred că mama ar fi de acord.

— Tu nu…

Mijește ceva pe fața lui Darin – durere, poate, sau mânie, emoții pe care încearcă să le ascundă cum ar face o Mască.

— Tu ai propria ta putere, zice el în cele din urmă. Nu trebuie să fie aceeași ca a Leoaicei.

— De data asta trebuie.

Mă îmbărbătez. Dacă nu, înseamnă să mă întorc la ce-i pot da lui Kehanni, când de fapt mai bine aș pleca după ea cât mai repede cu putință. Lângă mine, Musa clatină din cap, iar eu mă întorc spre el, tot mai furioasă.

— Ai vrut să fiu conducătoarea Rezistenței, îi spun. Uite o lecție pe care am învățat-o de la ultimul luptător în Rezistență pe care l-am cunoscut. Ca să conduci, trebuie să faci lucruri urâte. Plecăm într-o oră. Vii cu noi sau rămâi aici. Mie nu-mi pasă.

Plec fără să aștept răspunsul lui Musa, dar îi simt surprinderea, la fel ca pe a lui Darin. Le simt dezamăgirea. Și aș vrea să nu mă deranjeze atât de mult.

21. Elias

Țipetele care răsună din tabăra Tribală sunt clar omenești și devin mai puternice pe clipă ce trece. Alerg într-acolo, cu Aubarit și Afya după mine, ultima cerându-mi să-i explic ce se petrece.

— Adăpostește-te, retez eu tirada Zaldarei. Îți răspund mai târziu la întrebare, acum ascunde-te!

Zeci de oameni fug din caravana Nur, iar când mă apropii, trag paloșele. Țipetele cele mai apropiate vin dintr-un furgon verde acoperit cu oglinzi. Îl cunosc bine. E al lui Gibran, fratele mai mic al Afyei.

Ușa din spatele furgonului se dă în lături și apare chipeșul Tribal. Înșfacă dinăuntru un bărbat și îl azvârle ca pe o păpușă de cârpă.

— Unchiul Tash! exclamă Afya și fuge pe lângă mine spre fratele ei. Gib, nu!

Gibran se întoarce și se uită la ea, iar Tribala se trage încet înapoi, cu fața împietrită de groază. Ochii tânărului sunt complet albi. E posedat. Spiritul evadat a intrat în corpul lui.

Din cauză că nu le-am trecut eu dincolo destul de repede. Din cauză că sunt prea multe și nu au unde să se ducă decât în lumea celor vii.

Gibran se întinde spre Afya. Deși ea se află la vreo zece pași, o ajunge dintr-un salt și o ridică apucând-o de gât. Femeia măruntică îl lovește cu picioarele, dar se învinețește la față. Până să ajung eu, Gibran o aruncă și pe ea.

Intervine instinctul meu de Mască și mă ghemuiesc la pământ, pregătit să sar. Dacă reușesc să-l las fără cunoștință pe Tribal, poate că vreuna dintre Tainele lui Aubarit îmi va dezvălui cum să exorcizez spiritul.

Dar un Tribal posedat nu-i o făptură supranaturală obișnuită. Felul în care în care o aruncă pe Afya arată clar că spiritul dinăuntru are o forță fizică mult peste a lui Gibran.

Mă furnică pielea. El mă vede. Mă ghemuiesc după furgon. Știe că vin, dar nu vreau să-i ușurez treaba.

Mai încolo, un grup de bărbați și de femei își apucă copiii și fug spre râu, iar Aubarit le strigă să se miște mai repede. Mă uit pe mal după Afya, dar nu mai e.

Când mă întorc iarăși spre Gibran, a dispărut. *Ești idiot, Elias. Unei făpturi supranaturale nu-i întorci niciodată spatele.* Pun paloșele în teacă – nu vreau să-l rănesc.

Aud prea târziu un vâjâit prin aer – *atac!* Gibran mi-a sărit în spate și greutatea lui nenaturală îmi clatină genunchii. Brațul tânărului – subțire, dar musculos după luni de lupte cu Războinicii – îmi înconjoară gâtul cu puterea a cinci bărbați. Îmi bolborosește la ureche cu vocea transformată într-un mârâit supranatural:

— *L-au făcut una cu pământul, l-au ars, mătase de porumb și sânge și făină...*

Ca Păzitor al Sufletelor, știu că pot muri. Dar cerul mi-e martor că n-o să mor de mâna unui tribal posedat care mă sugrumă în timp ce-mi trăncănește la ureche.

Îmi înfig unghiile în brațul lui Gibran, descumpănit de tăria lui. Se aude brusc un bufnet metalic, iar strânsoarea slăbește. Mă trag înapoi, icnind și apucându-mă de gât, și o văd pe Afya cu o tigaie de fontă în mână. Se îndepărtează de Gibran, care, deși amețit pe moment, se ridică în picioare.

— Fugi! urlu la Afya și-i sar lui Gibran în spate. Spre râu! Fugi!

Ea o rupe la fugă, iar Gibran cade. E imposibil de ținut pe loc. Îl lovesc zdravăn în cap o dată. A doua oară. A treia. Cerule, va fi nevoie să-l omor, dacă vreau să scot spiritul din el. *Nu-l pot omorî. E doar un băiat. Nu merită asta.*

— Blestemat să fii!

Pe jumătate mârâi, pe jumătate țip. Gibran știe s-o facă pe Afya să râdă ca nimeni altul. Iubește cu toată inima – își iubește familia, prietenii și multele iubite. Și e tânăr, mult prea tânăr pentru așa o soartă îngrozitoare.

— Ieși din el! urlu eu și mai tare. Ieși afară! Ieși...

La a cincea lovitură, Gibran își pierde în sfârșit cunoștința. Spiritul se prelinge afară din el și se prăbușește, epuizat, apoi dispare. Înapoi în Anticameră, sper.

— Gib!

Afya se întoarce de unde se retrăsese și aruncă tigaia.

— L-am omorât? Ce naiba s-a întâmplat? De unde a apărut chestia aia?

— A fugit din Anticameră.

Dacă Gibran moare, eu l-am omorât, pentru că n-am reușit să trec spiritele dincolo. *Nu muri, Gibran! Te rog, nu muri!*

— Mai sunt și alții?

Afya neagă clătinând din cap, dar nu pot fi sigur până nu cercetez toată tabăra. Sunt convins că am văzut evadând mai mult de un spirit.

— Cum au scăpat de-acolo? întreabă Afya. Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt de vină.

Mă uit în ochii prietenei mele. Îmi impun s-o fac, pentru că ăsta-i adevărul și ea merită să-l știe. Credeam că va fi furioasă, dar ea doar mă strânge de umăr.

— Trebuie să văd dacă mai sunt și altele, zic și îi dau mâna deoparte.

Înțelegerea ei este un dar pe care nu îl merit.

— Ai grijă să stea toată lumea lângă râu – sau chiar în el, dacă se poate. Spiritele nu suportă apa.

— Ajută-mă să-l ridic, zice Afya.

O ajut să-și treacă brațul tânărului pe după gât, iar ea îl târăște de-acolo. Dar după numai vreo douăzeci de pași, înlemnește. Corpul îi devine țeapăn ca struna încordată a unui arc, apoi se înmoaie ca aluatul ud. Gibran cade la pământ, iar ea respiră adânc și adulmecă aerul ca un lup. Se întoarce spre mine cu ochii albi ca zăpada.

Nu.

Afya vine spre mine cu o viteză incredibilă. Contrastul dintre chipul și silueta ei, bine cunoscute mie, și violența gesturilor de acum îmi trimite un fior rece pe spinare. Ține tigaia în mână și știu că dacă mă lovește cu ea, Păzitor al Spiritelor sau nu, o să mă aleg cu ditamai durerea de cap. O învârte stângace către mine, iar eu o prind de încheietura mâinii și o strâng cu atâta putere, încât o femeie normală ar fi scăpat tigaia imediat.

Dar ea doar mârâie la mine, un geamăt gutural care îmi îngheață sângele.

Gândește, Elias, gândește! La Blackcliff n-ai învățat doar cum să te bați.

O fetiță care se ascunsese până acum o zbughește pe lângă noi încercând să scape. Ca un animal care simte prada, Afya se

smulge de lângă mine și sare după fată. Copila dă repede din piciorușe, dar nu-i suficient de iute. Afya sare pe ea și gâtul fetei trosnește, iar lucrul acela care îmi posedă prietena grohăie triumfător. Eu urlu de furie.

În adâncul Pădurii, djinnii râd. Nu-i bag în seamă, mă concentrez asupra Măștii din mine și refuz să-mi las atenția distrasă.

Niciun om nu poate auzi djinnii, dar spiritul din Afya se oprește și lasă capul pe-o parte, ascultând. Folosesc momentul de neatenție ca să-i arunc un pumnal direct spre față. Mânerul o nimerește fix în frunte. Dă ochii peste cap și cade în noroi. Las deoparte o vreme îngrijorarea pentru Afya și pășesc peste corpul ei întins pe jos, verificând dacă sunt și alte spirite în zonă.

Și, dintr-odată, simt în mine un licăr de magie. Mica putere magică pe care am primit-o când am jurat că voi fi Păzitorul Sufletelor răspunde unei puteri mai mari. Cârcei subțiri de întuneric se răsucesc ca fumul și vin din Anticameră spre mine. *Mauth!*

Pentru o clipă, mă umple magia lui Mauth. Spiritul care se prelinge din Afya nu se poate opune acestei puteri, iar eu îl leg într-o vrajă și îl arunc înapoi în Anticameră. Observ și ultimul spirit la vreo sută de pași – tocmai se strecoară în corpul unei tinere femei care își atacă familia. Arunc vraja ca pe ciomagul unui păstor și agăț spiritul. Urlă de furie, dar îl trag afară din corpul femeii și îl expediez înapoi în Pădure.

Cerule, ce putere – ce ușurință îți dă! Parcă m-aș fi născut cu ea. Îmi vine să chiui, așa sunt de fericit. În sfârșit – *în sfârșit* – a ajuns magia și la mine.

Afya geme, iar eu mă las jos lângă ea. Deja i-a crescut un cucui cât un ou de gâscă, dar nu-i rănită grav, nu ca Gibran. Mă întind s-o iau în brațe, cu gândul s-o duc lângă tribul ei, dar în clipa când fac asta, puterea care m-a inundat se risipește.

— Hei, nu!

Mă agăț de ea cu mâinile, dar mă părăsește, cârceii negri dispar înapoi în Pădure. Mă simt ciudat de pustiit, de parcă m-ar fi părăsit propria mea forță. Singurul semn de vrajă e o smucitură din partea lui Mauth – presiunea aceea întunecată pe care o simt mereu când plec din Anticameră.

— Banu al-Mauth?

Aubarit apare în spatele meu, cu mâna la gură când o vede pe Afya.

— Zaldara… Fratele ei.

— Îmi pare rău, Fakira. Eu sunt de vină că spiritele au evadat.

Altă smucitură din partea lui Mauth. Asta mă oprește în loc. E altfel decât cea dinainte. Nu nerăbdătoare – urgentă.

Râsul djinnilor îmi umple urechile, iar în el simt răzbunare și foc*. Îți miroase a ceva, Elias Veturius? A fum, poate?*

Ce pun la cale? Djinnii nu pot scăpa din temnița lor din crâng, măcar de asta sunt sigur. Vraja Stelei i-a încuiat acolo, iar singura lor putere rămâne vocea. Vocile pot fi ignorate.

Și vocile pot fi folosite. Vino acasă, Elias. Vezi ce te așteaptă.

Acasă. *Acasă.*

Cabana Shaevei. Refugiul meu. Locul meu sigur. *Dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face rău.*

Zbor spre copaci, fără să-i dau vreo explicație lui Aubarit. Imediat ce trec hotarul, simt intruși – mulți, departe spre nord. E aceeași prezență pe care am simțit-o vreme de săptămâni în șir pândind la marginea Pădurii. În timpul scurt cât stau în Pădure, îi văd cu ochii minții. Mai mari decât ghulii și stafiile, dar mai mici decât duhurile. *Efriți.*

Probabil că i-au avertizat djinnii, căci fug din Anticameră. Chiar și dacă zbor ca vântul, sunt prea departe – nu i-aș prinde niciodată.

Știu cu mult înainte să ajung în poiană. Înainte să simt fumul, să văd flăcările pălind, înainte să trec pe lângă locul unde a murit Shaeva și pe lângă locul unde am fost desemnat Păzitorul Sufletelor, știu.

Totuși, nu cred până când nu-mi ard sub tălpi tăciunii aprinși rămași din cabana Shaevei. Efriții nu numai că i-au dat foc; au rupt bârnele și au dat iama în grădină. Au distrus-o complet, împreună cu vraja din care era făcută. Refugiul meu – căminul meu – nu mai există și nu-l voi mai recupera niciodată.

Iar în tot timpul ăsta, djinnii râd.

22. Sfrânciocul

Grímarr și oamenii lui atacă în seara următoare la apus, imediat după ce eu și Avitas ne întoarcem la Navium. După ce au distrus aproape toată zona de sud-vest, acum se îndreaptă spre sud-est. Bombardamentul e rapid și nemilos, iar când apune soarele, cartierul arde ca un rug. Din toate colțurile orașului răsună tobe, ordonând evacuarea. Catapultele din turnurile de pază vâjâie, iar Comandantul a adunat trupe lângă plaje pentru eventualitatea unei invazii pe uscat, dar, în afară de asta, nu-i atacăm altfel pe Karkauni.

Comandantul mă va împiedica să intru pe Insulă, știu sigur. E înconjurată de un pluton de gărzi. Numai gândindu-mă la asta și mă înfurii. *Te-ai putea lupta cu ea. Ai putea să chemi Garda Neagră și să declanșezi o baie de sânge.*

Dar dacă Grímarr cucerește orașul, cerul mi-e martor că Navium va avea nevoie de orice soldat disponibil.

Mă îndrept spre Cartierul de Sud-Est împreună cu Harper, Dex, Janus Atrius și o mână de Gărzi Negre. Urlete și țipete de bărbați și femei mă aduc din nou cu gândul la ce se află în fața mea: distrugere totală. Clădiri înalte s-au transformat în moloz și cenușă, iar Plebei îngroziți încearcă disperați să fugă din cartier. Mulți sunt răniți, și cu toate că există câțiva soldați care dau ordine de evacuare, nu pare să știe nimeni ce naiba ar trebui să facă Plebeii.

Speranța e mai puternică decât frica. Mai puternică decât ura. Gândul ăsta îmi răsună în cap. Apoi cuvintele Liviei:

Le sunt recunoscătoare în fiecare zi Plebeilor. Sprijinul lor, atât pentru împărat, cât și pentru mine, înseamnă o alinare în această perioadă de încercări.

Și ale lui Quin: *Comandantului îi pasă de un singur lucru: de putere.* Cum pot să-i iau puterea?

Îmi vine în minte un plan abia închegat.

— Dex, deschide cazărmile Gărzilor Negre. Împrăștie vorba că Plebeii s-ar putea adăposti acolo. Casa Aquilla are un conac la nord de-aici. E la cel mult jumătate de oră de mers pe jos. Ordonă-le servitorilor să elibereze etajele de jos și să ofere mâncare, băutură și loc de dormit. Vom folosi locul pe post de infirmerie.

— Casa Atria are și ea o vilă aproape de conacul Aquilla, zice Dex și se uită la unchiul lui, care încuviințează.

— Voi ordona să fie deschisă, zice Janus.

— Ia oamenii, arăt eu spre restul Gărzilor Negre. Duceți doctori în amândouă locurile. Și aveți grijă ca toată lumea, medic sau pacient, să știe că se află acolo din ordinul Sfrânciocului.

După ce Dex și Janus pleacă cu soldații, mă întorc spre Harper.

— Obține informații despre averea tuturor Paterilor care erau pe Insulă în ziua sosirii noastre, îi spun. Fiecare corabie. Fiecare petec de dantelă, fiecare strop de rom, fiecare lucru cu care fac negoț. Și pune iscoade în casele amiralului Argus și viceamiralului Vissellius. Soția lui Argus a fost văzută acum două seri cheltuind sume extravagante la croitor. Vreau să știu de ce nu era în doliu, la fel ca restul familiei.

Dex a întors calul cât ai clipi, dar Harper se foiește în șa. Ce mama iadului e în neregulă cu el?

— Nu m-ai auzit? Du-te!

— Trebuie să ai permanent o gardă lângă tine, Sfrâncioc, zice Avitas. Nu pentru că nu te poți apăra singură, ci pentru că Sfrânciocul trebuie să-și arate puterea. Iar puterea se vede în număr.

— Puterea se vede în victorie, zic eu. Iar ca să înving, am nevoie de oameni care îmi îndeplinesc ordinele.

Avitas își încleștează maxilarul și se îndepărtează călare.

Pe la miezul nopții, bombardamentul s-a oprit. Cazărmile Gărzii Negre sunt pline de cei care au reușit să fugă din Cartierul de Sud-Est, iar Conacul Aquilla și Conacul Atria gem de oameni răniți.

Mă plimb printre răniți la Conacul Aquilla și îmi simt corpul atras de cei care suferă cel mai tare. Simt o nevoie copleșitoare de a-i vindeca. Zeci de cântece îmi umplu mintea la vederea acelei suferințe fără margini.

— Sunt Plebei, clatină Dex din cap, revenit alături de mine. Absolut toți.

— Sfrâncioc.

Îmi apare înainte un bărbat în halat alb, al cărui chip cu trăsături ascuțite pălește la vederea mea.

— Sunt locotenentul Silvius. Stai jos, te rog.

— Mă simt bine, zic, și răceala din glasul meu îl face să stea drepți. Spune-mi de ce ai nevoie, locotenente.
— Medicamente, ceai, fețe, alcool, zice Silvius. Și mai multe ajutoare.
— Dex, ajută-l pe locotenent. Mă ocup eu de ei, zic și fac semn spre mulțimea furioasă care se adună în fața infirmeriei.
Când ies afară, mulțimea tace. Respectul pentru Sfrâncioc le e întipărit adânc în minte și își țin gura chiar dacă suferă – în afară de o femeie care înaintează până ajunge la o palmă de mine.
— Băiețelul meu e înăuntru, șoptește ea. Nu știu dacă mai trăiește, dacă e rănit sau…
— Ne îngrijim de familiile voastre, zic eu. Dar trebuie să lăsați doctorii să-și facă treaba.
— De ce nu ripostăm la atacuri?
Un auxiliar iese șchiopătând în față, cu uniforma ruptă și cu fruntea sângerând.
— Întreaga mea familie a… clatină el din cap. De ce nu luptăm?
— Nu știu, zic. Dar îi vom opri pe Barbari. Nu vor călca pe țărmul orașului Navium. Jur pe sânge și pe oase!
Murmurul general al mulțimii se schimbă – parcă li s-a luat o piatră de pe inimă.
Pe măsură ce gloata se împrăștie, simt din nou impulsul de a vindeca. *Speranța e mai puternică decât frica.* Ce-ar fi dacă le-aș putea oferi acestor oameni mai multă speranță?
O privire rapidă îmi arată că locotenentul Silvius e adâncit în discuție cu Dex. Mă strecor prin curtea din spate spre aripa copiilor. Sora care are grijă de ei mă salută cu un gest din cap, dar mă lasă în pace.
Câtă vreme ea e atentă în altă parte, mă duc și îngenunchez lângă un copil cu părul negru. Are genele ondulate cum ale mele nu vor fi nicicând, obrajii rotunzi și cenușii, îi iau mânuța rece în mâna mea și caut în minte cântecul potrivit pentru el.
Pânze de corăbii ca niște păsări de mare, râsul tatălui, urmăritul delfinilor în apă…
E pur ca o rază de soare căzută pe oceanul sclipitor. Nu fredonez cântecul cu voce tare. Îl cânt în minte, cum am făcut acum multă vreme pentru Bucătăreasă. O măsură, două, trei, până mă cuprinde slăbiciunea. Când deschid ochii, chipul copilului și-a pierdut nuanța cenușie nefirească, iar eu trec mai

departe. Pentru fiecare copil fac exact atât cât trebuie ca să nu-l mai doară atât de tare, cât să se întoarcă de pe buza prăpastiei.

Îmi simt corpul tot mai obosit, dar au mai rămas zeci de răniți. Le cânt pe rând, unul câte unul, până când abia mai pot umbla. Trebuie să plec. Trebuie să mă odihnesc.

Dar un geamăt întrerupe liniștea – un băiețel din spatele infirmeriei, brunet și cu ochi cenușii. Rana din piept umple bandajul de sânge. Mă împleticesc câțiva pași și ajung lângă patul lui. E treaz.

— Mi-e frică, șoptește el.

— Durerea va dispărea curând.

— Nu, zice el. Mă tem de ei.

Îmi ia o clipă să înțeleg.

— De Karkauni?

— Se vor întoarce. Ne vor omorî.

Mă uit în jur. Alături e o tavă de lemn, destul de groasă pentru ce vreau eu să demonstrez.

— Uite, băiete, dacă încerc să rup tava asta cu mâinile, nu se întâmplă nimic – iau tava și-i arăt. Dar dacă o lovesc cu pumnul…

Pumnul meu trece ușor prin lemn, făcând-o pe soră să tresară.

— Noi suntem Războinici, băiete. Suntem pumnul. Dușmanii noștri sunt lemnul. Și îi vom înfrânge.

După ce-i găsesc cântecul, iar el adoarme, mă îndrept spre ușă. Când ies în curte, văd cu uimire că nu mai e decât vreo oră până în zori. În infirmerie s-a făcut mult mai liniște. De cealaltă parte a curții, Dex e împreună cu Silvius, ascultându-l gânditor, cu capul plecat. Îmi amintesc comentariul lui Harper despre puterea care stă în număr și, îngrijorată de cât de tare am obosit, dau să-mi strig prietenul.

Dar mă opresc. Între Dex și Silvius plutește în aer o emoție care mă face să zâmbesc și e prima oară în ziua aceea când simt altceva decât furie și epuizare.

Mă îndrept spre poartă fără Dex. Până la barăci e un drum destul de scurt.

Merg cu simțurile amorțite, cu picioarele tot mai grele. Prin preajmă patrulează un pluton de soldați care mă salută când trec pe lângă ei, dar eu abia dacă-i observ. Îmi doresc să-l fi rugat pe Dex să mă însoțească. Mă rog din răsputeri să nu atace

Karkaunii. În momentul ăsta n-aș putea ține piept nici unei muște.

Istovită cum sunt, partea din mine care s-a înfuriat și a urlat din cauza propriei mele neputințe în fața atacurilor lui Grímarr a amuțit. O să dorm la noapte. Poate chiar voi visa.

Aud un pas în spate.

Dex? Nu. Strada e pustie. Mă uit cu ochii mijiți, încercând să văd ceva în întuneric. Aud un foșnet furișat, de data asta în față – cineva încearcă să rămână neobservat.

Mi se trezesc simțurile. N-am petrecut cincisprezece ani la Blackcliff ca să mă poată acosta orice tâmpit la doar câteva străzi de propria cazarmă.

Scot paloșul și îmi adun vocea de Sfrâncioc.

— Ai fi nebun să încerci ceva, zic. Hai, îndrăznește, ține-mi de urât!

Prin puterea obișnuinței, parez în aer prima săgeată care zboară spre mine prin întuneric. Cârlan fiind, am petrecut sute de ore respingând proiectile aruncate în direcția mea. Săgeții îi urmează un cuțit.

— Ieși la vedere! mârâi eu.

În dreapta mea se mișcă o umbră, iar eu arunc un cuțit spre ea. O siluetă cade cu zgomot la numai zece metri, ținându-se de gât.

Mă întorc spre el, dornic să-i scot gluga. *Laș mizerabil, trădătorule...*

Dar nu-mi pot mișca picioarele. În coaste îmi explodează o durere bruscă, arzătoare. Mă uit în jos. Peste tot e sânge.

De la infirmerie? Nu. E sângele meu.

Mergi, Sfrâncioc. Mișcă-te! Pleacă de-aici.

Dar nu pot. Nu mai am forță deloc. Cad în genunchi, fără a fi în stare de nimic altceva decât să mă uit cum mi se scurge viața.

23. Laia

Eu și Musa ne pregătim să plecăm din Adisa când soarele e sus și alungă cu strălucirea lui pâcla adusă dimineața dinspre

mare. Dar nu trecem de zidurile cetății decât la începutul serii, căci străjerii urmăresc cu multă atenție cine intră și cine iese.

Deghizarea lui Musa – un bătrân cu un măgar bălțat – se dovedește înspăimântător de eficientă, paznicii nici măcar nu-l privesc de două ori. Așteaptă, totuși, până se întunecă de tot, ca să-și scoată pelerina uzată și peruca nepieptănată. Într-un crâng, trage paloșele din oțel de Serra de sub maldărul de bețe din spinarea măgarului și alungă animalul cu o palmă peste crupă.

— Sursele mele spun că Tribul Sulud a plecat aseară târziu, ceea ce înseamnă că le vom găsi tabăra într-unul din satele dinspre sud, pe coastă, zice Musa.

Îi răspund dând din cap și mă uit peste umăr. Umbrele nopții se umflă și se strâng. Deși suntem în miezul verii, mă înfior și încep să merg mai repede prin ierburile zonei mlăștinoase.

— Vrei să nu te mai tot uiți înapoi? zice Musa, imun ca de obicei la vrăjile mele. Mă agiți.

— Aș vrea doar să mergem mai repede, zic eu. Mă simt ciudat. Ca și cum ar fi ceva în spate.

Zburătorul a dispărut atât de repede aseară, încât m-am întrebat dacă era măcar în Adisa. De-atunci, însă, n-am reușit să scap de senzația că mă urmărește ceva.

— Am ascuns cai pe drum. Cum ajungem la ei, ne deplasăm mai repede, râde Musa de nerăbdarea mea vizibilă. Care-i treaba, nu vrei să-ți petreci timpul conversând cu mine? zice el. Mă simt rănit.

— Vreau numai să ajungem la Kehanni, mormăi eu, deși nu-i singurul motiv pentru care mă deranjează întârzierea.

Musa se uită la mine gânditor, iar eu lungesc pasul. Tot nu crede că ar trebui să le ofer arme triburilor, nici măcar în schimbul unor informații despre Zburător. Pentru că acele arme ar putea fi folosite la uciderea unor civili nevinovați din rândul Războinicilor, în sud.

Totuși, nu mă împiedică, deși ar putea-o face ușor cu ajutorul magiei lui stranii. Mă însoțește, însă aversiunea lui e de-a dreptul palpabilă.

Dezaprobarea lui mă roade. E o parte din motivul pentru care nu vorbesc cu el. Nu vreau să mă judece. Dar tăcerea mea are și alt motiv.

Să vorbesc cu el ar însemna să-l cunosc. Să-l înțeleg. Poate chiar să mă împrietenesc cu el. Știu ce înseamnă să călătorești împreună cu cineva, să împarți pâinea, să râzi și să te apropii de tovarășii de călătorie.

Poate că e o prostie, dar asta mă sperie. Pentru că știu și cât doare pierderea prietenilor. A familiei. *Mama. Tata. Lis. Buni. Bunu. Izzi. Elias.* Prea multe pierderi. Prea multă durere.

Renunț la invizibilitate.

— Chiar dacă vorbim, tot nu-mi răspunzi la întrebări. Și vreau să stau de vorbă cu tine, numai că…

Mă cuprinde amețeala. Recunosc senzația. *Nu, nu acum, nu când e nevoie să ajung la Kehanni.* Deși pe dinăuntru urlu de nemulțumire, nu pot împiedica apariția viziunii: o cameră umedă, silueta unei femei. Are părul deschis la culoare și fața în umbră. Iar vocea, ah, cât mi-e de cunoscută.

În casa mea

veni o stea,
umplând-o de lumină.
Și mi-a cântat
cânt fermecat
ce sufletu-mi alină.

Vreau să mă apropii. Vreau să-i văd fața. Vocea i-o recunosc. Am mai auzit-o. Caut în amintire. *Cine e?* Se aude un trosnet. Cântecul se oprește.

— Au!

Mă trezesc că Musa mă pălmuiește peste față și îl împing cât colo.

— Ce naiba, Musa?

— Tu ești cea care a leșinat ca o divă pe scenă, zice el îmbufnat. Încerc de-un ceas să te trezesc. Ți se întâmplă de fiecare dată când te folosești de invizibilitate? Mi se pare un inconvenient.

— Mi s-a întâmplat doar în ultimele dăți.

Mă ridic în picioare. Mă doare capul, nu știu dacă de la cădere sau de la palmele lui Musa.

— Înainte nu mi se întâmpla niciodată, zic. Iar leșinurile devin tot mai lungi.

— Cu cât folosești vraja asta mai mult, cu atât te consumă mai tare. Cel puțin din câte îmi dau eu seama.

Îmi întinde plosca lui cu apă și mă împinge înainte. De data asta, se uită el în spate.

— Ce-i? zic eu. Vezi ceva acolo? E…

— S-a lăsat întunericul. Hoții la drumul mare nu-s rari, la distanța asta de oraș. Ar fi mai bine să ajungem la cai. Te plângeai că nu-ți răspund niciodată la întrebări. Întreabă-mă și voi încerca să nu te dezamăgesc.

Știu că încearcă să-mi distragă atenția, dar mi-a stârnit curiozitatea. N-am vorbit cu nimeni despre puterea mea magică. Am vrut să-i spun lui Darin, dar m-am gândit să nu-l împovărez. Doar Sfrânciocul, cu puterea ei vindecătoare, ar putea înțelege. Mă gândesc cum ar fi să vorbesc cu Helene despre asta și mă încrunt.

— Cum acționează puterea ta magică?

Mergem mai departe și Musa tace îndelung, în timp ce noaptea devine mai adâncă. Pe cer, străfulgerările argintii ale stelelor luminează drumul aproape la fel de bine ca luna plină.

— Puterea mea magică mă ajută să dețin autoritatea acolo unde ea nu există, zice el. Este puterea manipulării, a vorbirii, darul de a face făpturile mai slabe să se supună voinței mele. De asta mă pricepeam atât de bine la albinele tatei. Dar când mă bazez prea mult pe această putere, mă transform în cea mai oribilă versiune a mea. Devin tiran.

— Printre făpturile pe care le poți manipula se numără și ghulii? îl întreb.

— Nu-mi mânjesc mintea comunicând cu astfel de brute.

De lângă picioarele lui Musa se aude un ciripit și zăresc o sclipire irizată, ca a unei torțe pe apă. Dispare, iar Musa ridică mâinile, despre care puteam jura cu o clipă în urmă că sunt goale. Acum ține în ele un pergament.

— Pentru tine, zice el.

Înșfac pergamentul și îl citesc repede, apoi las mâna jos, scârbită.

— Nu-mi spune nimic.

— Îți spune că Sfrânciocul a fost rănit, zice el uitându-se la pergament. Și că Paterii s-au întors împotriva ei. A supraviețuit printr-o minune. Mă întreb…

— Nu-mi *pasă* de blestematul de Sfrâncioc și nici de stratagemele politice ale Războinicilor, șuier eu. Trebuie să aflu cu cine altcineva își petrece timpul Zburătorul.

— Vorbești ca o fostă iubită, zice Musa, ridicând din sprâncene.

Îmi dau seama că pesemne știe despre mine și Keenan. Despre ce-a fost între noi. Mă simt copleșită de rușine. Îmi doresc să *nu* mă fi deschis în fața lui.

— Hei, Laia-*aapan*, mi se adresează el cu termenul onorific al Marinarilor pentru *surioară.* Toți am greșit din dragoste. Eu mai mult ca oricine.

Dragoste. Oftez. Dragostea înseamnă bucurie însoțită de nefericire, exaltare menită să devină disperare. E un foc care mă ispitește delicat și pe urmă mă arde, când mă apropii prea mult. *Urăsc* dragostea. Tânjesc după ea. Și mă scoate din minți.

În orice caz, nu-i ceva despre care vreau să discut cu cineva, mai ales cu Musa.

— Există printre Pateri vreunul cu care Zburătorul să fi petrecut mai multă vreme? zic eu.

Altă ciripeală.

— Prietenul meu spune că se va interesa.

Zăresc în treacăt niște aripi irizate și mă înfior când înțeleg.

— Musa, ăsta-i o blestemată de nălucă?

Nălucile sunt făpturi supranaturale, la fel ca spiritele, dar mai mici, mai iuți, mai îndemânatice.

— Sunt micii mei spioni. Iuți ca vântul. Înnebunite după migdalele glasate – probabil că le-ai observat, când ai cotrobăit prin camera mea, zice el și ridică din sprânceană. Și cât se poate de fermecătoare, după ce apuci să le cunoști.

— Nălucile... – e rândul meu să ridic din sprâncene – sunt fermecătoare?

— N-aș vrea să mânii vreuna, în niciun caz. Dar sunt foarte loiale. Mai loiale decât orice om, asta sigur.

În mod ciudat, exact acest comentariu, rostit aproape defensiv, mă face în cele din urmă să nu mai fiu atât de bănuitoare față de Musa. N-am încredere în el – nu încă. Dar îmi dau seama că-mi place. Nici nu știam ce dor îmi era să am cu cine sta de vorbă. Cu Darin, chiar și cele mai simple discuții par uneori un dans pe aripi de fluturi.

— Cum merge înțelegerea, în ce mă privește? îl întreb. Îmi răspândești povestea și mă prezinți ca pe un… *erou…*

— Conducător, de fapt.

Știam eu că un târg cu el nu putea însemna o treabă simplă precum recrutarea de luptători pentru Rezistență.

— Vrei să *conduc* eu Rezistența?

— Dacă ți-aș fi spus când erai în celulă, mi-ai fi respins oferta.

— Pentru că nu-mi doresc să conduc pe nimeni. Uită-te la ce s-a întâmplat cu mama. Cu Mazen.

Calmul lui Musa nu face decât să pună paie pe foc.

— De ce n-o conduci tu? De ce eu?

— Eu sunt Cărturar din Adisa, zice Musa. Familia mea trăiește aici de peste două sute de ani. Refugiații nu vor să-i reprezint eu. Au nevoie să le pledeze cauza în fața Regelui Irmand cineva care le înțelege suferința.

Îl privesc alarmată.

— Asta ai vrut să spui prin lucrul împreună cu regele? Ai uitat că vrea să ne arunce în închisoare pe Darin și pe mine – și pe tine?

— Nikla a făcut asta, zice Musa și ridică din umeri la protestele mele. Mă îndoiesc că i-a spus tatălui ei că v-a închis pe tine și pe Darin. El e bătrân. Suferind. Iar ea s-a folosit de slăbiciunea lui ca să-i scoată pe Cărturari din Adisa și să-i bage în tabere de refugiați. Ca să-i despoaie de pământ și de titluri pe Cărturarii adisani. Dar prințesa încă nu domnește. Cât timp trăiește regele, există speranța că el va asculta de rațiune. Mai ales când îi vorbește despre ea fiica Leoaicei, pe care a considerat-o prietenă.

Vede ce mutră fac și chicotește.

— Nu arăta atât de îngrijorată, zice el. Nu te vei duce acolo nepregătită. Vom avea o singură șansă să ne susținem cauza în fața regelui. Viitorul poporului nostru depinde de cum vom izbuti s-o facem. Dar înainte de asta avem nevoie de sprijinul refugiaților, *plus* al Cărturarilor din Adisa. De aceea te-am pus să te întâlnești cu atât de mulți dintre prietenii mei. Dacă avem în spate destui Cărturari, regele Irmand ne va asculta.

Numai că va dura să adunăm atâția, iar noi n-avem timp. Mă simt cuprinsă de vinovăție. Musa a petrecut săptămâni în șir să mă formeze, dar în clipa în care voi afla cum îl pot opri pe

Zburător, eu va trebui să plec din Adisa. Iar cu el ce se va întâmpla?

Va fi în viață și va putea să lupte, în loc să moară în apocalipsa stârnită de djinni, îmi spun cu hotărâre.

La scurtă vreme după ce ajungem la cai, dinspre ocean pornește o furtună de vară, care ne udă leoarcă în câteva minute. Dar sunt în continuare îngrijorată și insist să călărim pe întuneric.

Năluca lui Musa ne transmite unde se află tribul Sulud și ne oprim în cele din urmă lângă un sat de pe coastă, chiar când ies în larg bărcile de pescuit. Câmpurile îmbibate de apă din jurul satului sunt pline de țărani care culeg recolta. Furgoanele tribului Sulud au tras lângă docuri, la o aruncătură de băț de singurul han din sat, unde ia și Musa camere.

Sper să știe Kehanni ceva despre Zburător. Mai sunt șapte săptămâni până la Luna Grânelor, iar apropierea acestei date planează asupra mea ca toporul călăului. *Te rog*. Îmi îndrept dorința către stele, sperând că universul mă ascultă. *Te rog, fă să aflu ceva folositor.*

Musa insistă să ne primenim – *N-o să ne lase în furgonul ei dacă mirosim a cal și a sudoare.* Când ieșim din han, ne așteaptă un grup de Tribali. Îl salută pe Musa ca pe un prieten vechi, iar pe mine cu o politețe formală. Suntem conduși fără zarvă spre furgonul cel mai mare, pictat cu pești violet și flori galbene, bâtlani albi și râuri cristaline, în spatele furgonului atârnă zorzoane din argint coclit, care scot clinchete voioase când se deschide ușa.

Kehanni poartă o rochie simplă, nu găteala sofisticată de seara trecută, dar ținuta ei este la fel de nobilă. Brățările care îi zornăie la mâini ascund tatuajele mari și decolorate de pe brațe.

— Musa din Adisa, îl salută ea. Tot te mai amesteci unde nu-ți fierbe oala?

— Mereu, Kehanni.

— Aha. Și în sfârșit ți-ai dat seama cine-i ea cu adevărat, zice ea, privindu-l cu șiretenie.

În ochii lui Musa sclipește o durere veche, iar eu înțeleg că nu vorbesc despre mine.

— Încă mai trag speranțe în ce-o privește.

— Nu sta după ea, copile. Cei pe care îi iubim ne sunt uneori de neatins, de parcă i-ar fi înghițit Moartea însăși. Nu ne rămâne

decât să jelim calea pe care au apucat-o. Dacă încerci să mergi și tu pe același drum, te înghite întunericul.

Musa deschide gura ca și cum ar vrea să răspundă, dar Kehanni se întoarce spre mine.

— Vii cu întrebări, Laia din Serra. Vii și cu plată?

— Am arme din oțel de Serra, zic eu. Șase săbii proaspăt turnate.

Kehanni pufnește uimită și cheamă niște oameni. Musa se uită la mine și chiar dacă nu spune nimic, simt că n-am astâmpăr. Mă gândesc la cuvintele lui Darin. *Tu ai propria ta putere. Nu trebuie să fie aceeași ca a Leoaicei.*

— Stai puțin.

Pun mâna peste arme exact când Kehanni le întinde Tribalilor.

— Vă rog să le folosiți ca să vă apărați, zic eu. Ca să luptați cu soldații. Dar nu… nu și cu cei nevinovați. Vă rog.

Tribalii se uită întrebător la Kehanni Ea le murmură ceva în sadheză și ei pleacă.

— Laia din Serra, îi spui unei femei Tribale cum să se apere?

— Nu.

Îmi împreunez degetele.

— Vă rog ca aceste paloșe, care sunt un dar, să nu fie scăldate în sânge nevinovat.

— Hmm, zice Kehanni

Pe urmă se întinde spre partea din față a furgonului și îmi oferă un castronel din lemn cu sare. Răsuflu ușurată și-mi presar pe limbă un praf de sare, așa cum m-a învățat Afya. De-acum suntem sub protecția tribului lui Kehanni Nimeni din acest trib n-o să ne facă rău.

— Darul tău a fost primit, Laia din Serra. Cum pot să te ajut?

— Te-am auzit depănând povești vechi în Adisa. Ce-mi poți spune despre djinni? Au slăbiciuni de vreun fel? Există vreo modalitate prin care să…

Să-i omori, vreau să spun, dar cuvântul e mult prea rece.

— Să-i faci să sufere?

— În timpul Războiului dintre Lumea Supranaturală și Cărturari, strămoșii tăi îi omorau pe djinni cu oțel, sare și ploaie de vară proaspăt căzută din cer. Dar nu pui întrebarea potrivită, Laia din Serra. Te cunosc. Știu că nu pe djinni vrei să-i distrugi. Tu vrei pierzania Zburătorului. Iar el este cu totul altceva.

— Și se poate? Poate fi ucis?

Kehanni se reazemă cu spatele de grămada de perne moi și stă pe gânduri. Degetele ei alunecă pe lemnul lăcuit al furgonului cu un zgomot ca al nisipului care curge în clepsidră.

— El e cel dintâi din neamul lui, zice ea. Ploaia se transformă în abur, când îi atinge pielea, iar oțelul s-ar înmuia. Cât despre sare, ar izbucni în râs să vadă că o folosești împotriva lui, pentru că-i obișnuit cu efectele ei. Nu, Zburătorul nu poate fi ucis. Nu de un om, în orice caz. Dar poate fi oprit.

— Cum?

Ploaia răpăie pe acoperișul de lemn al furgonului și îmi amintește dintr-odată de tobele Imperiului, de felul cum mi s-a încrustat în oase sunetul lor, făcându-mă să tresar și acum.

— Întoarce-te la noapte, zice Kehanni. Când e luna sus pe cer. Și-atunci o să-ți spun.

Musa oftează.

— Kehanni, cu respect…

— La noapte.

Clatin din cap.

— Dar noi…

— Poveștile noastre nu sunt niște oase lăsate în drum pentru orice animal flămând care trece pe-acolo din întâmplare, ridică vocea Kehanni, iar eu bat în retragere. Poveștile noastre au un scop. Au suflet. Poveștile noastre respiră, Laia din Serra. Poveștile noastre au putere, fără îndoială. Dar poveștile rămase nepovestite au tot atâta putere, dacă nu mai multă. Îți voi spune o astfel de poveste – una multă vreme nespusă. O poveste despre un nume și înțelesul lui. Și despre cum acel nume contează mai mult decât orice alt cuvânt care există. Dar trebuie să mă pregătesc, pentru că astfel de povești sunt dragoni scoși din bezna unui puț adânc. Poate scoate cineva cu sila un astfel de dragon? Nu. Poate doar să-l roage să iasă și să spere că va apărea. Prin urmare, la noapte.

Pe urmă, Kehanni nu mai scoate o vorbă, iar Musa și cu mine ne întoarcem la han, storși de vlagă. Musa dispare în camera lui, făcându-mi cu mâna fără mare tragere de inimă.

Povestitoarea Tribală spune că Zburătorul poate fi oprit. Oare o să-mi destăinuie și cum? Simt că tremur de nerăbdare. Ce fel de poveste îmi va spune la noapte?

O poveste multă vreme nespusă. *O poveste despre un nume și înțelesul lui.* Deschid ușa camerei mele, încă mirată. Dar înlemnesc în prag.

Pentru că înăuntru este cineva.

24. Elias

Fără cabana care mă apăra, mintea mea e vulnerabilă în fața djinnilor. Cu toate că încerc să rămân treaz, până la urmă sunt doar un om și eu.

De când am devenit Păzitorul Sufletelor, n-am mai visat, îmi dau seama abia acum, când deschid ochii și descopăr că mă aflu pe o alee întunecată de lângă o stradă pustie. Un steag flutură în vânt – două ciocane încrucișate pe fond negru. Blazonul lui Marcus. Simt gust de sare în aerul văratic, acoperit de ceva mai amar. Sânge. Fum. Piatră arsă.

În aer plutesc șoapte și recunosc tonul șuierător al djinnilor. Asta o fi vreo iluzie de-a lor? Sau e real?

Se aude un vaiet. O siluetă cu glugă cade în fața mea. Sunt cu ochii în patru, înainte să pășesc spre ea. Mă uit prudent cum o mână palidă iese de sub mantie strângând mânerul unei săbii. Dar când văd chipul de sub glugă, prudența mea dispare.

E Sfrânciocul. Din corpul ei chircit curge sânge care pătează nemilos și de neînduplecat pietrele de pavaj.

— Îmi pare rău, șoptește Sfrânciocul la vederea mea. Pentru ce i-am făcut lui Mamie. Imperiul...

Tușește, iar eu mă las pe vine lângă ea și-i pun mâna pe spate. O simt caldă. Vie.

— Cine ți-a făcut asta?

O parte din mine știe că e un vis, dar partea aceea dispare și sunt pur și simplu acolo, trăiesc visul ca și cum ar fi real. Sfrânciocul e trasă la față și albă, îi clănțănesc dinții, cu toate că noaptea-i senină și caldă. Îi pipăi brațele cu palmele, încercând să găsesc rana, iar ea se înfioară, apoi ridică mantia și-mi arată o rană în burtă. Arată rău.

Rău de tot.

Nu-i decât un vis. Un vis. Mă simt, totuși, cuprins de frică. Am fost furios pe ea ultima oară când ne-am întâlnit, dar vederea ei

de-acum îmi îndreaptă furia spre cine-o fi rănit-o. Mă gândesc ce să fac. *Unde-i cea mai apropiată infirmerie? Du-o acolo. Nu – la cazarmă. Care cazarmă?*

Dar nu pot face nimic din toate astea, pentru că suntem în vis.

— Ai venit să mă întâmpini în… cum îi spune ea? Anticameră?

— N-ai murit, zic eu. Și n-o să mori. Mă auzi?

Îmi vine în minte, cu putere, o amintire – prima Încercare, Marcus atacând-o, corpul mult prea ușor al Sfrânciocului lipit de al meu, în timp ce o coboram de pe munte.

— Ai să trăiești. Îi vei găsi pe cei care te-au rănit. Îi vei face să plătească. Ridică-te. Adăpostește-te!

Știu că-i absolut necesar să rostesc aceste cuvinte. O simt până în măduva oaselor. I se dilată pupilele și i se încordează trupul.

— Ești Sfrâncioc al Imperiului, zic eu. Și ți-e scris să supraviețuiești. Ridică-te!

Când ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei, văd cât sunt de sticloși. Mi se taie răsuflarea, atât sunt de reali – forma, emoția din ei, culoarea lor, ca inima violetă a unei mări liniștite. Felul în care i se schimbă fața sub mască, înțepeneala maxilarelor când scrâșnește din dinți.

Dar pe urmă imaginea pălește. Se lasă liniștea, întunericul. Când deschid din nou ochii, mă aștept să fiu în Anticameră. Numai că de data asta sunt într-o cameră pe care n-am mai văzut-o niciodată. Podeaua netedă de lemn e curată și presărată cu perne cusute cu oglinzi. În aer se simte un parfum slab, cunoscut, iar inima îmi bate mai tare, căci corpul meu recunoaște parfumul înaintea minții.

Ușa se deschide și intră Laia. Părul negru i s-a desfăcut din coadă și își mușcă buza de jos, cum face de obicei când e adâncită în gânduri. De pe holul din spate pătrunde lumina slabă a unei torțe, aruncând pe chipul ei o lumină arămie. Are cearcăne vinete sub ochi.

Oceanul vuiește în depărtare, iar melodiei lui îi răspunde scârțâitul continuu al bărcilor de pescuit.

Pășesc spre Laia, dorind din adâncul sufletului să fie reală. Vreau s-o aud rostindu-mi numele. Vreau să-mi afund palmele în umbra răcoroasă a părului ei, să găsesc alinare în privirea ei.

Când mă vede, înlemnește și rămâne cu gura căscată.

— Tu… ești aici. Cum…

— E un vis, zic eu. Sunt în Anticameră. Am adormit.

— Un vis? clatină ea din cap. Nu, Elias. Ești cât se poate de real. Adineauri eram la parter și vorbeam cu Musa.

Cine naiba-i Musa?

— Ești gelos?

Râde, și imediat vreau s-o aud râzând iar.

— Acum știu că nu-i un vis, zice ea. Elias din vis ar ști că n-are de ce să fie gelos.

— Nu sunt…

Mă gândesc mai bine.

— Nu contează. Sunt gelos. Spune-mi că măcar e bătrân. Sau morocănos. Sau poate cam prost?

— E tânăr. Și chipeș. Și deștept.

Pufnesc.

— Înseamnă că nu face doi bani în pat…

Laia îmi trage una peste braț.

— În bătălie, zic eu repede. În bătălie am vrut să spun.

— Nu se compară cu tine, zice Laia clătinând din cap. Pesemne că sunt mai obosită decât credeam. Puteam să jur că sunt trează. Chiar mă simt trează. Ai venit încoace ca vântul? Dar cum ai fi putut, dacă dormeai?

— Aș vrea să nu fi fost un vis. Tare aș vrea. Dar vis trebuie să fie, altfel n-aș putea să…

Întind palma și o las o clipă să plutească peste a ei. Pe urmă o iau de mână și o strâng ușor, de data asta fără să mă tem că se vor amesteca spiritele. Palma ei se potrivește perfect cu a mea, o ridic și îi ating degetele cu buzele.

— N-aș putea să fac asta, zic eu încet. Nu m-ar lăsa Spiritele, Anticamera…

— Atunci, spune-mi, Elias din vis, murmură ea. Ce mi-ai șoptit la ureche, în noaptea când m-ai părăsit în Deșertul Tribal? În noaptea când mi-ai lăsat biletul. Ce mi-ai spus?

— Ți-am spus…

Scutur capul. Mamie Rila obișnuia să spună că visele sunt acele părți din noi cu care nu putem da piept ziua, de aceea vin să ne viziteze noaptea. Dacă n-aș fi părăsit-o pe Laia în noaptea aceea… dacă Keenan n-ar fi avut ocazia s-o trădeze… dacă nu m-ar fi prins Gardianul-șef… Dacă n-aș fi jurat să rămân în Anticameră…

N-aș mai fi blocat acolo. Pentru eternitate.

Versiunea din vis a Laiei îmi pune întrebări pentru că îmi pun eu însumi întrebări. O părticică din mine știe că ar trebui să acord atenție acestor întrebări. Că sunt o slăbiciune pe care ar trebui s-o distrug.

Dar cea mai mare parte din mine vrea să se desfete cu faptul că o văd pe Laia, deși nu eram sigur că o voi mai vedea vreodată.

— Mi-e dor de tine.

Își dă deoparte o buclă, iar eu nu-mi pot dezlipi privirea de pe pielea de la încheietura mâinii ei, acolo unde dispare sub mâneca în formă de clopot, sau de la scobitura de pe gât, sau de la forma picioarelor ei lungi și perfect arcuite în pantalonii de călărie. *E un vis, Elias!* îmi amintesc sever, încercând să nu bag în seamă cât de mult îmi doresc să simt acele picioare încolăcite în jurul meu. *Sigur că picioarele ei arată incredibil și perfect și aș vrea să fi putut*...

Când îmi pune mâna pe față, savurez spiralele din vârfurile degetelor ei și zgârietura blândă a unghiilor. O privesc în ochii aurii, nesfârșit de adânci și plini de toată dorința pe care o simt și eu. Nu vreau ca toate astea să dispară. Nu vreau să mă trezesc în urletele spiritelor și în comploturile djinnilor.

Îi despletesc coada. Îmi ia cealaltă mână și o pune pe șoldul ei, iar eu îi urmez conturul cu o atingere ușoară, care o face să închidă ochii.

— De ce se întâmplă așa? întreabă ea. De ce trebuie să fim despărțiți? Mi-e dor de ce-am fi putut avea, Elias. Se poate oare...

Îmi pune mâna pe piept și dă de zdrențele cămășii rupte în bătălia cu spiritele.

— Ce-ai pățit?

Se uită la mine cu îngrijorarea unui vraci.

— Și de ce miroși a fum?

Mă autoexaminez din nou. Întrebările ei sunt propriul subconștient care mă ia la rost pentru greșelile făcute.

— Efriții au ars casa Shaevei – casa mea. O parte dintre djinni m-au păcălit ca să mă chinuie.

— Nu se poate, zice ea și pălește. De ce? Zburătorul e de vină?

— Se poate. Poate că el i-a trimis pe efriți, iar djinnii din crâng le-au spus când să intre în Pădure fără să se afle în pericol. Nu mă compar cu Shaeva, Laia, clatin eu din cap. Nu reușesc să trec spiritele dincolo suficient de repede. Trei dintre ele au evadat și au făcut niște grozăvii. Nu-i pot stăpâni pe djinni. Și nu pot opri suferința spiritelor.

— Eu sunt de vină, se supără Laia. Dacă nu aveam încredere în el, dacă nu-i dădeam brățara, n-ar mai fi venit după Shaeva, iar ea n-ar fi murit niciodată.

Doar *Laia* ar fi spus un asemenea lucru, iar eu o privesc perplex. E vis ăsta, sau nu e? Iar Sfrânciocul… Sper că acela a fost vis.

Mă aștept ca Laia să spună ceva ce-aș gândi eu. Dar ea continuă să se învinuiască.

— Mă întreb *în fiecare zi* cum de nu mi-am dat seama cine era…

— Nu!

Șterg lacrimile din genele ei negre.

— Să nu te învinuiești…

Am vocea slabă și răgușită – oare de ce am uitat să vorbesc?

— Te rog, nu-i cazul să…

Ea ridică fața, iar pe mine mă copleșește brusc dorința. Nu mă pot stăpâni și îi trag trupul spre al meu. Ea icnește ușor și se înalță. Buzele ei le caută cu nerăbdare pe-ale mele. Nu știe când mă va săruta din nou. Aceeași nevoie disperată mă stăpânește și pe mine.

Mintea îmi strigă că asta-i prea real. Dar nu ne deranjează niciun spirit. O doresc. Ea mă dorește. Și ne dorim unul pe celălalt de foarte multă vreme.

Laia se desprinde din sărut, iar eu sunt sigur că mă voi trezi, că acest moment pe care mi-l îngăduie cerul cu ea – fără să năvălească spiritele peste noi și fără să mă tragă Mauth spre el – urmează să ia sfârșit. Dar ea doar dă deoparte resturile de cămașă ca să-mi poată zgâria ușor pielea cu unghiile, oftând de plăcere, de dorință, sau de amândouă.

Nu suport să-și țină buzele departe de ale mele, așa că mă aplec din nou, dar sunt apoi distras de umărul ei. Încep să-l sărut, apoi o mușc ușurel de gât și o parte importantă din mine se simte profund satisfăcută de geamătul pe care i-l smulg, de felul cum se relaxează corpul ei lipit de-al meu.

Respiră tot mai sacadat și tot mai greu cu fiecare sărut pe gâtul ei, îi simt piciorul împletindu-se cu al meu – *da!* – și o ridic în brațe. Patul e prea departe, dar avem un perete în preajmă și o lipesc de el, iar ea mă zgârie cu degetele pe spate și murmură „da, Elias, da” până când simt că tremur de dorință.

— Lucrurile pe care aș vrea să ți le fac… murmur eu.

— Spune-mi-le, zice ea, atingându-mi urechea cu buzele. Arată-mi-le.

Când mă cuprinde cu picioarele pe după mijloc, când îi simt căldura corpului, mă năucește, o răstorn pe spate în pat și mă las peste ea. Îmi desenează cu mâna cercuri pe piept, apoi coboară mai jos, mai jos… înjur în sadheză și o apuc de încheietură.

— Eu primul, zic.

Apoi îi mângâi conturul buricului și, îndemnat de oftaturile ei, las mâna mai jos, urmându-i mișcările corpului până când se arcuiește pe spate și simt cum îi tremură brațele încolăcite în jurul gâtului meu. Începem să ne dezbrăcăm febril și ni se întâlnesc privirile.

Îmi zâmbește dulce, nesigur, plină de speranță și amețită. Știu zâmbetul acela. Mă gândesc tot timpul la el.

Dar nu-i un zâmbet pe care l-ar putea reproduce vreodată un vis. Iar senzațiile mele – sau ale ei – nu le-ar putea imita niciun vis vreodată.

O fi realitate? Poate am ajuns cumva aici zburând ca vântul?

Cui îi pasă? În clipa asta ești aici.

Dar aud ceva – șoapte – aceleași șoapte pe care le-am auzit când eram cu Sfrânciocul. Djinnii.

Simt pe spinare un fior de avertisment. Asta nu-i vis. Laia e aici, în acest han. Și eu sunt aici. Iar dacă mă aflu aici, e lucrătura djinnilor. Cum au făcut să mă deplaseze? De unde știau unde-i Laia? Și *de ce* m-au adus aici?

Îmi desprind mâinile și mă ridic, iar ea mormăie nemulțumită.

— Ai dreptate, zic. Sunt… sunt aici. Totul e real, deși n-ar trebui să fie.

— Elias, râde ea din nou. Trebuia să fii aici, altfel nu puteam face asta. Dar e visul perfect, zice ea și se întinde să mă tragă la loc. Ești exact *tu.* Iar acum urma să…

Se oprește, de parcă lumea ar fi înghețat. Nu se mișcă nimic, nici măcar umbrele. Peste o clipă, lumea se dezgheață din nou, iar Laia se înfioară, de parcă un fior rece i-ar fi intrat în sânge.

Sau în minte. Pentru că atunci când se uită la mine, nu mai e Laia. Are ochii albi de tot, iar eu tresar și mă îndepărtez, căci mă împinge cu o forță neobișnuită. *Un spirit?* îmi strigă un gând în minte. *Cerule, e posedată?*

— Întoarce-te!

Glasul i s-a schimbat complet și recunosc în ea vocea cu care mi-a vorbit Shaeva când am jurat să devin Păzitorul Sufletelor. Vocea care mi-a vorbit în locul acela dintre lumi, atunci când m-a răpit Shaeva în timpul atacului. Vocea lui Mauth.

Laiei i se schimbă întregul corp, se transformă în umbră, trăsăturile i se șterg și îmi devine necunoscut.

— Unde e Laia? întreb eu. Ce i-ai făcut?

— Întoarce-te. Djinnii te-au păcălit. Se folosesc de slăbiciunea ta*. Întoarce-te!*

Mauth – sub forma unei umbre care seamănă cu Laia – se năpustește spre mine ca și cum ar încerca să mă expedieze în Anticameră cu forța. Lovitura lui mă aruncă în spate.

— Stai așa, ridic eu mâinile. Cine m-a adus aici? Tu? Djinnii?

— Djinnii te-au adus, prostule, zice Mauth, căci nu-mi mai permit să-l consider Laia, indiferent ce formă ar lua. Te storc de puterea pe care n-o folosești. Se întăresc cu ea. Îți iau mințile ademenindu-te cu lumea oamenilor. Cu cât simți mai mult, cu atât dai greș mai tare. Cu cât dai greș, cu atât devin ei mai puternici.

— Cum... Cum reușești să vorbești cu mine? O posezi pe Laia? Îi faci rău?

— Nu te privește soarta ei, zice Mauth și mă împinge mai tare, dar mă țin bine pe picioare. Nu te privește viața ei.

— Dacă i-ai făcut vreun rău...

— Nu-și va aminti nimic din tot ce s-a întâmplat, zice Mauth. Pleacă. Supune-mi-te! Uită-ți trecutul. Uită-ți umanitatea. Nu vezi că de asta e nevoie? Nu înțelegi?

— Nu pot! zic eu. Face parte din mine. Dar am nevoie de magie...

— Magia îți va îngădui să treci spiritele dincolo fără să clipești. Îți voi permite să-i ții în frâu pe djinni. Dar trebuie să te descotorosești de tine însuți. Nu mai ești Elias Veturius. Ai

devenit Păzitorul Sufletelor. Ești al meu. Știu după ce-ți tânjește inima, dar e cu neputință.

Încerc cu disperare să-mi alung dorințele. Ce prostești sunt! Ce mărunte! O casă, un pat, o grădină, râsete și un viitor.

— Uită-ți dorințele, mă amenință Mauth tot mai furios. Uită-ți inima. Nu mai există pentru tine decât jurământul de a mă sluji. Dragostea nu-și are locul aici. Iscodește-i pe djinni. Află-le secretele. Atunci vei înțelege.

— Nu voi înțelege niciodată, zic eu. Nu voi renunța niciodată la lucrurile pe care m-am luptat atât de mult să le păstrez.

— Trebuie, Elias. Altminteri, totul e pierdut.

Mauth iese din Laia ca un vârtej de umbre cenușii, iar ea cade la pământ. Mai fac un pas spre ea, înainte să mă tragă Mauth înapoi în beznă. Peste câteva clipe, minute sau ore, mă prăbușesc pe pământul pârjolit de lângă cabana Shaevei. Șuvoaie de ploaie caldă mă udă imediat până la piele.

Pe toate iadurile, a fost ceva real! Am fost cu Laia în Marinn, iar ea nici măcar n-o să-și amintească. Am fost în Navium, alături de Sfrâncioc. Oare a supraviețuit rănilor? Trebuia s-o fi ajutat. S-o fi dus până la cazarmă.

Simplul fapt că mă gândesc la ele stârnește furia lui Mauth. Mă îndoi de mijloc, șuierând din cauza arsurii care mă străbate.

Iscodește-i pe djinni. Află-le secretele. Ordinul lui Mauth îmi răsună în minte. Dar am mai cerut odată sfatul djinnilor. Iar ei s-au folosit de asta ca să-mi ia mințile și să ajute spiritele să evadeze.

Îmi vin în minte cuvintele Comandantului. *Există succes. Și există eșec. Locul dintre ele este pentru cei prea slabi ca să trăiască.*

Trebuie să găsesc magia. Iar pentru asta, Mauth, cel puțin, crede că am nevoie de djinni. Numai că de data asta nu mă voi duce la creaturile acelea ca Elias Veturius. Și nici ca Păzitor al Sufletelor.

Mă voi duce la ele ca Masca Veturius, Războinicul de temut, soldat al Imperiului. Mă voi duce ca fiul înstrăinat și ucigaș al Scorpiei de la Blackcliff, ca monstrul care și-a ucis prietenii, care a asasinat dușmanii Imperiului încă de când era copil, care s-a uitat fără să clipească cum erau biciuiți Cârlanii până mureau sub ochii lui.

De data asta nu-i voi ruga pe djinni să mă ajute. Îi voi obliga.

25. Sfrânciocul

Ești Sfrâncioc al Imperiului. Și ți-e scris să supraviețuiești.

Cine a rostit aceste cuvinte? Încerc să-mi amintesc. A fost cineva aici, cu mine, pe strada asta întunecoasă. Un prieten.

Dar când deschid ochii și mă ridic în genunchi, sunt singură, n-a mai rămas decât ecoul acelor vorbe.

Încerc să mă ridic în picioare, însă îmi tremură genunchii. Oricât de adânc aș respira, tot n-am destul aer. *Pentru că-ți pierzi tot sângele, Sfrâncioc.*

Îmi smulg mantia și o leg în jurul abdomenului, gemând de durere. *Acum* aș avea nevoie să treacă o blestemată de patrulă, dar Comandantul, care fără îndoială a pus la cale totul, a avut grijă să nu fie niciuna prin preajmă.

Ar putea fi însă și alți asasini. Trebuie să mă ridic neapărat. Să ajung la cazarma Gărzilor Negre.

De ce? șoptește o voce*. Întunericul te așteaptă cu brațele deschise. Familia te așteaptă.*

Mama. Tata. Trebuie să-mi amintesc ceva în legătură cu ei. Strâng pumnii și simt ceva rece, rotund. Mă uit – e un inel. Cu o pasăre în zbor.

Doar tu ții piept întunericului. Mi-a spus cineva asta. Dar nu, aceste cuvinte nu contează. Nu alină valurile de durere care mă lovesc unul după altul.

Doar tu ții piept întunericului. Amintirea arde vie în mintea mea. Duc mâna la ochi și simt cum mi se vălurește masca. Metalul rece îmi dă o putere pe care nimic altceva nu mi-o poate da și mă smulge din toropeală.

Tata mi-a spus cuvintele acelea. *Livia! Copilul! Regența!* Familia mea trăiește. Imperiul trăiește. Iar eu trebuie să le apăr pe amândouă.

Mă târăsc scrâșnind din dinți, furioasă pe lacrimile care îmi curg nestăvilite pe obraji din cauza durerii insuportabile. *Ia-o ușor.* Câți pași sunt până la cazarmă? De aici sunt vreo cinci sute de metri până acolo. Deci cel mult cinci sute de pași mari. Cinci sute de pași înseamnă o nimica toată.

Și ce faci când ajungi acolo? Dacă te vede cineva? Le îngădui oamenilor tăi să te vadă slabă? Și dacă te surprinde cineva pe drum? Asasinul nu poate fi singur.

Atunci, o să lupt și cu complicii lui. Și voi trăi. Pentru că altfel, totul e pierdut.

Mă uit la inelul tatei și mă silesc să înaintez, căpătând putere de la el. Sunt o Mască. Sunt o Aquilla. Sunt Sfrânciocul. Durerea nu contează.

Ajung la peretele unei case din apropiere și mă ridic în picioare sprijinindu-mă de el. La ora asta, în case-i întuneric, și chiar dacă aș putea găsi ajutor înăuntru, aș putea la fel de bine să dau și de dușmani. Comandantul are grijă de tot. Dacă a trimis un asasin, e în stare să cumpere și toată strada unde urma să mă omoare, ca să fie sigură că nu mă ajută nimeni.

Mișcă-te, Sfrâncioc! Înaintez pe stradă până când încep să-mi simt picioarele ciudat. Reci. Încetinesc, sperând să-mi recapăt suflul. Pe urmă, dintr-odată, nu mă mai mișc deloc. Sunt în genunchi. La naiba! Cunosc senzația asta. E slăbiciune. Inutilitate. Neajutorare. Am simțit același lucru și după ce m-a înjunghiat Marcus în timpul Primei încercări.

Atunci m-a salvat Elias. Pentru că era – este – prietenul meu. Cum l-aș putea considera altfel, după toate lucrurile prin care am trecut împreună? Dacă regret ceva acum, înainte de sfârșit, este că l-am vânat. Că i-am hăituit familia. Că i-am făcut rău.

Oare o să-l văd? În Anticameră? Mă va aștepta acolo? Ce nebunie să fie țintuit în locul acela – ce nebunie, când lumea are nevoie de lumina lui.

— Meritai mai mult, șoptesc.

— Sfrâncioc!

Scrâșnitul de cizme mă face să-mi arăt colții și să flutur pumnalul. Dar recunosc părul negru și pielea aurie. Cu toate că sunt nedumerită, nu sunt cu adevărat surprinsă, e prietenul meu cel mai bun, la urma urmei, și nu m-ar lăsa niciodată să mor.

— Ai venit…

— Sfrâncioc, ascultă-mă, rămâi trează. Rămâi cu mine.

Dar nu – nu-i Elias. Vocea n-are căldura blândă și profundă a verii. E rece și aspră – ceva e în neregulă. E ca iarna. Ca mine. Pe urmă aud altă voce, tot cunoscută. Dex.

— În conacul Aquilla e un doctor…

— Adu-l încoace, spune vocea rece. Ajută-mă mai întâi să-i scot armura, ca să fie mai ușor de cărat. Ai grijă la abdomen.

Acum îmi dau seama a cui e prima voce. A lui Avitas Harper. Ciudatul și tăcutul Harper. Grijuliu, atent și cu un gol în suflet care mă atrage.

Desface repede armura și când o trage de pe mine, îmi înăbuș un geamăt. Din penumbră iese la iveală fața frumoasă și mohorâtă a lui Dex. E un soldat bun. Un prieten de nădejde. Dar mereu suferă. E mereu singur. Se ascunde.

— Nu-i drept așa, îi șoptesc eu. Ar trebui să iubești pe cine vrei tu. Nu contează cum te-ar trata Imperiul, dacă ar ști…

Dex pălește și se uită repede la Avitas.

— Păstrează-ți puterile, Sfrâncioc, zice el.

Pe urmă pleacă, iar eu simt un braț musculos în jurul mijlocului. Harper îmi trece un braț pe după gâtul lui și facem un pas – apoi încă unul – dar eu mă clatin puternic pe picioare. Am pierdut prea mult sânge.

— Ia-mă în brațe, prostule, îi spun, iar peste o clipă mă simt fără greutate și oftez.

— Ai să te faci bine, Hel – Sfrâncioc.

Lui Harper parcă i se frânge glasul. O fi de emoție? De frică?

— Ai grijă să nu mă vadă nimeni, îi șoptesc. Este… e… nedemn.

Izbucnește în râs.

— Numai tu te poți gândi la asta când îți atârnă măruntaiele pe jos. Ține bine, Sfrâncioc. Cazarma nu-i departe.

Se îndreaptă spre intrarea principală, iar eu clatin tare din cap.

— Du-mă prin spate. Nu se poate să mă vadă așa Plebeii pe care îi adăpostim…

— N-avem de-ales. La infirmerie se ajunge cel mai repede prin față…

— Nu!

Mă zbat și îl lovesc pe Harper în piept. El nici nu tresare.

— Nu se poate să mă vadă așa! Știi bine ce va face Comandantul. Va folosi totul împotriva mea. Și-așa Paterii mă consideră slabă.

— Căpitane Avitas Harper.

La auzul vocii grave, străvechi și care nu îngăduie să fie contrazisă, Avitas înlemnește.

— Adu-o pe aici.

— Dispari naibii de lângă noi! zice Harper și se dă doi pași înapoi, dar Zburătorul întinde mâinile.

— V-aș putea omorî pe amândoi cu un simplu gând, copile, zice el blând. Dacă vrei să trăiască, adu-o încoace.

Harper șovăie o clipă, apoi îi dă ascultare. Vreau să protestez, dar gura mea nu-i în stare să articuleze cuvinte. Corpul lui Avitas e încordat ca un arc, iar inima îi bubuie ca un râu vijelios. Dar fața acoperită de mască e senină. O parte din mine se destinde. Mi se întunecă vederea. *Ah, somnul…*

— Nu adormi, Sfrâncioc, rămâi cu mine, zice tăios Harper, iar eu protestez cu un geamăt. Ține ochii deschiși. Nu-i nevoie să vorbești. Nu trebui decât să rămâi trează.

Mă silesc să mă concentrez asupra robei învolburate a Zburătorului. Șoptește ceva, dar nu reușesc să disting cuvintele. Un zid de cărămidă dispare dinaintea noastră. *Magie!* Peste câteva clipe se zărește cazarma. Străjerii de pază ridică privirea, cu mâinile pe paloșe. Dar Zburătorul spune din nou ceva, iar ei se întorc ca și cum nu ne-ar fi văzut.

Intrăm în camera mea, iar Zburătorul face semn spre pat.

— Las-o jos, căpitane, și pe urmă pleacă.

Harper mă așază încet pe pat. Mă strâmb din nou copleșită de alt val de durere. După ce Avitas se retrage de lângă mine, mi se face frig.

— N-o las singură, zice el îndreptându-se și privindu-l pe Zburător în față fără să clipească.

Zburătorul stă pe gânduri.

— Foarte bine. Dar dă-te din drum.

Djinnul se așază lângă mine pe pat. Îmi dă cămașa deoparte, iar eu îi zăresc mâna sub mâneca robei. E plină de umbre și contorsionată, cu o strălucire stranie care mă face să mă gândesc la un morman de tăciuni. Mă gândesc la ziua de demult, din Serra, când l-am întâlnit prima oară. Țin minte cum a cântat – doar o singură notă – și rănile de pe fața mea s-au vindecat.

— De ce mă ajuți?

— Eu nu te pot ajuta, zice Zburătorul. Dar poți să te ajuți singură.

— Nu pot… Nu pot să mă vindec singură.

— Puterea ta vindecătoare îți permite să te refaci mult mai repede decât un om normal, zice el.

Îmi dau seama că Avitas ne ascultă de la distanță. Poate că trebuia să-i fi cerut să iasă din cameră. Dar sunt prea slăbită ca să-mi pese.

— Altfel cum crezi că mai trăiai, copilă, după ce ai pierdut atâta sânge? Gândește-te la rană și pe urmă află cântecul potrivit pentru tine. Haide. Acum.

Nu-mi cere, îmi ordonă.

Fredonez ceva fără o melodie clară, luptându-mă cu durerea și căutându-mi cântecul. Închid ochii și sunt din nou fetiță, liniștind-o pe Hannah când vine noaptea la mine în pat, îngrozită de monștri. Mama ne găsea cuibărite una în alta și ne cânta să adormim. Uneori, în nopțile adânci de la Blackcliff, mă gândeam la cântecul ei și-mi găseam alinarea. Dar acum nu se întâmplă nimic când cânt.

De ce s-ar întâmpla? Cântecul meu nu-i unul de pace. Este un cântec despre durere și eșec. E un cântec de bătălie și de sânge, de moarte și putere. Nu-i cântecul lui Helene Aquilla. Este cântecul Sfrânciocului. Și nu-l pot găsi pe cel potrivit. Nu-l pot dibui cu mintea.

Asta e, atunci. Înjunghiată pe stradă ca un civil beat care nu deosebește sabia de sticlă.

Zburătorul cântă două note. *Furie,* mă gândesc eu. *Dragoste.* O lume brutală și rece trăiește în cântecul acela scurt – lumea mea. Eu.

Îi răspund cântând și eu aceleași două note. Două note devin patru, patru devin paisprezece. *Furie față de dușmani,* mă gândesc. *Dragoste pentru poporul meu. Acesta* este cântecul meu.

Dar doare, pe tot iadul, doare rău. Zburătorul mă ia de mână.

— Varsă-ți durerea în mine, copilă, zice el. Îndepărteaz-o de tine.

Cuvintele lui dezlănțuie un șuvoi. Chiar dacă preia el povara rănii mele, nici nu tresare. Nu se mișcă deloc, o primește neclintit ca o statuie. Pielea mea se încheagă la loc, cu o durere arzătoare care mă face să țip.

Se aude șuieratul unei săbii trase din teacă.

— Ce naiba-i faci acolo?

Zburătorul se întoarce spre Avitas și face un gest cu mâna. Harper aruncă imediat paloșul, de parcă l-ar fi ars.

— Uite.

Djinnul se mișcă și face semn din cap spre rana mea, din care a mai rămas doar o cicatrice în formă de stea. Sângerează, dar nu cât să mă omoare.

Înjurăturile înăbușite ale lui Harper îmi dau de știre că în curând voi avea multe de explicat. Dar pentru asta pot să-mi fac griji mai târziu. Îmi simt corpul epuizat, însă când Zburătorul îmi dă drumul, reușesc să mă ridic în fund.

— Stai puțin, șoptesc. Îi vei spune și ei despre asta?

Știe despre cine vorbesc.

— De ce i-aș spune? Ca să poată încerca să te omoare din nou? Nu-i sunt servitor, Sfrâncioc. Ea mă slujește pe mine. Și te-a atacat împotriva ordinelor mele. N-am răbdare cu cei ce mă sfidează; prin urmare, i-am zădărnicit planurile.

— Nu înțeleg. De ce mă ajuți? Ce vrei de la mine?

— Nu te ajut pe tine, Sfrânciocule, zice el, ridicându-se și adunându-și roba. Mă ajut pe mine.

*

Când mă trezesc, e noapte și grinzile tremură, vibrând la fiecare proiectil catapultat. Probabil că Barbarii au reînceput să bombardeze Navium.

Sunt singură în cameră, dar armura îmi e aranjată pe perete. Mă ridic și scap o înjurătură. Rana nu mai e mortală, dar mă doare enervant de tare. *Nu te mai văicări. Pune-ți armura.* Șchiopătez până la perete, cu încheieturile înțepenite, ca ale unei bătrâne în mijlocul iernii. Dacă stau în picioare câteva minute, sper să mi se încălzească corpul destul cât să pot călări, măcar.

— Te întorci așa de repede la propria ta moarte, din nou?

Mă așteptam atât de puțin la bine cunoscuta voce hârâită, încât la început nici nu mi-a venit să cred că o aud.

— Mama ta s-ar îngrozi.

Bucătăreasa stă ca de obicei pe pervazul ferestrei și, chiar cu gluga trasă pe ochi, chiar dacă i-am mai văzut cicatricele și altă dată, sălbăticia cu care i-a fost ciopârțită fața mă face să mă uit în altă parte. Are pelerina ruptă, iar claia de păr alb e încâlcită ca un cuib de păsări. Petele galbene de pe degetele ei îmi dezvăluie imediat cine a lăsat statuetele de lut în camera Comandantului.

— Am auzit că te-au înjunghiat, zice Bucătăreasa și sare în cameră. M-am gândit să vin și să mă răstesc la tine că ai

îngăduit una ca asta, clatină ea din cap. Ești o proastă. Ar trebui să ai atâta minte și să nu umbli singură noaptea, când Scorpia de la Blackcliff e la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Adică să te las pe tine s-o omori? pufnesc eu. Nu ți-a mers prea grozav, așa-i? N-ai făcut decât să-i pui câteva statui incomode în cameră.

Bucătăreasa rânjește, lucru tare straniu.

— Nu încerc s-o omor.

Nu-mi dă amănunte. Privirea i se oprește pe abdomenul meu.

— Nu mi-ai mulțumit că i-am ucis pe ceilalți asasini care te căutau. Sau că i-am spus lui Harper să lase baltă rapoartele și să aibă grijă să-ți pună pielea la adăpost.

— Mulțumesc.

— Știi, cred, că ticălosul cu ochi ca soarele vrea ceva de la tine.

Nu pierd vremea s-o întreb de unde a aflat că Zburătorul e cel care m-a vindecat.

— N-am încredere în el, îi spun. Nu-s chiar așa de proastă.

— Atunci, de ce l-ai lăsat să te ajute? Pune la cale un război, știai? Și pare să aibă un rol și pentru tine. Doar că încă nu știi care e.

— Un război, zic eu și mă ridic. Războiul cu Karkaunii?

Bucătăreasa șuieră, înșfacă o lumânare de pe masa de lângă ușă și mi-o aruncă în cap.

— Nu războiul ăla, proasto! Marele război! Cel care se pregătește din ziua când poporul meu cel idiot a hotărât că-i înțelept să-i atace și să-i distrugă pe djinni. Despre asta-i vorba, fetițo? Asta urmărește Comandantul. Nu doar pe Karkauni vrea să-i învingă.

— Explică-mi, zic eu. Ce vrei să…

— Pleacă de-aici, zice ea. Du-te cât mai departe de Comandant. Plănuiește să te distrugă și va găsi o cale. Du-te la sora ta. Ai grijă de ea. Stai cu ochii în patru pe Împăratul ăla al vostru. Iar când începe războiul, fii pregătită.

— Mai întâi *trebuie* s-o distrug pe Keris. Războiul despre care vorbești…

Dincolo de ușă se aud pași pe hol. Bucătăreasa sare în cadrul ferestrei, cu o mână agățată de toc. Remarc ceva ciudat la

mâna aceea. Are pielea netedă – nu-i tânără ca a mea, dar nu-i nici pielea unei bunicuțe cu păr alb.

Mă țintuiește cu ochii ei albaștri.

— Vrei s-o învingi pe Scorpia din Blackcliff? Vrei s-o distrugi? Mai întâi trebuie să devii ea. Și n-ai ce trebuie în tine, fetițo.

26. Laia

Îmi trag cizmele, amețită și confuză. Am dormit toată ziua – și ce vise ciudate am avut! Minunate, dar…

— Laia! mă strigă Musa în șoaptă de la ușă. Ești gata? Laia?

Ușa se deschide înainte să pot scoate eu vreun cuvânt, iar Musa face doi pași și mă apucă de umăr, ca și cum ar vrea să se asigure că sunt reală.

— Ia-ți lucrurile, zice el, cercetând geamurile și căutând sub pat. Trebuie să plecăm imediat de-aici.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, și gândul îmi fuge imediat la Zburător și la slugile lui. Este… el e…

— Spectre.

Musa e palid la față ca un paloș neșlefuit.

— Au atacat tribul Sulud și s-ar putea să vină după noi.

— O, nu. Nu! Kehanni…

— Nu știu dacă mai trăiește, zice el. Și nu putem risca să aflăm. Haide.

Coborâm alergând scările din spate ale hanului și intrăm în grajd cât mai tăcuți. E destul de târziu, mai tot satul doarme, iar dacă trezim pe cineva, atragem întrebări – și întârziem.

— Spectrele i-au ucis pe toți fără zgomot, zice Musa. N-aș fi știut nimic, dacă nu mă trezeau nălucile.

Arunc o șa pe calul meu și apoi mă opresc.

— Ar trebui să aflăm dacă există supraviețuitori.

Musa încalecă.

— Dacă mergem în tabără, doar cerul știe peste ce dăm.

— Eu am mai avut de-a face cu un spectru, zic, și termin de înșeuat. Erau vreo cincizeci de Tribali în tabără, Musa. Și numai unul dacă a rămas în viață…

Musa clatină din cap.

— Majoritatea au plecat devreme. Au mai rămas doar câteva furgoane să aibă grijă de Kehanni până când era și ea gata de plecare. Iar ea a rămas pentru…

— Pentru noi, zic eu. De aceea suntem datori să ne asigurăm că ea și oamenii ei nu au nevoie de ajutor.

El protestează bombănind, dar mă urmează, când ies din grajd și mă îndrept spre tabăra de căruțe. Mă așteptam să fie liniște, dar ploaia răpăie necontenit pe acoperișurile furgoanelor, făcând să ne auzim mai greu chiar propriii pași.

Primul cadavru zace la intrarea în tabără. E teribil, rupt în zece feluri diferite. Mi se pune un nod în gât. Îl recunosc – e unul dintre Tribalii care ne-au ieșit în întâmpinare. Alți trei membri ai familiei lui zac la câțiva metri distanță. Îmi dau seama imediat că și ei sunt morți.

Dar n-o vedem pe Kehanni. Un ciripit discret la urechea lui Musa îmi dă de știre că și nălucile i-au remarcat lipsa. Musa face semn din cap spre furgonul lui Kehanni. Când ajung acolo, Musa mă oprește întinzând un braț în fața mea.

— *Aapan.*

Încordarea de pe fața lui se potrivește cu presimțirea din inima mea.

— Poate ar trebui să intru eu primul. Pentru orice eventualitate.

— Am văzut pe dinăuntru închisoarea Kauf, Musa, zic eu și mă strecor pe lângă el. Nu poate fi mai rău.

Ușa din spatele furgonului se deschide fără zgomot și o văd pe Kehanni prăbușită lângă peretele îndepărtat. Pare cu mult mai mică decât în urmă cu câteva ore, o femeie bătrână căreia i s-a furat ultima poveste. Spectrele n-au înjunghiat-o – de fapt, nu văd nicio rană deschisă. Dar unghiurile ciudate ale membrelor îmi spun exact cum a murit. Duc mâna la gură ca să-mi opresc greața. Cerule, cred că a suferit enorm.

Scoate un geamăt, iar Musa și cu mine tresărim.

— Pe toate iadurile!

Ajung la ea din doi pași.

— Musa, du-te la cai. Uită-te în coburul drept al șeii.

— Nu.

Ochii înfundați în orbite ai lui Kehanni lucesc slab, gata să se stingă.

— Ascultați-mă.

Musa și cu mine tăcem amândoi. Abia reușim s-o auzim peste ropotul ploii.

— Căutați cuvintele Profeților, șoptește ea. Profeția. Marea Bibliotecă…

— Profeți? Nu înțeleg. Ce legătură au Profeții cu Zburătorul? Sunt aliați?

— Într-un fel, șoptește Kehanni. Într-un fel.

Îi cad pleoapele. S-a dus. Din ușa furgonului se aude un ciripit sonor și speriat.

— Hai să mergem, zice Musa. Spectrele înconjoară iarăși locul. Știu că suntem aici.

Îmboldiți de spaima nălucilor, galopăm prin ploaie atât de repede că armăsarii se acoperă de spumă*. Îmi pare rău, îmi pare rău.* Repet cuvintele astea în minte iar și iar, dar nu știu cu cine vorbesc. Cu calul meu, pentru că îl fac să sufere? Cu Kehanni, pentru că i-am pus o întrebare care a omorât-o? Cu Tribalii, care au murit încercând s-o apere?

— Prevestirile Profeților, zice Musa, când în sfârșit lăsăm caii la pas ca să se odihnească. Nu le găsim decât în Marea Bibliotecă. Asta încerca să ne spună. Dar e imposibil să pătrundem acolo.

— Nimic nu-i imposibil, repet eu cuvintele lui Elias. Vom pătrunde. Dar mai întâi trebuie să reușim să ne întoarcem.

Călărim din nou toată noaptea, iar de data asta nu-i nevoie să mă îndemne Musa. Jumătate din timp mă uit peste umăr și cealaltă jumătate fac planuri cum să intru în Marea Bibliotecă. Cerul e senin, dar drumurile pline de noroi sunt încă înșelătoare. Nălucile rămân lângă noi. Uneori le sclipesc aripile în întuneric, iar prezența lor ne oferă un soi de alinare.

Când, în ora cea mai întunecată a nopții, zărim zidurile Adisei, îmi vine să oftez ușurată. Numai că se văd și flăcări lucind încețoșat.

— Tabăra de refugiați, zice Musa și își îndeamnă calul într-acolo. Ard corturile.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Dar Musa nu răspunde. În tabără e așa un haos, încât Marinarii, ocupați până peste cap să-i evacueze pe Cărturari, nu bagă de seamă două fețe noi printre sutele de oameni care aleargă pe aleile înguste, pline de cenușă. Musa dispare să stea de vorbă cu unul dintre Marinari, apoi se întoarce la mine.

— Nu cred că Marinarii au pus focul, îmi strigă el peste vuietul flăcărilor. Altfel, de ce i-ar mai ajuta? Și cum de s-a împrăștiat focul atât de rapid? Unul dintre soldații cu care am vorbit a zis că și-au dat seama de incendiu abia acum un ceas.

Ne năpustim pe străzile sufocate de fum, desfacem corturi, îi scoatem afară pe cei care dorm, care încă n-au aflat, îi gonim pe copii spre marginea taberei. Facem tot ce putem și cum putem, cu disperarea celor care știu că nimic nu va fi de-ajuns. În jurul nostru se ridică țipetele celor prinși în capcana focului. Ale celor care nu-și găsesc membrii familiei. Ale celor care și-au găsit membrii familiei răniți sau morți.

Mereu noi. Mă usturǎ ochii de fum; am fața udă. *Mereu poporul meu.*

Musa și cu mine ne întoarcem mereu în tabără, îi cărăm le cei care nu pot merge singuri, încercăm să ducem la adăpost cât de mulți Cărturari putem. Un soldat din Marinn ne dă să bem apă, să ducem și celor care au supraviețuit. Ridică privirea și înlemnesc. E căpitanul Eleiba, cu ochii roșii și mâinile tremurând. Se uită în ochii mei, clătinând doar din cap și întorcându-se la ce are de făcut.

Vei fi în siguranță. Totul e bine. Ai să scapi cu bine. Le spun tot felul de prostii celor arși, celor care tușesc și scuipă sânge de la atâta fum. *Îți găsim sigur mama. Fiica. Nepotul. Sora.* Minciuni. Câte minciuni! Mă urăsc pentru că le spun. Însă adevărul e și mai crud.

Sute de oameni sunt încă prizonieri în tabără, dar prin fum și funingine observ ceva ciudat. Din orașul Adisa crește o lumină roșie. Am gâtul pârjolit, ars de la înghițit atâta fum, dar îl simt dintr-odată încă și mai uscat. S-a întins focul dinspre tabără? Nu, n-are cum. Nu poate trece peste zidul masiv al cetății.

Mă retrag din tabăra de refugiați, sperând să văd mai bine din afara ei. Simt cum mă cuprinde încet frica. Același sentiment pe care îl aveam când se întâmpla ceva îngrozitor, dar mă trezeam a doua zi uitând. Iar pe urmă îmi aminteam din nou.

Peste tot în jurul meu se țipă tot mai tare, de parcă spirite rele ar fi scăpat de sub control. Nu sunt singura care a observat lumina din Adisa.

— Musa.

Cărturarul se întoarce împleticindu-se spre tabără, disperat să mai salveze încă un om.

— Uite…

Îl întorc și îi arăt orașul. Un vânt cald dinspre ocean împrăștie o clipă fumul de deasupra taberei. Și atunci vedem.

Să spun că incendiul e enorm e ca și cum aș spune despre Comandant că e rău la suflet. Incendiul e imens, un infern care transformă cerul într-un coșmar lugubru. Norul gros de fum e luminat de flăcări imposibil de înalte, parcă aruncate din adâncurile pământului până în mijlocul cerului.

— Laia, zice Musa cu glas slab. Este… Este…

Nu trebuie s-o spună. Mi-am dat seama imediat ce am văzut înălțimea flăcărilor. Nicio altă clădire din Adisa nu-i atât de înaltă.

Marea Bibliotecă. Arde Marea Bibliotecă.

27. Elias

Vreme de două săptămâni pun la cale cum să smulg adevărul de la djinni. Prăvălia dintr-un sat vecin îmi oferă aproape tot ce-mi trebuie. Restul depinde de vreme, iar aceasta colaborează în sfârșit atunci când, dinspre răsărit, pornește o furtună de vară care inundă toată Anticamera.

Nu-mi pasă de ploaie. Adun o duzină de găleți cu apă. Când le car în crângul djinnilor, potopul a estompat strălucirea diabolică a copacilor până la un roșu aproape ocru.

Ajuns în crâng, zâmbesc și aștept să înceapă djinnii să mă chinuiască. *Haideți, diavolilor! Urmăriți-mă. Ascultați-mi gândurile. Scormoniți după ce urmează.*

După ce trec de primul rând de copaci, coroanele devin tot mai încâlcite. E liniște, dar aerul se îngroașă și mă apasă de parcă aș merge prin apă în armură completă de Războinic. E un efort să scot punga de sare pusă bine. Dar presar în jurul copacilor cercuri de sare, iar djinnii încep să se agite, mârâind și arătându-și colții din închisorile lor.

Iau un topor cu lama proaspăt ascuțită și fac câteva mișcări de probă. Pe urmă îl înmoi într-o găleată cu apă de ploaie și îl înfig cincisprezece centimetri în copacul cu djinni cel mai apropiat. Țipătul care se aude din crâng îmi face părul măciucă, dar mă umple și de nespusă satisfacție.

— Ascundeți secrete, zic eu. Vreau să le aflu. Spuneți-mi-le și mă opresc.

Prostule. Taie copacii și vom da pur și simplu năvală afară.

— Minciuni, zic eu cu vocea unei Măști care interoghează un prizonier. Dacă ar fi fost atât de simplu să vă eliberați, i-ați fi chemat pe prietenii voștri efriți și v-ar fi dat drumul de multă vreme.

Înmoi din nou toporul în apă și am inspirația să-l frec și cu puțină sare. La a doua lovitură, djinnii țipă atât de tare, încât spiritele adunate în apropiere dau bir cu fugiții. Când ridic toporul a treia oară, djinnii vorbesc.

Oprește-te. Te rugăm. Vino mai aproape.

— Dacă mă păcăliți…

Dacă ne vrei secretele, trebuie să le iei. Vino mai aproape.

Intru mai adânc în crâng, ținând toporul strâns. Noroiul mi se lipește de cizme.

Mai aproape.

Fiecare pas devine tot mai dificil, dar mă târăsc înainte până când nu mă mai pot mișca deloc.

Cum e să te simți prins în capcană, Păzitor al Sufletelor?

Dintr-odată, nu mai pot vorbi, vedea și simți nimic altceva în afară de bătăile constante ale inimii mele. Mă lupt cu întunericul, cu liniștea, mă izbesc de pereții acestei închisori ca o molie prinsă într-un borcan. Îl caut speriat pe Mauth, dar magia nu răspunde.

Cum e să te simți înlănțuit?

— Ce mama iadului îmi faceți? mă răstesc eu.

Elias Veturius, ne-ai vrut secretele. Le ai în fața ta.

Scap brusc din strânsoarea lor. Copacii dinaintea mea se răresc, iar terenul se umflă într-o movilă. O urc împleticindu-mă și descopăr că mă uit într-o vale puțin adâncă, cuibărită într-un cot al vijeliosului râu Dusk.

Iar în vale sunt zeci – nu, sute de construcții din piatră. E un oraș pe care nu l-am văzut niciodată. Un oraș despre care Shaeva n-a pomenit niciodată. Un oraș nedezvăluit mie vreodată pe ciudata hartă internă pe care mi-am făcut-o despre Anticameră. Locul arată – și așa îl simt în mintea mea – ca un spațiu pustiu.

— Ce-i locul ăsta? întreb.

O pasăre coboară în vale printre pânzele dese de apă ale ploii, cu un animal mic care i se zvârcolește în gheare. Crestele copacilor se leagănă în vânt, umflându-se ca o mare fără odihnă.

Acasă. De data asta, djinnii vorbesc fără răutate. *Aici e acasă.*

Mauth mă îmboldește înainte, așa că îmi croiesc drum spre sat prin iarba înaltă și udă, cu pumnalul la îndemână.

Nu seamănă cu nicio localitate văzută de mine, străzile sunt semicercuri concentrice în jurul unei clădiri de pe malul râului Dusk. Străzile, clădirile sunt făcute toate din aceeași piatră neagră și ciudată. Are o culoare atât de pură, încât mă întind de mai multe ori s-o ating, uluit de profunzimea ei.

Curând, bag pumnalul în teacă. Am fost în destule cimitire ca să știu cum sunt. Nu există în locul ăsta niciun suflet. Nu sunt nici măcar spirite.

Deși aș vrea să explorez absolut fiecare stradă, mă atrage mai ales clădirea mare de pe malul râului. E mai mare decât palatul împăratului din Antium și de o sută de ori mai frumoasă. Blocurile de piatră stau unele peste altele într-o simetrie perfectă, îmi dau seama că nu le-ar fi putut tăia astfel vreun om.

Nu văd coloane, cupole sau ornamente. Construcțiile din Imperiu, din Marinn sau din deșertul Tribal îi oglindesc pe locuitorii lor. Sunt orașe care râd, plâng, strigă și mârâie. Orașul ăsta are o singură notă, cea mai pură notă cântată vreodată, susținută până când inima mea aproape se frânge auzind-o.

Un rând de scări joase conduc spre clădirea principală. La atingerea mea, cele două uși masive din vârful scărilor se deschid ușor, de parcă li s-ar fi uns balamalele chiar azi dimineață. Înăuntru se trezesc la viață treizeci și șase de torțe cu lumină albastră.

Atunci îmi dau seama că zidurile, care păreau a fi lucrate tot din piatra aceea întunecată, sunt complet altfel. Reflectă flăcările cum reflectă apa lumina soarelui, făcând toată încăperea să pară de un albastru suav ca al safirului. Deși ferestrele enorme sunt deschise spre afară, zgomotul furtunii e redus la un murmur.

Nu reușesc să-mi dau seama ce reprezintă locul ăsta. După mărime, aș zice că era folosit pentru adunări. Dar nu există decât o singură bancă scundă în mijlocul încăperii.

Mauth mă trage spre o scară, apoi printr-o serie de anticamere, până într-o încăpere cu o fereastră enormă. E plină de mirosul râului și al ploii. Torțele o fac să pară albă.

Ridic mâna spre unul dintre pereți. Când îl ating, prinde viață și se umple de imagini încețoșate. Trag mâna înapoi, iar imaginile pălesc.

Prudent, îl ating din nou. La început nu reușesc să înțeleg imaginile. Animale care se joacă. Frunze dansând în bătaia vântului. Scorburi de copaci transformate în chipuri blânde. Îmi aduc aminte de Mamie Rila – de cum îi sună vocea când deapănă o poveste. Și atunci înțeleg: imaginile sunt povești pentru copii. Aici au trăit copii. Dar nu copii de oameni.

Acasă, au zis djinnii. Copii de djinni.

Trec dintr-o cameră în alta spre vârful clădirii și mă opresc într-o rotondă înaltă din care se văd râul și orașul.

Când ating pereții, apar din nou imagini. De data asta, sunt imagini din oraș. Bucăți de mătase portocalii, galbene și verzi flutură la ferestre. Din ghivece se revarsă flori ca niște giuvaere. Trilurile și murmurele vocilor vorbesc despre vremuri mai fericite.

Prin oraș umblă oameni înveșmântați în robe fumurii. O femeie are pielea neagră și părul foarte creț, ca al lui Dex. Alta are pielea deschisă la culoare și părul fin, ca Sfrânciocul. Unii sunt subțiri ca niște paloșe, alții sunt mai greoi, cum era Mamie înainte să fi pus Imperiul mâna pe ea. Fiecare pășește în felul lui cu o grație pe care am văzut-o doar la Shaeva.

Dar nu umblă singuri. Toți sunt înconjurați de spirite.

Observ un bărbat cu părul castaniu-roșcat și cu un chip atât de frumos, încât nici măcar nu mă poate scoate din sărite. E înconjurat de spirite-copii și din fiecare părticică a lui se revarsă dragoste, atunci când le vorbește.

Nu aud ce spune, dar îi înțeleg intenția. Le oferă spiritelor dragoste. Nu le judecă, nu se înfurie, nu pune întrebări. Pe rând, spiritele alunecă ușor în râu. Împăcate.

Ăsta o fi secretul Shaevei? Trebuie doar să le ofer spiritelor dragoste, iar ele trec dincolo? Nu se poate. E împotriva a tot ce mi-a spus despre nevoia de a-mi înăbuși emoțiile.

Spiritele de aici sunt calme, mult mai senine decât erau când trăia Shaeva. Nu simt durerea furioasă care inundă Anticamera

așa cum o știu eu. Sunt, de asemeni, mult mai puține. Urmează în grupuri mici, supuse, personajele în robe negre.

În loc de un singur Păzitor al Sufletelor, aici sunt zeci. Nu, sute.

Alte siluete se revarsă din clădiri, omenești ca formă, dar alcătuite dintr-o flacără intensă roșu-cu-negru, splendide și libere. Ici și colo observ copii care se prefac din forma omenească în cea de flacără și înapoi cu viteza aripilor unei păsări colibri.

Când trec Păzitorii Sufletelor cu spiritele lor, djinnii se trag deoparte și înclină capul. Copiii îi urmăresc de la distanță, cu gurile căscate. Șușotesc între ei, iar limbajul lor corporal îmi amintește de comportamentul copiilor Războinici atunci când trece o Mască. Frică. Uimire. Invidie.

Dar Păzitorii Sufletelor nu sunt izolați. Vorbesc între ei. O femeie zâmbește când un copil-flacără vine în goană spre ea, reluându-și forma omenească chiar înainte să-l înhațe djinnii. Au *familii.* Parteneri. Copii.

Îmi trece prin minte o imagine cu mine și Laia într-o casă, ducându-ne viața împreună. Ar putea fi posibil?

Orașul se vălurește. Un fel de frison, un semn rău prevestitor se simte în tremurai aerului. Djinnii se întorc spre marginea văii lor, unde flutură un șir de steaguri verzi, cu o pană mov și o carte deschisă pe ele: blazonul Imperiului Cărturarilor, înainte să se fi prăbușit.

Imaginile se succed repede. Un tânăr rege-om vine cu suita lui. Djinnul cu păr castaniu-roșcat îi urează bun venit, alături de o femeie-djinn cu piele cafenie, iar între ei, doi copii-flăcări care n-au astâmpăr. Djinnul poartă o coroană care îl incomodează, ca și cum n-ar fi obișnuit cu ea.

În cele din urmă, îl recunosc. Părul și înfățișarea lui sunt diferite, dar ceva din comportament mi-e cunoscut. Este Regele Nenumitului. Zburătorul.

Lângă rege și regină sunt doi djinni în formă de flăcări, gărzi de corp, înarmate cu seceri din diamante negre. În ciuda apariției lor neomenești, recunosc djinnul care stă lângă copii. E Shaeva. Se uită fascinată la regele Cărturar aflat în vizită. El observă.

Imaginile se succedă cu repeziciune. Regele Cărturar se dă bine pe lângă djinni, îi lingușește, apoi le cere secretele. Zburătorul îl refuză, dar regele Cărturar nu se dă bătut.

Shaeva se întâlnește cu Cărturarul în apartamentul lui de oaspeți. Peste câteva săptămâni se împrietenesc. Regele râde cu ea. O ascultă, uneltește chiar și atunci când ea se îndrăgostește nebunește de el.

Aerul rău-prevestitor devine tot mai pătrunzător, gros precum noroiul. Zburătorul bântuie pe străzile propriului oraș în timp ce toată lumea doarme, simțind o amenințare. Când îi vorbește soția lui, zâmbește. Când copiii se joacă cu el, râde. Spaimele lor se potolesc. A lui crește în continuare.

Shaeva se întâlnește cu regele Cărturar într-o poiană de lângă oraș. Purtarea lui îmi amintește de cineva, dar informația stăruie undeva la marginea minții mele și apoi dispare. Shaeva și Cărturarul se ceartă. El îi potolește furia. Face promisiuni. Chiar și de la o mie de ani distanță, știu că le va încălca.

Trei luni răsar și apun. Pe turmă Cărturarii atacă, trecând prin sabie și foc Pădurea din Dusk.

Djinnii îi resping cu ușurință, dar sunt uluiți, nu înțeleg ce se întâmplă. Știu că oamenii le vor puterea. *Dar de ce, din moment ce noi menținem echilibrul? De ce, când noi luăm spiritele morților voștri și îi trecem dincolo, astfel încât să nu vă bântuie?*

Spiritele umplu orașul. Dar djinnii trebuie să lupte și nu sunt destui Păzitori ai Sufletelor care să le treacă dincolo. Silite să aștepte și să sufere, spiritele urlă, bocesc un bocet straniu, plin de presimțiri negre. Regele djinn se întâlnește cu lorzii efriților, în timp ce Cărturarii continuă să atace. Copiii lui ca niște flăcări sunt trimiși departe, împreună cu alți câteva sute, își iau rămas-bun în lacrimi de la părinți.

Imaginile îi urmează pe copii în Pădure.

Vai, nu! Nu! Vreau să-mi desprind mâna de perete, să opresc imaginile. Pe cei mici îi pândește pericolul. Ici trosnește o crenguță, colo trece repede o umbră printre copaci. În tot acest timp, copiii, mari cât niște flăcări până la brâu, aleargă prin pădure. Sunt neștiutori, luminează cu strălucirea lor trunchiurile copacilor, frunzele și iarba, sunt niște făpturi supranaturale magice care înfrumusețează tot ce ating. Șoaptele lor sună ca niște clopoței, iar ei se mișcă precum niște focșoare de tabără vesele și curajoase într-o noapte geroasă.

Dintr-odată, se face liniște. *Cădeți într-o ambuscadă! Apărați-i, proștilor!* îmi vine să le strig gărzilor. Dintre copaci năvălesc oameni înarmați cu săbii care lucesc în ploaia de vară.

Copiii-flăcări se adună laolaltă, înspăimântați. Când stau împreună, focul lor arde mai puternic.

Iar pe urmă, flăcările se sting.

Nu vreau să mai văd nimic. Cunosc povestea. Shaeva i-a dat regelui Cărturar Steaua. El și sabatul lui de vrăjitori i-au ferecat pe djinni.

Acum ai văzut, Elias Veturius? întreabă djinnul.

— Noi v-am distrus, zic eu.

V-ați distrus pe voi înșivă. Vreme de o mie de ani ați avut o singură Păzitoare a Sufletelor. Și măcar Shaeva era djinn. Puterea ei magică era înnăscută. Dar spiritele s-au adunat și le vezi cum se chinuie. Iar tu n-ai pic de magie. Cum poate un muritor lipsit de har să facă ce n-a putut face un djinn? Spiritele presează granițele cum apasă apa un stăvilar. Iar tu nu vei reuși să le treci dincolo suficient de repede, astfel încât să nu se rupă stăvilarul. Vei da greș.

De data asta, djinnii nu-și bat joc de mine. N-au de ce. Adevărul din vorbele lor e suficient de înspăimântător.

28. Sfrânciocul

Mă smulg din somn când în Antium e noaptea în toi.

— Plaja.

Nu-mi dau seama că am vorbit cu voce tare decât când aud scârțâit de armură. Avitas, de pază pe un scaun lângă ușă, sare treaz, cu paloșul în mână.

— Grozav mai stai de gardă, pufnesc eu. Dormeai buștean.

— Îmi cer iertare, Sfrâncioc, zice el pe ton oficial. N-am nicio scuză…

Dau ochii peste cap.

— Era o glumă.

Stau pe marginea patului cu picioarele atârnând și mă uit unde-or fi nădragii. Avitas roșește și se întoarce cu fața la perete, bătând darabana cu degetele pe mânerul pumnalului.

— Să nu-mi spui că n-ai mai văzut niciodată un soldat dezbrăcat, căpitane.

Urmează o pauză lungă, apoi un chicotit discret și răgușit. Mă face să mă simt... ciudat. De parcă s-ar pregăti să-mi spună un secret. De parcă ar trebui să mă trag mai aproape ca să-l aud.

— Nu un soldat ca tine, Sfrâncioc.

De data asta simt că-mi ia foc pielea și deschid gura, gândindu-mă cum să ripostez. Nu-mi vine nimic în minte. Cerule, bine că nu mă poate vedea roșie la față ca o pătlăgică și cu gura deschisă degeaba ca un pește. *Nu te purta ca proasta, Sfrâncioc.* Mă închei la pantaloni, trag pe mine o tunică și înșfac armura, alungându-mi stânjeneala. La Blackcliff i-am văzut goi pușcă pe Dex, Faris, Elias – pe toți prietenii mei – și nici n-am clipit. Nu mă voi umili roșind acum.

— Trebuie să ajung pe plajă, zic eu, în timp ce-mi prind apărătorile pentru brațe și mă strâmb la junghiul din stomac. Trebuie să văd dacă...

Nu vreau să rostesc motivul, nici măcar să-l gândesc, căci s-ar putea să mă înșel amarnic.

— Vrei să-mi explici întâi?

Harper arată spre stomacul meu. *Aha.* M-a văzut vindecându-mă singură. A auzit ce-a spus Zburătorul.

— Aș prefera să nu.

— Silvius – doctorul – a venit să te vadă, trimis de Dex. Nu l-am lăsat să intre. I-am spus că Dex exagerează în legătura cu gravitatea rănii tale. Iar el a pomenit despre un grup de copii de la infirmeria din Conacul Aquilla care și-au revenit miraculos într-un timp foarte scurt.

Harper tace, iar când vede că nici eu nu spun nimic, oftează exasperat.

— Sunt secundul tău, Sfrâncioc, dar nu-ți știu secretele. Prin urmare, nu te pot apăra, atunci când încearcă alții să le descopere.

— N-am nevoie să mă aperi.

— Ești al doilea om la comandă în Imperiu, zice el. Să n-ai nevoie de protecție ar însemna să nu te considere nimeni o amenințare. Nu-i o slăbiciune să te protejeze cineva. Dar e slăbiciune să n-ai încredere în cine ți-e aliat.

Harper rar ridică vocea mai sus de tonul monoton al unei Măști. Acum, însă, trosnește ca un bici, iar eu îl privesc surprinsă.

Taci din gură și hai să mergem. N-am vreme pentru astfel de lucruri. Mă opresc în ultimul moment, înainte să rostesc aceste vorbe. Pentru că Avitas nu se înșală.

— Mai bine stai jos, zic eu.

Când termin de povestit despre puterea mea magică – despre efrit, cum l-am vindecat pe Elias, apoi pe Laia și tot ce a urmat – se uită la mine gânditor. Mă aștept să-mi pună întrebări, să cerceteze mai adânc, să insiste.

— N-o să afle nimeni, zice el. Decât atunci când ești pregătită tu s-o spui. Parcă ziceai ceva de plajă…

Mă surprinde că a trecut mai departe atât de repede. Dar îi sunt recunoscătoare.

— Am auzit o poveste când eram mai mică, zic eu. Despre Zburător – un djinn al cărui popor a fost încarcerat de Cărturari. Iar el a trăit o mie de ani mânat de dorința de a se răzbuna pe ei.

— Iar asta e important pentru că…

— Dacă se apropie un război? Nu cel cu Karkaunii, un război mai mare.

Nu-i pot explica ce senzație am avut când mi-a vorbit Bucătăreasa despre asta. M-a furnicat pielea. Cuvintele ei aveau greutatea adevărului. Mă gândesc la ce-a spus Quin despre Zburător. *El ce vrea? Va obține ea lucrul acela pentru el? Ce face pentru Pateri, de-i convinge să-l lase pe porcul de Grímarr să facă prăpăd în părțile sărace din oraș?*

— L-ai auzit pe Zburător. Comandantul nu-i este aliat, nici compatriot. Îi este slujitor. Dacă el vrea război cu Cărturarii, atunci ea îl va ajuta să-l poarte. I-a distrus pe Cărturari în tot Imperiul. Acum îi caută pe cei care au fugit.

— În Marinn, zice Harper, apoi clatină din cap. I-ar trebui o flotă, dacă vrea să-i atace pe Marinari. Marina lor militară n-are asemănare.

— Exact.

Înjur durerea, în timp ce-mi pun armura, iar Avitas e lângă mine într-o clipă și îmi încheie platoșa cu degete grijulii.

— Mă întreb însă... Keris nu l-ar ajuta pe Zburător numai din loialitate. L-ai auzit pe Quin. Își e loială doar sieși. Prin urmare, ce-i oferă el în schimb?

— Imperiul, zice Harper. Tronul. Dar dacă așa stau lucrurile, de ce ți-a salvat Zburătorul viața?

Clatin din cap. Nu știu.

— Trebuie să ajung pe plajă, zic eu. Îți explic mai târziu. Adu-mi rapoartele acelea despre Pateri și proprietățile lor. Spune-le Plebeilor unde găsesc infirmerii și adăposturi. Deschide mai multe – cere ajutorul aliaților noștri. Rechiziționează case, dacă-i nevoie. Ai grijă ca peste tot unde li se oferă adăpost Plebeilor să fluture steagul Imperiului și cel al Sfrânciocului. Dacă am dreptate, vom avea nevoie curând de sprijinul Plebeilor.

Găsesc o mantie neagră, îmi ascund părul sub un văl și mă strecor pe ușă, cu toate simțurile la pândă. Simt cum trag de mine Plebeii care zac răniți în curtea cazărmii Gărzilor Negre, dar îmi impun să nu-i bag în seamă. În noaptea asta trebuie să pun la bătaie alt fel de magie.

Merg în oraș prin tuneluri, și într-un târziu urc pe străzile din Navium. Comandantul are patrule peste tot, urmărind dacă Karkaunii încearcă să pătrundă în oraș. Deși plaja nu-i decât la trei kilometri de cazarma Gărzii Negre, îmi ia trei ore să ajung acolo – și chiar și-așa, mă asigur de două ori că n-am fost urmărită.

Lângă plajă, mă uit imediat după gărzi. Majoritatea pândesc de pe faleza joasă și stâncoasă care coboară spre întinderea mare de nisip. Dar sunt mulți care patrulează și pe plajă.

În aparență, soldații se află aici ca nu cumva Grímarr să-și debarce oamenii pe plajă fără știrea nimănui. Dar dacă ăsta era singurul motiv, n-ar fi fost atât de mulți. Nu, mai e ceva la mijloc. Comandantul nu riscă. Știe sigur că mi-am revenit.

Mă strecor din umbra unui bungalow și fug spre un șopron doar puțin mai înalt ca mine. Ascunsă din nou, îmi verific vălul și îmi mânjesc masca cu noroi dintr-o cutie pe care am adus-o special, apoi țâșnesc spre colțul unei dughene aflate și mai aproape de plajă.

Mă furișez până când îmi dau seama că n-am cum să mă apropii și mai mult, fără să bage de seamă nimeni. Nu fără ajutorul cuiva care să mă acopere. *Fir-ar să fie!*

Mi-l doresc dintr-odată pe Elias. Treburile imposibile, cu șanse minime de reușită, sunt specialitatea lui. Reușea mereu să le scoată cumva la capăt, indiferent cât l-ar fi costat – și de obicei mai făcea și-un comentariu obraznic. Era deopotrivă însuflețitor și enervant.

Dar Elias nu-i aici. Iar eu nu pot risca să fiu prinsă. Mă retrag nemulțumită, însă chiar atunci apare lângă mine o umbră. Scot paloșul pe jumătate, dar o mână îmi acoperă gura. Mușc și îi ard un cot atacatorului, care icnește de durere, dar altminteri nu scoate o vorbă, căci altfel l-ar auzi oamenii Comandantului. *Cedru. Scorțișoară.*

— Harper? șoptesc.

— Pe tot iadul, Sfrâncioc! icnește el. Ai niște coate tare ascuțite!

— Tâmpitule!

Tare-aș vrea să nu fiu nevoită să vorbesc în șoaptă. Aș vrea să-mi pot vărsa pe el toată furia.

— Ce naiba cauți aici? Ți-am dat niște ordine…

— I le-am transmis lui Dex, zice Harper – și măcar pare să-și ceară scuze, chiar dacă asta nu-mi potolește mânia. Asta e treabă pentru două Măști, Sfrâncioc. Ne apucăm de ea înainte să fim descoperiți?

Ce mă calcă pe nervi! Mai ales că are dreptate. Din nou. Îi mai ard un cot și mă bucur copilărește când scoate un *au!* de durere.

— Du-te să le distragi atenția proștilor ălora, zic eu și arăt spre cel mai apropiat grup de gărzi. Ai grijă s-o faci cum se cuvine. Dacă tot ești aici, ai grijă să nu dai rasol.

El dispare, iar după nicio oră o șterg de pe plajă, după ce am văzut ce voiam să văd. Îl găsesc pe Harper în locul de întâlnire stabilit, doar ceva mai obosit după ce i-a făcut pe soldați să creadă că atacau Karkaunii undeva în apropiere.

— Care-i treaba? mă întreabă el.

Clatin din cap. Nu știu dacă să fiu încântată sau îngrozită.

— Fă-mi rost de un cal, îi spun. Trebuie să ajung într-un golfuleț. Și să-l contactăm cumva pe Quin.

Mă uit înapoi la plaja, încă presărată cu resturi ale navelor distruse.

— Dacă-i așa rău cum mi se pare mie, adaug, vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

*

La peste o săptămână după ce aproape că am murit pe străzile din Navium și la o lună de când am sosit în oraș, Grímarr declanșează atacul final.

Începe la miezul nopții. Navele Karkaune se apropie periculos de țărm, iar tobele din turnurile de est transmit ce-i mai rău: Grímarr se pregătește să lanseze la apă ambarcațiuni mai mici, care au rostul să debarce în Navium forțe terestre. S-a săturat să mai aștepte. S-a săturat să aibă liniile de aprovizionare tăiate de Keris. S-a săturat să flămânzească. Vrea orașul.

Catapultele din Navium s-au transformat într-o ceață confuză de foc și de piatră, o apărare neînsemnată împotriva sutelor de nave care bombardează cetatea cu proiectile aprinse. De pe Insulă, Comandantul trimite 2.500 de oameni să aștepte în ruinele Cartierului de Sud-Est, unde se presupune că vor debarca Barbarii. După cum îmi spune Dex, sunt mai ales auxiliari. Plebei. Oameni buni, care vor muri majoritatea, dacă planul meu dă greș.

Dex mă găsește în curtea cazărmii Gărzilor Negre, unde Plebeii care au primit adăpost aici devin tot mai agitați. Mulți au pe cineva în familie care va da azi piept cu hoardele lui Grímarr. Toți au fost obligați să-și părăsească locuințele în pripă. Cu fiecare minut care trece, șansa să mai aibă la ce se întoarce devine tot mai mică.

— Suntem gata, Sfrâncioc, zice Dex.

La porunca mea, două duzini de oameni fără altă vină decât că mi-au ascultat ordinele vor muri. Curieri, paznici ai turnurilor cu tobe, toboșari. Dacă vrem să-l învingem pe Grímarr, trebuie să-l învingem mai întâi pe Comandant, iar asta presupune să-i tăiem liniile de comunicare. Nu putem risca. După ce tac tobele, avem cel mult câteva minute în care să ne punem planul în aplicare. Totul trebuie să meargă perfect.

Vrei s-o distrugi? Mai întâi trebuie să devii ea.

Îi transmit ordinele lui Dex, iar el dispare împreună cu un grup de douăzeci de oameni. Peste câteva clipe, apare Avitas cu un pergament. Îl ridic în lumină – Plebeii de lângă mine văd bine sigiliul lui Keris Veturia, un *K.* Veștile se împrăștie iute. Keris Veturia, comandantul orașului, femeia care a permis să ardă sectoarele locuite de Plebei din Navium, a trimis un mesaj pentru Sfrâncioc și Garda Neagră.

Îi mulțumesc în gând Bucătăresei, oriunde s-ar afla. Ea mi-a făcut rost de sigiliul acela, riscându-și viața, și mi l-a trimis însoțit de un avertisment clar: *Orice-ai fi pus la cale, sper să reușești. Pentru că altminteri, îți va răspunde atacându-te zdravăn, unde te aștepți mai puțin și unde te doare mai tare.*

Deschid scrisoarea – care-i goală –, mă prefac c-o citesc, apoi o mototolesc și o arunc în focul cel mai apropiat, părând mânioasă.

Plebeii se uită și nemulțumirea lor mocnită crește. *Suntem aproape. Aproape.* Oamenii sunt ca iasca uscată, gata să ia foc. I-am pregătit vreme de-o săptămână, le-am strecurat povești despre cum petrece Comandantul împreună cu Paterii din Navium, în timp ce Plebeii mor de foame. Pe urmă au înflorit zvonurile: Keris Veturia vrea navele Karkaunilor ca să-și facă propria ei flotă comercială. Paterii îi vor îngădui nemilosului vrăjitor Grímarr să jefuiască tot Cartierul de Sud-Est, cu condiția să ocolească districtele Aristocraților și Comercianților. Sunt doar minciuni, dar în fiecare există acel strop de adevăr care să le facă plauzibile și să sporească mânia oamenilor.

— Nu voi accepta așa ceva, zic eu tare, cât să mă audă toți înjur.

Furia mea e simulată, dar o transform repede în realitate. Nu trebuie decât să-mi amintesc crimele comise de Keris: a trimis la moarte mii de oameni doar ca să pună mâna pe nave pentru războiul Zburătorului. A convins un grup de Pateri slabi la minte să pună lăcomia înaintea poporului lor. E o trădătoare, iar acesta este primul pas întru distrugerea ei.

— Sfrâncioc, zice Avitas și se trage înapoi cu un pas, jucându-și rolul cu mare talent. Ordinele se execută.

— Nu și de data asta, zic eu. Nu se poate ca ea să stea acolo în turn – turn pe care l-a *furat* de la cel mai bun amiral pe care l-a avut orașul – și să creadă că n-o să-i ținem piept.

— Dar nu avem oameni…

— Dacă vrei s-o înfrunți pe Keris Veturia – zice un prieten din Gardă, ieșind din mulțime deghizat în haine de Plebeu – sunt de partea ta. Am și eu PLÂNGERILE MELE.

— Și eu, zic ieșind în față încă doi oameni.

Sunt amândoi aliați cu Casa Aquilla și Casa Atria. Mă uit la restul Plebeilor. *Haideți! Haideți!*

— Și eu!

Femeia care vorbește nu-i omul meu, și când iese în față cu un retevei în mână, nu-i singură. O însoțește o femeie mai tânără, care pare să-i fie soră. Și le urmează un bărbat.

— Și eu! se aud mai multe glasuri.

Până la urmă, îndemnați de cei din jur, se ridică în picioare toți. Am pus la cale o copie a răzmeriței organizate de Mamie Rila – numai că de data asta revoltații sunt de partea mea.

Mă întorc să plec și descopăr că Avitas a dispărut. Se va întoarce cu soldații auxiliari atrași de partea noastră și cu plebeii din celelalte adăposturi pe care le-am deschis.

Ieșim pe străzi și ne îndreptăm spre Insulă, iar când mă întâlnesc cu Harper și cu oamenii lui, deja ne urmează o mulțime întreagă. Avitas merge lângă mine, cu o torță într-o mână și cu paloșul în cealaltă. De data asta e furios, nu calm ca de obicei. Harper e Plebeu, dar își ascunde emoțiile, ca orice Mască. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb ce simte în legătură cu cele întâmplate în cartierele Plebee.

— Uită-te înainte, Sfrâncioc, zice el aruncându-mi o privire, iar pe mine mă tulbură că pare să știe ce gândesc. Dacă te simți vinovată pentru ceva, te gândești pe urmă.

Ajungem în cele din urmă la Insulă, iar străjile cetății strâng rândurile, prevenite că ne apropiem. Mă îndrept spre ele, iar un auxiliar iese din mulțime exact la momentul potrivit.

— Karkaunii au atacat turnurile tobelor, îi spune el cu răsuflarea tăiată căpitanului gărzii, el însuși Plebeu. I-au omorât pe toboșari și pe străjeri. Comandantul nu mai are nicio cale să comunice cu trupele.

— Dacă nu acționăm, orașul va cădea în mâinile dușmanilor, îi spun eu căpitanului. Lasă-mă să trec și vei fi pomenit ca un erou. Sau apăr-o în continuare, și vei muri ca un laș.

— Nu-i nevoie de atâta dramă, Sfrâncioc.

Dincolo de pod se deschid ușile mari de lemn care duc în turnul Insulei. Iese Comandantul, urmat de vreo zece Pateri. Vocea ei de gheață tremură ușor de furie. În spatele ei, Paterii se uită la paloșele, la torțele și la chipurile mânioase desfășurate înaintea lor. Gărzile se dau deoparte în tăcere, iar noi traversăm podul.

— Sfrâncioc, zice Comandantul. Tu nu înțelegi cât de delicată este activitatea unui…

— Noi murim aici! strigă o voce furioasă. În timp ce voi mâncați cocoși fripți și fructe proaspete într-un turn care nu-i al vostru!

Îmi ascund un zâmbet. Unuia dintre Pateri i s-a livrat în turn un transport de fructe fix acum trei zile. Am avut grijă să afle toți Plebeii.

— Generale Veturia!

Dinspre Cartierul de Sud-Est vine un mesager care nu-i omul meu.

— Au debarcat Karkaunii. Îi conduce vrăjitorul Grímarr, iar oamenii lui năvălesc în Cartier. Se spune… se spune că ar ridica ruguri. Un grup de Războinici căzuți prizonieri au refuzat să-i jure credință lui Grímarr și au fost aruncați pe rug. Trupele noastre au nevoie de ordine, generale!

Keris șovăie. Doar o clipă. Un moment de slăbiciune. *Vrei s-o distrugi? Mai întâi trebuie să devii ea.*

— Preiau eu controlul acestei misiuni militare, spun, și trec pe lângă ea, apoi pe lângă Pateri, făcându-le semn lui Avitas și auxiliarilor ieșiți în fața mulțimii să mă urmeze. Keris Veturia, ești eliberată din funcție. Ai dreptul să urmărești operațiunile, la fel ca Paterii.

Fă să meargă planul! Te rog!

Mă îndrept spre scara în spirală cu Avitas și auxiliarii după mine. Când ajungem la etajul de comandă din Insulă, Avitas aprinde o torță albastră și înaintăm până pe acoperiș. Ne punem toată speranța în torța aceea. Pare atât de mică acum, atât de neînsemnată în întunericul nopții!

Avitas flutură torța de trei ori. Apoi așteptăm.

Și așteptăm.

Pe toate cerurile! Nu se poate să fi mers totul bine până în acest moment, iar acum planul să dea greș!

— Sfrâncioc!

Harper îmi arată marea dinspre vest, unde, de după un promontoriu, apare o pădure de catarge.

Flota Războinicilor.

Plebeilor care ne-au urmat în vârful turnului – am avut eu grijă – li se taie răsuflarea. Paterilor pare să li se facă rău sau frică.

Cât despre Comandant – în toți anii de când o cunosc, n-am văzut-o niciodată uimită, nici măcar surprinsă. De data asta, însă, fața și încheieturile degetelor i s-au albit ca unui cadavru.

— Flota nu s-a scufundat în noaptea aceea, îi șuier eu. A plecat pur și simplu. Iar tu ți-ai pus stăpânul djinn să umple țărmul cu resturi de corăbii, ca să creadă oamenii că flota s-a dus la fund din vina mea. Am fost pe plajă, Keris, dincolo de câinii tăi de pază. Catargele, pânzele, toate resturile aduse de apă sunt ale unor corăbii scufundate de decenii.

— De ce să fi ascuns eu flota? N-are nicio noimă!

— Fiindcă ai nevoie de nave pentru războiul Zburătorului cu cei din Marinn și cu Cărturarii, o reped eu. Așa că nu ți-a păsat de Karkauni. Ai lăsat mii de Plebei să moară. I-ai permis ticălosului de Grímarr să atace uscatul. I-ai decimat forțele. I-ai furat navele. Și uite-așa te trezești dintr-odată că ai o flotă de două ori mai mare decât a celor din Marinn.

— Amiralul Argus și viceamiralul Vissellius nu-ți vor urma ordinele niciodată.

— Recunoști, așadar, că trăiesc? zic eu, gata să râd. Chiar mă întrebam de ce îi jelesc Casele, în timp ce soțiile lor nu sunt deloc îndoliate.

Tobele din Navium încep brusc să bubuie. Transmit ordine toboșarii mei, în locul celor omorâți de Dex și ai lui. De la baza turnului apare un detașament de mesageri; așteptau doar un semnal de la mine. Transmit ordine trupelor din Cartierul de Sud-Est, care duc acum lupte grele cu invadatorii Karkauni.

Văd cum Comandantul se retrage spre scări. Oamenii mei o înconjoară imediat și o opresc. Vreau să vadă ce se întâmplă. Vreau să se uite cum îi dau planul în vileag.

Avitas îmi întinde ultima torță, pe care o îndrept întâi spre partea de sud a turnului, apoi spre mare. Pe urmă spre nord și spre golful de luptă.

Se aude până aici cum zornăie lanțurile canalului, când coboară. Din golf iese ce-a mai rămas din flotă, ultimele două duzini de nave.

Sutele de Plebei care le urmăresc de pe pod n-au cum să nu le vadă steagurile atârnate de catarg: două săbii încrucișate pe fond negru. Blazonul original al Casei Veturia, înainte să le fi adăugat Keris litera K.

La fel cum nu-l pot confunda pe bărbatul mândru cu păr alb care stă la cârma navei din frunte.

— Amiralul Argus și viceamiralul Vissellius sunt morți, îi spun lui Keris. Flota e condusă acum de amiralul Quin Veturius.

Marinarii sunt oamenii ai Casei Veturia – adevărata Casă Veturia – și voluntari din Casa Atria.

Văd exact momentul în care Keris Veturia înțelege ce-am făcut. Momentul în care își dă seama că tatăl ei, pe care îl credea ascuns pe undeva, s-a întors. Momentul în care înțelege că am învins-o. Fruntea i se broboneşte de sudoare și strânge pumnii. În vâltoarea faptelor, uniforma i s-a descheiat și îi disting tatuajul. MER…

Când vede încotro mă uit, buzele i se subțiază și se încheie la gât.

— Nu trebuia să se întâmple așa, Sfrâncioc, zice Comandantul încet, cu vocea ei cea mai periculoasă. Ține minte, înainte să se sfârșească totul. Dacă nu-mi stăteai în drum, puteai cruța mulți oameni. Dar acum… spune ea și ridică din umeri. Acum sunt nevoită să recurg la măsuri drastice.

Îmi simt umerii străbătuți de un fior rece, dar mă scutur de el și mă întorc spre Gărzile Negre, aparținând tuturor Cliselor aliate.

— Duceți-o în celula de interogatoriu.

Nu mă uit cum o iau de-acolo, mă întorc spre Pateri.

— Ce v-a oferit? îi întreb. O piață unde să vă vindeți bunurile? Armele tale, Pater Tatius? Grânele tale, Pater Modius? Caii, Pater Equitius, și lemnul, Pater Lignius? Războiul creează multe ocazii pentru profitori, nu-i așa?

— Sfrâncioc, zice Avitas și îmi traduce un mesaj al tobelor. Grímarr se retrage. A văzut că-i sunt atacate navele. Se duce să-și apere flota.

— N-o să vă folosească la nimic, le spun eu Paterilor. În noaptea asta, mările dinspre sud se vor înroși de sângele Karkaunilor. Iar când oamenii din Navium vor povesti aceste fapte, vă vor pomeni numele la fel ca pe al Barbarilor, cu dispreț și batjocură. Doar dacă nu-i jurați credință împăratului Marcus Farrar și dacă nu jurați să vă supuneți mie ca reprezentant al lui. Doar dacă nu vă îmbarcați împreună cu oamenii voștri pe acele vase și nu luptați voi înșivă cu dușmanii noștri, zic eu și le arăt navele care ies din port.

Nu durează mult. Dex rămâne pe Insulă să supravegheze bătălia și să-i ducă înapoi în siguranță pe Plebei. La insistența mea, Avitas și cu mine urcăm pe ultima navă. Îmi fierbe sângele, flămând să se lupte, nerăbdător să-și ia revanșa asupra

ticăloșilor de Barbari, să-i pedepsească pentru săptămânile de bombardament îndurate. Vreau să-l găsesc pe Grímarr. Să-l fac să sufere.

— Sfrâncioc.

Avitas, care a dispărut sub punte, se întoarce cu un buzdugan strălucitor.

— L-am găsit la conacul Aquilla, când căutam provizii. Uite!

Pe metalul negru sunt gravate patru cuvinte pe care le cunosc bine. *Loiali până la moarte.*

Buzduganul mi se potrivește în mână de parcă pentru asta ar fi venit pe lume, nu-i nici prea greu, nici prea ușor. La un capăt are un cârlig ascuțit pentru ucis ușor, la celălalt e bont și greu, numai bun să zdrobească țeste.

Până dimineața, buzduganul se achită de ambele sarcini. Când se luminează cerul, au mai rămas doar vreo zece nave barbare, care se retrag spre sud urmărite de Quin Veturius. Grímarr mi-a scăpat, cu toate că l-am urmărit peste tot. E viu în continuare, deși sper că nu pentru multă vreme.

Strigătele soldaților din flotă mă umplu de mândrie și de bucurie. Am învins. *Am învins!* Karkaunii au fugit. Quin îi va nimici pe cei rămași. Plebeii mă susțin. Iar Comandantul e la închisoare. Trădarea ei va fi curând dată în vileag complet.

Mă întorc la cazarma Gărzilor Negre cu armura șiroind de sânge și cu buzduganul petrecut peste spate. Plebeii se dau deoparte din fața mea, iar la vederea noastră – a lui Harper și a oamenilor mei – se înalță un strigăt.

— *Sfrâncioc! SFRÂNCIOC!*

Scandările mă urmăresc pe scări până în camera mea, unde mă așteaptă o depeșă cu sigiliul împăratului Marcus. Știu deja ce scrie: scuze în cazul lui Quin Veturius, reinstalarea ca Pater al Casei sale și numirea într-o nouă funcție – amiral al flotei din Navium. I-am cerut asta acum câteva zile, printr-un mesaj secret al tobelor. Marcus, după multă muncă de lămurire din partea Liviei, a acceptat.

— *Sfrâncioc! SFRÂNCIOC!*

Bate cineva la ușă, iar când Avitas deschide, apare Dex, cenușiu la față.

— Sfrâncioc, zice el, cu vocea gâtuită. Tocmai am primit un mesaj de la Atrium. Trebuie să lași totul și să te întorci imediat în capitală. Împărăteasa – sora ta – a fost otrăvită.

29. Laia

Trecutul o să ardă, și nimeni nu va domoli focul.

Zburătorul mi-a spus ce urmează. Putea la fel de bine să-mi fi strigat în față ce planuri are. Iar eu am fost prea proastă să înțeleg.

— Nu, Laia, stai!

Abia aud vocea peste vuietul focului din tabăra de refugiați. Îmi fac loc cu coatele prin mulțimea de Marinari și Cărturari uluiți și mă îndrept spre oraș. Aș putea încă să ajung la bibliotecă. Aș putea încă să găsesc cartea despre Profeți. Ard doar etajele de sus al bibliotecii. Poate că cele de jos au rămas întregi…

— Ce mama iadului faci?

Musa mă prinde și mă întoarce spre el, cu fața plină de cenușă și de lacrimi.

— Marinarii au părăsit tabăra de refugiați. Se duc să încerce să salveze biblioteca. Iar Cărturarii au nevoie de ajutor, Laia!

— Ia-l pe Darin! îi strig. Pe Zella și pe Taure. Eu *trebuie* să ajung la Bibliotecă, Musa.

— *Aapan,* încă mai sunt Cărturari care…

— Când ai de gând să înțelegi? Rezistența nu contează. Singurul lucru care contează este să-l oprim pe Zburător. Dacă nu, îi va elibera pe djinni și va muri toată lumea – inclusiv cei pe care i-am salvat.

Răspunsul lui se pierde în panica din jur. Mă întorc și fug, devin invizibilă și trec printre Războinici spre poarta din față. Sute de locuitori din Adisa se revarsă pe străzi, mulți uitându-se uluiți cum arde biblioteca, alții sperând să dea cumva o mână de ajutor. Furgoanele pompierilor țipă pe străzi, iar soldații desfac furtunuri mari ca niște șerpi ca să pompeze prin ele apă din mare.

Zbor pe lângă ei, mulțumindu-i cerului că pot fi invizibilă. Când ajung la Marea Bibliotecă, bibliotecari în robe albastre dau năvală pe intrările principale, împingând cărucioare pline cu tomuri neprețuite. Mulți încearcă să se întoarcă, dar flăcările se întind și sunt opriți de alți locuitori.

Pe mine nu mă poate opri nimeni. Mă strecor prin grămada de Marinari care încearcă să scape pe uși. La etajele de jos ale

bibliotecii pare că haosul e ținut sub control. Un bărbat din Marinn stă urcat pe un birou și strigă ordine unei mici armate de bărbați și femei. Aceștia se supun rapid și eficient, de parcă o Mască i-ar amenința cu biciul.

Mă uit în sus. Până și primul nivel al acestui loc este absolut enorm, un labirint cu mai mult de zece holuri care se deschid în toate direcțiile. Ce șanse sunt să se afle la acest etaj cartea cu prevestirile Profeților?

Gândește-te, Laia! Marinarilor li s-au încredințat secole de cunoaștere omenească pentru că sunt grijulii și organizați. Înseamnă că undeva trebuie să existe un plan al acestui loc. Îl găsesc gravat pe o plachetă pe zidul de lângă biroul bibliotecarului-șef. Biblioteca are peste douăzeci de etaje și atâtea feluri de cărți, încât mi se învârte capul. Dar chiar când începe să mă cuprindă disperarea, observ că undeva scrie *Istoria Războinicilor – etajul trei.*

Scările sunt mai goale decât parterul – bibliotecarii nu-s atât de proști încât să urce la etajele superioare. Când ajung la etajul doi, casa scărilor se umple de fum și flăcările trosnesc undeva la distanță. Dar drumul e liber și abia la etajul trei înțeleg până unde s-a întins focul.

Palierul ăsta e pe jumătate înghițit de flăcări. Dar cu toate că fumul e gros și focul flămând, rafturile din dreapta mea au rămas neatinse. Îmi acopăr fața cu cămașa, cu ochii deja șiroind de lacrimi, și mă reped să înșfac o carte de pe raftul cel mai apropiat. *Clarvăzători Ankanezi și Minciuna prorocirilor.* Trec la raftul următor, unde sunt o mie de cărți despre Teritoriile din Sud, apoi la următorul, în care toate cărțile sunt despre Triburi. *Istoria Cărturarilor. Cucerirea Cărturarilor. Războinici reptilieni.*

Mă apropii. La fel și focul. Când mă uit peste umăr, nu mai pot vedea scara. Flăcările înaintează mai iute decât ar trebui, iar între ele disting chipuri contorsionate. *Efriți de vânt!* Își folosesc puterile ca să sufle în foc, să-l ințețească și să-l împrăștie. Mă las pe vine. Oricât de invizibilă aș fi, nu știu dacă nu cumva mă pot vedea dincolo de vrajă, la fel ca ghulii. Dacă mă observă, sunt terminată.

Îmi atrage atenția cotorul aurit al altei cărți, datorită titlului: *Mereu victorios: Viața și cuceririle generalului Quin Veturius.*

Bunicul lui Elias. Mă uit mai sus și reușesc să disting plăcuța de deasupra raftului: *Istorie Războinică.* Parcurg repede titlurile.

Pe raftul ăsta, totul pare a fi despre generali și împărați, iar eu mârâi nemulțumită. Ce bine era dacă Musa și cu mine ne-am fi întors mai repede în oraș! Chiar și o oră ar fi contat enorm. Chiar și zece minute.

Dar sunt aproape. Mă apropii.

— Hei, tu de colo!

În spatele meu apare o femeie îmbrăcată în roșu, cu tatuaje stacojii pe brațe. Bănuții din argint și am împletiți în păr îi aruncă pe față o strălucire portocalie. E clar că invizibilitatea mea nu are efect asupra ei, pentru că mă fixează cu ochi decolorați, conturați cu kohl. O Jaduna.

— Ești Laia din Serra.

Se apropie de mine și face ochii mari, surprinsă, iar eu mă dau un pas înapoi. Probabil că mi-a văzut fața pe afișele cu care a împânzit Prințesa Nikla zidurile Adisei.

— Pleacă de-aici, fetițo. Repede, cât scările sunt încă libere.

— Trebuie să găsesc o carte despre Profeți, despre ce au prevestit ei.

— Dacă mai stai aici, nu vei rămâne în viață s-o citești.

Mă apucă de braț, iar atingerea ei îmi răcorește imediat pielea. *Magie!* Remarc apoi că aerul din jurul ei este răcoros și fără fum. Focul n-o atinge, deși eu abia mai pot respira.

— Te rog, zic eu, horcăind după aer și aplecându-mă mai tare, pe măsură ce fumul se îngroașă. Ajută-mă. Am nevoie de acele profeții. Zburătorul…

Jaduna nu pare să mă asculte. Mă trage cu putere spre scări, dar eu mă înfig în călcâie.

— Stai! zic, și încerc să-mi trag brațul. Zburătorul vrea să-i elibereze pe djinni.

Abia bolborosesc, căutând disperată aer. Dar ea mă trage mai departe, folosindu-și magia ca să mă târască la adăpost cu o forță de neoprit.

— Noi, Jaduna, nu suntem în conflict cu djinnii, zice ea. Sau cu *Meherya.* Planurile lui nu ne privesc.

— Toți cred că pe ei nu-i privește până nu le bat monștrii la ușă!

Tresare când strig asta, dar mie nu-mi pasă.

— Nu vă pasă până când nu dau foc caselor *voastre,* până când nu vă distrug *vouă* viețile și vă omoară *vouă* familiile!

— Eu răspund de Marea Bibliotecă, iar asta înseamnă să te scot de aici – pe tine sau pe oricine ar fi în pericol.

— Cine crezi că-i de vină că locul ăsta arde? Asta nu-i responsabilitatea ta?

În timp ce rostesc aceste cuvinte, fumul se desparte în două și spre noi se năpustește ceva alb, cu o precizie malefică. *Un efrit!*

— Ai grijă!

O trântesc pe spate pe Jaduna și mă ghemuiesc deasupra ei, iar efritul de vânt trece atât de aproape, încât simt cum mă ustură pielea de pe gât. Jaduna se rostogolește de sub mine și ia urma efritului, cu o furie rece. Îndoaie degetele, se ridică în aer și se năpustește asupra creaturii ca o cometă, iar în timp ce străbate flăcările și dispare, rochia îi devine albă ca zăpada. Eu mă întorc imediat la raft, dar nu mai văd nimic de fum. Simt că mă sufoc și mă las în patru labe, ca să mă pot târî înainte.

Laia. Șoapta asta e în mintea mea? Sau e adevărată? Ceva înveșmântat în robă neagră îngenunchează lângă mine și mă țintuiește cu ochi strălucitori. Nu-i chiar Zburătorul. Dacă era el, n-aș fi putut rămâne invizibilă. E o proiecție, ceva, sau poate mă păcălesc ghulii. Dar asta nu-mi atenuează dezgustul – ori frica.

Vei muri aici, sufocată de fum, zice Zburătorul. *Moartă ca toată familia ta. Moartă degeaba, din propria-ți prostie. Te-am prevenit…*

— Laia!

Imaginea Zburătorului se destramă. Vocea care mă strigă acum mi-e cunoscută – și e reală. Darin? Ce naiba caută el aici? Mă întorc imediat și mă duc spre voce în patru labe, în timp ce el mă strigă din nou. Îl găsesc în capătul scărilor, acum și ele pe jumătate cuprinse de flăcări. *Prostul naibii!*

Nu îndrăznesc să renunț la invizibilitate de frică să nu leșin din nou, dar când mă apropii destul, îl iau de mână.

— Sunt aici! Pleacă, Darin, du-te! Eu trebuie să găsesc ceva.

Dar fratele meu mă înșfacă și mă trage în jos pe scări.

— Plecăm amândoi! strigă el. Etajul doi a ars deja!

— Trebuie să…

— Trebuie să *trăiești,* dacă vrei să-l oprești! zice Darin cu ochi aprinși.

Mă trage cu toată puterea, iar etajul trei se transformă într-un zid de foc în spatele meu.

Alergăm în jos pe scări, ocolind zidăria în flăcări căzută pe jos și iadul tăciunilor încinși. Tresar când văd cum cad pe brațele fratelui meu, dar el nu le bagă în seamă, mă trage în jos, în jos, în jos. Se aude trosnind o bârnă enormă, iar Darin abia se ferește din calea ei atunci când se prăbușește bubuind pe scări. Suntem siliți să urcăm înapoi câteva trepte și mi se umplu plămânii de fum. Pieptul mă ustură dureros și mă frâng de mijloc, nereușind să mă opresc din tușit.

— Trece-ți un braț în jurul meu, Laia, strigă Darin. Nu te pot vedea!

Fir-ar să fie, nu pot să respir, nu pot să gândesc! *Rămâi invizibilă. Darin nu te-ar putea scoate în brațe. Rămâi invizibilă!*

Ajungem la etajul doi și scara e înghițită de flăcări. Pe toate iadurile, proastă mai sunt! Nu trebuia să fi venit aici. Dacă nu veneam, nu venea nici Darin. Acum o să murim amândoi. Mamei i-ar fi tare rușine cu mine și s-ar înfuria nespus că sunt atât de nesăbuită. *Iartă-mă, mamă. Iartă-mă, tată. Îmi pare nespus de rău.* Exact așa a murit Elias. Măcar o să-l văd din nou în Anticameră. Măcar o să-mi pot lua adio de la el.

Darin vede ceva ce eu nu văd: o cale de scăpare. Mă trage înainte, iar eu țip. Simt la picioare o căldură insuportabilă.

Pe urmă ajungem dincolo de focul cel mai aprig. Fratele meu mă duce acum pe sus, mă ridică de mijloc și eu târâi picioarele. Dăm năvală pe ușile cuprinse de flăcări și ieșim afară, în noapte. Totul e în ceață. Parcă zăresc scări, găleți, pompe și oameni, foarte mulți oameni.

Mă înghite întunericul, iar când deschid ochii din nou, stau rezemată de un perete pe o stradă lăturalnică, iar Darin, ghemuit în fața mea, plin de cenușă și de funingine, răsuflă ușurat.

— Ce *proastă* ești, Laia.

Mă îmbrâncește. Pesemne că sunt vizibilă din nou, pentru că pe urmă mă îmbrățișează, iar mă împinge, mă îmbrățișează încă o dată.

— Numai pe tine te am. Doar tu mi-ai mai rămas! Te-ai gândit la asta măcar o clipă, înainte să dai fuga într-o clădire cuprinsă de flăcări?

— Iartă-mă, zic răgușită și abia auzit. Am crezut... Speram că...

Cerule, cartea! N-am găsit cartea! Îmi dau seama în ce hal am dat greș și mi se face greață.

— Biblioteca?

— S-a dus, fetițo.

Eu și Darin ne întoarcem amândoi, pentru că din întuneric se materializează o siluetă. Superba rochie roșie a Jadunei e pârlită acum, dar femeia împrăștie încă răcoare fizică, de parcă ar avea iama încrustată în piele. Mă fixează cu ochii ei conturați cu kohl.

— Efriții și-au făcut bine treaba, adaugă ea.

Darin se ridică încet și întinde mâna după paloș. Mă ridic și eu, rezemată de zid, pentru că amețeala face să se învârtă lumea. Jaduna ne va aresta, fără îndoială. N-avem cum fugi. Asta înseamnă că trebuie să găsesc puterea să mă lupt cu ea.

Dar Jaduna nu se apropie. Mă studiază o vreme.

— Mi-ai salvat viața, zice ea. Efritul acela m-ar fi omorât. Îți sunt datoare.

— Nu ne aresta, te rog, zic eu. Lasă-ne să plecăm și în felul ăsta mă răsplătești la rândul tău.

Mă aștept să riposteze, dar ea doar se uită la mine cu privirea aceea de nepătruns.

— Ești prea tânără să stai atât de adânc cufundată în umbră, zice ea, apoi mă adulmecă. Și ești la fel ca el – prietenul tău. Cel căruia i se spune Musa. L-am văzut în oraș șușotind povești, folosindu-și vocea legănată ca să dea naștere unei legende. Sunteți amândoi pătați de întuneric. Trebuie să vii la mine, în Kotama, la răsărit. Poporul meu te poate ajuta.

Clatin din cap.

— Nu pot merge în est, atâta vreme cât Zburătorul rămâne o amenințare.

Femeia clatină și ea din cap, uimită.

— *Meherya?*

— Ai mai rostit cuvântul ăsta, zic eu. Nu știu ce înseamnă.

— E numele lui, Laia din Serra. Primul lui nume, cel adevărat. În acest nume îi stă puterea, dar și slăbiciunea. E o vrajă veche, zice ea și ridică din umeri. Răzbunarea Zburătorului a fost prevestită cu multă vreme în urmă. Ar fi înțelept să pleci de-aici, Laia din Serra, și să mergi la Kotama…

— Nu-mi pasă de Kotama, mă răstesc eu, uitând că vorbesc cu o femeie care probabil poate ucide în zece feluri doar cu un gest al mâinii. Trebuie să-l opresc.

— De ce? întreabă ea și clatină din cap. Știi ce se va întâmpla, dacă îl oprești? Care sunt urmările, distrugerile…

— Nici măcar nu știu cum să-l opresc.

Vântul crește și aduce zgomote de pe stradă – există pericolul ca focul să se întindă în tot orașul. Jaduna se încruntă și se uită peste umăr, apoi pocnește din degete, în mâna ei apare ceva mic și dreptunghiular.

— Poate te ajută asta.

Îmi întinde obiectul. E o carte groasă și grea, cu titlu argintiu în relief. *O istorie a clarvăzătorilor și profeților din Imperiul Războinic,* de Fifius Antonius Tullius.

— Așa îmi plătesc datoria, zice Jaduna. Ține minte ce ți-am propus. Dacă mergi la Kotama, întreabă de D'arju. E cel mai bun dascăl din Golful Lacrimilor. O să te ajute să ții întunericul sub control, altminteri te va înghiți cu totul.

Jaduna dispare. Deschid cartea și dau peste imaginea aurită a unui bărbat în robă neagră. Chipul îi e ascuns, dar are mâinile albe și se uită pe sub glugă cu ochi roșii. Un Profet.

Darin și cu mine schimbăm o privire, apoi ne grăbim s-o ștergem de-acolo înainte să se răzgândească Jaduna.

*

Două ore mai târziu, eu și fratele meu gonim pe străzile din Adisa. Sper din răsputeri că Musa s-a întors la fierărie, căci n-am timp să umblu după el prin tabăra de refugiați. Nu acum. Nu după tot ce am citit de curând.

Spre ușurarea mea, în fierărie e lumină, iar Musa stă în salon, în timp ce Zella îi îngrijește o arsură de pe braț. Deschide gura, dar nu-l las să vorbească.

— Sfrânciocul a supraviețuit unei tentative de asasinat, zic eu. Știi despre ce e vorba? Când s-a întâmplat? În ce împrejurări?

— Măcar stai jos…

— Trebuie să aflu *acum,* Musa!

El bombăne și dispare în camera lui. Îl aud cotrobăind, apoi se întoarce cu un teanc de pergamente. Mă întind să iau unul, dar mă lovește peste mână.

— Sunt codate, zice.

Trec minute lungi în care el citește unul sau altul dintre pergamente.

— Aha, aici. A fost înjunghiată de o slugă a lui Keris, zice el. Unul din oamenii ei a dus-o la cazarmă. Zburătorul a fost văzut

ieșind de la ea din cameră, iar două nopți mai târziu dădea din nou ordine.

Răsfoiesc cartea despre Profeți până la o pagină unde am lăsat semn.

— Citește, îi spun.

— *Sângele tatălui și sângele fiului sunt vestitori ai întunericului*, citește Musa. *Regele trebuie să-i lumineze calea Măcelarului, iar când Măcelarul se închină în fața dragostei celei mai adânci dintre toate, se apropie noaptea. Doar Spiritul se poate împotrivi măcelului. Dacă moștenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului, aceasta va dispărea, și va fi nevoie să curgă pe pământ sângele a șapte generații, înainte să poată încerca Regele să se răzbune din nou.* Blestemați fie Profeții, textul ăsta n-are *niciun* sens!

— Ba are, zic eu, dacă știi că sfrânciocul este o specie de pasăre care își înfige prada în spini, înainte să o devoreze. Am citit asta cândva într-o carte. Oamenii îi mai spun „pasărea-măcelar”. De acolo vine numele Sfrânciocului.

— Profeția asta nu poate vorbi despre Sfrâncioc, zice Musa. Cum rămâne cu cealaltă profeție? *Măcelarul se va prăbuși, și nu-l va opri nimeni.*

— Poate că partea asta încă nu s-a întâmplat, intervine Darin. Căutăm o bucată din Stea, așa-i? În rapoartele tale scrie dacă Sfrânciocul poartă bijuterii? Sau ține mereu o armă la îndemână?

— Are…

Musa răsfoiește din nou pergamentele, apoi ițește capul și ascultă. O nălucă îi ciripește repede la ureche.

— Un inel? Da, are inelul de Sfrâncioc, primit toamna trecută, când și-a ocupat funcția. Și mai are și inelul Casei Aquilla.

— Inelul ăsta când l-a primit? întreb eu.

— Habar n-am…

Ridică din nou capul.

— I l-a dat tatăl ei, zice Musa. Înainte să moară. În ziua când a murit.

Sângele tatălui. Trebuie să fi primit inelul la moartea lui. Și evident că se mândrește cu el, e simbolul familiei ei.

— Iar Zburătorul? întreb eu. A fost în Navium tot timpul ăsta?

Știu răspunsul înainte să încuviințeze Musa.

— Acum înțelegi, Musa?

Învârt în jurul mâinii brățara pe care mi-a dat-o Elias.

— Zburătorul a rămas în Navium pentru că ceea ce caută el a fost tot timpul acolo. N-a avut de ce să plece. Ultima bucată de Stea o are Sfrânciocul.

30. Elias

Banu al-Mauth.

În timp ce hoinăresc prin orașul djinnilor, mă cheamă o voce, străbătând distanța până acolo – un fir subțire de undiță aruncat într-un ocean nesfârșit. Știu cine mă strigă. Aubarit Ara-Nasur. Fakira. I-am spus că, dacă are nevoie de mine, să vină la marginea Pădurii și să mă strige.

Dar nu mă pot duce la ea. Nu cu tot ce știu acum. Pentru că înțeleg în sfârșit de ce le interzice Mauth Păzitorilor Sufletelor să aibă o latură omenească. Umanitatea înseamnă emoții. Emoțiile însemnă instabilitate. Iar scopul lui Mauth este să facă o punte între lumea viilor și a morților. Instabilitatea amenință această punte.

Înțelegerea acestui lucru îmi aduce o pace ciudată. Nu știu cum mă voi elibera de umanitatea mea. Nu știu nici dacă pot. Dar măcar știu de ce ar trebui s-o fac.

Mauth se agită. Magia se ridică din pământ ca o ceață neagră, răsucindu-se care se transformă într-o viță subțire. Mă întind după ea. Magia e limitată, ca și cum Mauth n-ar avea încredere să-mi dea mai mult.

Părăsesc orașul djinnilor și mă confrunt imediat cu un nor de spirite atât de dens, încât abia dacă văd ceva prin el.

Banu al-Mauth. *Ajută-ne.*

Rugămintea din vocea lui Aubarit se aude chiar și de-aici. Pare îngrozită. *Iartă-mă, Aubarit. Îmi pare rău. Nu pot.*

— Micuțule.

Tresar și o văd materializându-se în fața mea pe Scânteioara.

— Trebuie să vii, șoptește ea. Poporul tău se stinge. Familia ta. Au nevoie de tine așa cum are nevoie de mine drăguța mea. Du-te la ei. Du-te!

— Familia mea?

Îmi zboară mintea la Comandant, la Războinici.

— Adevărata ta familie. Barzii din deșert, zice Scânteioara. Sunt copleșiți de durere. Suferă.

Nu mă pot duce acum la ei. *Trebuie* să trec spiritele dincolo, altfel se vor aduna, djinnii vor continua să fure magie, iar eu mă voi trezi cu o problemă și mai mare decât am deja.

Banu al-Mauth. *Ajută-ne. Te rog.*

Dar dacă Tribalii sunt în pericol, măcar aș putea încerca să văd de ce. Poate reușesc să-i ajut fără mare efort și mă întorc repede în Pădure, ca să-mi văd de treabă.

Încerc să nu acord atenție felului în care trosnește pământul în urma mea, a felului în care țipă spiritele și jelesc copacii. Când ajung la hotarul dinspre sud, întăresc zidul cu o vrajă, ca să fiu sigur că spiritele nu se țin după mine și mă îndrept spre căruțele Tribale care sclipesc în depărtare.

Imediat ce ies din Anticameră, aud semnale cunoscute: tobele Războinicilor. Cea mai apropiată garnizoană e la mulți kilometri depărtare, dar tobele răsună rău prevestitor chiar și de-aici. Bătăile sunt prea îndepărtate să le pot traduce, dar o viață de antrenament ca Războinic îmi spune că nu se întâmplă nimic bun. Și că are legătură cu Triburile.

Ajung la tabără și văd că s-a întins neașteptat de mult. Unde erau înainte doar tribul Nasur și tribul Saif se află acum peste o mie de furgoane. Seamănă a *majilees,* o adunare a triburilor care se convoacă doar în cele mai cumplite împrejurări.

Asta înseamnă mii și mii de Tribali aflați toți în același loc. Dacă eram general Războinic și încercam să înăbuș o răzmeriță sau să iau sclavi, ăsta ar fi locul perfect de acțiune.

Copiii se împrăștie la venirea mea și se ascund sub căruțe. Miroase oribil – bolnăvicios de dulce – și observ două cadavre de cai lăsate să putrezească la soare, cu un nor de muște bâzâind deasupra lor.

Oare Războinicii au atacat deja? Nu, dacă treceau pe aici, i-ar fi luat sclavi și pe copii.

Văd spre nord un cerc de furgoane atât de bine cunoscute, încât îmi stă inima în loc. Tribul Saif. Familia mea.

Mă apropii încet, îngrijorat de ce-aș putea găsi acolo. Când ajung la numai câțiva metri, în fața mea se materializează o apariție bizară. Nu-i om – îmi dau seama imediat. Dar nu-i destul de transparent să fie spirit. Pare ceva între. La început nu-l recunosc, apoi trăsăturile lui deformate se dovedesc

înspăimântător de cunoscute. E unchiul Akbi, căpetenia tribului Saif și fratele mai mare al lui Mamie Rila. Unchiul m-a urcat prima oară călare pe un ponei, când aveam trei ani. Când m-am întors prima dată la tribul Saif, în calitate de Cinciar, a plâns în hohote și m-a tratat ca pe propriul fiu.

Apariția vine spre mine clătinându-se, iar eu scot sabia. Nu-i spirit. Atunci, ce naiba e?

Elias Veturius, mi se adresează în sadheză unchiul meu pe jumătate fantomatic. *Ea nu te-a dorit niciodată. De ce-ar fi dorit un plângăcios cu ochi decolorați? Te-a luat numai din frică de deochi. Iar tu n-ai adus decât necaz și suferință, moarte și ruină…*

Dau înapoi. Când eram copil, mă temeam să nu creadă unchiul Akbi exact lucrurile astea. Dar nu le-a rostit niciodată.

Hai, vino să vezi ce-a provocat eșecul tău. Apariția plutește spre tabăra Saif, unde șase Tribali zac întinși pe paturi unul lângă altul. Par să fie toți morți.

Printre ei, unchiul Akbi.

— Nu… nu…

Dau fuga într-acolo. Unde mama iadului e restul tribului Saif? Unde-i Mamie? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Banu al-Mauth!

În spatele meu apare Aubarit, care izbucnește în lacrimi când mă vede.

— Am fost de zece ori la marginea Pădurii. Trebuie să ne ajuți, se văicărește ea. Triburile au luat-o razna. Sunt prea mulți…

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Acum două săptămâni, imediat după ce ai plecat, a mai venit un trib. Și pe urmă au tot continuat să vină, unul după altul. Unele triburi și-au pierdut Fakirul și toate se chinuie să-și treacă morții dincolo – așa cum m-am chinuit eu cu bunicul. Pe urmă, acum două zile…

Clatină din cap. *Exact când am dispărut eu în Pădure.*

— Spiritele morților au încetat cu desăvârșire să mai treacă dincolo. Trupurile nu mor, iar *ruh* – spiritele – nu le părăsesc. Supraviețuiesc chiar și cei cu răni cumplite. Sunt monstruoși, se înfioară Fakira. Își chinuie familiile. Își conduc neamurile la sinucidere. Unchiul tău a fost unul dintre ei. Dar poți vedea și tu ce s-a întâmplat. Cei care încearcă să se sinucidă nu mor nici ei.

Dintr-un furgon apare o siluetă subțire care mi se aruncă în brațe. N-aș fi recunoscut-o, dacă nu-i auzeam vocea obosită, dar încă bogată, încă plină de povești.

— Mamie?

N-a mai rămas nimic din ea. Îmi vine să blestem de furie când văd cât de fragile îi sunt brațele cândva puternice, ce scobită îi e fața cândva frumos rotunjită. Pare la fel de uluită ca mine să mă vadă.

— Aubarit Ara-Nasur mi-a spus că trăiești în pădure, printre spirite, zice ea. Dar… eu n-am crezut-o.

— Mamie.

Tradiția cere să-l jelesc pe unchiul Akbi împreună cu ea. Să-i împărtășesc durerea. Dar nu-i vreme pentru astfel de lucruri. Îi iau mâinile în mâinile mele. Sunt mai reci ca oricând.

— Trebuie să împrăștii triburile. E periculos să stea toate laolaltă. Auzi tobele?

Înțeleg din expresia ei nedumerită că – la fel, probabil, ca și restul taberei – n-a remarcat agitația Războinicilor.

Ceea ce înseamnă că Imperiul pune ceva la cale chiar acum. Iar Triburile habar n-au.

— Aubarit, zic eu. Trebuie s-o găsesc pe Afya…

— Sunt aici, Banu al-Mauth.

Tonul formal al Afyei mă rănește. Se apropie de mine cu umerii căzuți. Vreau s-o întreb ce face Gibran, dar ceva din mine se teme să afle.

— Vestea sosirii tale s-a împrăștiat repede, zice ea.

— Trimite iscoade peste tot în afară de Pădure, zic eu. Cred că Războinicii vin încoace. Și cred că au de gând să vă atace dur. Trebuie să vă pregătiți.

Afya clatină din cap și iese la iveală firea ei sfidătoare dinainte.

— Cum să ne pregătim, dacă morții noștri nu mor și spiritele lor ne bântuie?

— Ne vom gândi la asta după ce aflăm cu ce ne confruntăm, zic eu repede, deși habar n-am care-i răspunsul. Poate că mă înșel și Războinicii nu fac decât manevre.

Dar nu mă înșel, iar Afya știe. Se îndepărtează repede, iar oamenii din tribul ei o înconjoară imediat ce începe să dea ordine. Gibran nu-i printre ei.

Mă gândesc la triburi. Sunt prea multe. Și totuși…

— Aubarit, Mamie, zic eu. Puteți convinge măcar câteva triburi să pornească spre sud, să se împrăștie?

— Nu vor pleca, Elias. Unchiul tău a convocat *majilees.* Numai că înainte să înceapă adunarea, trei căpetenii ale altor triburi au fost scoase din minți de spirite. Două s-au aruncat în mare, iar unchiul tău...

Ochii lui Mamie se umplu de lacrimi.

Se tem toți să plece. Cred că unde-s mulți, puterea crește.

— Trebuie să faci ceva, Banu al-Mauth, șoptește Aubarit. *Ruh* ai propriilor noștri oameni ne distrug pe toți. Dacă Războinicii vin încoace, nu trebuie decât să ne înconjoare. Suntem deja învinși.

O strâng de mână.

— Nu încă, Aubarit. Nu încă.

Treaba asta-i lucrarea blestematului de Zburător. Seamănă încă și mai mult haos distrugând triburile. Distrugându-mi prietenii. Distrugându-mi familia, tribul Saif. Sunt cât se poate de sigur. Mă întorc spre pădure și îl caut pe Mauth.

Pe urmă mă opresc. Să apelez la magie ca să-i salvez pe oamenii dragi mie este exact ce *nu dorește* Mauth să fac. *Noi, Elias, trebuie să punem datoria înainte de orice. Dragostea nu-și are locul aici.* Sunt obligat să-mi înăbuș emoțiile. Asta am învățat în timpul petrecut în orașul djinnilor. Numai că nu știu cum s-o fac.

Dar știu ce înseamnă să fii Mască. Rece. Ucigaș. Fără sentimente.

— Banu... începe să zică Aubarit.

— Liniște.

E vocea mea, dar e tăioasă și înghețată. Recunosc Masca dinăuntrul meu, Masca aceea care credeam că nu voi mai fi niciodată.

— Elias!

Pe Mamie o jignește grosolănia mea. M-a educat mai bine deatât. Dar mă întorc spre ea cu chipul mea de fiu al lui Keris Veturia, iar ea se trage un pas înapoi, înainte să-și îndrepte spatele din nou. Orice s-ar întâmpla, continuă să fie o Kehanni și nu va tolera nicio obrăznicie, mai ales din partea copiilor ei.

Aubarit, însă, simțind probabil furtuna de gânduri din mintea mea, o prinde ușor de încheietura mâinii și o calmează.

Datoria înainte de toate, până la moarte – lozinca de la Blackcliff, care se întoarce acum să mă bântuie. *Datoria înainte de toate.*

Revin din nou cu mintea la Mauth, dar de data asta încerc să gândesc clar. Trebuie să opresc spiritele, astfel încât triburile să poată pleca în drumul lor. Astfel încât să mă pot întoarce în Pădure să-mi fac datoria.

Vreau cu disperare ca magia să-mi răspundă. Să comunice cu mine. Să mă îndrume. Să-mi spună ce-ar trebui să fac.

Un copil urlă undeva aproape, un urlet care îmi sfâșie inima. Ar trebui să mă duc la el. Ar trebui să văd ce-a pățit. Dar nu-l bag în seamă. Mă prefac că sunt Shaeva, rece și fără sentimente, preocupat doar să-mi fac datoria. Mă prefac că sunt Mască.

Departe, în pădure, simt magia stârnindu-se.

Dragostea nu-și are locul aici, repet eu în minte. Iar pe măsură ce fac asta, magia iese unduindu-se din pădure și se apropie de Masca din mine, încă temându-se de om. Adun toată răbdarea pe care ne-a antrenat-o Comandantul la Blackcliff. Mă uit și aștept, calm ca un asasin care își pândește victima.

Când magia se strecoară în sfârșit în mine, o înșfac zdravăn. Aubarit face ochii mari, simțind afluxul brusc de putere.

Paradoxul magiei mă rupe în două. Trebuie să-i salvez pe oamenii la care țin, dar nu pot ține la ei, dacă vreau să pot folosi magia.

Dragostea nu-și are locul aici.

Magia îmi cuprinde imediat vederea și încep să văd ceea ce înainte îmi era ascuns. Umbre negre îngrămădite peste tot, ca niște tumori maligne într-un corp chinuit. Ghuli. Îi lovesc cu picioarele pe cei mai apropiați, iar ei se împrăștie, dar se întorc aproape imediat. Se adună în apropierea corturilor unde Aubarit și ceilalți Fakiri i-au dus pe cei tulburați de moarte.

Mă simt cuprins de ușurare, căci soluția este foarte simplă și sunt furios că nu i-am văzut pe ghuli mai devreme.

— Vă trebuie sare, le spun lui Aubarit și lui Mamie. Cei afectați de suferință sunt înconjurați de ghuli, care se agață de spiritele lor. Puneți sare în jurul celor care *trebuiau* să fi murit. Ghulii urăsc sarea. Dacă reușiți să alungați creaturile astea hâde, cei suferinzi vor trece dincolo iar voi veți reuși să comunicați din nou cu spiritele.

Aubarit și Mamie pleacă cât ai clipi să găsească sare și să le comunice și celorlalte triburi antidotul. Când presară sare în jurul celor suferinzi, aerul se umple de mârâielile și șuierăturile ghulilor, dar eu sunt singurul care le poate auzi. Merg cu Fakira prin tabără, încă plin de magie, asigurându-mă că ghulii nu așteaptă pur și simplu să plec eu.

Mă pregătesc să mă întorc în Anticameră, dar mă oprește un strigăt din depărtare. Afya își oprește calul lângă mine.

— Războinicii au adunat o legiune, zice ea. Aproape cinci mii de oameni. Vin să ne atace. Și se mișcă repede.

Pe tot iadul! Imediat ce mă gândesc la asta – adică imediat ce-mi fac griji pentru triburi – magia lui Mauth mă părăsește. Mă simt golit fără el. Slab.

— Când vor ajunge Războinicii aici, Afya?

Spune-mi că sunt la câteva zile de mers. Poate dacă-mi doresc asta, se va adeveri. *Spune-mi că încă își echipează trupele, își pregătesc armele, plănuiesc atacul.*

Afya îmi răspunde cu vocea tremurând.

— În zori.

PARTEA A III-A

Antium

31. Sfrânciocul

Avitas Harper și cu mine nu ne oprim să mâncăm. Nu ne oprim să dormim. Bem direct din burdufuri în timp ce călărim, oprindu-ne doar să schimbăm caii la o stație de poștă.

Pot să-mi vindec sora. Pot. Numai să reușesc să ajung la ea.

După trei zile de drum, ajungem în Serra și aici mă opresc; Avitas mă trage jos de pe cal, iar eu nu mă pot împotrivi, de oboseală și de foame.

— Dă-mi drumul!

— Ai să mănânci.

Harper e la fel de furios ca mine, iar ochii lui verzi strălucesc în timp ce mă trage spre ușa cazărmii Gărzilor Negre.

— Ai să te odihnești. Altminteri, sora ta n-are nicio speranță, și nici Imperiul.

— O masă, zic eu. Și două ore de somn.

— Două mese, zice el. Și patru ore de somn. N-ai de ales.

— Tu n-ai frați sau surori, mârâi eu. Pe nimeni care să știe unde ești. Chiar dacă aveai, nu te îngrijeai de ei ca de familia ta și nu erai tu motivul pentru care…

Îmi ard ochii. *Nu încerca să mă consolezi,* urlu în mintea mea la Harper. *Să nu îndrăznești.*

Harper se uită la mine o clipă, apoi se întoarce și îi ordonă soldatului de gardă să ne aducă de mâncare și să ne pregătească două camere. Când se întoarce, m-am potolit deja.

— Vrei să dormi în cazarmă, sau în vechea ta casă? întreabă Harper.

— Casa mea e unde-i sora mea, zic eu. Până când ajung la ea, nu contează unde dorm.

La un moment dat, adorm pe jumătate prăbușită pe un scaun. Când mă trezesc în toiul nopții, chinuită de coșmaruri, sunt în camera mea, învelită cu o pătură.

— Harper…

El se ridică din întuneric și șovăie la piciorul patului, apoi îngenunchează lângă capul meu. Are părul ciufulit și nu-și ascunde expresia de pe fața argintie. Îmi pune mâna caldă pe umăr și mă împinge ușurel înapoi pe pernă. Are ochii transparenți, obosiți, plini de îngrijorare și de încă ceva ce nu recunosc pe deplin. Mă aștept să-și tragă mâna, dar n-o face.

— Dormi, Sfrâncioc. Încă puțin.

*

La zece zile după ce-am plecat din Serra, ajungem la Antium, plini de sudoare și de jegul drumului, cu caii gâfâind, acoperiți de spumă.

— Încă trăiește.

Faris ne iese înainte la poarta masivă de fier de la intrarea în Antium, prevenit de străjerii orașului, fără îndoială.

— Tu trebuia s-o aperi, îl înșfac eu de guler, cu puterile sporite de mânie.

Străjerii de la poartă se dau înapoi, iar grupul de sclavi Cărturari care tencuiesc un perete din apropiere se face nevăzut.

— Trebuia s-o protejezi.

— Pedepsește-mă, dacă vrei, o merit, zice gâtuit Faris. Dar mai întâi du-te la ea.

Îl împing cât colo.

— Cum s-a întâmplat?

— Otravă, zice el. Cu acțiune lentă. Doar cerul știe de unde a făcut rost de ea monstrul acela.

Keris. Asta-i lucrătura ei. Asta trebuie să fi fost. Slavă cerului că acum e încarcerată în Navium.

— De obicei, așteptăm șase ore de când gustă degustătorii mâncarea Liviei, până când o mănâncă ea, continuă Faris. Ea și Rallius i-am supravegheat personal pe degustători. De data asta, însă, degustătorii au murit după mai bine de șapte ore. Ea mâncase doar de un ceas și am reușit să-i golim stomacul, astfel că n-a murit imediat, însă…

— Copilul?

— Trăiește, după cum spune moașa.

Palatul e liniștit. Faris a reușit măcar să împiedice să se împrăștie vestea otrăvirii împărătesei. Mă aștept ca Marcus să fie pe undeva prin preajmă, dar e la tribunal, ascultă plângeri și

nu-i așteptat să se întoarcă în apartamentul regal decât târziu. E un noroc mic, dar bine-venit.

Faris se oprește în fața ușii Liviei.

— Nu-i cum ți-o amintești, Sfrâncioc.

Intru în camera surorii mele și le văd pe doamnele din suita ei, sincer îndurerate. Asta mă face să le urăsc mai puțin pentru că ele sunt atât de vii, în timp ce sora mea se zbate în ghearele morții.

— Afară, le spun. Toată lumea. Imediat. Și nu scoateți o vorbă despre asta.

Ies repede, dar fără tragere de inimă, și se uită înapoi la sora mea cu tristețe. Livia și-a făcut mereu ușor prieteni, tratând cu respect pe toată lumea.

După ce femeile au ieșit, mă întorc spre Harper.

— Stai de pază la ușă cu prețul vieții, îi spun. Nu intră nimeni. Nici împăratul însuși. Găsești o cale să-l ții la distanță.

Avitas salută și zăvorăște ușa în spatele meu.

Camera Liviei e plină de umbre, iar ea zace în pat ca moartă, cu fața golită de sânge. Nu văd nicio rană, dar simt cum îi circulă otrava prin corp, un dușman nemilos care o roade pe dinăuntru. Respiră slab și e palidă. E un miracol că a supraviețuit atât în starea asta.

— Nu-i niciun miracol, Sfrâncioc.

De lângă patul ei se apropie o umbră cu mantie neagră ca cerneala și ochi ca niște sori.

— Ce cauți aici?

Pesemne că blestematul de djinn a știut ce făcea Comandantul. Poate i-a procurat chiar el otrava.

— Îți porți gândurile la vedere la fel cum îți porți paloșele, zice Zburătorul. Comandantul nu-i la fel de ușor de citit. Nu i-am știut planul. Dar am reușit s-o țin pe sora ta în viață până când ai sosit. Acum e treaba ta s-o vindeci.

— Spune-mi de ce mă ajuți, îl somez eu, furioasă că trebuie să vorbesc cu el în loc s-o ajut imediat pe Livia. Fără minciuni. Spune-mi ce joc faci.

Mă gândesc o vreme că va nega faptul că-i agent dublu. Sau că se va înfuria și mă va face țăndări.

Într-un târziu, îmi răspunde cu mare grijă:

— Ai ceva ce vreau eu, Sfrâncioc. Un lucru de a cărui valoare încă nu-ți dai seama. Dar ca să-l pot folosi, trebuie să mi-l dai cu dragoste. Cu încredere.

— Încerci să-mi câștigi dragostea și încrederea? Nu le vei obține niciodată.

— Dragostea, nu, zice el. La ea nu mă aștept în niciun caz. Îmi doresc însă încrederea ta. Și mi-o vei acorda. Trebuie. Vei fi curând pusă la încercare, copilă. Va arde tot ce-ți este drag. Iar în ziua aceea nu vei avea prieteni. Nici aliați. Nici camarazi de arme. În ziua aceea, singura ta armă va fi încrederea în mine. Numai că nu te pot obliga eu să ai încredere.

Se dă deoparte și îmi permite să mă apropii de Livia.

O examinez mai atent, cu un ochi la djinn. Îi ascult inima. Îi *simt* inima și sângele în mintea mea. Zburătorul nu minte. Otrava nu-i una căruia un om să-i poată supraviețui fără ajutor.

— Pierzi timp prețios, Sfrâncioc, zice Zburătorul. Cântă. Eu o voi susține până când e în stare să se susțină singură.

Dacă ar fi vrut să-mi facă rău, rău cu adevărat, ar fi lăsat-o pe Livia să moară. Și m-ar fi omorât deja.

Cântecul potrivit pentru Livia curge ușor din gura mea. O cunosc de când era bebeluș. Am ținut-o în brațe, am drăgălit-o, am iubit-o. Cânt despre tăria ei. Cânt despre blândețea și umorul pe care știu că încă le mai are, în ciuda ororilor îndurate. Simt că trupul i se întărește, că i se regenerează sângele.

Dar în timp ce o recompun, simt și că nu-i totul în regulă. Mă mut dinspre inimă spre abdomen și mă izbește ceva.

Copilul.

Doarme acum – iar sora mea are dreptate, e băiat. Dar ceva nu-i în regulă cu el. Bătăile inimii lui, despre care instinctul îmi spune că ar trebui să fie gingașe și rapide ca bătăile din aripi ale unei păsări, sunt prea rare. Mintea lui încă în formare e prea leneșă.

Cerule, care-i cântecul copilului? Nu-l știu. Nu știu nimic despre el, doar că-i o parte Marcus, o parte Livia și singura noastră șansă să unim Imperiul.

— Ce vrei să fie? întrebă Zburătorul.

Tresar la vocea lui, atât de cufundată în vindecare, încât uitasem că e aici.

— Vrei să fie războinic? Conducător? Diplomat? *Ruh,* spiritul lui, e acolo, dar încă nu-i format. Dacă vrei să trăiască, trebuie

să-i dai formă din ce există deja – din sângele și din familia lui. Numai că dacă o faci, vei rămâne pentru totdeauna legată de el și de țelul lui. Nu te vei mai putea detașa niciodată.

— Face parte din familia mea, șoptesc eu. Mi-e nepot. Nici n-aș dori să mă eliberez.

Fredonez ceva, căutându-i cântecul. Oare vreau să semene cu mine? Cu Elias? În niciun caz cu Marcus!

Vreau să fie un Aquilla. Și vreau să fie Războinic. Așa că o amestec în cântecul lui pe Livia, cu bunătatea și cu râsul ei. Cânt convingerea și prudența tatei. Grija și inteligența mamei. Înflăcărarea lui Hannah.

Despre tatăl lui îi cânt un singur lucru: forța și priceperea în luptă – un singur cuvânt, puternic, răspicat și clar – cum ar fi fost Marcus, dacă nu-l strica lumea. Dacă nu-și îngăduia el să fie stricat.

Dar lipsește ceva. O simt. Copilul va fi împărat într-o zi. Are nevoie de o rădăcină puternică, ceva care să-l susțină când nu-l sprijină nimeni: dragostea poporului său.

Gândul îmi apare în minte ca plantat acolo. Așa că îi cânt propria mea dragoste, cea pe care am deprins-o pe străzile din Navium, luptând pentru poporul meu, în timp ce el lupta pentru mine. Dragostea pe care am învățat-o la infirmerie, vindecând copii și spunându-le să nu se teamă.

Inima lui începe să-și recapete ritmul; corpul îi devine mai puternic. Îl simt trăgându-i un șut zdravăn surorii mele și mă retrag ușurată.

— Bravo, Sfrâncioc, zice Zburătorul, în picioare. Ea va dormi de-acum, iar tu ar trebui să faci la fel, dacă nu vrei ca vindecarea să te sleiască de puteri. Dacă poți, ține-te departe de răniți și de bolnavi. Altminteri, puterea ta își va cere dreptul. Va dori să fie auzită, folosită, dată la iveală. Trebuie să i te împotrivești, altfel te va distruge.

Apoi dispare, iar eu mă uit din nou la Livvy: doarme liniștită și i-a reapărut culoarea în obraji. Întind șovăielnică mâna spre burta ei, atrasă de viața dinăuntru. O țin așa multă vreme și mi se umplu ochii de lacrimi, când simt o nouă lovitură.

Vreau să-i vorbesc copilului, dar draperiile de lângă pat foșnesc. Duc imediat mâna la buzduganul din spinare. Zgomotul se aude dinspre holul dintre camera lui Marcus și cea a Liviei. Mi

se strânge stomacul. Nici măcar nu m-am gândit să verific intrarea aceea. *Ești proastă, Sfrâncioc!*

Peste o clipă, de după draperii apare zâmbind împăratul Marcus.

Poate că nu m-a văzut vindecând-o pe Livia. Poate că nu știe. A durat câteva minute. Nu putea să ne urmărească tot timpul. L-ar fi văzut Zburătorul, l-ar fi simțit.

Îmi amintesc însă că tocmai Zburătorul l-a învățat pe Marcus să nu-i lase pe Profeți să-i citească gândurile. Poate că l-a învățat și cum să se ferească de djinni.

— Ții secrete, Sfrâncioc, zice Marcus, iar cuvintele lui îmi spulberă orice speranță că mi-am ascuns puterea magică. Știi că nu-mi plac secretele.

32. Laia

Trebuia să fie exact la Sfrâncioc! Nu putea fi la vreun curtean bleg sau la vreun grăjdar – cineva de la care să pot fura ușor inelul.

— Cum naiba voi reuși să i-l iau?

Mă plimb prin curtea fierăriei. E toiul nopții, iar Taure și Zella s-au întors în tabăra de refugiați să dea o mână de ajutor, căci Marinarii i-au abandonat pe Cărturari în voia forțelor naturii.

— Chiar dacă aș fi invizibilă, va avea inelul pe deget, zic eu. Și e *Mască,* pe toate iadurile! Iar dacă se află și Zburătorul prin apropiere, nu știu dacă mai ține treaba cu invizibilitatea. Și durează două luni numai să ajung la Navium. Iar Luna Grânelor e peste mai puțin de șapte săptămâni.

— Sfrânciocul nu-i la Navium, zice Musa. Se îndreaptă spre Antium. Putem trimite după inel pe cineva care e deja în oraș. Am oameni din belșug.

— Sau năluci, zice Darin. Dacă încearcă ele…

O ciripeală ascuțită își exprimă dezacordul.

— Ele nu vor atinge nicio parte din Stea, zice Musa după ce ascultă puțin. Se tem prea tare de Zburător.

— Citește din nou, pentru orice eventualitate, zic eu și-i fac semn spre carte. *Doar Spiritul se poate împotrivi măcelului. Dacă moștenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului,*

aceasta va dispărea. Eu sunt moștenitoarea mamei, Musa. Tu însuți ai stabilit asta. Și tot eu sunt Spiritul. Pe cine mai știi că poate dispărea?

— Dacă tu ești Spiritul? zice Musa, care-i treaba cu căderea… și cu ofilitul cărnii? zice Musa. Sau îmi amintesc greșit profeția Shaevei?

N-am uitat. *Duhul va cădea și i se va ofili carnea.*

— Nu contează, zic. Vrei să pui la bătaie soarta lumii încercând să-ți dai seama dacă-i adevărat?

— Poate că nu vreau să pun la bătaie soarta ta, *aapan,* zice Musa. Tabăra de refugiați e un dezastru. Sunt aproape zece mii de oameni fără adăpost și încă o mie de răniți. Avem nevoie de tine ca voce a Cărturarilor. Avem nevoie să ne fii scut și paloș. Iar dacă planul Zburătorului reușește, vom avea și mai mare nevoie de tine. Dacă mori, nu-mi mai ești de folos cine știe ce.

— Ai știut că ăsta-i târgul încă de când ne-am înțeles, îi spun. Tu mă ajuți să găsesc ultima bucată de Stea și să-l înving pe Zburător, iar când mă întorc, mă ofer să conduc Rezistența din nord. Dacă totul decurge conform planului nostru, Zburătorul *nu* va avea succes.

— Războinicii tot vor ataca. Poate nu imediat, dar o vor face. Comandantul a încercat deja să pună mâna atât pe marina Războinicilor, cât și pe flota Karkaună. N-a reușit, dar știe toată lumea că voia navele acelea ca să le îndrepte împotriva Marinarilor. Teritoriile Libere trebuie să se pregătească de război. Iar Cărturarii au nevoie de un glas puternic care să vorbească în numele lor, când va veni vremea.

— N-o să mai conteze, dacă murim toți.

— Uită-te la tine, zice Musa și clatină din cap. Ești pe jumătate dincolo de ușă, de parcă ai vrea să te năpustești spre Antium chiar în clipa asta.

— Luna Grânelor e peste numai șase săptămâni și-un pic, Musa. N-am timp.

— Ce propui? întreabă Darin. Laia are dreptate. Nu avem timp.

— Chipul tău e cunoscut în tot imperiul, Zburătorul îți citește gândurile și nu mai poți deveni invizibilă în preajma lui. În Antium ai nevoie de oameni care să te ajute, zice Musa. Oameni care cunosc orașul și pe Războinici. Pot să ți-i furnizez eu, bineînțeles. Și îi putem lăsa pe ei să născocească un plan pentru

a te apropia de Sfrâncioc. În felul ăsta, planul nu mai poate fi citit în mintea ta.

— Și nu poate fi citit în mintea lor?

— Oamenii mei – mă rog, *făpturile* care mă ajută – sunt antrenați să respingă pe oricine s-ar apropia. Au minți ca oțelul, sunt tăcuți și deștepți ca spectrele. Numai că…

— Niciun *numai că,* zic eu alarmată. Orice ai vrea de la mine, îți împlinesc dorința când mă întorc.

— Nu ți-am cerut mai nimic până acum, Laia.

— Ceva îmi spune că tocmai vrei să-ți scoți pârleala, murmură Darin.

— Într-adevăr, zice Musa și se ridică strâmbându-se de lângă una dintre forje. Vino cu mine. Îți explic pe drum. Dar trebuie să treci mai întâi pe la băi, zice el, măsurându-mă scârbit de sus până jos.

Îmi răsare brusc în minte o bănuială.

— Unde mergem?

— La palat. Să vorbim cu regele.

*

Peste patru ore, stau pe un fotoliu cu spătar înalt într-o anticameră din palat, alături de Musa, și așteptăm să intrăm în audiență la un om pe care nu-mi doresc deloc să-l cunosc.

— Groaznică idee, îi spun lui Musa. Nu ne susțin nici refugiații, nici Cărturarii din Adisa, și nici n-avem de partea noastră luptători din Rezistență.

— Vrei să pleci la Antium să urmărești un djinn, zice Musa. Am nevoie să vorbești cu regele *înainte* să mori.

— Faptul că a cunoscut-o pe mama nu înseamnă că mă va asculta. Tu ai trăit toată viața aici. Ai mai multe șanse să-l convingi să-i ajute pe Cărturari. Și e clar că te cunoaște, altfel nu ne primea în audiență.

— Ne primește în audiență fiindcă știe că se întâlnește cu faimoasa fiică a vechii lui prietene. Ține minte, *trebuie* să-l convingi să-i ajute pe Cărturari și că există cel puțin o amenințare din partea Războinicilor, zice Musa. Nu-i nevoie să pomenești de Zburător. Doar să…

— Înțeleg.

Nu adaug și *E a zecea oară când îmi spui.* Apuc decolteul rochiei – destul de larg cât să se vadă litera *K* pe care mi-a cioplit-o Comandantul pe piept – și îl trag din nou în sus. Rochia

pe care mi-a găsit-o Musa e strâmtă pe bust și largă din talie în jos, din mătase turcoaz peste care e aplicat voal verde ca marea. La gât și în jurul cusăturilor e împodobită cu flori cusute cu fir de aur, oglinzi prinse în broderie și smaralde minuscule. În partea de jos, voalul devine albastru-închis, iar tivul mătură papucii moi pe care mi i-a dat Taure. Mi-am strâns părul împletit în coc și m-am frecat atât de tare la spălat de încă mă mai ustură pielea.

Mă zăresc în peretele de oglinzi al anticamerei și mut imediat privirea, gândindu-mă la Elias și dorindu-mi să mă vadă așa. Îmi doresc să fi fost el lângă mine, îmbrăcat elegant, în locul lui Musa, și să mergem la vreo petrecere sau la vreo serbare.

— Nu te mai foi, *aapan,* mă trezește Musa din visare. Boțești rochia.

El poartă o cămașă albă, apretată, pe sub o haină albastră lungă și strâmtă, cu nasturi de aur. Părul lui, de obicei pieptănat pe spate, îi cade ondulat și negru pe umeri, iar peste el și-a tras o glugă. În ciuda acoperământului, s-au întors multe capete după noi, în timp ce căpitanul Eleiba ne conducea pe holurile palatului. Câțiva curteni au încercat chiar să se apropie, dar Eleiba i-a întors din drum.

— Nu pot face asta, Musa.

Mă scol îngrijorată în picioare și încep să mă plimb prin anticameră.

— Ai zis că avem o singură ocazie să-l convingem pe rege să ne ajute. Că de ea depinde viitorul părinților noștri. Eu nu sunt mama. Nu sunt persoana potrivită...

În spatele ușii se aude zgomot de cizme și ușa sălii de audiențe se deschide. Căpitanul Eleiba ne așteaptă.

— Succes, zice Musa și se retrage.

Îmi dau seama că n-are de gând să vină cu mine.

— Treci încoace, Musa!

— Laia din Serra, anunță Eleiba cu voce tunătoare, fiica Mirrei și a lui Johan din Serra.

Pe urmă îi aruncă lui Musa o privire rece.

— Și Musa din Adisa, prințul consort al Alteței Sale Regale Nikla din Adisa.

Îmi dau seama cât de caraghios arăt abia după ce rămân cu gura căscată câteva secunde. Musa clatină din cap.

— Eu nu sunt bine venit aici, Eleiba...

— Atunci, trebuia să nu vii, zice căpitanul. Regele așteaptă.

Musa rămâne la câțiva pași în urma mea, deci nici măcar nu-l pot privi furioasă. Intru în sala de audiențe și mă uimește imediat cupola înaltă și bătută cu nestemate de deasupra, pardoseala de sidef și abanos de pe jos, coloanele de cuarț roz luminate din interior. Mă simt dintr-odată ca o țărancă.

Un bărbat vârstnic, despre care bănuiesc că e regele Irmand, ne așteaptă într-un capăt al încăperii alături de o femeie mult mai tânără, pe care o cunosc. Prințesa Nikla. Tronurile pe care stau sunt confecționate din bucăți enorme de lemn albit, adus de ape, sculptate cu pești, delfini, balene și crabi.

În afară de figurile regale și de străjerii lor, camera e goală. Eleiba se duce în spatele regelui și îi simt neliniștea în felul cum se bate cu degetele peste coapsă.

Regele are înfățișarea smochinită a unui bărbat cândva voinic, care a îmbătrânit dintr-odată. Pe lângă fragilul ei tată, Nikla pare puternică și nu seamănă deloc cu femeia îmbrăcată simplu pe care am văzut-o în închisoare. Rochia ei bogat brodată seamănă cu a mea, și și-a împodobit părul negru cu o eșarfă turcoaz semănând, în mod remarcabil, cu un val care se sparge de țărm.

Îi observ mânia de pe chip și pașii îmi șovăie, căutând din priviri orice alte ieșiri din sala tronului. Aș vrea să fi adus cu mine o armă.

Dar prințesa doar se încruntă. Observ ușurată că nu-i înconjurată de ghuli, deși pândesc câțiva în umbrele din sală.

— Ah, se întoarce ginerele meu rătăcitor.

Vocea profundă contrazice înfățișarea fragilă a bătrânului.

— Mi-a fost dor de istețimea ta, băiete.

— Și mie de a dumneavoastră, Majestate.

Vocea lui Musa sună sincer. Intenționat, nu se uită spre Eleiba.

— Laia din Serra, zice prințesa moștenitoare, ignorându-și soțul – *soțul!* Bine ai venit în Adisa. Ne dorim de mult să te cunoaștem.

Dorești de mult să mă omori, vrei să spui. Scorpie! Probabil că iritarea mi se citește pe chip, căci Musa mă avertizează din priviri, înainte să facă o plecăciune adâncă. Îl imit fără tragere de inimă. Ridurile din jurul gurii Niklei se aspresc.

Cerule, cum să vorbesc eu cu un rege? Sunt o nimeni! Cum l-aș putea convinge de orice?

Regele ne face semn să ne ridicăm.

— Ți-am cunoscut părinții, Laia din Serra. Ai moștenit frumusețea tatălui tău. Era chipeș ca un djinn. Dar n-avea foc în el. Nu ca al Leoaicei, zice el, uitându-se la mine cu interes. Ei bine, fiică a Mirrei, ce vrei să-mi ceri? În onoarea răposatei tale mame, care mi-a fost prietenă și aliată ani în șir, îți ascult dorința.

La auzul cuvintelor *prietenă și aliată,* prințesa Nikla abia se abține să nu se strâmbe. Mă gândesc la ce-a spus despre mama și mă înfurii mai tare. Îmi amintesc ce spuneau despre Leoaică copiii din oraș. Nikla mă sfredelește cu privirea, provocându-mă. În spatele ei trece pe furiș ceva întunecat care se ascunde după una dintre coloanele de cuarț roz – un ghul.

Asta îmi amintește de întunericul pe care îl înfruntăm, unul care mă face să-mi îndrept umerii și să mă uit în ochii regelui. Nu sunt o oarecare. Sunt Laia din Serra, iar în acest moment sunt singura voce pe care o are poporul meu.

— Cărturarii suferă degeaba, Majestate, zic eu. Iar dumneavoastră puteți pune capăt acestui lucru.

Îi povestesc despre incendiul din tabăra de refugiați. Despre tot ce au pierdut Cărturarii. Îi spun despre războiul pornit de Imperiu împotriva poporului meu, despre genocidul Comandantului, despre grozăveniile de la Kauf. Sunt o Kehanni în clipa asta. Și trebuie să-l fac să mă creadă.

Nu îndrăznesc să mă uit la Musa până când nu-mi termin povestea. El strânge pumnii de i s-au albit încheieturile degetelor, cu privirea ațintită asupra prințesei Nikla. Câtă vreme am vorbit, mi-am îndreptat atenția spre rege. N-am observat că ghulii au ieșit din întuneric și s-au adunat în jurul prințesei. Nu i-am văzut agățându-se de ea ca niște lipitori.

Musa se uită de parcă ar asista la tortura lentă a cuiva iubit – și îmi dau seama în cele din urmă că exact despre asta-i vorba.

— Ajutați-i pe Cărturari, Majestate, îi spun eu regelui. Suferă, deși n-au de ce. Și pregătiți-vă armatele. Indiferent dacă vine sau nu Zburătorul, trebuie să…

— Trebuie? ridică din sprâncene bătrânul. *Eu* trebuie?

— Da, îi răspund. Dacă vreți ca poporul vostru să supraviețuiască, *trebuie* să vă pregătiți de război.

Nikla pășește spre mine cu mâna pe armă, apoi se stăpânește.

— N-o asculta, tată. E un nimeni. O fetiță care vinde basme.

— Nu mă desconsidera, zic eu ducându-mă spre ea, în timp ce în jur totul pălește – Eleiba cu mâna pe sabie, străjerii încordați, rugămintea să mă calmez, murmurată de Musa. Sunt fiica Leoaicei. Am distrus Academia Blackcliff. I-am salvat viața lui Elias Veturius. I-am supraviețuit Comandantului Keris Veturia. Am supraviețuit trădărilor celor din Rezistență *și* trădării Zburătorului. Am traversat Imperiul și am pătruns în închisoarea Kauf. Mi-am salvat fratele și sute de alți Cărturari. Nu sunt *nimeni.*

Mă întorc apoi spre rege.

— Dacă nu vă pregătiți de război, Majestate, și dacă Zburătorul eliberează djinnii, ne vom prăbuși toți.

— Cum să ne pregătim de război, Laia din Serra, fără oțel serric? zice Prințesa Nikla. Știm că fratele tău trăiește. Nu mă îndoiesc că Musa l-a ascuns undeva să facă arme pentru rezistența voastră.

— Darin din Serra e gata să facă arme pentru Marinari, intervine Musa, iar eu mă întreb când o fi vorbit cu Darin despre asta. Și să-i învețe arta fierăriei. Cu condiția să primească și Cărturarii tot atâtea arme și să fie instruiți tot atâția fierari din rândul lor. Iar Cărturarii care și-au pierdut casele să fie găzduiți temporar în oraș și să primească de lucru.

— Minciuni, șuieră Nikla. Tată, încearcă să te inducă în eroare. Nu vor decât să-și înarmeze Rezistența.

Oricât de tare îmi vine să-i răspund, reușesc să n-o bag în seamă. Pe rege trebuie să-l conving.

— Majestate, zic eu, e un târg bun. Altul mai bun nu veți obține. Războinicii sigur nu intenționează să vă ajute și cine altcineva v-ar putea da oțel de Serra?

Regele mă studiază atent, acum fără vreo undă de amuzament.

— Ai îndrăzneala să-i spui unui rege ce să facă, Laia din Serra?

— Nu-i vorba de îndrăzneală. Sunt doar disperată și m-am săturat să-mi văd poporul suferind.

— Aud adevăr în vorbele tale, fetițo. Și totuși…

Regele se uită la fiica lui. Dacă fără ghuli arăta regală, chiar frumoasă, acum arată furibundă și nemiloasă, cu buzele lipsite de culoare și cu pupilele strălucind exagerat.

Bătrânul clatină din cap.

— Poate că e adevărat ce spui, zice regele. Dar dacă ne înarmăm cu oțel serric, ne pregătim flotele și ne întărim apărarea, Războinicii ne pot declara război susținând că noi punem la cale un atac.

— Războinicii sunt pregătiți mereu de luptă, îi spun. Nu vă pot ataca doar pentru că vă pregătiți și voi.

I se ghicește vârsta în felul cum oftează.

— Of, copilă, zice el. Știi tu la ce balet au fost obligați Marinarii în ultimii cinci sute de ani, cu Imperiul stând de pândă la granițe? Știi cât de dificil a devenit acest balet când au început să se reverse în țara noastră Cărturarii? Sunt bătrân. Voi muri curând. Ce îi las fiicei mele? Zeci de mii de refugiați. Marea Bibliotecă distrusă. Un popor divizat – jumătate vrea să-i ajute pe Cărturari, cealaltă jumătate a obosit ajutându-i vreme de cinci sute de ani. Iar eu să-mi adun armatele? Numai pentru că așa spune o fată care aparent m-ar putea ajuta să confecționez arme ilegal?

— Ajutați-i măcar pe Cărturarii din tabăra de refugiați. Ei…

— Le vom da alte corturi. Cu timpul. Asta-i tot ce putem face.

— Tată, zice Nikla, îți cer să-i iei prizonieri pe această fată și pe fratele ei, care se ascunde fără îndoială în oraș.

— Nu, zice Regele Irmand, și cu toate că rostește cuvintele cu autoritatea funcției, observ descurajată cum îi tremură mâinile pline de pete, trădându-i vârsta venerabilă.

Curând, fiica lui va fi regină.

— Fiica mea, dacă îi reținem, le dăm motiv Războinicilor să pună la îndoială dorința noastră de pace. Sunt fugari din Imperiu, nu-i așa?

— Majestate, vă rog să mă ascultați, zic eu. Ați fost prieten cu mama, ați avut încredere în ea. Vă rog să-mi acordați încredere în numele ei.

— A fost o onoare pentru mine să o cunosc pe fiica Mirrei. Mama ta și cu mine am avut neînțelegerile noastre, iar de-a lungul anilor am auzit zvonuri urâte despre ea. Dar inima ei a fost sinceră, nu mă îndoiesc de asta. În cinstea prieteniei noastre, vă acord ție și fratelui tău două zile să părăsiți orașul.

Căpitanul Eleiba va supraveghea pregătirile și plecarea. Musa, să nu te mai întorci aici vreodată, adaugă regele și clatină din cap.

Pe urmă întinde o mână spre căpitanul gărzii orașului. Eleiba îl sprijină imediat, ajutându-l să se ridice.

— Ai grijă ca Laia din Serra și fratele ei să găsească drumul spre docuri, căpitane. Eu am un regat de condus.

33. Sfrânciocul

Nu pot sărbători salvarea Liviei și nici faptul că am zădărnicit planurile Comandantului. Marcus știe de-acum ce putere am, și cu toate că a vorbit puțin după ce m-a descoperit, e doar o chestiune de timp până va folosi informația împotriva mea.

Mai rău este, însă, că la câteva zile după ce am ajuns la Antium, am aflat că Keris a reușit să-și recapete libertatea.

— Paterii Aristocrați au descoperit o blestemată de chichiță, zice Marcus plimbându-se prin apartamentul lui, în timp ce sub tălpile cizmelor îi scârțâie resturile mesei pe care a făcut-o țăndări cu un pumn furios. Cică nu-i voie ca șeful unei Case Aristocrate să stea mai mult de-o săptămână la închisoare, fără aprobarea a doua treimi din restul Caselor.

— Dar Keris nu-i șefa Casei Veturia.

— Când ai aruncat-o în închisoare, era, zice Marcus. Contează, se pare.

— A lăsat mii de oameni să moară, în Navium.

— Proastă mai ești, geme Marcus. Navium e la o mie de leghe depărtare. Aristocrații și Comercianții de acolo nu ne pot ajuta cu nimic. Nici măcar n-au putut-o ține închisă. Aliații ei din Antium răspândesc deja zvonuri că n-a fost ea de vină în Navium. Ah, dacă i-aș putea lăsa fără capete! Știu, știu, tai unul și apar douăsprezece în loc, mormăie el pe urmă, clătinând din cap.

Cerule! Iar vorbește cu stafia fratelui său. Aștept să se oprească, dar cum nu se întâmplă asta, mă retrag, dorindu-mi să nu observe, și închid încet ușa în urma mea. Harper mă așteaptă afară, neliniștit de murmurele dinăuntru.

— Keris va ajunge aici în mai puțin de două săptămâni, îi spun în timp ce ieșim în soarele amiezii. Și va fi mai periculoasă, după timpul petrecut în temniță. Iar Marcus petrece tot mai multă vreme vorbind cu fantoma fratelui său. Harper, adaug eu, uitându-mă în urmă. Keris va încerca să profite de asta imediat ce va sosi. Trimite-i un mesaj lui Dex.

Prietenul meu a rămas la Navium ca să supravegheze reconstrucția părții distruse din oraș.

— Spune-i să stea cu ochii pe ea. Spune-i că am nevoie de el aici cât mai curând posibil.

Peste o oră, Harper mă găsește plimbându-mă în apartamentul meu și ne punem pe treabă.

— Plebeii sunt bănuitori față de Keris, după ce s-a petrecut în Navium, îi spun. Acum trebuie să distrugem și încrederea Aristocraților în ea.

— Ne putem lega de imaginea ei, zice Avitas. Majoritatea Paterilor Aristocrați sunt plini de prejudecăți de clasă. Niciunul dintre aliații ei nu știe că tatăl lui Elias era Plebeu. Răspândește această informație.

— Nu-i de ajuns. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, iar Elias a dispărut de mult. Dar... zic eu și stau pe gânduri. Dacă găsim ceva ce *nu știm* despre ea? Care-i sunt secretele? Tatuajul acela... Ți-a vorbit vreodată despre el, când lucrați împreună?

Harper clatină din cap.

— Nu știu decât că a fost observat prima oară acum aproape două decenii, la un an după ce l-a părăsit pe Elias în deșertul Tribal. Era în garnizoana de la Delphinium, atunci.

— L-am văzut nu de mult la Navium, zic eu. Parțial. Literele MER. Cu tuș diferit. Nu le-a tatuat pe toate odată. Sunt niște inițiale, poate?

— Nu-s inițiale, zice Avitas și ochii i se aprind. E deviza Casei ei: *Mereu victorioși.*

Sigur că da!

— Uită-te prin registrul morților de la Delphinium, îi spun. Nu există în Imperiu prea mulți tatuatori. Află dacă a murit vreunul în perioada aceea în zona Delphinium. A trebuit să se dezbrace pentru tatuaj, deci nu l-ar fi lăsat în viață pe cel care i l-a făcut.

O bătaie la ușă mă smulge din făcut planuri. Un caporal Plebeu cu păr deschis la culoare intră și salută prompt.

— Caporal Favrus, am venit cu raportul garnizoanelor.

La privirea mea fără expresie, continuă și mă lămurește:

— Ați cerut luna trecută raport de la toate garnizoanele din nord.

Acum îmi amintesc. Karkaunii din jurul Tiborumului erau neobișnuit de liniștiți și am vrut să aflu dacă pun ceva la cale.

— Așteaptă afară.

— Poate să-mi raporteze mie, se oferă Avitas. Pe tine te așteaptă un șir lung de oameni cu informații mai importante despre dușmanii și aliații lui Marcus, și n-ar fi o idee rea să pară că facem instrucție în curte. Ia-ți buzduganul. Arată-le cine ești.

Îmi vine să-i spun că sunt prea obosită, dar îmi amintesc ce l-a învățat cândva Quin Veturius pe Elias: *Când ești slab, caută câmpul de luptă. În luptă îți vei găsi vigoarea, în luptă îți vei găsi forța.*

— Mă descurc și cu informațiile, și cu puțină instrucție, îi spun. Ești singurul în care am încredere că vei afla ceva, Harper, și încă repede. După ce ajunge Keris aici, totul va deveni mult mai dificil.

Avitas pleacă, iar peste câteva clipe, Favrus turuie în fața mea despre Karkauni.

— Cei mai mulți s-au retras în munți, Sfrâncioc. Au existat și câteva încăierări, dar nimic neobișnuit. Tiborum a raportat doar câteva atacuri mărunte la periferia orașului.

— Dă-mi detalii.

Îl ascult doar pe jumătate, în timp ce mă uit peste alte zece lucruri care-mi solicită atenția.

Dar el nu răspunde. Îl privesc și observ că pare tulburat, înainte să-mi descrie încăierările în termeni clari – câți au murit, câți au atacat.

— Caporal Favrus. Sunt obișnuită cu descrieri amănunțite. Îmi poți spune câte operațiuni de apărare au reușit și câte nu? Sau din ce clanuri proveneau Karkaunii?

— Nu m-am gândit că are importanță, Sfrâncioc. Comandanții garnizoanelor au spus că atacurile au fost neimportante.

— Tot ce are legătură cu dușmanii noștri e important.

Îmi pare rău că trebuie să-l dau pe mâna unui Centurion, dar e Mască și face parte din Garda Neagră. Ar trebui să știe ce contează.

— Ce nu știm despre Karkauni ne poate duce la pieire. Îi credeam cu toții ghemuiți în jurul focurilor și practicând ritualuri

păgâne împreună cu vrăjitorii lor, dar în realitate războiul și foametea din sud i-au împins să-și construiască o flotă enormă, cu care au făcut ravagii în cel mai mare port al nostru.

Favrus pălește și dă aprobator din cap.

— Desigur, Sfrâncioc. zice el. Mă întorc imediat cu amănunte despre încăierări.

Îmi dau seama că vrea să plece, dar instinctul îmi spune încă ceva. E ceva ciudat la mijloc, și sunt Mască de prea multă vreme ca să ignor ce simt.

Îl studiez pe caporal, iar el rămâne stană de piatră, în afara sudorii care îi șiroiește pe față. Interesantă treabă, mai ales că la mine în birou nu-i deosebit de cald.

— Poți pleca, îi spun, prefăcându-mă că nu i-am observat frica.

Mă gândesc la asta în timp ce mă duc spre terenul de instrucție. Când ajung, cei din Garda Neagră, încă circumspecți în privința mea, se opresc din antrenament. Învârt buzduganul și provoc la luptă pe oricine vrea. Îmi acceptă provocarea o Mască Aristocrată din Casa Rallia, care se află aici cu mult dinaintea mea. Alung undeva în fundul minții chestiunea cu Favrus, poate că o luptă zdravănă sau două îmi vor oferi niște răspunsuri.

Nu m-am mai antrenat de mult. Am uitat cum mi se limpezește mintea când am înaintea mea un adversar. Am uitat ce bine mă simt când lupt cu cineva care știe să lupte. Cu Măști bine antrenate, de care mă leagă aceeași experiență a supraviețuirii la Blackcliff. Îl înving repede pe Aristocrat, iar oamenii îmi răsplătesc victoria cu ovații. După un ceas s-au adunat și mai mulți oameni să urmărească luptele, iar după două, nu mai am niciun adversar.

Dar tot n-am găsit răspuns la problema caporalului Favrus. Încă mă gândesc la ea, când văd traversând curtea un ofițer pe nume Alistar. E unul dintre prietenii lui Harper, un Plebeu aflat în serviciu aici, la Antium, de doisprezece ani. Un om de nădejde – și de încredere, după spusele lui Dex.

— Alistar.

Căpitanul vine la mine în pas alergător, curios. N-am mai stat niciodată de vorbă singură cu el.

— Îl cunoști pe caporalul Favrus?

— Sigur că da, Sfrâncioc. E nou în Garda Neagră. A fost transferat de la Serra. Tăcut. Rezervat.

— Urmărește-l, îi spun. Vreau să știu totul despre el. Contează orice amănunt. Fii atent mai ales la comunicarea lui cu garnizoanele din nord. A pomenit de niște încăierări cu Karkaunii, dar… Îmi ascunde ceva, zic eu și clatin din cap.

După ce-l expediez pe Alistar, găsesc dosarul pe care i l-a făcut caporalului Favrus fostul Sfrâncioc. Când tocmai mă gândesc că pare cel mai plicticos dintre soldații înrolați vreodată în Garda Neagră, ușa se deschide brusc și apare Silvio Rallius, cenușiu la față.

— Sfrânciocule, zice el. Te rog… Trebuie să vii la palat, împăratul a făcut un fel de criză în sala tronului… A început să țipe la cineva pe care nu-l vedea nimeni. Și pe urmă a plecat spre apartamentul împărătesei.

Livia! Ajung dintr-o suflare în apartamentul Liviei, unde Faris se plimbă cu pași mânioși în fața ușii de la dormitor.

— E înăuntru, zice el cu voce gâtuită. Sfrâncioc, nu-i potrivit… el e…

— Trădare, locotenente Candelan! îl reped eu.

Cerule, oare nu știe cât îl pot costa aceste vorbe? Ceilalți soldați de gardă îi vor repeta cuvintele în fața dușmanilor lui Marcus. Există sclavi Cărturari care ar putea fi în slujba Comandantului. Ce s-ar alege atunci de Livia?

— Toți împărații mai fac crize câteodată. Tu nu știi ce povară înseamnă coroana. Nu poți înțelege.

Spun numai prostii, dar Sfrânciocul are datoria să fie de partea împăratului.

Măcar până îl ucid.

Imediat ce intru în cameră, durerea Liviei mă lovește ca un pumn în stomac. Îmi *simt* sora – îi simt suferința, durerea. Și sub ele, bătăile iuți și regulate ale inimii copilului, care, din fericire, nu știe de existența monstrului așezat la numai câțiva centimetri de mama lui.

Sora mea e albă la față și ține un braț peste burtă. Marcus e tolănit pe scaunul de lângă ea și îi mângâie cu palma celălalt braț, așa cum ar face un îndrăgostit.

Observ imediat că brațul Liviei nu arată bine. E într-un unghi greșit. Pentru că Marcus i l-a rupt.

Împăratul își ridică spre mine ochii galbeni.

— Vindec-o, Sfrâncioc, zice el. Mi-ar plăcea să mă uit cum o faci.

Nu pierd vremea gândindu-mă cât de mult îl urăsc. Pur și simplu cânt repede cântecul Liviei, pentru că nu-i mai suport durerea. Oasele i se lipesc la loc, puternice și drepte din nou.

— Interesant, zice Marcus cu voce monotonă. Are efect și asupra ta? întrebă el. De exemplu, dacă-ți cer buzduganul și îți zdrobesc genunchii pe loc, ești în stare să te vindeci?

— Nu, îl mint eu fără să stau pe gânduri, deși mi se strâng măruntaiele de scârbă. Nu are efect și asupra mea.

El lasă capul pe-o parte.

— Dar dacă îi zdrobesc *ei* genunchii, o poți vindeca? Folosindu-ți cântecul?

Îl privesc înfricoșată.

— Răspunde la întrebare, Sfrâncioc! Sau îi rup și brațul celălalt.

— Da, îi spun. Da, o pot vindeca. Dar e mama copilului tău…

— E o târfă Aristocrată pe care mi-ai vândut-o tu în schimbul vieții tale nenorocite, zice Marcus. Mi-e de folos doar pentru că-mi poartă moștenitorul. Imediat ce se naște el, mă lepăd de ea. O…

Mă uluiește cât de repede pălește la față. Pe jumătate urlă, pe jumătate țipă, cu degetele chircite ca niște gheare. Mă uit la ușă, așteptându-mă ca Rallius și Faris să dea buzna la auzul durerii împăratului lor.

Dar cei doi nu apar. Probabil pentru că speră să-i fi produs eu durerea aceea.

— Ajunge! zice el, fără să i se adreseze nici Liviei, nici mie. Tu ai vrut asta. Tu *mi-ai spus* s-o fac. Tu…

Marcus își ia capul în mâini și geme ca un animal.

— Vindecă-mă de asta! mă apucă el de mână, punându-mi-o brusc pe capul lui. Vindecă-mă!

— Eu… Nu…

— Vindecă-mă, altminteri jur pe ceruri că la momentul potrivit o să-mi scot copilul din ea vie, cu cuțitul.

Mă apucă de mâna stângă și se izbește cu ea peste cealaltă parte a capului, înfigându-și degetele în încheietura mea până când șuier de durere.

— Vindecă-mă!

— Stai jos.

Niciodată n-am vrut mai mult să omor pe cineva. Mă întreb dintr-odată dacă puterea mea nu poate fi folosită să distrug. Oare pot să-i zdrobesc oasele cu un cântec? Să-i opresc inima?

Habar n-am cum să vindec un om distrus. Cum se vindecă halucinațiile? Oare doar ele îl chinuie? Sau suferă de ceva mai adânc? E suferință în inima lui? În mintea lui?

Tot ce pot face e să-i caut cântecul. Îi cercetez inima mai întâi, dar e sănătoasă și puternică, o inimă care va mai bate multă vreme. Dau apoi ocol minții lui și în cele din urmă intru în ea. Parcă aș păși într-o mlaștină otrăvită. Întuneric. Durere. Furie. Și un gol adânc, stăruitor. Îmi amintește de Bucătăreasă, numai că întunericul din ea e altfel, mai rănit, căci ce-a trăit Bucătăreasa nu seamănă cu nimic.

Încerc să-i potolesc furia din minte, dar degeaba. Observ, fugar, ceva straniu de cunoscut: un crâmpei de formă – ochi galbeni, piele neagră, păr negru, față tristă. *Putea fi cu mult mai mult, numai să fi făcut ce-i cer.* Zacharias?

Cuvintele sunt niște șoapte în aer, dar nu sunt sigură cine le-a rostit. Cerule, în ce m-am băgat? *Ajută-mă,* strig în mintea mea, deși nu știu cui. Tatei, poate. Mamei. *Nu știu ce să fac.*

— Oprește-te!

Cuvântul e o poruncă, nu o rugăminte, și până și Marcus se întoarce la auzul lui. Vocea aceea nu poate fi ignorată nici măcar de stăpânul suprem al Imperiului Războinic.

În mijlocul camerei stă Zburătorul. Ferestrele nu sunt deschise. Nici ușa. Din expresia îngrozită de pe chipul Liviei, îmi dau seama că și pe ea a speriat-o apariția bruscă a djinnului.

— Nu te poate vindeca, împărate, zice Zburătorul cu voce gravă, neliniștitoare. Nu suferi de vreo boală. Stafia fratelui tău e reală. Nu te va lăsa în pace până când nu te vei supune voinței lui.

— Tu…

Pentru prima oară după mult, mult timp, pe fața lui Marcus se vede altceva decât răutate și ură. Arată hăituit.

— Ai *știut*! Zak mi-a spus că a văzut viitorul în ochii tăi. Uită-te la mine – *uită-te la mine!* – și spune-mi care îmi va fi sfârșitul.

— Nu-ți arăt cum vei sfârși, zice Zburătorul. Îți arăt momentul cel mai întunecat pe care ți-l rezervă viitorul. Fratele tău l-a văzut pe al lui. În curând te vei confrunta și tu cu al tău, împărate. Lasă-l în pace pe Sfrâncioc. Las-o în pace pe

împărătească. Ai grijă de Imperiu, altminteri fratele tău a murit degeaba.

Marcus se îndepărtează de Zburător împleticindu-se și se duce spre ușă. Îmi aruncă o privire încărcată cu destulă ură încât să-mi dau seama că nu și-a terminat socotelile cu mine, apoi iese.

Mă întorc spre Zburător, încă tremurând din cauza a ceea ce-am văzut în mintea lui Marcus. Îmi stă pe buze aceeași întrebare pe care i-am mai pus-o: *Ce joc faci?* Nici măcar nu trebuie s-o rostesc.

— Nu fac niciun joc, Sfrâncioc, zice djinnul. Chiar dimpotrivă. Vei vedea.

34. Elias

Avem douăsprezece ore până să sosească Războinicii. Douăsprezece ore în care să pregătim de luptă câteva mii de Tribali aflați în cea mai proastă formă cu putință. Douăsprezece ore ca să ducem copiii și răniții la adăpost.

Dacă aveam unde fugi, le-aș fi cerut Tribalilor să plece naibii de-aici. Dar la est e marea, iar la nord, Pădurea. Dinspre sud și vest vin războinicii.

Mauth mă trage și-mi simt măruntaiele tot mai dureroase pe minut ce trece. Știu că trebuie să mă întorc în Pădure. Dar dacă nu fac ceva, mii de Tribali vor fi masacrați. Anticamera se va umple de și mai multe spirite. Iar eu unde voi ajunge?

Triburile, nu încape îndoială, au de gând să rămână aici și să lupte. Zaldarii care încă sunt în toate mințile pregătesc deja caii, armamentul și armurile. Dar nu ajunge. Deși suntem mai numeroși decât Războinicii, forța lor de luptă e mai mare. Una e să le întinzi ambuscade noaptea și să-i ataci cu săgeți otrăvite și altceva să înfrunți o armată pe câmpul de luptă, cu oameni care n-au dormit și n-au mâncat cum se cuvine de zile în șir.

— Banu al-Mauth.

Vocea Afyei e mai puternică decât cu un ceas în urmă.

— Sarea are efect. Mai avem încă mulți morți de care să ne ocupăm, dar i-am eliberat de *ruh.* Spiritele nu-și mai chinuie familiile.

— Dar avem prea mulți morți, zice Mamie apărând palidă și istovită din spatele Afyei. Și trebuie să le facem ritualurile de înmormântare.

— Am vorbit cu restul Zaldarilor, zice Afya. Putem aduna o armată de o mie de cai…

— Nu-i nevoie, îi spun. Mă ocup eu.

Zaldara pare îndoită.

— Te folosești de puterea ta magică?

— Nu tocmai.

Stau pe gânduri. Am aproape tot ce-mi trebuie, dar un lucru anume mi-ar ușura puțin treaba.

— Afya, mai ai săgeți din cele pe care le folosiți în timpul atacurilor?

Mamie și Afya se uită una la alta, iar mama se apropie astfel încât s-o pot auzi numai eu. Mă ia de mâini.

— Ce pui la cale, fiule?

Poate ar trebui să-i spun. Ar încerca să mă oprească, știu sigur. Mă iubește, iar dragostea ei pentru mine o orbește.

Mă eliberez din mâinile ei, incapabil s-o privesc în ochi.

— Nu vrei să știi.

Plec din tabără, iar Mauth mă smucește atât de puternic, încât cred că mă va trage în Pădure la fel cum a făcut după ce m-au dus djinnii la Laia.

Dar n-am încotro.

Aveam unsprezece ani când am ucis prima oară. Am văzut chipul inamicului zile în șir după ce a murit. I-am auzit glasul. Pe urmă am ucis din nou. Și din nou. Și din nou. Foarte curând am încetat să le mai văd chipurile. Am încetat să mă întreb cum îi cheamă, sau cine a rămas în urma lor. Am ucis pentru că mi s-a ordonat, iar pe urmă, scăpat de la Blackcliff, am ucis pentru că am fost nevoit, ca să rămân în viață.

Cândva știam exact câte vieți am curmat. Acum nu-mi mai amintesc. Undeva pe drum, o parte din mine a învățat să nu-i mai pese. Exact de partea asta trebuie să mă folosesc acum.

Imediat ce mă gândesc la toate aceste lucruri, legătura dintre Mauth și mine slăbește. Nu-mi oferă magie, dar îmi pot continua drumul fără să mă doară.

Armata Războinicilor se oprește și își ridică tabăra în vârful unui platou scund. Corturile lor sunt pete negre pe culoarea palidă a deșertului, focurile pentru gătit strălucesc ca stelele în

noaptea caldă. Îmi ia o jumătate de oră de observație răbdătoare ca să-mi dau seama unde se află comandantul taberei și încă un sfert ca să-mi plănuiesc intrarea – și ieșirea. Chipul meu e cunoscut, dar majoritatea acelor oameni mă cred mort. Nu se așteaptă să mă vadă și asta e în avantajul meu.

Întunericul dintre corturi atârnă greu, învăluindu-mă când mă strecor la marginea taberei. Cortul comandantului e în mijloc, dar soldații l-au ridicat în pripă, au amplasat și altele în jur, fără să lase destul spațiu liber. Nu-mi va fi ușor să ajung la el, dar nici imposibil.

În timp ce mă apropii, mare parte din mine se împotrivește.

Vei învinge, sau vei muri, aud în minte cuvintele Comandantului – o amintire veche. *Altă cale nu există.* Mereu mi se întâmplă la fel, înainte să ucid. M-am luptat cu această îndoială chiar și când vânam Măști ca să poată elibera Laia prizonierii din furgoanele-fantomă. Chiar și atunci mă urmărea. Dușmanii mei vor muri și vor lua cu ei o parte din mine.

Câmpul de luptă e templul meu.

Mă apropii de cort și găsesc un fald ascuns de cei dinăuntru. Extrem de încet, fac o tăietură în el. Cinci Măști, printre care și Comandantul, stau în cort în jurul unei mese, mănâncă și discută despre bătălia care va urma.

Nu se așteaptă la sosirea mea, dar sunt Măști, totuși. Va trebui să mă mișc rapid, înainte să dea alarma. Asta înseamnă să-i dobor mai întâi cu săgețile date de Afya.

Sabia mi-e preot.

Trebuie s-o fac. Trebuie să decapitez această armată. În felul ăsta le dau Triburilor ocazia să fugă. Altfel, Măștile mi-ar ucide poporul, familia. I-ar lua sclavi, i-ar bate, i-ar distruge.

Dansul morții mi-e rugăciune.

Dar chiar știind ce-ar face Măștile, tot nu simt dorința să ucid. Nu vreau să aparțin acestei lumi pline de sânge, violență și răzbunare. Nu vreau să fiu Mască.

Lovitura de grație mi-e eliberarea.

Nu contează ce-mi doresc eu. Acești oameni trebuie să moară. Triburile trebuie apărate. Și trebuie să renunț la umanitatea mea. Pășesc în cort.

Și dezlănțui Masca ascunsă în mine.

35. Sfrânciocul

La o săptămână după ce a atacat-o Marcus pe Livvy, Harper se întoarce din Sala Arhivelor, unde a petrecut fiecare clipă de când i-am dat misiunea.

— Arhivarii se pregăteau de mutare, zice el. Peste tot zăceau împrăștiate certificate de naștere, de descendență și arbori genealogici. Sclavii Cărturari încercau să facă ordine, dar cum nu știu să citească, era totul un talmeș-balmeș.

Îmi pune pe birou un teanc de certificate de deces și se prăbușește pe scaun în fața mea.

— Ai avut dreptate. În ultimii douăzeci de ani, în orașele sau în împrejurimile orașelor unde s-a aflat la post Comandantul au murit din cauze nefirești zece tatuatori. Unul chiar de curând, nu departe de Antium. Ceilalți locuiau din Teritoriile Tribale până în Delphinium. Și am mai găsit ceva.

Îmi întinde o listă cu nume. Sunt treisprezece, toate ale unor Aristocrați din Case cunoscute. Recunosc două, ale unora găsiți morți recent în Antium. Îmi amintesc că am citit despre ei în urmă cu câteva săptămâni, în ziua când mi-a ordonat Marcus să plec la Navium. Îmi mai sare în ochi încă un nume.

— Daemon Cassius, zic eu. De ce mi-e cunoscut numele ăsta?

— A fost omorât anul trecut în Serra de luptători din rezistența Cărturarilor. S-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte de uciderea tatuatorului serran. Toți acești Aristocrați au fost uciși puțin înaintea tatuatorilor din localitățile respective. În orașe diferite. Prin metode diferite. Toți în ultimii douăzeci de ani. Toți Măști.

— Îmi amintesc acum, zic eu. Cassius era acasă, când a fost omorât. Soția lui l-a găsit într-o cameră încuiată. Elias și cu mine eram în toiul încercărilor, atunci când s-a întâmplat. Știu că m-am întrebat cum naiba a reușit un grup de rebeli Cărturari să omoare o Mască.

— Titus Rufius, citește Harper. Ucis într-un accident de vânătoare la vârsta de treizeci și doi de ani, cu nouă ani în urmă. Iustin Sergius, otrăvit la douăzeci și cinci de ani, aparent de către un sclav Cărturar care a mărturisit crima cu șaisprezece ani în urmă. Caius Sissellius avea treizeci și opt de

ani. S-a înecat într-un râu de pe domeniul familiei în care înota dinainte de a ști să meargă. Asta a fost acum trei ani.

— Avitas, uită-te la vârstele lor, zic eu, examinând numele cu grijă. Și toți erau Măști. Asta înseamnă că au absolvit Academia Blackcliff împreună cu ea. Îi cunoștea.

— Au murit toți înainte de vreme, mulți din cauze nefirești. Dar de ce? De ce să-i fi ucis?

— I-au stat cumva în cale, zic eu. Keris a fost întotdeauna ambițioasă. Poate că au primit posturi pe care le dorea ea, ori i s-au împotrivit în vreun fel, ori... Ah... *Ah...*

Îmi amintesc ce mi-a spus Quin despre Arius Harper: *A fost ucis de un grup de Măști în ziua de după absolvire – toți erau Țeste Mari, colegi cu Keris. O crimă brutală, mai mult de zece inși l-au bătut până a murit. Aristocrați cu toții.*

— Nu i-au stat în cale, zic eu, făcând legătura cu ce mi-a spus Quin. I-a omorât ca să se răzbune. Ei sunt cei care l-au omorât în bătaie pe Arius Harper. Pe tatăl tău.

Ridic ochii din pergament și îl privesc pe Arius. Mă întreb dacă și tatăl lui avea ochi verzi.

Avitas tace îndelung.

— Eu... Nu știam cum a murit.

Pe toate iadurile!

— Îmi pare rău, zic imediat. Credeam că... of, Avitas.

— Nu contează, zice el și parcă dintr-odată i se pare foarte interesantă fereastra biroului. E mort de multă vreme. Dar de ce-ar conta că l-au omorât pe tata? Comandantul nu-i genul sentimental.

Mă uimește cât de repede trece peste moment și mă gândesc să mă scuz din nou, sau să-i spun că-l înțeleg, dacă nu vrea să se afle public cum i-a murit tatăl. Pe urmă îmi dau seama că, de fapt, are nevoie să trec și eu peste asta. Să fiu Sfrâncioc. Să nu-mi bat capul.

— Nu-i vorba de sentimente, zic eu repede, deși am îndoieli.

La urma urmei, Comandantul l-a luat pe Avitas sub aripa ei, a avut grijă de el, cât poate avea cineva ca ea.

— E vorba de putere. L-a iubit. Ei l-au ucis. I-au luat puterea. Omorându-i, și-o recapătă.

— Cum putem folosi asta împotriva Comandantului?

— Le oferim informația Paterilor, zic eu. În felul ăsta află despre tatuaj, despre tatuatorii morți, despre Arius Harper, despre Aristocrații uciși – află totul.

— Avem nevoie de dovezi.

— Le avem, dau eu din cap spre certificatele de deces. Pentru oricine vrea să le vadă. Dacă certificatele astea ajung în mâinile câtorva Pateri de încredere, restul nu vor mai dori să se uite peste ele. Gândește-te cum a manevrat ea ce s-a petrecut în Navium. N-a contat că mințea. A contat doar că oamenii au crezut-o.

— Ar trebui să începem cu Pater Sissellius și Pater Rufius, zice Harper. Sunt aliații ei cei mai de nădejde. Iar ceilalți Pateri au încredere în ei.

Timp de trei zile, Harper și cu mine lansăm zvonuri. Apoi, în timp ce sunt la curte și îl ascult pe Marcus certându-se cu un trimis Tribal…

— Aristocrați din promoția ei! Pentru că au omorât un *Plebeu*! Dacă vă puteți imagina…

— Dar nu există dovezi…

— Nu destule cât să fie închisă, dar Sissellius *a văzut* certificatele de deces. Legătura e clară. Și știi cât de mult urăște el vorbele în vânt. În plus, există dovada de pe trupul ei – tatuajul acela *scârbos.*

După încă două zile, simt schimbarea în aer. Îi simt pe Pateri distanțându-se de Keris. Unii chiar i se opun fățiș. Când se va întoarce la Antium, Comandantul va găsi un oraș mult mai puțin primitor decât se așteaptă.

În ziua în care se întoarce Dex, căpitanul Alistar mă anunță printr-un mesaj că are informații și îi chem pe amândoi pe terenul de instrucție.

— Keris ajunge într-o săptămână, zice Dex.

A venit direct de pe drum, e plin de noroi și obosit, dar se antrenează cu mine chiar și așa, ținând casca jos, ca să nu i se poată citi pe buze. Ar fi aproape imposibil de auzit peste zgomotul loviturilor de armă și al icnetelor oamenilor care se luptă.

— Știe că ai împrăștiat vorba despre tatuaj și crime. A trimis doi asasini; i-am expediat pe lumea cealaltă înainte să poată ajunge aici, dar cerul știe ce va face ea, după ce sosește. Mai bine ai grijă ce mănânci. Ba chiar și din ce ți se coace pâinea.

— A venit direct spre Antium?

— S-a oprit la Roost, zice Dex. Am urmărit-o, dar aproape că m-au dibuit oamenii ei. Pe urmă m-am gândit că mai bine vin încoace. O să verific ce-mi spun iscoadele...

Îi alunecă privirea peste umărul meu și se încruntă. De partea cealaltă a curții, la intrarea în cazarmă, se adună un grup de Gărzi Negre. La început mă gândesc că s-a stârnit vreo încăierare. Mă îndrept repede spre ei, cu buzduganul în mână.

Unul dintre soldați strigă:

— Chemați blestematul de doctor!

— N-are rost, e venin de șarpe karka...

Sunt strânși în jurul unui camarad care vomită fiere neagră. Îl recunosc imediat: e căpitanul Alistar.

— Pe toate iadurile! zic eu și mă las pe vine lângă el. Chemați-l pe doctorul cazărmii! *Acum!*

Dar e prea târziu, chiar și dacă doctorul ar fi fost aici. Fierea neagră, petele roșii din jurul nasului și urechilor lui Alistar... Este, într-adevăr, venin de șarpe karka Omul e terminat.

Harper își face loc prin mulțime și se lasă în genunchi lângă mine.

— Sfrâncioc, ce...

— Nimic... zice Alistar apucându-mă cu o mână de uniformă și trăgându-mă mai aproape; vocea îi e doar puțin mai mult decât ultima suflare. Nimic... niciun atac... nimic... Sfrâncioc... nu sunt nicăieri...

Strânsoarea lui slăbește și se prăbușește mort.

Pe ceruri!

— Reveniți la locurile voastre, le spun oamenilor. Executarea!

Soldații se împrăștie, în afară de Dex și Harper, care se uită cu groază la căpitanul mort.

Mă întind și smulg un teanc de hârtii din mâna țeapănă a lui Alistar. Mă aștept să fie informații despre caporalul Favrus. Găsesc, însă, rapoarte ale garnizoanelor din nord – transmise direct de comandanții acestora.

— Karkaunii au dispărut, citește Harper peste umărul meu, la fel de perplex cum mă simt și eu. Nici măcar un singur atac în apropiere de Tiborum. Nimic nici în nordul extrem, de multe luni. Caporalul Favrus a mințit. Karkaunii au stat liniștiți.

— Karkaunii nu stau niciodată liniștiți, zic eu. Anul trecut pe vremea asta cucereau clanurile sălbaticilor. I-am oprit noi la

Tiborum. I-am oprit și în Navium. Și-au pierdut flota. În teritoriile lor sudice bântuie foametea, iar un preot vrăjitor le alimentează furia. Ar trebui să facă incursiuni în toate satele de-aici până la mare.

— Uită-te la asta, Sfrâncioc, zice Harper și îmi întinde alt pergament, după ce a cercetat cadavrul lui Alistar. Probabil că l-a găsit în lucrurile lui Favrus. E codat.

— Descifrează-l, îi ordon eu. Ceva nu-i deloc, dar deloc în regulă. Găsește-l pe Favrus. Moartea lui Alistar nu poate fi o întâmplare. E implicat în ea și caporalul. Trimite mesaje garnizoanelor din nord-vest. Să trimită iscoade spre clanurile de Karkauni cele mai apropiate. Să afle unde sunt și ce fac. Vreau răspunsuri până la căderea nopții, Harper. Dacă ticăloșii plănuiesc să atace Tiborumul, orașul ar putea cădea în mâna lor. Poate că deja e prea târziu. Dex…

Vechiul meu prieten oftează, știe deja că urmează să plece din nou la drum.

— Du-te în nord, îi spun. Verifică trecătorile din munții Nevennes. Poate că le forțează ca să ajungă la Delphinium. N-au destui oameni să-l cucerească, dar asta nu înseamnă că nu-s destul de proști să încerce.

— Îți trimit mesaj cu tobele imediat ce aflu ceva, Sfrâncioc.

Până la căderea nopții avem vești chiar și de la cele mai îndepărtate garnizoane din nord-vest. Karkaunii și-au abandonat complet taberele din partea vestică. Peșterile sunt goale, pe pășuni nu se mai văd animale, cele câteva terenuri agricole și grădini pe care le au sunt necultivate. Imposibil să pună la cale un atac împotriva Tiborumului.

Asta înseamnă că se adună în altă parte. Dar unde? Și în ce scop?

36. Laia

Ieșim din palat fără ca Musa să-mi ofere vreo explicație, iar singurul semn de nemulțumire pe care îl arată e mersul lui grăbit.

— Scuză-mă, *Înălțimea Ta,* zic și-i trag un ghiont în coaste, în timp ce cotim pe străduțe necunoscute mie.

— Nu acum, mârâie el.

Oricâte întrebări aș vrea să-i pun, în clipa asta avem o problemă mai mare, și anume cum scăpăm de căpitanul Eleiba. Înainte să ne scoată din sala tronului, a vorbit scurt cu regele, iar de-atunci se ține la un pas de noi. Musa intră într-un cartier cu case înghesuite, iar eu mă pregătesc să devin invizibilă, așteptându-mă s-o atace pe însoțitoarea noastră. Dar el se oprește pur și simplu în mijlocul unei alei.

— Ei bine? zice Musa.

Eleiba își drege glasul și se întoarce spre mine.

— Înălțimea sa Regele Irmand îți mulțumește că l-ai prevenit, Laia, și dorește să te asigure că nu tratează cu indiferență amestecul făpturilor supranaturale în domeniul său. Acceptă oferta lui Darin din Serra de a-i furniza arme și făgăduiește să-i adăpostească pe Cărturari în oraș până când le vor fi construite locuințe permanente. Și dorește să-ți dea asta, zice Eleiba și îmi pune în palmă un inel de argint cu pecete în formă de trident. Arată-i-l oricărui Marinar și va fi datoria lui de onoare să te ajute.

Musa zâmbește.

— Știam eu că i-ai mers la inimă.

— Dar prințesa moștenitoare…

— Regele Irmand domnește în Marinn de șaizeci de ani. Prințesa Nikla… n-a fost mereu cum e acum. Regele nu are alt moștenitor și nu dorește să-i submineze autoritatea exprimându-și dezacordul față de părerile ei, însă știe ce e mai bine pentru poporul lui.

Nu reușesc decât să încuviințez.

— Mult noroc, Laia din Serra, zice încetișor Eleiba. Poate că ne vom mai întâlni.

— Pregătește orașul, îi spun eu înainte să-mi pierd curajul.

Eleiba ridică sprâncenele perfect arcuite, iar eu roșesc, simțindu-mă ca o idioată pentru că-i dau sfaturi unei femei cu douăzeci de ani mai mare și mult mai deșteaptă decât mine.

— Ești căpitanul gărzii, adaug. Ai putere. Fă tot ce poți, te rog. Iar dacă mai ai și alți prieteni în Teritoriile Libere, spune-le și lor să se pregătească.

După ce căpitanul a plecat de mult, Musa răspunde întrebării mele nerostite.

— Nikla și cu mine ne-am căsătorit pe ascuns acum zece ani, zice el. Eram doar puțin mai mari ca tine, dar mult mai

nesăbuiți. Avea un frate mai mare, care trebuia să fie rege. Dar el a murit, ea a fost desemnată prințesă moștenitoare și ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Fac o grimasă, căci enunțul lui e superficial – zece ani de istorie expediați în patru propoziții.

— Nu ți-am vorbit despre asta pentru că n-avea rost. Suntem despărțiți de ani buni. Ea mi-a luat pământurile, titlurile, averea…

— Și inima.

Râsul răgușit al lui Musa răsună cu ecou între pereții groși din jurul nostru.

— Și inima, zice el. Ar trebui să te schimbi și să-ți iei lucrurile. Spune-i rămas-bun lui Darin. Te aștept la poarta dinspre răsărit cu provizii și informații despre legătura mea de-acolo.

Vede, pesemne, că sunt gata să-i spun un cuvânt de consolare și se face nevăzut în întuneric. Peste jumătate de oră, mi-am împletit părul într-o coadă groasă și am lăsat la fierărie rochia de la Musa. Darin e cu Taure și Zella în curte, întreține focul în vreme ce femeile acoperă cu lut marginile unei săbii.

Darin ridică privirea, îmi vede bagajul și vine la mine.

— Sunt gata într-o oră, zice el după ce îi povestesc cum a decurs audiența cu regele. Mai bine spune-i lui Musa să pregătească doi cai.

— Cărturarii au nevoie de tine, Darin. Iar acum au nevoie și Marinarii.

Darin îndreaptă umerii.

— Am acceptat să fac arme pentru Marinari *înainte* să-mi dau seama că pleci așa curând. Pot să aștepte. Nu rămân aici fără tine.

— Trebuie să rămâi. Iar eu *trebuie* să încerc să-l opresc pe Zburător. Dacă dau greș, oamenii noștri au nevoie de arme cu care să lupte. De ce ai suferit atât – de ce am suferit cu toții – dacă nu le dăm alor noștri o șansă în bătălie?

— Unde mergi tu, merg și eu, zice Darin încet. Așa ne-am promis.

— Ții mai mult la promisiunea asta decât la viitorul poporului nostru?

— Vorbești ca mama.

— O spui de parcă ar fi ceva rău.

— Chiar e ceva rău. Mama a pus Rezistența – și *poporul* ei – mai presus de orice: de soț, de copii, de ea însăși. Dacă ai ști…

Simt furnicături pe gât.

— Dacă aș ști *ce*?

— Nimic, oftează el.

— Nu, îi răspund. Ai mai spus asta. Știu că mama n-a fost perfectă. Și am auzit zvonuri prin oraș. Dar n-a fost așa cum vrea Prințesa Nikla s-o facă să pară. N-a fost un monstru.

Darin își aruncă șorțul pe o nicovală și începe să înghesuie unelte într-un sac, refuzând încăpățânat să vorbească despre mama.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, Laia. Nu-i ai alături pe Afya și nici pe Elias. Cine-i mai potrivit decât fratele tău?

— L-ai auzit pe Musa. Are pe cineva care mă va ajuta.

— Știi despre cine-i vorba? Ți-a spus vreun nume? De unde știi că poți avea încredere în persoana respectivă?

— Nu știu, dar am încredere în Musa.

— *De ce?* Abia îl cunoști, la fel cum abia îl cunoșteai pe Keenan – iartă-mă, pe Zburător. La fel cum abia îl cunoșteai pe Mazen…

— M-am înșelat în privința lor.

Sunt tot mai iritată, dar mă stăpânesc; el e furios pentru că se teme, iar eu cunosc bine sentimentul ăsta.

— Dar în privința lui Musa nu cred că mă înșel, adaug. Mă scoate din sărite și mă calcă pe nervi, dar s-a dovedit sincer. Și are – amândoi avem – puteri magice, Darin. Cu altcineva nici măcar nu pot vorbi despre asta.

— Poți vorbi cu mine.

— După Kauf, abia dacă puteam vorbi cu tine despre micul dejun, darămite despre magie.

Urăsc treaba asta. Urăsc să mă cert cu el. O parte din mine ar vrea să se dea bătută. Să-l lase să mă însoțească. Aș fi mai puțin singură și m-aș simți mai puțin speriată.

Frica ta nu contează, Laia, și nici singurătatea ta. Contează supraviețuirea Cărturarilor.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îi spun, cine va vorbi în numele Cărturarilor? Cine știe adevărul despre planul Zburătorului? Cine va avea grijă ca Marinarii să se pregătească, indiferent de urmări?

— Pe toate iadurile, Laia, taci!

Darin nu ridică niciodată vocea. Sunt atât de surprinsă încât șovăi.

— Vin cu tine și gata, zice el.

Oftez; speram să n-ajungem aici, chiar dacă bănuiam că se poate întâmpla. Fratele meu, încăpățânat ca soarele. Acum înțeleg de ce Elias mi-a lăsat un bilet când a dispărut, acum multe luni, în loc să-și ia rămas-bun. Nu din cauză că nu-i păsa de mine. Din cauză că îi păsa prea mult.

— O să mă fac pur și simplu nevăzută, îi spun. Nu mă poți urmări.

Darin îmi aruncă o privire neîncrezătoare și scârbită.

— N-ai face așa ceva.

— Aș face-o, dacă aș crede că te pot opri să vii după mine.

— Aștepți pur și simplu să mă împac cu treaba asta, zice Darin. Să mă uit cum pleci, știind că ultimul membru al familiei care mi-a mai rămas își riscă iar pielea…

— Asta-i bună! Dar tu ce-ai făcut, întâlnindu-te cu Spiro atâtea luni? Tu ești singurul care mă poate înțelege, Darin.

De data asta nu-mi pot stăpâni furia și-mi curg cuvintele din gură ca otrava. *N-o spune, Laia! Nu!* Dar o spun. Nu mă pot opri.

— Raidul acela s-a întâmplat din cauza ta. Buna și Bunu au murit din cauza ta. M-am dus la Blackcliff din cauza ta. M-am ales cu asta din cauza ta, zic, și trag de guler ca să-i arăt *K*-ul Comandantului. Am traversat jumătate din blestemata asta de lume, mi-am pierdut singura prietenă adevărată din viața mea și l-am văzut pe bărbatul iubit înlănțuit într-un iad subpământean *din cauza ta*! Așa că nu-mi spune mie că-mi risc pielea. Nu îndrăzni!

Nu știam câte am adunat în mine până când n-am deschis gura să strig la el. Iar acum mânia curge șuvoi din mine și-mi pulsează în corp.

— Tu rămâi aici, mă răstesc la el. Faci arme! Dai o șansă luptei noastre! Le *datorezi* asta lui Buni și lui Bunu, lui Izzi, lui Elias și mie. Să nu crezi că uit!

Darin rămâne cu gura căscată, iar eu ies cu pași mari și trântesc ușa fierăriei în urma mea. Furia mă face să gonesc de la șantierul naval prin tot orașul, iar când mă apropii de poarta de vest, îmi iese în cale Musa.

— Spectaculoasă ceartă, zice el alergând să țină pasul cu mine, tainic ca un spectru. Nu crezi că ar trebui să-ți ceri scuze înainte să pleci? Ai fost cam dură.

— Există ceva la care să nu tragi cu urechea?

— Nu pot, nălucile bârfesc, ridică el din umeri. Dar mi-a plăcut să aud că recunoști în sfârșit cu voce tare ce simți pentru Elias. Altfel, nu vorbești niciodată despre el.

Îmi ia fața foc.

— Elias nu-i treaba ta.

— Câtă vreme nu te împiedică să-ți ții promisiunea, sunt de acord, *aapan,* zice Musa Te duc unde te-așteaptă calul. Găsești în desagi hărți și provizii. Am însemnat un drum direct spre vest, prin munți. Ar trebui să ajungi la Pădurea din Dusk în ceva mai mult de trei săptămâni. Legătura mea se va întâlni cu tine dincolo de Pădure și te va duce la Antium.

Ajungem la poarta de apus chiar când un clopot din apropiere bate miezul nopții. Odată cu ultima lui bătaie, se aude un fâșâit. Un pumnal scos din teacă. Mă întind după propria mea armă și chiar atunci îmi vâjâie ceva pe lângă ureche.

Lângă mine izbucnește o ciripeală furioasă și nișe mânuțe mă împing. Mă arunc la pământ și îl trag pe Musa după mine chiar când ne trece o săgeată pe deasupra capetelor. Altă săgeată trasă pe întuneric ratează și ea ținta, căzând din aer la jumătatea drumului, grație nălucilor lui Musa.

— Nikla! mârâie Musa. Ieși la iveală!

Umbrele se mișcă și din întuneric apare prințesa moștenitoare. Se uită încruntată la noi, deși fața abia i se vede de sub ghulii care mișună pe tot corpul ei.

— Trebuia să mă gândesc că trădătoarea de Eleiba o să vă dea drumul, șuieră ea. Va plăti pentru asta.

Se aud pași care se apropie – soldații Niklei ne înconjoară. Încet, pe nesimțite, Musa se așază între mine și prințesă.

— Fii chibzuită, te rog. Știm amândoi…

— Nu vorbi cu mine! mârâie prințesa la Musa, iar ghulii croncănesc bucuroși când îi aud durerea. Ai avut ocazia altă dată.

— Când mă năpustesc spre ea, fugi, îmi șoptește Musa neauzit.

Abia îi înțeleg vorbele, că-l și văd țâșnind pe lângă mine direct către Nikla. Gărzi de corp în armuri argintii apar imediat din

întuneric și îl atacă pe Musa atât de iute, încât nu mai văd decât un vârtej încețoșat.

Nu-i pot lăsa pe oamenii prințesei să-l înșface. Cerul știe ce-ar putea să-i facă. Dar dacă rănesc vreun Marinar, s-ar putea ca Regele Irmand să se întoarcă împotriva noastră. Înșfac pumnalul de mâner, dar o mână mă trage în spate.

— Du-te, surioară, zice Darin, cu o bâtă în mână.

În spatele lui sunt Taure, Zella și un grup de Cărturari din tabăra de refugiați.

— Avem noi grijă să nu moară nimeni. Pleacă de-aici. Salvează-ne!

— Musa – și tu – dacă vă arestează…

— Ne descurcăm noi, zice Darin. Ai avut dreptate. Trebuie să ne pregătim. Și dacă nu pleci, nu vom mai apuca. Gonește, Laia! Oprește-l! Sunt alături de tine, aici, îmi spune el, atingându-mi inima. Du-te!

Și, la fel ca în ziua aceea de demult, din Serra, cu vocea fratelui meu răsunându-mi în urechi, o rup la fugă.

*

În primele trei zile de drum abia dacă mă opresc, așteptându-mă ca Nikla și oamenii ei să mă găsească în orice moment. Îmi trec prin minte toate posibilitățile, un șir de coșmaruri care se succedă rapid: Marinarii îi înving pe Darin, Musa, Zella și Taure. Regele trimite soldații să mă aducă înapoi cu forța. Cărturarii sunt lăsați să moară de foame – sau și mai rău, sunt alungați din Adisa și trebuie să se refugieze iar.

Dar în a patra dimineață mă trezește înaintea zorilor un ciripit discret la ureche. Simt acest sunet atât de legat de Musa, încât mă aștept să-l văd, când deschid ochii. Găsesc însă doar un pergament pe piept, cu un singur cuvânt scris pe el.

Teferi.

După aceea nu mă mai uit în urmă, ci înainte. Așa cum a spus Eleiba, de fiecare dată când mă opresc la o stație de poștă și arăt inelul regelui, primesc un cal odihnit și provizii, fără să mi se pună întrebări. Ajutorul ăsta nici nu putea pica mai bine, căci mă simt cuprinsă de disperare. Fiecare zi aduce și mai aproape Luna Grânelor și victoria Zburătorului. Fiecare zi crește posibilitatea ca el să găsească un mijloc prin care să-l păcălească pe Sfrâncioc să-i dea inelul cu care își va elibera neamul de djinni.

În timp ce călăresc, mă gândesc la restul profețiilor Shaevei. Rândul despre Măcelar mă îngrijorează, dar nu la fel de mult ca *Morții se vor scula și nimeni n-o să poată supraviețui*. Înțelesul e clar: urmează să mor.

Dar chiar dacă e o profeție, asta nu însemnă că-i cioplită în piatră.

Întâlnesc mulți alți călători, însă pecetea regelui de pe șaua mea mă ferește de întrebări și nici eu nu-i invit la vorbă. După o săptămână de traversat munții și zece zile de galop printre ferme cu relief blând, apare la orizont Pădurea din Dusk – o dungă încețoșată sub norii pufoși. La o asemenea distanță de orașele mari nu mai există stații de poștă, iar fermele și satele se află departe unele de altele. Dar nu mă simt singură și încep să mă gândesc la ce va urma.

Curând mă voi întâlni cu Elias.

Îmi amintesc ce-am spus când am răbufnit în timpul certei cu Darin: *bărbatul iubit.*

Am crezut că-l iubesc pe Keenan, dar dragostea aceea s-a născut din disperare și singurătate, din nevoia de a-mi vedea strădaniile și pe mine însămi reflectate în altcineva.

Ce simt pentru Elias e altfel, o flacără pe care o păstrez aproape de inimă când mă lasă puterile. Uneori, călătorind în toiul nopții, îmi imaginez viitorul împreună cu el. Dar nu îndrăznesc să-l văd prea de-aproape. Cum aș putea, când nu se poate împlini vreodată?

Mă întreb ce s-a întâmplat cu el în lunile de când ne-am despărțit. S-a schimbat? Mănâncă? Are grijă de el? Sper din suflet că nu și-a lăsat barbă. I-am *urât* barba!

Pădurea se transformă dintr-o dungă neclară și îndepărtată într-un zid de trunchiuri contorsionate pe care le cunosc bine. Chiar și sub strălucirea de la prânz a soarelui de vară, Anticamera arată amenințătoare.

Las calul să pască și, când mă apropii de lizieră, dinspre coroanele noduroase ale Pădurii începe să bată un vânt. Frunze ridică șoapte blânde.

— Elias?

E neobișnuit de liniște, nu se aud văicărelile sau țipetele spiritelor. Mă simt cuprinsă de angoasă. Dacă Elias n-a reușit să le treacă dincolo? Dacă a pățit ceva?

Tăcerea Pădurii mă face să mă gândesc la un prădător care pândește ascuns în iarbă, așteptându-și victima neștiutoare. Dar pe măsură ce soarele coboară spre apus, în mine se ridică un întuneric cunoscut care mă îmboldește spre copaci. Am simțit acest întuneric și cu Zburătorul, acum multă vreme, când încercam să obțin răspunsuri de la el. L-am simțit și la moartea Shaevei, când am crezut că djinnii intenționau să-i facă rău lui Elias.

Nu simt că acest întuneric ar fi malefic. Îl simt parte din mine.

Pășesc încordată printre copaci, cu pumnalul în mână. Nu se întâmplă nimic. Pădurea tace, dar păsările continuă să cânte și prin tufăriș mișună animale mici. Nu se apropie niciun spirit. Intru mai adânc, îngăduindu-i acelui întuneric să mă tragă tot înainte.

După ce ajung destul de departe, umbra se îndesește. O voce mă strigă.

Nu – nu-i o voce. Sunt mai multe, dar vorbesc în cor.

Bun venit în Anticameră, Laia din Serra, torc vocile. *Bun venit în casa și în închisoarea noastră. Hai, apropie-te.*

37. Elias

Măștile nu observă săgețile decât când prima victimă cade cu fața în farfuria cu orez. Sunt încrezătoare – iscoadele le-au spus că Tribalii vor fi ușor de cucerit, așa că n-au pus soldați să stea de gardă, convinse că se pot descurca prin forțe proprii.

Forțe extraordinare, dar nu suficiente.

O Mască mă vede și respinge din aer două săgeți, apoi se năpustește asupra mea, cu paloșele apărute în mâini ca printr-o vrajă.

Dar pe mine mă înghite întunericul – am și eu o vrajă. Cu toate că sunt departe de Anticameră, sunt în stare de suficientă magie fizică încât să mă învârt ca vântul, să ajung dedesubt și să înfig altă săgeată în el. Alte două Măști sar spre mine cu săbiile în aer, în timp ce a treia – comandantul taberei – fuge să dea alarma.

Zbor ca vântul fix în fața lui și mă folosesc de fracțiunea de secundă în care e surprins ca să-i înfig un tăiș în gât. *Nu gândi,*

Elias, doar mișcă-te! Mi se umplu mâinile de sânge și mă abțin cu greu să nu mă desfăt în violență, dar se apropie alte Măști, iar corpul comandantului se transformă într-un scut bine-venit, care se zbate când săbiile tovarășilor să-i fi străpung armura. Îl împing spre una dintre Măștile rămase și sar spre cealaltă, reușind să mă ghemuiesc în fața pumnului său și să mă feresc milimetric de genunchiul cu care încearcă să mă lovească în barbă.

Are un spațiu gol în armură chiar deasupra încheieturii mâinii, așa că îl prind și îi înfig în locul acela ultima săgeată primită de la Afya, înainte ca el să mă trântească la pământ. Peste câteva secunde, cineva îi trage corpul prăbușit peste mine și ultima Mască mă înșfacă de gât.

Ești muritor. Shaeva mi-a amintit acest lucru înainte s-o omoare Zburătorul. Dacă mor aici, Anticamera rămâne nepăzită. Acest gând îmi dă putere să-l lovesc pe agresor cu genunchiul în vintre și să mă smulg din strânsoarea lui. Îi înșfac pumnalul din teacă și îl înjunghii în piept o dată, de două ori, de trei ori, înainte să-i spintec gâtul cu tăișul.

Cortul, care a fost până acum un vârtej de mișcare, se potolește dintr-odată și nu se mai aude decât gâfâitul meu. Afară, vocile soldaților cresc și scad, râd și se plâng, iar larma din tabără ascunde tărăboiul provocat de atacul meu.

Cineva din rândul Războinicilor va găsi Măștile destul de curând, așa că o șterg pe unde am venit și reușesc să ajung la marginea taberei, unde fur un cal. Când se dă prima alarmă, sunt deja departe și gonesc spre vest, spre cel mai apropiat turn cu tobe.

Mă descurc repede cu legionarii care stau de pază la intrare. Unul dintre ei e oarecum nemulțumit când îi trag o săgeată în piept, iar celălalt își dă seama ce se petrece exact când i se înfige paloșul meu în gât. Deja ucid cu mai multă ușurință și iată că am ajuns până la jumătatea scărilor din turn, aproape de dormitoare, când o parte din mine începe să strige: *Nu meritau să moară. Nu ți-au făcut nimic.*

Ultimul om, cel din turn, este toboșarul-șef, și stă la ultimul etaj lângă o tobă lată cât e el de înalt, ascultând atent, cu urechea antrenată, alt turn cu tobe dinspre nord. Transcrie ce aude pe pergamente lungi și, cufundat în muncă, nu mă aude când mă apropii. Deja am obosit să mă mai furișez și îl vreau

speriat, așa că apar pur și simplu în ușă, ca un coșmar acoperit de glod uscat, cu armele scoase din teacă, șiroind de sânge.

— Ridică-te, îi spun calm. Du-te la tobă.

— Eu… Eu…

Se uită din vârful turnului la ușa postului de pază de jos.

— Sunt morți, dacă nu ți-ai dat seama deja, îi fac eu semn cu mâna însângerată. Mișcă-te!

El își adună bețele, dar, de frică, le scapă de două ori pe jos.

— Vreau să bați un mesaj pentru mine. Iar dacă schimbi fie și o iotă, îmi voi da seama, zic eu și mă apropii, ridicând unul dintre paloșele Teluman.

— Dacă transmit un mesaj fals, comandantul meu o să… o să mă omoare.

— Comandantul tău e o Mască înaltă, cu piele deschisă, barbă blondă și o cicatrice care coboară de pe barbă pe gât?

Toboșarul face semn din cap că da, iar eu îl liniștesc:

— E mort. Și dacă nu transmiți un mesaj fals, te spintec și te arunc din turn. Tu alegi.

Mesajul le ordonă legiunilor pregătite să atace triburile să se întoarcă la o garnizoană aflată la 80 de kilometri și insistă ca ordinul să fie executat imediat. După ce toboșarul își termină treaba, îl omor. Pesemne știa și el că asta îl aștepta. Dar tot nu-l pot privi în ochi.

Armura mea arată respingător și nu-i pot suporta duhoarea, așa că mă descotorosesc de ea, fur haine dintr-o magazie și mă întorc spre Anticameră. Cu cât mă apropii, cu atât mă simt mai ușurat. Triburile au la dispoziție multe ore până când Războinicii își vor da seama că au primit un mesaj fals. Familia mea va reuși să fugă din Imperiu. Și, în sfârșit, am înțelepciunea de care e nevoie ca să trec spiritele dincolo. Să încep să restabilesc echilibrul. E timpul.

Îmi dau seama pentru prima oară că ceva e în neregulă – foarte în neregulă – când mă apropii de hotar. Zidul ar trebui să fie înalt și auriu, strălucind de forță. Dar pare șters, aproape inconsistent. Mă gândesc să-l dreg cumva, dar după ce trec de lizieră mă izbește durerea spiritelor, o explozie de amintire și confuzie. Mă silesc să-mi aduc aminte nu *de ce* i-am ucis pe toți acei Războinici, ci cum m-am simțit. Cum am murit și eu puțin. Alung din minte triburile, pe Mamie și pe Aubarit. Simt că Mauth

crește prudent înăuntrul meu. Chem cel mai apropiat spirit, iar el plutește spre mine.

— Bun venit în Anticameră, tărâmul spiritelor, îi spun. Eu sunt Păzitorul Sufletelor și mă aflu aici ca să te ajut să treci dincolo.

— Sunt mort? șoptește spiritul. Credeam că visez...

Magia mă face să simt spiritele mai bine ca oricând, să le înțeleg viețile, nevoile. Înțeleg peste o clipă că spiritul de lângă mine vrea iertare. Dar cum să i-o ofer? Cum reușea Shaeva să facă asta, și încă atât de repede, numai cu un gând?

Enigma îmi slăbește o clipă forța și chiar atunci, urletele spiritelor ajung la apogeu. Îmi dau seama imediat de ceva ciudat: o schimbare în Pădure. Terenul pare diferit. *Este* diferit.

După ce consult harta din capul meu, îmi dau seama de ce. E cineva aici – cineva care n-ar trebui să fie.

Și oricine o fi a găsit drumul spre crângul cu djinni.

38. Sfrânciocul

Stau aplecată peste birou, cufundată în gânduri, când simt o mână pe umăr. Dau s-o retez cu pumnalul pe care-l înșfac imediat, dar recunosc ochii lui Harper, verzi ca marea.

— Să nu mai faci asta, dacă nu vrei să rămâi fără vreo prelungire, mârâi eu.

Harababura de foi de pe birou stă mărturie zilelor de cercetare obsesivă a rapoartelor lui Alistar. Mă ridic în picioare și amețesc. Probabil că am sărit peste o masă. Sau peste trei.

— Cât e ceasul?

— Al treilea clopot înainte de răsărit, Sfrâncioc. Iartă-mă că te deranjez. Dex tocmai a trimis un mesaj.

— Era și timpul.

Au trecut aproape patru zile fără vreo veste de la el și începeam să mă întreb dacă nu s-o fi abătut vreo nenorocire asupra prietenului meu.

Țin pergamentul în lumina lămpii din mâna lui Harper. Abia atunci îmi dau seama că-i răvășit și fără cămașă, cu toți mușchii încordați. Are buzele subțiate și l-a părăsit calmul pe care îl degajă de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

— Citește.

Armată Karkaună de aproape cincizeci de mii se adună sub conducerea lui Grímarr în Trecătoarea Umbra! Adună legiunile. Vin spre Antium.

— Mai e ceva, Sfrâncioc, zice Avitas. Am încercat să decodific scrisoarea pe care am găsit-o asupra lui Alistar, dar ea a scris-o cu cerneală care devine invizibilă. Până la urmă n-a mai rămas decât semnătura.

Ea.

— Keris Veturia.

Avitas încuviințează și mie îi vine să urlu.

— Scorpie trădătoare! mârâi. Probabil că s-a întâlnit cu Karkaunii când a fost la Roost. Unde naiba-i caporalul Favrus?

— L-am găsit mort în camera lui. Niciun fel de rană. Otravă.

Keris a trimis un asasin să-i facă felul, la fel cum a pus pe cineva să-l omoare pe căpitanul Alistar. Știu cât de mult dorește să devină împărăteasă, iar intențiile ei sunt evidente de-acum. Nu vrea să știm că Grímarr se apropie de noi. Vrea ca eu și împăratul Marcus să părem niște proști – proști incompetenți și periculoși. Ce contează că un vrăjitor însetat de sânge ar urma să asedieze Antium? Știe prea bine că, având întăriri, îi putem învinge pe Karkauni – deși ne va costa să ținem piept unei armate de cincizeci de mii de oameni. Mai rău de-atât, se va folosi de haosul născut de un asediu ca să-i distrugă pe Marcus, Livia și pe mine. Pe urmă îi va alunga pe Karkauni, va fi considerată un erou și va obține ceea ce și-a dorit dintotdeauna și fără îndoială că i-a promis Zburătorul: tronul.

Iar eu nu pot dovedi nimic. Chiar dacă simt până în măduva oaselor că asta are de gând.

Nu trebuie să se întâmple așa, Sfrâncioc. Ține minte asta, înainte de sfârșit.

— Trebuie să-i spunem împăratului, zic eu.

Și trebuie să-l conving cumva s-o scoată pe Livia din oraș. Dacă vine încoace armata lui Grímarr, nu există pentru ea loc mai periculos. În Antium va fi haos. Iar Keris se hrănește din haos.

Într-o oră, suntem înarmați și închiși în sala de război a împăratului Marcus. Prin tot orașul aleargă soli care îi cheamă încoace pe generalii Imperiului, cei mai mulți Pateri ai caselor

lor. Ni s-au adus o duzină de hărți, fiecare reprezentând o secțiune de teren din nord.

— De ce n-am știut nimic despre asta? întreabă generalul Crispin Rufius, șeful Casei Rufia, în timp ce se învârte prin cameră, șiret ca un vultur.

Acum câteva luni, Marcus l-a aruncat pe fratele lui Crispin de pe Stânca Cardium. Nu mă aștept să ne sprijine.

— Garnizoanele acelea trimit rapoarte zilnic, adaugă el. Dacă se întâmpla ceva neobișnuit, ar fi trebuit să-și dea seama zeci de oameni.

Marcus lasă capul pe-o parte, ca și cum ar asculta ceva ce noi, restul, nu putem auzi. Paterii schimbă priviri între ei, iar eu mă stăpânesc să înjur. Nu-i *deloc* momentul ca împăratul nostru să înceapă să discute cu fratele lui mort. Marcus murmură ceva, apoi dă din cap. Dar când în sfârșit vorbește, glasul îi sună perfect calm.

— Rapoartele au fost contrafăcute, zice el, de cineva care își pune propriile interese mai presus de cele ale Imperiului, fără îndoială.

Aluzia e evidentă, și chiar dacă n-am niciun indiciu că Rufius e implicat cumva în măsluirea rapoartelor, restul bărbaților din încăpere îl privesc bănuitor. El se înroșește la față.

— Vreau să spun că este foarte neobișnuit.

— Așa s-a întâmplat, zic eu cu o mână pe paloș, ca să-i amintesc că i-am ademenit fratele și pe Paterii celorlalte Case în Villa Aquilla, prinzându-i în capcană ca să fie duși apoi pe Stânca Cardium, unde și-au găsit moartea. Acum suportăm consecințele. Cine a pus la cale treaba asta vrea ca Imperiul să fie slab. Și nu există slăbiciune mai mare decât luptele interne. Puteți discuta mai departe *de ce* n-am știut de atacul Karkaunilor, sau ne puteți ajuta să-i oprim.

În cameră se face liniște, iar Marcus profită de moment și indică pe hartă locul unde este Trecătoarea Umbral de la nord de Antium.

— Grímarr adună oamenii chiar în nordul trecătorii, zice el. De acolo se ajunge la Antium în patru zile, călare pe un cal bun, sau în două săptămâni, cu o armată. Discutăm în contradictoriu ore în șir.

Antium e păzit de șase legiuni – treizeci de mii de oameni. Un general vrea să trimitem o legiune să-l oprească pe Grímarr

înainte să se apropie de oraș. Căpitanul gărzii orașului, vărul meu Baristus Aquillus, se oferă să preia conducerea unei trupe mai mici. Eu mă plimb iritată de colo până colo. Fiecare minut în care nu luăm o hotărâre este un minut în care Comandantul se apropie și mai mult de Antium, un minut în care Keris și Karkaunii pun în pericol viețile surorii și nepotului meu.

Paterii îl presează pe Marcus, iar eu mă aștept să se dovedească dintr-o clipă în alta instabil. Dar deocamdată pare ca pe vremuri, de parcă amenințarea l-ar fi scos din nou la iveală pe acel dușman perfid care ne-a chinuit pe Elias și pe mine în ultimii ani petrecuți la Blackcliff.

În zori, generalii pleacă cu noi ordine: să înarmeze și să pregătească de luptă legiunile și să pună la cale apărarea orașului Antium. Tobele bat necontenit, cerând ajutor de la guvernatorii din Silas și Estium. Între timp, Marcus convoacă rezerviștii. Nici n-ar fi fost nevoie, cetățenii din Antium sunt Războinici pur sânge. Grímarr și oamenii lui ne-au devastat portul. La vestea unui nou atac, sute de tineri, bărbați și femei, vin din tot orașul la cazarmă să se ofere voluntari, dornici să se răzbune.

— Stăpâne.

După ce pleacă ceilalți, îl iau deoparte pe împărat. Aș fi dorit un moment mai potrivit, dar nimeni nu știe cum i se schimbă dispoziția lui Marcus dintr-o clipă în alta. Iar acum pare la fel de întreg la minte ca în vremurile bune.

— Există problema soției și a moștenitorului tău.

Corpul lui Marcus rămâne nemișcat. Ascultă vocea care îi vorbește numai lui – vocea stafiei lui Zak. Rog în tăcere spiritul să-l facă rezonabil pe împărat.

— Ce-i cu ei? zice el.

— Dacă va avea loc un asediu, n-ai dori în niciun caz ca ei să fie aici. Nu mai e nici măcar o lună până la Luna Grânelor. Livia urmează să nască atunci. Te sfătuiesc s-o duci undeva la adăpost, ideal în Silas sau Estium.

— Nu.

— Nu-i amenință doar asediul, zic eu. Keris va ajunge aici peste câteva zile. A mai încercat deja să-i curme viața împărătesei. E furioasă. Și va încerca din nou. Trebuie să luăm măsuri înainte să se întâmple asta. Dacă nu știe unde se află Livvy și moștenitorul tău, n-o să le poată face rău.

— Dacă îmi evacuez soția și copilul nenăscut din Antium, oamenii vor crede că mă tem de ticăloșii aceia cu fețe pictate și acoperiți cu blănuri.

Nu-și mută atenția de la harta dinaintea lui, dar toți mușchii îi sunt încordați. Abia reușește să-și țină firea.

— Copilul trebuie să se nască în Antium, în palatul împăratului, de față cu martori, ca să nu existe îndoieli cine îi sunt părinții.

— Îi putem evacua discret, zic eu.

Simt că mi se strecoară disperarea în glas. *Trebuie* să asigur regența. *Trebuie* să nu las pe nimeni să-i facă rău copilului surorii mele. Am greșit deja destul în privința asta.

— Nu trebuie să știe nimeni că împărăteasa a plecat. Orașul se va pregăti pentru război. Paterii nici nu vor băga de seamă.

— Dintr-odată, te interesează foarte tare supraviețuirea dinastiei mele.

— Livia este singura soră care mi-a mai rămas, zic eu. Nu vreau să moară. Iar în ce privește dinastia, îți sunt Sfrâncioc. Nu-ți voi insulta inteligența spunându-ți că-mi placi, stăpâne. Te consider… dificil. Dar soarta mea și a surorii mele se leagă de soarta ta, iar dacă dinastia ta se prăbușește, murim amândouă. Te rog, du-i undeva la adăpost pe Livia și pe copil. Cred că asta ar fi vrut și el, adaug eu, respirând adânc.

Nu rostesc numele lui Zacharias. Simplul fapt că-l pomenesc se poate dovedi fie genial, fie o prostie inadmisibilă. Marcus ridică în sfârșit privirea de pe hartă. Încleștează fălcile și strânge pumnii. Mă pregătesc să fiu lovită…

Dar el șuieră printre dinți, cuprins parcă de o durere bruscă:

— Trimite-o la familia mea. Părinții mei sunt în Silas. Să nu afle nimeni, mai ales Scorpia de la Blackcliff. Dacă moștenitorul meu pățește ceva, te alegi cu capul într-un par, Sfrâncioc. Iar după ce pleacă Împărăteasa, vreau să te întorci aici. Avem ceva de făcut, tu și cu mine.

*

La orizont s-au adunat nori amenințători, grei și joși. Îmi miroase a furtună. Livvy trebuie să pornească la drum înainte să se dezlănțuie vijelia.

Faris are oameni înșirați pe toată strada, iar ei știu că împărăteasa se duce să-și viziteze o mătușă bolnavă de la

marginea orașului. După ce se lasă noaptea, caleașca se va întoarce cu altă femeie îmbrăcată ca Livvy.

— Rallius și cu mine ne descurcăm, Sfrâncioc, zice Faris și se uită întrebător la Gărzile Negre din capătul drumului – zece luptători vajnici, aleși pe sprânceană.

— Călătoriți împreună cu singura mea soră și cu moștenitorul imperiului, îi spun. Nici dacă aș trimite o legiune întreagă, tot n-ar fi destul.

— E o prostie, zice Livia în timp ce o urc în caleașcă și cade primul strop de ploaie. Nu vom ceda orașul. *Tu* nu-l vei ceda.

— Vin Karkaunii, e adevărat, dar vine și Keris, zic eu. Aproape te-am pierdut pentru că n-am fost destul de grijulie cu ea. Singurul motiv pentru care mai trăiești…

— Știu, zice blând sora mea.

Nu m-a întrebat nimic despre vindecare – și nici de ce n-am mai vindecat-o vreodată. Știe, probabil, că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu putem risca, zic eu îmbărbătându-mă. Nu putem risca viitorul Imperiului. Du-te. Fii cu băgare de seamă. Încrede-te numai în Faris și Rallius, în nimeni altcineva. Când locul va fi din nou sigur, trimit după tine.

— Nu plec! zice Livia și mă apucă de mână. Nu te las aici.

Mă gândesc la tata. La cât era de neînduplecat. Acum eu sunt Mater a Casei Aquilla și trebuie să apăr viitorul Caselor și viitorul poporului meu.

— Ai să pleci, zic eu și-mi trag degetele din strânsoarea ei.

Tunetele bubuie, mai aproape decât mă așteptam.

— Ai să rămâi în ascunzătoare. Și ai să faci asta cu aceeași grație cu rare ai făcut toate celelalte lucruri, împărăteasă Livia Aquilla Farrar. Loiali până la capăt. Repetă-mi asta.

Sora mea își mușcă buzele și ochii ei palizi strălucesc de mânie. Dar apoi dă aprobator din cap, așa cum mă așteptam.

— Loiali până la capăt, zice ea.

Când se dezlănțuie furtuna în Antium, Livia e deja departe de capitală. Dar ușurarea mea e de scurtă durată. *Avem ceva de făcut, tu și cu mine.* Nu voi uita curând răul pe care i l-a provocat Marcus Liviei. Mă gândesc la zilele de-acum un an, din timpul încercărilor. La coșmarurile că Marcus va ajunge împărat, iar eu îl voi sluji. Oare *acum* ce-a mai pus la cale pentru mine?

39. Laia

Când îi aud pe djinni și vocile lor stranii învălmășindu-se, sângele mi se preface în plumb. Glasul lor comun tremură de viclenie și furie. Dar în adâncuri curge un râu de suferință abia perceptibilă, la fel ca în cazul Zburătorului.

— Unde-i Elias?

Știu că nu-mi vor spune nimic important, dar încerc, sperând că un răspuns oarecare va fi mai bun decât tăcerea.

Îți vom spune, fredonează ei melodios. *Dar trebuie să vii cu noi.*

— Doar nu-s nebună, le răspund și duc mâna pe pumnal, deși nu mi-ar putea folosi la nimic concret. Îl cunosc pe regele vostru, vă amintiți? Sunteți la fel de alunecoși ca el.

Fără șmecherii, Laia din Serra. Spre deosebire de tine, noi nu ne temem de adevăr, pentru că adevărul ne va elibera din închisoare. Iar adevărul te va elibera și pe tine din închisoarea ta. Vino cu noi.

Elias n-a avut niciodată încredere în djinni. N-ar trebui să am nici eu, o știu prea bine. Dar Elias nu-i aici. Nici spiritele. Și ceva e foarte *în neregulă,* pe lângă faptul că el *trebuia* să fie aici. Am nevoie să traversez Pădurea. Nu există alt drum spre Antium și spre Sfrâncioc – adică spre ultima bucată de Stea.

Să stau și să mă chinui cu problema asta nu-mi va folosi la nimic. Pornesc spre vest, urmând busola pe care o am în minte, și mă deplasez cât pot de iute, cât încă mai e lumină. Poate că Elias a plecat doar pentru puțină vreme. Poate că se va întoarce.

Sau poate că nu știe că sunt aici. Poate că i s-a întâmplat ceva.

Sau poate că nu-i pasă, șoptesc djinnii. *Are lucruri mai importante decât tine care să-l îngrijoreze.*

N-o spun cu răutate. E pur și simplu o afirmare a unei stări de fapt, iar asta o face și mai înfiorătoare.

Regele nostru ți-a arătat, nu-i așa? Ai văzut asta în ochii lui: pe Elias îndepărtându-se. Pe Elias alegând datoria în locul tău. El nu te va ajuta, Laia. Dar te putem ajuta noi. Dacă ne îngădui, îți vom arăta adevărul.

— De ce m-ați ajuta? Știți de ce mă aflu aici. Știți ce încerc să fac.

Adevărul ne va elibera din închisoarea noastră, spun din nou djinnii. *Și pe tine din închisoarea ta. Lasă-ne să te ajutăm.*

— Nu vă apropiați de mine, zic eu.

Djinnii tac. Oare să îndrăznesc să sper că mă vor lăsa în pace? Simt un curent în spate, care-mi ciufulește părul și îmi face hainele să fluture. Sar și mă întorc, cercetând penumbra în căutare de dușmani. Nu-i decât vântul.

Dar pe măsură ce se întunecă, îmi scad puterile. Iar când nu mai pot merge deloc, nu-mi rămâne decât să mă opresc. Un trunchi gros de copac îmi servește drept adăpost și mă ghemuiesc lângă el, cu pumnalele în mâini. Pădurea e ciudat de liniștită, iar imediat ce corpul meu intră în contact cu pământul, cu copacul, mă simt mai calmă, de parcă m-aș afla într-un loc cunoscut. Nu-i vorba de familiaritatea unui drum bătut de multe ori. E altceva. Mai vechi. Ceva ce am în sânge.

În ora cea mai întunecată a nopții, mă cuprinde somnul și visez. Mă descopăr zburând pe deasupra Anticamerei, peste coroanele copacilor, furioasă și îngrozită în același timp. *Oamenii mei. Îmi aruncă poporul în închisoare.* Nu știu decât că trebuie să mă duc la cei asemeni mie. Că trebuie să ajung la ei, numai să pot…

Mă trezesc copleșită de senzația că ceva nu-i în regulă. Copacii din jurul meu nu sunt cei lângă care am adormit. Cei de-acum sunt lați cât o stradă din Adisa și strălucesc de o roșeață stranie, ca și cum înăuntrul lor ar arde un foc.

— Bine ai venit în închisoarea noastră, Laia din Serra.

Din umbră se materializează Zburătorul, vorbind aproape cu tandrețe. Înconjoară trunchiurile, le mângâie cu mâinile lui care aruncă o lumină ciudată. Copacii îi șoptesc ceva, un cuvânt pe care nu-l pot auzi, dar atingerea Zburătorului îi face să tacă.

— Tu… *Tu* m-ai adus aici?

— Frații mei te-au adus. Fii recunoscătoare că te-au lăsat întreagă. Ardeau de nerăbdare să te rupă într-o mie de bucăți.

— Dacă mă puteai omorî, o făceai deja, zic eu. Mă apără Steaua.

— E adevărat, iubito.

Mă înfiorez de silă.

— Nu-mi spune așa. Tu nu știi ce e dragostea.

Stătea cu spatele la mine! Acum se întoarce și mă imobilizează cu privirea lui tulburător de strălucitoare.

— Ba cum să nu, zice el cu o amărăciune atât de străveche, că parcă se întrupează în aer. Am fost născut pentru dragoste. Dragostea era chemarea mea, țelul vieții mele. Iar acum e blestemul meu. Cunosc dragostea mai bine decât orice ființă vie. Și în mod cert mai bine decât o fată care își dăruiește inima cui se nimerește.

— Spune-mi unde-i Elias.

— Ce te mai grăbești, Laia. La fel ca mama ta. Mai stai o vreme cu frații mei. Au foarte puțini vizitatori.

— Nu știi nimic despre mama și despre tata. Spune-mi unde-i Elias.

Când Zburătorul vorbește din nou, mi se pune un nod în gât. Îi simt vocea prea aproape, de parcă m-ar obliga la o intimitate pe care nu i-am îngăduit-o.

— Ce-o să faci dacă nu-ți spun unde-i Elias? Pleci?

— Exact asta voi face, îi spun, dar vocea mi-e mai slabă decât aș fi dorit.

Îmi simt picioarele ciudat. Amorțite. Cerule, mi se face rău. Mă aplec înainte și când ating pământul cu palmele, mă trece un fior zdravăn prin tot corpul. Cuvântul care îmi vine în minte nu-i cel pe care îl așteptam. *Acasă.*

— Anticamera cântă pentru tine. Te cunoaște, Laia din Serra.

— Dar… de ce?

Zburătorul râde, și la fel fac și djinnii din crâng, ecoul crescând până când pare să vină din toate părțile.

— E izvorul întregii magii din lumea asta. Suntem conectați la ea – și prin ea suntem conectați unii cu alții.

Undeva e o minciună. O simt. Dar e și adevăr, și nu pot distinge granița fină dintre ele.

— Spune-mi, *iubito.*

În gura lui, cuvântul sună obscen.

— Ai viziuni, după ce îți folosești puterea magică?

Îmi îngheață sângele. Femeia. Celula.

— Tu ai trimis viziunile acelea? Tu… m-ai urmărit tot timpul.

— În adevăr vei găsi libertatea. Lasă-mă să te eliberez, Laia din Serra.

— N-am nevoie de adevărul tău.

Vreau să-l scot din mintea mea, dar e perfid și alunecos ca un țipar. El și ai lui îmi înconjoară mintea, strângând-o tot mai tare.

De ce mi-am permis să adorm? De ce i-am lăsat pe djinni să pună mâna pe mine? *Ridică-te, Laia! Fugi!*

— Nu poți fugi de adevăr, Laia. Meriți să-l afli, copilă. Ți-a fost ascuns prea multă vreme. De unde să încep? Poate de unde ai început și tu: de la mama ta.

— Nu!

Aerul dinaintea mea se înfioară, iar eu nu-mi dau seama dacă viziunea e reală sau în mintea mea. În fața mea stă mama, însărcinată în ultimele luni. *Cu mine,* îmi dau seama. Se plimbă încolo și-ncoace prin fața unei colibe, în timp ce tata îi vorbește. În depărtare se ridică munții cu păduri dese din Marinn.

— Trebuie să ne întoarcem, Johan, zice ea. Imediat după ce se naște copilul...

— Și să-l luăm cu noi.

Tata își afundă degetele în părul des și ciufulit pe care l-am moștenit și eu. Din spatele lui se aud râsete. Darin, cu obrajii rotunzi și binecuvântat de neștiutor, stă cu Lis, care are șapte ani. Mi se strânge inima la vederea surorii mele. Nu i-am văzut chipul de foarte multă vreme. Spre deosebire de Darin, ea urmărește totul cu multă atenție, mutându-și privirea de la mama la tata. E un copil care-și măsoară fericirea în funcție de atmosfera ciudată dintre părinții ei, uneori însorită, dar cel mai des furtunoasă.

— Nu ne putem expune copiii la un asemenea pericol, Mirra...

Întuneric. Înainte să se lumineze, simt mirosuri. Livezi de caiși și nisip încins. Apare din nou mama, de data asta îmbrăcată în piele, cu un arc și o tolbă de săgeți în spate. Și-a strâns părul blond într-un coc și bate, cu privirea fioroasă, la o ușă pe care o cunosc. Tata stă ghemuit în spatele ei și mă ține cu o mână pe mine și cu cealaltă pe Darin. Am patru ani, iar Darin are șase. Tata ne tot sărută pe obraji și ne șoptește la ureche, deși eu nu-i aud cuvintele.

Ușa se deschide și apare Buni, cu mâinile în șolduri, atât de furioasă că-mi vine să plâng. *Nu fi furioasă,* îmi vine să-i spun. *Mai târziu îți va fi dor de ea. Vei regreta această mânie. Vei dori s-o fi întâmpinat cu brațele deschise.* Buni îl observă pe tata, apoi pe Darin și pe mine. Face un pas spre noi.

Întuneric. Apoi un loc ciudat de cunoscut. O cameră umedă. Înăuntru, o femeie blondă, pe care în cele din urmă o recunosc: e mama. Iar camera nu-i cameră. E o celulă de închisoare.

— Adevărul te va elibera de iluzii, Laia din Serra, șoptește Zburătorul. Te va elibera de povara speranței.

— Nu vreau, zic eu și imaginea mamei dispare. Nu vreau să fiu liberă. Spune-mi doar unde-i Elias, îl rog, prizonieră în propria-mi minte. Lasă-mă să plec.

Zburătorul tace. În depărtare văd legănându-se torțe care se apropie, iar ușa celulei mamei se deschide. Lumina dă brusc în vileag vânătăile mamei, rănile, părul ei ciopârțit și slăbiciunea cadaverică.

— Ești gata să cooperezi?

Răceala din glasul acela e de neconfundat.

— Nu voi coopera cu tine niciodată.

Mama scuipă la picioarele lui Keris Veturia. Keris e mai tânără, dar la fel de monstruoasă. Un țipăt strident îmi sfredelește urechile. Un țipăt de copil. Știu al cui este, cerule, știu! E țipătul lui Lis. Al surorii mele.

Mă zvârcolesc și țip la rândul meu, încercând s-o trag afară de-acolo. Asta nu pot vedea. Nici nu pot auzi. Dar Zburătorul și semenii lui mă rețin imediat.

— Ea n-are forța ta, îi spune Keris mamei. Nici soțul tău n-o are. El a cedat. M-a implorat să-l omor. M-a implorat să te omor *pe tine.* Nu-i loial deloc. Mi-a spus totul.

— El… Niciodată n-ar…

Keris intră în celulă.

— Ce puțin cunoaștem oamenii până când vedem cum cedează! Până când le dăm la iveală eul mărunt și slab. Eu am învățat lecția asta de mult, Mirra din Serra. O să ți-o predau și ție. Te voi dezgoli până în fundul sufletului. Și nici nu-i nevoie să te ating.

Alt țipăt, de data asta mai grav – o voce de bărbat.

— Întreabă de tine, zice Comandantul. Întreabă de ce-i lași să sufere. Într-un fel sau altul, Mirra, îmi vei spune numele adepților tăi din Serra, zice Keris cu o bucurie diabolică în ochi. Îți voi face familia să sângereze până când vei vorbi.

Pleacă, iar mama urlă la ea și se izbește de pereții celulei. Podeaua se acoperă de umbre. Trece o zi, pe urmă încă una. Mama aude necontenit zgomotele suferinței lui Lis și a tatei. Le aud și eu. Devine tot mai înnebunită. Încearcă să evadeze. Încearcă să-i păcălească pe paznici. Încearcă să-i omoare. Nimic nu-i reușește.

Ușa celulei se deschide și paznicii de la Kauf îl târăsc înăuntru pe tata. Îl recunosc cu mare greutate. Îl aruncă într-un colț, inconștient. Urmează Lis și nu sunt în stare să mă uit ce i-a făcut Keris. Era doar un copil, avea doisprezece ani. *Pe ceruri, mamă, cum ai suportat? Cum de nu ți-ai pierdut mințile?*

Sora mea tremură și se ghemuiește într-un colț. Tăcerea ei, bărbia care atârnă, golul din ochii ei albaștri – mă vor bântui până în ziua morții.

Mama o ia pe Lis în brațe. Ea nu reacționează. Mama o leagănă și corpurile lor se mișcă împreună.

În casa mea

veni o stea,
umplând-o de lumină.

Lis închide ochii. Mama se face covrig în jurul ei și începe să-i mângâie fața cu mâinile. În ochii mamei nu sunt lacrimi. Nu e nimic.

Și mi-a cântat

cânt fermecat
ce sufletu-ți alină.

Mama pune o mână pe creștetul tuns al capului Lisei și alta pe bărbie.

Când doarme ea

Apune o stea,
și soarele suspină.

Se aude un trosnet, mai slab decât în viziunile mele. Un zgomot mărunt, ca și cum o pasăre și-ar rupe aripa. Lis alunecă pe podea fără viață, cu gâtul rupt de mâna mamei.

Cred că țip. Cred că eu scot sunetul acela strident. E în lumea asta? În vreo altă lume? Nu pot scăpa. Nu pot fugi din acest loc. Nu pot fugi de ceea ce văd.

— Mirra? șoptește tata. Lis… Unde-i Lis?

— Doarme, iubitule, zice mama cu voce calmă, distantă, și se târăște spre tata, luându-i capul în poală. Acum doarme.

— Eu… m-am străduit, dar nu știu cât mai pot…

— Nu te teme, iubitule. Niciunul dintre voi nu veți mai suferi.

Gâtul frânt al tatălui meu trosnește mai tare. Liniștea care urmează îmi îngheață măduva în oase. Brusc și pe neașteptate, a murit speranța.

Cu toate acestea, Leoaica nu plânge.

Intră Comandantul, se uită la cadavre.

— Ești puternică, Mirra, spune ea, iar în ochii palizi îi lucește un fel de admirație. Mai puternică decât a fost mama mea. Ți-aș fi lăsat copila în viață, să știi.

Mama ridică brusc capul. Fiecare părticică din ea e plină de disperare.

— Aceea n-ar fi fost viață, șoptește.

— Poate, zice Keris. Dar n-ai de unde să știi sigur asta?

Timpul se schimbă din nou. Comandantul ține jăratec în mâna înmănușată și se apropie de mama, care e legată de o masă.

Din adâncul minții mele iese la iveală o amintire. *Ai fost vreodată legată de masă ca să ți se vâre pe gât cărbuni încinși?* Bucătăreasa mi-a spus cu mult timp în urmă aceste cuvinte, în bucătăria de la Blackcliff. Oare de ce mi le-a spus?

Timpul gonește. Din blond, părul mamei devine alb ca zăpada. Comandantul îi umple fața de cicatrici – oribile, menite s-o desfigureze – până când nu mai e chipul mamei, nici chipul Leoaicei, ci…

Ți-a cioplit cineva vreodată fața cu un cuțit bont, în vreme ce o Mască îți toarnă apă sărată peste răni?

Nu. Nu cred. Probabil că Bucătăreasa a pățit ce-a pățit și mama. Poate că așa îi făcea Comandantul să vorbească pe luptătorii rebelilor. Bucătăreasa e femeie bătrână, în timp ce mama – mama ar trebui să fie încă relativ tânără.

Dar Bucătăreasa nu s-a purtat niciodată ca o bătrână, nu-i așa? Era puternică. Iar cicatricile lor sunt la fel. Și părul.

Și ochii. Nu m-am uitat niciodată bine la ochii Bucătăresei. Acum însă mi-i amintesc: adânci și albastru-închis – întunecat de umbrele care mocnesc în ei.

Dar nu se poate. *Nu se poate.*

— Ăsta-i adevărul, Laia, zice Zburătorul și simt că mi se zguduie sufletul, căci știu că nu minte. Mama ta trăiește. O cunoști. Iar acum ești liberă…

40. Elias

Cum a ajuns cineva până în crângul djinnilor fără știrea mea?

Zidul hotarului ar trebui să țină la distanță orice intrus. Nu însă și dacă-i subțire, slăbit. Spiritele se împing în el într-un anume loc dinspre est, iar eu încetinesc. Oare ar trebui să mă duc acolo? Să mut spiritele? se agită mai tare ca niciodată, aproape sălbatice.

Dar dacă în crâng e vreo ființă omenească, doar cerul știe ce-ar putea suferi de pe urma djinnilor.

Mă îndrept spre intrus, însă Mauth mă trage înapoi, parcă aș avea o nicovală legată de picioare. În față, spiritele încearcă să-mi taie calea, un nor gros prin care nu pot vedea.

Am prins-o, Elias.

Vorbesc djinnii, iar spiritele se opresc din văicăreală. Liniștea care se lasă brusc e neomenească. Parcă ar asculta toată Pădurea.

Am prins-o, Elias, și i-am făcut mintea zdrențe.

— Despre cine-i vorba? întreb eu și mă îndepărtez târâș de spirite, nebăgând în seamă țipetele lor și forța cu care mă trage Mauth. Pe cine ați prins?

Vino să vezi, uzurpatorule.

Oare să fi pus mâna cumva pe Mamie? Pe Afya? Groaza mă năpădește ca o buruiană și mă face să zbor mai tare ca vântul. Intrigile lor au provocat deja suferințe tribului din care face parte Aubarit. Afya și Gibran au fost posedați de spirite. Mamie și-a pierdut fratele și au murit mii de Tribali. Sfrânciocul e prea departe ca să-i poată face rău. Dintre toți cei pe care îi iubesc, doar Sfrânciocul și încă o persoană au scăpat de pustiirea djinnilor.

Imposibil s-o fi prins pe Laia. Ea e în Adisa, caută o modalitate să-l oprească pe Zburător. *Mai repede, Elias, mai repede.* Mă lupt cu strânsoarea lui Mauth și îmi croiesc drum printre spiritele tot mai înnebunite până când ajung în crângul djinnilor.

La început, totul pare ca întotdeauna. Pe urmă o văd, căzută pe pământ. Îi recunosc pelerina cenușie, peticită. I-am dat-o eu acum multă vreme, într-o noapte când nu-mi imaginam cât de mult avea să însemne ea cândva pentru mine.

Între copacii dinspre nord veghează o umbră. *Zburătorul!* Sar să-l înșfac, dar dispare atât de iute, încât aș fi crezut că mi l-am imaginat, dacă nu-i zăbovea râsul în aer.

Din doi pași ajung lângă Laia, abia crezându-mi ochilor că e reală. Pământul se zguduie mai tare ca oricând. Mauth e furios. Dar mie nu-mi pasă. Ce mama iadurilor i-au făcut djinnii?

— Laia, o strig, dar când mă uit la fața ei, ochii aurii privesc în gol iar buzele sunt deschise fără viață. Laia?

Îi întorc capul spre mine.

— Orice ți-a spus Zburătorul, orice ar încerca să te convingă el și șleahta lui, să știi că-i doar un șiretlic. O *minciună.*

Noi nu mințim. I-am spus adevărul, iar adevărul a eliberat-o. Nu va mai spera niciodată.

Trebuie să-i desprind mintea din strânsoarea lor.

Cum, uzurpatorule, dacă nu poți pune mâna pe magie?

— Spuneți-mi ce naiba i-ați făcut!

Cum dorești.

Peste câteva clipe, corpul meu e la fel de înlănțuit de crâng precum al Laiei, iar djinnii îmi arată de ce a trecut prin Anticameră. Trebuie să ajungă la Antium, la Sfrâncioc și la inel. Trebuie să-l oprească pe Zburător.

Dar și-a uitat misiunea, în vreme ce un foc îi mistuie mintea făcând-o să rătăcească printr-o închisoare, obligată să vadă iar și iar ce-a îndurat familia ei.

Îți arătăm povestea ei ca să puteți suferi împreună, Elias, zic djinnii. *Nu vrei să-ți strigi furia? Nu vrei să plângi cât ești de inutil? Sună atât de dulce!*

Paloșele mele n-au putere acum. Amenințările nu vor avea efect. Djinnii i-au intrat în minte.

Mauth mă smucește zdravăn, aproape că mă trântește în genunchi și mi se taie răsuflarea de durere. În Anticameră se petrece ceva. Simt. Se întâmplă ceva la hotar.

Las-o aici, Elias. Du-te și îndeplinește-ți datoria.

— N-o voi părăsi!

N-ai încotro, dacă vrei ca lumea viilor să supraviețuiască.

— N-o părăsesc! urlu eu, cu voce răgușită de mânie și de neputință. Nu vă las s-o chinuiți până moare, chiar dacă asta ar însemna să mă rupeți în bucăți. N-are decât să sară în aer lumea întreagă, pur și simplu n-o las să sufere pe Laia.

Toate lucrurile au un preț, Elias Veturius. Prețul salvării ei te va urmări câte zile vei avea. Ai de gând să-l plătești?

— Dați-i drumul. Vă rog. Îmi pare rău pentru durerea pe care o îndurați, pentru suferința voastră. Dar nu v-a provocat-o Laia. Nu-i vina ei. Mauth, ajută-mă.

De ce mă milogesc? De ce, când știu că n-are niciun rost? Numai cruzimea mă poate ajuta. Numai renunțarea la tot ce-i omenesc în mine. Renunțarea la Laia.

Dar n-o pot face. Nu mă pot preface că n-o iubesc.

— Întoarce-te la mine, Laia.

În brațele mele trupul ei e greu și îi dau deoparte de pe față părul încâlcit.

— Uită-i pe djinni. Uită-le minciunile. Ei doar asta știu. Întoarce-te.

Așa, Elias, îngână djinnii. *Umple-o de dragostea ta. Umple-o de inima ta.*

Vreau să tacă.

— Întoarce-te în lume, îi spun Laiei. Oriunde te-au dus, orice ți-au amintit, nu contează, atâta vreme cât te întorci. Poporul tău are nevoie de tine. Fratele tău are nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine.

În timp ce vorbesc, îi văd pe djinni agățându-se de mintea ei, de parcă i-ar putea vedea gândurile. Sunt ciudați, făpturi schimonosite de flăcări fără fum – de fapt, aceleași ființe frumoase și grațioase pe care le-am văzut în oraș. Laia încearcă să li se împotrivească, dar forțele îi slăbesc.

— Ești puternică, Laia. Și e nevoie de tine aici. Mai ai multe de făcut.

Obrajii Laiei sunt ca de gheață. Are ochii sticloși și mă înfioară. O țin în brațe. O strig. Dar ea va îmbătrâni și va muri, în timp ce eu voi trăi în continuare. Viața ei e cât ai clipi din ochi. Iar a mea e o eră.

Pot accepta asta. Pot să-i supraviețuiesc ani în șir, dacă știu că măcar a avut șansa să trăiască. Sunt gata să renunț la timpul petrecut cu ea – renunț! – numai să se trezească.

Te rog. Te rog, întoarce-te!

Corpul ei se zbate o dată, și pentru o clipă îmi stă inima loc, crezând că a murit.

Pe urmă deschide ochii și mă privește uluită. *Mulțumesc cerului!*

— Djinnii au plecat, Laia, îi spun. Dar trebuie să te scoatem de-aici.

Mintea ei va rămâne fragilă, după tot ce-au făcut-o djinnii să sufere. Orice alt imbold din partea spiritelor sau a djinnilor va însemna pentru ea un chin.

— Nu pot… nu pot să merg. Vrei să…

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, îi spun, și zbor ca vântul din crâng, ținând-o pe Laia strâns la piept.

Mauth mă smucește zadarnic, iar pământul din Anticameră se cutremură și crapă. Ajung la hotar; presiunea spiritelor e imensă. Mă face să mă umplu de sudoare. Trebuie s-o scot pe Laia de aici, așa că sunt nevoit să adun spiritele și să le trag mai departe de marginea Anticamerei, căci altfel vor scăpa.

— Elias, șoptește Laia. Ești… real? Sau e tot o șmecherie a djinnilor?

— Nu, răspuns eu și-mi lipesc fruntea de fruntea ei. Nu, iubito. Sunt real. Și tu ești reală.

— Ce se întâmplă cu locul ăsta? se înfioară ea. E plin de stă să se reverse. Simt.

— Sunt doar spirite, zic eu. Nimic la care să nu pot face față.

Sper. Înaintea noastră, printre copaci, încep să se vadă câmpuri cu iarba bătută de vânt: Imperiul.

Hotarul mi se pare acum și mai slab decât atunci când l-am traversat prima oară. Multe spirite s-au luat după mine și împing în bariera luminoasă, simțindu-i fragilitatea și scoțând strigăte nerăbdătoare.

Trec mult dincolo de lizieră și o las jos pe Laia. Copacii se leagănă înainte și înapoi în spatele meu, într-un dans frenetic. Trebui să mă întorc. Dar îmi îngădui o clipă să mă uit la ea. Claia ciufulită de păr, cizmele ponosite, micile zgârieturi de pe față făcute de Pădure, felul în care încleștează mâinile pe pumnalul dăruit de mine.

— Djinnii, șoptește ea. Mi-au spus adevărul. Dar adevărul este…

Clatină din cap.

— Adevărul e urât, zic eu. Iar adevărul despre părinții noștri e încă și mai urât. Dar noi nu suntem ei, Laia.

— Ea trăiește undeva, Elias, zice Laia, și îmi dau seama că vorbește despre mama ei; despre Bucătăreasă. Cine știe unde. Eu nu pot… Eu…

Se afundă iar în amintire, și cu toate că pădurea fierbe în spatele meu, n-are niciun rost s-o fi adus pe Laia până aici dacă ajunge din nou în strânsoarea djinnilor. O iau de umeri și îi mângâi fața. O fac să se uite la mine.

— Iart-o, dacă poți, îi spun. Nu uita că soarta noastră nu-i niciodată cum credem că va fi. Mama ta – mama mea – nu le vom putea niciodată înțelege suferința. Chinul. Poate că îndurăm noi urmările greșelilor și păcatelor lor, dar nu trebuie să le păstrăm în inimi. Nu merităm asta.

— Noi vom trăi mereu în haos, Elias? Lucrurile nu vor fi normale niciodată?

Ochii i se limpezesc, când se uită la mine, și, o clipă, se eliberează de ce-a văzut în Pădure.

— Vom putea vreodată să ne plimbăm sub clar de lună, sau să petrecem o după-amiază făcând gem sau făcând...

Dragoste. Îmi ia foc trupul doar când mă gândesc.

— Te-am visat, șoptește ea. Eram împreună...

— N-a fost vis.

O trag mai aproape. Mă omoară faptul că nu-și amintește. Aș vrea să fi putut. Aș vrea să fi ținut minte ziua aceea la fel cum am făcut-o eu.

— Am fost acolo, și-ai fost și tu. A fost un crâmpei de timp perfect. Nu va mai fi niciodată la fel.

Spun lucrul ăsta ca și cum l-aș crede. Dar în adâncul inimii mele s-a schimbat ceva. Mă simt altfel. Mai rece.

Schimbarea e destul de mare cât să mă facă să vorbesc mai hotărât, sperând că dacă rostesc ceea ce doresc să simt, lucru acela se va îndeplini.

— Vom găsi o cale, Laia. Cumva. Dar dacă... dacă eu mă schimb... dacă par altfel, să ții minte că te iubesc. Indiferent ce mi se întâmplă. Spune că vei ține minte asta, te rog...

— Ochii tăi.

Se uită la mine și intensitatea privirii ei îmi taie răsuflarea.

— Sunt... sunt mai întunecați. Că ai Shaevei.

— Nu mai pot rămâne. Îmi pare rău. Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă îngrijesc de spirite. Dar ne vom vedea curând. Jur. Grăbește-te să ajungi la Antium.

— Stai puțin, zice ea, încă nesigură pe picioare. Nu pleca. Te rog. Nu mă lăsa aici.

— Ești puternică, îi spun. Ești Laia din Serra. Nu ești Leoaica. Nu-i moștenești păcatele, tot așa cum nici eu nu le moștenesc pe ale mamei.

— Ce mi-ai spus? întreabă Laia. În noaptea de-acum multe luni, când ai plecat, în timp ce ne îndreptam spre Kauf. Eu dormeam în furgon cu Izzi. Ce-ai spus?

— Am spus: *Tu ești…*

Dar Mauth și-a pierdut răbdarea. Sunt tras cu forța înapoi spre Anticameră, înapoi la Mauth, cu o forță care îmi face oasele să se cutremure.

Te voi găsi, Laia. Voi găsi o cale. Ăsta nu-i sfârșitul nostru, îi strig în minte. Dar imediat ce ajung în Anticameră, gândul mi se șterge din memorie. Hotarele se încovoaie, stau să se rupă. Trebuie să le întăresc, dar mă simt ca un simplu dop în fața unei rupturi de stăvilar.

Toate lucrurile au un preț, Elias Veturius. Djinnii vorbesc din nou, rostind un adevăr neiertător. *Te-am prevenit.*

Un muget spintecă Anticamera, un geamăt care pare să izbucnească din măruntaiele pământului. Spiritele țipă și se izbesc cu și mai mare avânt de zidul hotarului. Trebuie să le opresc. Sunt extrem de aproape. Îl vor rupe.

Prea târziu, uzurpatorule. Prea târziu.

Se înalță un urlet colectiv, iar spiritele din Anticameră – sufletele chinuite care sunt datoria mea – rup zidul și se revarsă în lumea celor aflați în viață, țipetele lor de morți vii purtate mai departe de vânt.

41. Sfrânciocul

— Nu mă duc la Profeți, îi spun lui Marcus.

Îmi amintesc cât se poate de bine ce mi-a spus Cain cu numai câteva săptămâni în urmă. *Ne vom mai vedea o singură dată, înainte să mori.*

— Tu nu înțelegi, dar ei…

— *La naiba,* prinde și tu curaj, Sfrâncioc, zice Marcus și mă apucă de braț ca să mă tragă afară din sala tronului. Ticăloșii aceia sperie pe oricine. Dar noi avem o invazie pe cap și ei pot vedea viitorul. Mergi chiar acum cu mine la peștera lor. Asta în

caz că nu vrei să vezi *cu adevărat* dacă poți vindeca genunchii zdrobiți ai surorii tale.

— Blestemat să fii...

Îmi arde un dos de palmă și se strâmbă, apucându-se de cap. Îmi șterg gura de sânge și mă uit înjur, în timp ce el bombăne. Sala tronului e goală, dar tot au mai rămas câteva gărzi.

— Adună-te, îi șuier. Nu vrem să afle Keris despre asta.

Marcus respiră adânc și mă fulgeră cu privirea.

— Taci! Și mișcă-te, zice el, iar faptul că mârâie în șoaptă nu-l face mai puțin amenințător.

Pelerinii care umplu de obicei poteca spre Muntele Videnns au dispărut, odată cu ordinul de a se întoarce în oraș și de a se pregăti de sosirea lui Grímarr. Pe cărarea spre peștera Profeților nu suntem decât Marcus și cu mine, plus zece Măști care-i servesc împăratului drept gardă personală. Încerc tot drumul să-mi stăpânesc furia. Nu pot acționa lăsându-mă în voia ei. Oricât i-aș urî, Profeții sunt sfinții Imperiului. Dacă i-aș face rău vreunuia dintre ei, aș avea de îndurat consecințe teribile, iar dacă pățesc ceva, Livia și fiul ei rămân fără apărare.

Mă blestem în gând. Chiar și acum, când *îi detest,* o parte din mine e antrenată să-i respecte. Zbaterea acelei părți îmi face greață. *Du-te cu Marcus până acolo și lasă-l pe el să vorbească. Nu te amesteca. Nu pune întrebări. Nu le permite să-ți spună nimic. Spune-le că nu vrei să auzi nimic din ce au ei de zis.*

Pe munte e furtună toată dimineața, udându-ne până la piele și transformând poteca spre căminul Profeților într-o capcană alunecoasă și periculoasă. Când ajungem în sfârșit la scobitura de piatră pe unde se intră în peșteră, suntem plini de noroi și de zgârieturi, iar asta îl scoate din minți pe Marcus și mai mult ca de obicei.

Peștera Profeților e întunecoasă și fără urme de viață, așa că sper, pentru o clipă, să nu fim primiți de clarvăzători. Se știe că au puterea să țină la distanță pe oricine doresc.

Dar pe măsură ce ne apropiem de gura peșterii, vedem că pâlpâie o lumină albastră și de lângă stâncă se dezlipește o umbră, cu ochii roșii vizibili de departe. Când ne apropiem, umbra vorbește. E același Profet care m-a primit pe mine ultima oară.

— Împărate Marcus Farrar, Sfrâncioc, zice el. Sunteți bine veniți. Dar oamenii voștri trebuie să rămână afară.

La fel ca ultima oară, Profetul mă conduce pe un tunel lung care lucește ca safirul de la felinarele cu lumini albastre. Strâng mânerele paloșelor și mă gândesc la ziua aceea de demult. *Mai întâi trebuie să fii nimicită. Mai întâi vei fi distrusă.*

Pe-atunci încă mai eram Helene Aquilla. Acum sunt un om nou. Chiar dacă platoșa mea mentală n-a reușit să-i stea în cale Zburătorului, tot mă folosesc de ea. Dacă diavolii cu ochi roșii vor să-mi umble prin minte, măcar să știe că nu sunt bine veniți.

După ce pătrundem mai adânc în munte, ne așteaptă alt Profet, o femeie căreia nu-i știu numele. Dar după cât de rapid respiră Marcus, e limpede că împăratul o cunoaște.

— Artan.

Marcus îi rostește numele la fel cum mârâi eu numele lui Cain.

— Împărații Războinicilor vin de veacuri la Profeți, în vremuri de restriște, zice Artan. Cauți un sfat, împărate Marcus. Am onoarea de a fi desemnată să ți-l ofer. Ia loc, te rog. Voi sta de vorbă cu tine.

Îi arată o bancă joasă și se uită la mine, apoi își drege glasul și adaugă:

— Doar cu tine.

Aceeași femeie care ne-a însoțit până aici mă ia de braț și mă duce de-acolo. Nu vorbim, câtă vreme mergem. Aud în depărtare o apă care curge și apoi un sunet ca de oțel lovit. Răsună în mod repetat, ca un semnal ciudat și fără sens.

Intrăm într-o grotă rotundă, pe pereții căreia strălucesc cristale negre, iar din umbră apare Cain. Fără să mă gândesc, duc mâna spre paloș.

— Nu, Sfrâncioc, zice Cain ridicând o mână albă, iar eu înlemnesc. Nu te amenință nimic.

Îmi impun să trag mâna apoi și caut din priviri ceva – orice – care să-mi distragă atenția de la mânia pe care o simt.

— Ce se aude? întreb eu, referindu-mă la acel straniu *poc-poc-poc.* E enervant.

— Peșterile își cântă poveștile, zice Cain. Unele sunt pline de cristale, altele de apă. Unele sunt mici cât niște case, altele sunt destul de mari să adăpostească un oraș. Dar cântă tot timpul. În unele zile putem auzi sirenele vaselor care pleacă din Delphinium pe fluviu.

— Delphinium e la sute de kilometri, zic eu.

Pe toate iadurile! Știam că sub oraș e plin de peșteri și tuneluri, dar n-am știut că și peșterile Profeților sunt atât de întinse. Spre vest de-aici, terenul e din stâncă dură, iar în peșteri locuiesc doar urși și pisici sălbatice. Bănuiam că și munții dinspre est sunt la fel.

Cain mă privește gânditor.

— Te-ai schimbat mult, Sfrâncioc. Gândurile tale sunt ferecate.

Mă simt nespus de mulțumită – abia aștept să-i spun și lui Harper.

— Te-a învățat Meherya, ca pe frații Farrar?

Îl privesc nedumerită, iar el îmi explică:

— Tu îi spui Zburătorul.

— Nu, îi răspund scurt, apoi întreb: Tu de ce-i spui Meherya? Ăsta-i numele lui?

— Numele, istoria, moștenirea și blestemul. Adevărul tuturor ființelor, oameni sau djinni, se află în numele lor. Pe Zburător l-a plămădit propriul nume. Și tot asta îl va distruge. Ai venit să mă întrebi despre Zburător, Sfrâncioc? zice el, lăsând capul pe-o parte.

— N-am vrut să mă aflu aici, îi spun. Mi-a ordonat Marcus să vin.

— Aha. Atunci, putem conversa politicos. Sora ta e bine? Curând va fi mamă.

— Dacă nu apucă Comandantul s-o omoare până atunci, zic eu. Și dacă supraviețuiește nașterii.

Deși nu vreau, caut în ochii lui răspunsul la aceste întrebări. Nu găsesc nimic.

Cain se plimbă prin peșteră și, fără să vreau, îmi potrivesc pasul cu al lui.

— Tribalii spun că raiul se află sub picioarele mamei, zice el. Atât de mare este sacrificiul lor. Nimeni nu suferă în război mai mult decât mamele. Iar acest război nu va fi altfel.

— Vrei să spui că Livia va suferi? încerc eu să-i smulg un răspuns. Acum se află în siguranță.

Cain mă fixează cu privirea.

— Nimeni nu se află în siguranță. Încă n-ai învățat această lecție, Sfrâncioc?

Deși pare doar curios, simt o jignire în cuvintele lui și duc degetele mai aproape de buzdugan.

— Vrei să-mi provoci durere, zice Cain. Dar pentru mine, deja orice respirație e un chin. Acum multă vreme, am luat ceva ce nu-mi aparținea. Iar eu și cei din neamul meu petrecem de-atunci fiecare clipă rugându-ne pentru asta.

Cum nu par să-l compătimesc deloc, oftează.

— Curând, Sfrâncioc, zice el, ne vei vedea căzuți la pământ, pe mine și pe-ai mei. Iar pentru asta nu va fi nevoie de sabie sau de buzdugan, căci ne vom prăbuși singuri. Vine vremea să ne ispășim păcatele. La fel ca împăratul vostru, adaugă el, devenind atent la holul din spatele meu.

Peste o clipă apare Marcus, negru la față. Îl salut scurt din cap pe Cain. Sper să nu-l mai văd niciodată.

În timp ce ieșim din tunel și mergem spre oamenii noștri, adunați între bolovani ca să se ferească de ploaie, Marcus se uită la mine.

— Te desemnez comandantul apărării orașului, zice Marcus. Îi voi anunța pe generali.

— Mulți dintre ei se pricep mult mai bine decât mine să lupte cu armate de tâlhari, stăpâne.

Forța păsării-măcelar este forța Imperiului, pentru că ea e o torță în noapte. Spița ta se va ridica sau se va prăbuși în funcție de bătaia ciocului ei; soarta ta va înflori sau va suferi după dorința ei.

Când Marcus mă privește, simt pentru o clipă exact ce trebuie să fi simțit Cain când îl priveam eu. Împăratul emană ură pură. Și totuși, e ciudat de slăbit. Nu-mi spune tot ce i-a zis Profetul.

— Ți-a spus Profetul ceva despre…

— Cotoroanța aia încă nu s-a înșelat până acum, zice Marcus. Nici în privința mea, nici în privința ta. Așa că, îți place sau nu, apărarea orașului Antium e în mâinile tale.

Se face târziu în noapte până ne apropiem de poarta nordică a capitalei. Echipe de Plebei fortifică pereții, iar un legionar urlă la ei să se miște mai repede. Soldații cară sus pe zid găleți pline de smoală, al cărei miros înțepător umple aerul. Armurierii aduc căruțe pline de săgeți deja în tolbe, pentru ca arcașii să le poată apuca mai ușor. Deși luna-i sus pe cer, în oraș pare să nu doarmă nimeni. Tarabagiii vând mâncare și bere pe străzi, iar sclavii Cărturari le cară apă celor ocupați cu munca.

Asta nu va dura. Când vor ajunge Karkaunii, civilii vor fi obligați să se retragă în case și să aștepte să vadă dacă frații și

taţii lor, unchii şi verii, fiii şi nepoţii pot apăra oraşul. Dar în această clipă, oamenii s-au adunat fără frică laolaltă şi simt că-mi creşte inima. Indiferent ce s-ar întâmpla, mă bucur că sunt aici, să lupt împreună cu poporul meu. Mă bucur că sunt Sfrânciocul desemnat să-i conducă pe Războinici la victorie.

Şi îi voi conduce la victorie – atât împotriva Karkaunilor, cât şi a Comandantului.

Marcus pare să nu observe nimic în jur. E pierdut în gânduri, merge cu paşi mari fără să se uite la toţi aceşti oameni care muncesc pentru Imperiul lui.

— Stăpâne. Poate ar fi bine să te opreşti un moment şi să le mulţumeşti muncitorilor, îi spun.

— Avem de pus la cale un război, neghioabo.

— Războaiele se cuceresc sau se pierd cu oamenii care luptă în ele, îi amintesc eu. Zăboveşte o clipă. Vor ţine minte.

Mă priveşte nemulţumit, apoi se desprinde de oamenii lui şi vorbeşte cu un grup de auxiliari. Mă uit de la distanţă şi zăresc cu coada ochiului un grup de copii. Unul dintre ei – o fată – poartă pe faţă o mască de lemn vopsită argintiu şi se luptă cu o fată mai micuţă, care pesemne se dă drept Barbar. Sunetul săbiilor de lemn ale fetelor nu-i decât încă un instrument din simfonia frenetică a oraşului care se pregăteşte de război.

Fata cu mască se învârte pe sub paloşul celeilalte, apoi îi trage un şut în fund şi o ţintuieşte cu cizma la pământ.

Zâmbesc, iar ea ridică privirea şi îşi scoate repede masca. Mă salută stângaci. Cealaltă fetiţă – o soră mai mică, din câte îmi dau seama – se uită la mine cu gura căscată.

Îndrept braţul înarmat al fetei.

— Cotul sus. Braţul perfect drept, iar degetul mijlociu să fie în dreptul mijlocului frunţii. Stai cu ochii pe spaţiul dintre tine şi mine. Încearcă să nu clipeşti prea des. Bine, îi spun, când văd că a înţeles. Acum arăţi ca o Mască.

— Chryssa spune că nu-s destul de mare, zice ea şi se uită la surioara care continuă să se holbeze nemişcată. Dar o să mă bat cu Karkaunii, când ajung aici.

— Atunci, îi vom învinge sigur. Să aveţi grijă una de cealaltă, le spun fetelor. Întotdeauna. Făgăduiţi-mi.

Mă îndepărtez, întrebându-mă dacă peste zece sau douăzeci de ani îşi vor mai aminti jurământul făcut acum. Mă întreb dacă vor mai fi în viaţă. Mă gândesc la Livvy – sper că-i departe. La

adăpost. Asta-i singurul lucru care mă mai alină. Vom învinge armata lui Grímarr. Ca forță de luptă, suntem superiori. Dar vrăjitorul e un adversar inteligent și se va da o bătălie dură. Doar cerul știe ce se va întâmpla în acel haos. Mă urmăresc cuvintele lui Cain: *Nimeni nu-i în siguranță.* Blestemat fie Comandantul că a adus războiul peste noi din lăcomie. Blestemată fie că ține mai mult să devină împărătească decât ține la Imperiul pe care vrea să-l conducă.

Marcus îmi strigă că plecam. Ajunși la palat, găsim activitatea în toi. Cai, oameni, armament și căruțe se îngrămădesc la poartă, în timp ce gărzile palatului acoperă pereții exteriori cu saci de nisip și bat scânduri peste intrări. Cu atâția oameni care intră și ies fără încetare, locul va fi greu de păzit de iscoadele Comandantului – și de asasinii ei.

Ocupă-te de Marcus, Keris, îmi spun în minte. *Fă treaba asta în locul meu. Pe sora mea și pe copilul ei nu mai pui mâna altă dată. Nu câtă vreme trăiesc și mai respir.*

Ne apropiem de camera tronului și simt zarvă în aer. Mi se pare că unul dintre curteni șoptește numele lui Keris, dar Marcus merge prea repede ca să pot zăbovi și asculta. Când se apropie, ușile sălii tronului se dau în lături înaintea lui. O mare de Aristocrați se înghesuie înăuntru, așteptând să vadă ce va spune împăratul despre armata care se apropie. Nu simt frică venind dinspre ei. Doar o hotărâre sumbră și o încordare ciudată, ca și cum toată lumea ar ști un secret pe care nu dorește să-l dezvăluie.

Motivul acestei tensiuni ni se dezvăluie câteva momente mai târziu, când Aristocrații se dau în lături și scot la iveală o femeie scundă și blondă, cu armura plină de sânge, alături de o femeie la fel de blondă și însărcinată.

Comandantul s-a întors la Antium.

Și a adus-o cu ea pe sora mea.

42. Laia

Aveam cinci ani când mi-a dat mama brățara. Perdelele de la Buni erau trase. Nu puteam vedea luna. Trebuie să fi fost și Bunu de față. Darin, Lisa, tata, toți. Dar cel mai bine îmi aduc

aminte zâmbetul strâmb al mamei. Ochii ei albaștri și degetele lungi. M-am așezat la ea în poală ca să-mi îndes picioarele reci în fusta caldă. *Tu nu ești Laia,* mi-a spus. *Ești un efrit din nord care încearcă să mă transforme în sloi de gheață.*

A strigat-o cineva. *E vremea să plec.* Mi-a șoptit să am grijă de brățară. Pe urmă m-a luat în brațe și m-a strâns prea tare, dar mie nu mi-a păsat. Aș fi vrut s-o trag înăuntrul meu. Aș fi vrut s-o păstrez acolo.

O să ne mai vedem. Mi-a sărutat mâinile, fruntea. *Jur.*

Când?

Curând.

Poarta curții a scârțâit, când a ieșit pe ea. S-a uitat înapoi și ne-a zâmbit, mie și lui Darin, înghesuiți între bunici. Pe urmă a plecat în noapte, înghițită de întuneric.

*

Depăn în minte ce mi-a arătat Zburătorul, pornind de la senzația că el și-ai lui mișună peste tot prin mintea mea. Strâng în mână brățara primită de la Elias și nu-i dau drumul. Acum am scăpat de djinni.

Mă îndepărtez de pădure împleticindu-mă, iar când vocile spiritelor ajung la apogeu, mă mișc mai repede. *Morții se vor scula și nimeni n-o să poată supraviețui*. Îmi răsună în minte profeția Shaevei. În Anticameră s-a petrecut ceva teribil, și trebuie să mă îndepărtez cât mai mult posibil.

Alerg, încercând să-mi reamintesc ce am de gând să fac, încercând să-mi scot din minte vocea Zburătorului.

Musa a însemnat un sat pe hartă. Trebuie să ajung acolo, să mă întâlnesc cu omul lui, să ajung la Antium. Înainte, însă, trebuie să-mi adun de pe jos mintea făcută țăndări și s-o lipesc la loc. Nu pot schimba ce s-a întâmplat deja. Pot doar să merg înainte și să sper că până s-o văd din nou pe Bucătăreasă voi reuși să mă împac cu ce le-a făcut tatei și lui Lis. Cu ce-a avut ea de îndurat. Cu ce a sacrificat pentru Rezistență.

Mă îndrept spre nord-vest. La câțiva kilometri în fața mea se înalță două dealuri, iar între ele e o vale care adăpostește satul Myrtium. Acolo ar trebui să mă aștepte omul lui Musa. Cum satul se află pe teritoriul Războinicilor, trebuie să-mi folosesc puterea magică și să devin invizibilă. Dar nu suport gândul că aș putea avea și alte viziuni, că aș putea vedea din nou durere și suferință.

Nu suport ideea că aș vedea-o pe *ea.* Mă gândesc la Darin. El știe ce-a făcut mama? De aceea devine încordat de fiecare dată când vorbesc despre ea? Tare-aș vrea să fi fost el aici în clipa asta.

Oricât sunt de năucă, am atâta minte încât să aștept să se întunece înainte să mă strecor în sat. Noaptea de vară e caldă, se aude doar foșnetul vântului care adie dinspre un pârâu din apropiere. Mă strecor pe lângă pereți, simțind că fac tot atâta zgomot ca un cal cu clopoței.

Hanul e clădirea din centrul satului. Îl supraveghez îndelung până să mă apropii. Musa mi-a spus puține despre omul lui, de frică să nu-mi smulgă dușmanul informațiile, în caz că mă prinde. Dar știu că nu-i vorba despre un Războinic și că mă va aștepta în han, lângă foc. Trebuie să mă apropii de el ascunsă de pelerină, să-i șoptesc că am sosit și apoi să-i urmez instrucțiunile. Mă va duce la Ambasada Marinarilor din Antium, unde voi primi planuri ale palatului și hărți ale orașului, informații despre Sfrâncioc și locul unde se află – tot ce trebuie să știu ca să intru, să iau inelul și s-o șterg de-acolo.

De pe ferestrele mari și rotunde ale hanului se revarsă afară o lumină aurie, cârciuma e plină și se aud frânturi de discuții însuflețite.

— Dacă Sfrânciocul nu-i poate opri…

— Cum iadul să-i oprească, dacă are numai…

— Orașul nu va fi cucerit niciodată, porcii ăia nu știu să lupte.

Rămân la adăpostul întunericului și încerc să mă uit în han de pe partea cealaltă a drumului. Imposibil. Trebuie să mă duc mai aproape.

Hanul are o serie de ferestruici laterale, iar pe aleea din jur e liniște, așa că traversez piața alergând, sperând să nu mă vadă nimeni, mă urc pe o ladă și mă uit pe una dintre ferestruicile acelea. Camera se vede destul de bine, dar toți pe care îi pot zări deocamdată sunt Războinici.

Mă uit spre cârciumar prin agitația chelnerițelor care toarnă băuturi și împart farfurii cu mâncare. La tejgheaua lungă a barului s-au adunat o mulțime de săteni și toți par să vorbească în același timp. Cum să-l găsesc pe omul meu în harababura asta? Sunt nevoită să devin invizibilă. N-am de ales.

— Bună, fetițo.

Tresar de-mi stă inima în loc. Lângă mine apare o siluetă cu gluga trasă pe ochi și voce răgușită, iar eu nu mă pot gândi decât că-i Zburătorul, că a reușit cumva să mă urmărească până în sătucul ăsta. Că se joacă iar cu mintea mea.

Dar silueta se apropie și își scoate gluga, dând la iveală un păr alb ca lumina lunii, care nu i s-a potrivit niciodată, niște ochi albaștri ca noaptea, prea mohorâți ca să-mi fie familiari, și o piele violent brăzdată de cicatrici, despre care acum îmi dau seama prima oară că nu-i ridată. Are degetele pătate cu roșu. Mă dezorientează cât de scundă e. În toți anii ăștia am crezut-o înaltă.

— Fetițo?

Întind mâna s-o ating, iar ea se ferește. *Cum poate fi adevărat? Cum se poate să mă uit la chipul mamei, după atâta vreme?*

Dar e real, desigur. Iar Zburătorul a știut cumva că mă așteaptă, altminteri de ce m-ar fi torturat cu adevărata ei identitate? Putea să mi-o fi dezvăluit cu săptămâni în urmă, de fiecare dată când deveneam invizibilă. Dar n-a făcut-o. Pentru că știa când mă va lovi mai tare vestea.

O parte din mine ar vrea să fug spre ea, să-i simt palmele pe piele, s-o țin în brațe. Aș vrea să fi fost Darin aici. Aș vrea să fi fost Izzi aici.

Dar partea din mine care spune *Mama* e redusă la tăcere de o parte mai întunecată, care strigă *Mincinoaso!* Aș vrea să strig la ea și s-o blestem și să-i pun toate întrebările care mă chinuie din clipa când am aflat cine e. Citesc pe fața ei că înțelege.

— Cine ți-a spus?

Nu recunosc ochii aceia reci.

— Nu se poate să-ți fi spus Musa. El nu știe. Nu știe nimeni în afară de Keris – evident.

— Zburătorul, șoptesc. Zburătorul mi-a spus cine ești.

— Cine am fost.

Își trage din nou gluga peste cap și pornește prin întuneric.

— Vino. Vorbim pe drum.

Când se întoarce de la mine, mă simt cuprinsă de frică până în măduva oaselor. *Nu pleca!* Vreau s-o urmez. Dar, în același timp, vreau să n-o mai văd niciodată.

— Nu merg cu tine nicăieri până nu-mi spui ce naiba ai pățit. De ce nu mi-ai spus nimic la Blackcliff? I-ai fost sclavă lui Keris ani în șir. Cum ai putut să…

Ea strânge și desface pumnii. La fel ca Darin, când e supărat.

Las capul în jos, să nu-mi vadă privirea. Fața ei tresare și gura i se strâmbă într-o grimasă.

— Ascultă, copilă, zice ea. Trebuie să plecăm. Ai o misiune de îndeplinit sau nu? Nu îndrăzni să uiți.

— Misiunea. *Misiunea.* Cum poți să…

Dau din mâini și trec pe lângă ea.

— Mă descurc singură. N-am nevoie de tine. N-am…

După numai câțiva pași, mă întorc. N-o pot părăsi! Mi-a fost dor de ea atâta vreme! Am tânjit după ea încă de la cinci ani, când mi-a fost luată.

— Ne așteaptă un drum lung.

Nimic din vorba ei nu seamănă cu mama așa cum o știam. Asta nu-i femeia care îmi spunea Greieraș, mă gâdila până când nu mai puteam să respir sau îmi promitea că mă va învăța să trag cu arcul la fel de bine ca ea. Oricine-o fi acum, nu mai e Mirra din Serra.

— Ai timp din belșug să țipi la mine pe drum. Te ascult cu plăcere, rânjește ea cu gura deformată. Dar nu putem întârzia. Sfrânciocul e în Antium, deci acolo mergem și noi. Dacă nu ne grăbim, nu mai intrăm niciodată în oraș.

— Nu, îi șoptesc eu. Întâi lămurim lucrurile. Asta-i mai important, și oricum, tu probabil știi vreo zece feluri de a ne strecura înăuntru…

— Știu, zice Bucătăreasa. Dar zeci de mii de Karkauni mărșăluiesc acum spre capitală, și niciunul dintre mijloacele mele nu face nici cât o ceapă degerată, dacă ei înconjoară orașul înainte să ajungem.

43. Sfrânciocul

Când mă întâlnesc cu ei în apartamentul Liviei, Faris și Rallius sunt amândoi palizi ca niște stafii, zguduiți de ceea ce tocmai au trăit și sângerând fiecare din vreo zece răni. N-am timp să-i

cocoloșesc. Vreau să știu ce s-a întâmplat și cum de-a reușit iar Keris să ne ia fața.

— A fost un atac Karkaun, zice Faris plimbându-se nervos prin camera de zi a Liviei, în timp ce doamnele din suită o instalează în dormitor. Două sute de diavoli vopsiți. Au apărut din senin.

— Așteptau, mormăie Rallius, bandajându-și un picior. Poate nu chiar pe împărăteasă anume, dar așteptau să se ivească o ocazie. Dacă nu apărea Keris cu oamenii ei, ne-ar fi prins la înghesuială.

— Dacă nu apărea Keris, zic eu furioasă, n-ar fi apărut nici Grímarr cu hoardele lui. Sunt mână în mână. A pus la cale treaba asta ca s-o prindă pe Livia. Slavă cerului că ați fost acolo voi și celelalte Măști. Probabil și-a dat seama că nu vă poate ucide, așa că a hotărât să joace rolul de erou.

Un plan viclean, sigur, dar i se potrivește Comandantului perfect. Se adaptează întotdeauna. Acum, Plebeii din oraș o ovaționează ca pe un erou pentru că a salvat viața moștenitorului imperial pe jumătate Plebeu – așa cum se aștepta Keris.

— Primeniți-vă, le spun. Triplați garda în jurul împărătesei. Vreau să i se guste mâncarea cu o zi înainte. Vreau ca unul dintre voi să fie mereu de față când i se gătește. Să nu plece din palat. Dacă vrea să iasă, poate să se plimbe prin grădină.

Ei pleacă, iar eu mă gândesc de mai multe ori la ce mi-au spus și aștept să vină Dex, pe care l-am trimis după moașa Liviei. Când în sfârșit sosește – după multe ore – aduce altă femeie decât cea pe care am ales-o personal să aibă grijă de Livia.

— Prima a dispărut, Sfrâncioc, îmi spune Dex, în timp ce moașa dă zor spre dormitorul Liviei. Se pare că a plecat din oraș, la fel ca toate celelalte moașe pe care le-am căutat. Cea pe care o vezi a venit pentru că-i din Marinn. Cei trimiși de Keris Veturia să le bage în sperieți pe restul femeilor pesemne că n-au reușit să ajungă la ea.

Înjur în barbă. Keris mi-a salvat sora de Karkauni pentru că s-a potrivit cu interesul ei – s-o slăvească Barbarii. Acum, va căuta s-o ucidă pe Livia discret. Multe femei mor la naștere, mai ales când nasc fără moașă.

— La medicii cazărmii ai întrebat? Cu siguranță se pricepe vreunul să aducă pe lume un copil.

— Ei se pricep la rănile primite în luptă, Sfrâncioc, nu la nașteri. Pentru asta există moașele. Sunt cuvintele lor, nu ale mele, tresare Dex când vede că mă înfurii.

Noua moașă, o Marinăreasă slăbănoagă, cu mână ușoară și o voce tunătoare care ar face de rușine orice sergent de instrucție Războinic, îi pune Liviei o serie de întrebări, cu zâmbetul pe buze.

— Ai grijă să rămână moașa în viață, îi spun lui Dex. Nu-mi pasă dacă trebuie s-o păzească zece gărzi și să dormi cu ea în cazarma Gărzilor Negre. O ții în viață. Și mai găsești una. Nu se poate să fi rămas ea singura moașă din oraș.

El încuviințează și, cu toate că i-am permis să plece, văd că șovăie.

— Atrius, spune ce ai de spus.

— Plebeii, zice el. Ai aflat că sar în sprijinul Comandantului. Să știi că… e mai rău.

— Cum naiba poate fi mai rău de-atât?

— Povestea că i-au ucis pe Aristocrații de spiță aleasă care i-au greșit s-a împrăștiat, zice Dex. Paterii sunt furibunzi. Dar Plebeii vorbesc despre Keris ca despre una care s-a ridicat împotriva celor puternici. Că și-a apărat iubitul Plebeu – că s-a luptat pentru el și pe urmă s-a răzbunat în mod justificat. Spun că Aristocrații omorâți au primit ce meritau.

Pe toate iadurile! Comandantul nu mai are sprijinul Aristocraților, dar îl are acum pe al Plebeilor. N-am reușit să-i fac niciun rău. Doar i-am schimbat lista de aliați.

— Lasă zvonul să-și facă efectul, zic eu, oftând când îl văd pe Dex că încuviințează. Va trebui să găsim alt mijloc să-i subminăm autoritatea.

Moașa scoate capul pe ușa dormitorului Liviei și-mi face semn să intru.

— Copilul e puternic ca un taur, zice ea radioasă și o bate afectuos pe Livvy peste burtă. O să învinețească o coastă-două când o ieși, nu mă îndoiesc. Dar împărăteasa e bine și fătul la fel. Peste câteva săptămâni veți ține în brațe bebelușul ăsta prețios.

— Mai putem face ceva pentru ea? Ceai, poate, sau…

Îmi dau seama că vorbesc ca o idioată. *Ceai, Sfrâncioc? Pe bune?*

— Petale de trandafiri galbeni puși în lapte de capră în fiecare dimineață, până îi vine laptele și ei, zice moașa. Și ceai de lemn sălbatic de două ori pe zi.

Femeia pleacă în sfârșit, iar Livvy se ridică în fund și văd cu uimire că strânge în mână un cuțit.

— Pune s-o omoare, șoptește ea.

Ridic din sprâncene.

— Pe moașă? Ce…

— Petalele de trandafir galben se folosesc când unei femei i-a trecut sorocul nașterii, zice Livvy. Au rostul să aducă copilul pe lume mai curând. Eu mai am câteva săptămâni până la soroc. N-ar fi bine pentru el să se nască acum.

Îl chem imediat pe Dex. El pleacă apoi cu armele în mână, iar Livia clatină din cap.

— E mâna lui Keris, așa-i? Mă refer la tot. La atacul Karkaun. La dispariția moașelor. La moașa *asta.*

— O voi opri, îi făgăduiesc surorii mele. Nu mă aștept să mă crezi, pentru că am tot dat greș, dar…

— Nu, zice Livia și mă ia de mână. Nu ne vom întoarce una împotriva celeilalte, Hel – Sfrâncioc. Indiferent ce s-ar întâmpla. Da, trebui s-o oprim. Dar trebuie să păstrăm și sprijinul Plebeilor. Dacă o sprijină pe Keris, nu mai poți lua poziție publică împotriva ei. Trebuie să ai grijă mare, surioară. Nu-l putem urca pe tron pe copilul meu dacă Plebeii nu-l consideră unul de-al lor. Și nu-l vor considera, dacă te pui în calea lui Keris.

*

Seara mă găsește în sala de război a lui Marcus, prinsă într-o discuție în contradictoriu cu Paterii și dorind mai mult decât orice să-i reduc la tăcere, înainte să fac ce vreau.

Generalul Sissellius, care se dovedește la fel de enervant ca Gardianul-șef, unchiul lui pervers, se plimbă prin fața unei hărți mari întinse pe masă și o împunge cu degetul ici și colo.

— Dacă trimitem o armată mică să-l oprească pe Grímarr, zice el, risipim oameni buni pe o cauză pierdută. E o misiune sinucigașă. Cum ar putea cinci sute de oameni, chiar o mie, să țină piept unei armate de o sută de ori pe-atât?

Avitas, care a venit cu mine în sala de război, îmi aruncă o privire. *Nu te enerva*! spun ochii lui.

— Dacă trimitem o armată mare, zic eu pentru a mia oară, lăsăm Antium vulnerabil. Fără legiunile din Estium și Silas, avem

doar șase legiuni care să apere orașul. Întăririlor din Teritoriile Tribale, legiunilor din Navium sau Tiborum le va lua peste o lună să ajungă aici. *Trebuie* să trimitem o forță mai mică de atac care să provoace pagube cât mai mari.

E o tactică atât de elementară, încât la început mă uimește că Sissellius și alți câțiva Pateri i se împotrivesc cu atâta îndârjire. Până când îmi dau seama, evident, că folosesc ocazia ca să-mi pună la îndoială autoritatea – și, prin urmare, autoritatea lui Marcus. Poate că nu mai au încredere în Comandant, dar asta nu înseamnă că îl vor pe Marcus pe tron.

În ce-l privește, împăratul își fixează atenția asupra lui Keris Veturia. Când se uită în sfârșit la mine, îi citesc expresia la fel de clar de parcă mi-ar striga cuvintele.

Ce caută ea aici, Sfrâncioc? De ce trăiește încă? Ochii lui de hienă ard, promițând durere pentru sora mea, iar eu îmi feresc privirea.

— De ce conduce Sfrânciocul armata? întreabă Pater Rufius. Keris Veturia n-ar fi o alegere mai bună? Nu știu dacă înțelegi, Stăpâne împărat, dar este deosebit de…

Își termină fraza într-un icnet, căci Marcus a aruncat ca din întâmplare un pumnal spre el, ratându-l la mustață. Scheunatul lui Rufius îmi provoacă o satisfacție profundă.

— Mai vorbește așa cu mine și rămâi fără cap, zice Marcus. Keris n-a fost în stare să apere portul Navium de flota Barbarilor.

Avitas și cu mine ne uităm unul la altul. E prima oară când îndrăznește împăratul să spună un cuvânt împotriva Comandantului.

— Sfrânciocul, continuă Marcus, a recucerit portul și a salvat viețile a mii de Plebei. Am hotărât deja. Sfrânciocul va conduce trupele împotriva Karkaunilor.

— Dar, Stăpâne…

Mâna lui Marcus, uriașă, ajunge în jurul gâtului lui Rufius aproape fără s-o fi văzut mișcându-se.

— Continuă, zice împăratul cu blândețe. Te ascult.

Rufius gâfâie o scuză, iar Marcus îi dă drumul. Paterul se îndepărtează în pripă, ca un cocoș scăpat de oala cu tocană. Împăratul se întoarce spre mine.

— O armată mică, Sfrâncioc. Lovește și fugi. Nu lua prizonieri. Și nu irosi forțe, dacă nu-i necesar. Vom avea nevoie de fiecare om, atunci când vor ataca orașul.

Observ cu coada ochiului că Keris se uită la mine. Schițează un salut din cap – e prima oară când mă bagă în seamă, de când s-a întors la Antium cu tot cu sora mea. Simt pe spinare furnicături de avertisment. Expresia de pe chipul ei e vicleană, calculată. Am văzut-o când studiam la Blackcliff. Și am mai văzut-o aici, la Antium, înainte să-mi fi omorât Marcus familia.

Cunosc privirea aceea. Așa se uită când se pregătește să închidă o capcană.

*

Avitas vine în biroul meu imediat după apus.

— Totul e pregătit, Sfrâncioc, zice el. Oamenii vor fi gata de plecare în zori.

— Bine, zic, apoi mă opresc și-mi dreg glasul. Harper…

— Te gândești, probabil, să-mi spui că n-ar trebui să merg, zice el. Că ar trebui să rămân aici, cu ochii pe dușmanii noștri, și să fiu aproape de împărat, în caz că are nevoie.

Deschid gura și o închid la loc, uimită. Exact asta intenționam să-i propun.

— Iartă-mă, zice Avitas și îmi dau seama că e obosit – m-am sprijinit prea mult pe el. Exact la asta s-ar aștepta Comandantul. Poate chiar contează pe asta. Indiferent ce plănuiește, n-are intenția să te lase în viață. Iar tu ai mai multe șanse să supraviețuiești dacă-ți păzește spatele cineva de nădejde.

— Ce naiba pune la cale? zic eu. Pe lângă faptul că vrea tronul. Imediat după ce s-a întors, s-au dus la vila ei Paterii a trei dintre cele mai mari Case Aristocrate. A fost până și Marele Vistiernic. Iar acelui om, Keris i-a ucis fiul și a consemnat triumful tatuându-l pe corpul ei. S-a întâmplat acum zece ani, dar tot ea rămâne ucigașul. Toți acei oameni ar trebui s-o urască. În loc de asta, împart pâinea cu ea.

— Încearcă să-i atragă înapoi de partea ei, zice Harper. Vrea să te ia prin surprindere. La Navium ai prins-o tu pe picior greșit. Nu se va mai lăsa surprinsă încă o dată și exact de aceea ar trebui să vin cu tine.

Eu șovăi, iar el devine nerăbdător.

— Gândește-te, Sfrâncioc! L-a otrăvit pe căpitanul Alistar, l-a otrăvit pe Favrus. A ajuns până la împărăteasă. Nu ești nemuritoare. Poate ajunge și la tine. Fii cu ochii în patru! Avem nevoie de tine. Nu-i cădea în plasă!

Nu mă gândesc la ce spun mai departe. Cuvintele îmi ies pur și simplu pe gură.

— De ce-ți pasă atât de mult ce mi se întâmplă?

— Tu de ce crezi?

Vorbește tăios, fără prudența lui obișnuită, iar când se uită la mine, văd furie în ochii lui verzi. Dar are vocea calmă.

— Ești Sfrânciocul. Eu sunt adjunctul tău. E datoria mea să fii în siguranță.

— Uneori, Avitas, oftez eu, aș vrea să spui ceea ce gândești cu adevărat. Atunci, hai cu mine la atac, zic, iar la privirea lui surprinsă răspund dând ochii peste cap. Nu sunt proastă, Harper. Hai s-o ținem în șah. Dar mai e ceva.

Mi-a încolțit în minte o grijă, un lucru despre care niciun general n-ar vorbi vreodată deschis înaintea unei bătălii, dar de care eu trebuie să țin cont, mai ales după discuția avută cu Livia despre Plebei.

— Avem stabilite căile de evacuare din oraș? Cele prin care să putem deplasa grupuri mari de oameni?

— Mă ocup acum.

— Rezolvă treaba asta înainte să plecăm, zic eu. Dă ordine discrete ca traseele respective să fie libere și apărate cu orice preț.

— Te gândești că s-ar putea să nu-i respingem pe Karkauni?

— Dacă s-au aliat cu Keris, ar fi o prostie să-i subestimăm. Nu știm ce pun la cale, dar e bine să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

A doua zi dimineață plecăm, iar eu mi-o alung din minte pe Keris și intrigile ei. Dacă pot pune pe fugă trupele lui Grímarr – sau măcar să le slăbesc forța – înainte să ajungă la Antium, Comandantul nu-l va mai putea detrona pe Marcus și eu voi fi erou în locul ei. Karkaunii sunt la douăsprezece zile de oraș, dar trupele mele se pot mișca mai rapid decât ale lor. Oamenii mei și cu mine avem la dispoziție cinci zile în care să le facem viața un iad.

Armata noastră mică ne permite să călărim mai iute, iar în seara celei de-a treia zile, cercetașii noștri confirmă că armata Karkaună s-a adunat la Trecătoarea Umbral, așa cum mi-a raportat Dex. Au alături de ei Sălbatici din Tundaran – probabil că așa s-a gândit Grímarr că poate înainta ușor. Ticăloșii aceia

din Tundaran, care urăsc femeile, cunosc munții aproape la fel de bine ca Războinicii.

— Oare de ce așteaptă aici? îl întreb pe Dex. Trebuiau să fi trecut munții deja și să fi ieșit în câmp deschis.

— Pesemne că așteaptă mai mulți oameni, zice Dex, deși armata lor nu mi se pare mai mare decât am văzut-o prima oară.

Îl trimit pe vărul meu Baristus în recunoaștere spre capătul de nord al trecătorii, să vadă dacă într-adevăr se mai alătură armatei și alți Karkauni. El se întoarce doar cu și mai multe întrebări.

— E tare ciudat, zice Baristus.

Dex, Avitas și cu mine ne adunăm la mine în cort, iar vărul meu începe să se plimbe agitat.

— Nu mai vin alți oameni prin trecătorile nordice. Armata pare să aștepte, într-adevăr, dar nu-mi dau seama ce. M-am gândit că poate așteaptă armament sau proiectile pentru mașinile de asediu. Dar n-au mașini de asediu. Cum naiba au de gând să treacă de zidurile cetății Antium fără catapulte?

— Poate le-a promis Keris că le dă drumul înăuntru, zic eu. Și încă nu și-au dat seama cât e de prefăcută. E în firea ei să joace la două capete.

— Și pe urmă? zice Dex. Îi lasă să ne țină sub asediu săptămâni la rând?

— Destul cât să găsească o modalitate să-l omoare pe Marcus în bătălie, zic eu. Destul cât să împiedice nașterea nepotului meu.

Până la urmă, Keris dorește să domnească asupra Imperiului. N-ar lăsa să-i fie cucerită capitala. Dar să piardă viețile câtorva mii de oameni? Pentru ea, asta nu înseamnă nimic. Am învățat bine lecția.

— Dacă-i punem pe fugă pe Karkauni încă de aici, îi ucidem planul din fașă, zic eu.

Mă uit la desenele aduse de auxiliari, în care au însemnat dispunerea taberei Karkaune. Unde păstrează alimentele, armele, diversele provizii. Cele mai prețioase bunuri le-au adăpostit chiar în mijlocul armatei, unde-i aproape imposibil de pătruns.

Dar am cu mine Măști. Iar cuvântul *imposibil* ne-a fost alungat din minte cu biciul.

Atacăm în toiul nopții, când mare parte din tabăra Karkaună doarme. Doborâm sentinelele rapid, iar Dex conduce o trupă care pătrunde în tabără și pe urmă iese înainte ca primele flăcări să se ridice din depozitele de alimente ale Karkaunilor. Cred că i-am lăsat fără o șesime din rezerve, iar până să dea ei alarma, noi ne-am retras deja în munți.

— Vin cu tine la următorul atac, Sfrâncioc, îmi spune Harper când ne pregătim să lovim din nou. Ceva nu mi se pare în regulă. N-au reacționat la atacul precedent.

— Poate că i-am luat prin surprindere.

Harper se plimbă agitat, iar eu îi pun mâna pe umăr, ca să-l liniștesc. Între noi izbucnește o scânteie, iar el ridică surprins privirea. Îi dau drumul imediat.

— Am nevoie de tine în ariergardă, îi spun, ascunzându-mi stânjeneala. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să conduci oamenii înapoi la Antium.

Pornim următorul atac chiar înainte de ivirea zorilor, în timp ce Barbarii încă se resimt după atacul precedent. De data asta conduc un grup de o sută de oameni înarmați cu săgeți aprinse.

Dar după ce zboară prima salvă de săgeți, e clar că de data asta Karkaunii ne așteaptă. Un val de peste o mie se rup în vest din armata principală și se îndreaptă spre noi în formații organizate pe care nu le-am mai văzut la Karkauni.

Avem avantajul terenului mai înalt, așa că doborâm cât mai mulți cu putință. Ei nu au cai, iar munții ăștia nu sunt teritoriul lor. Nu cunosc dealurile la fel ca noi.

După ce terminăm săgețile, fac semn să ne retragem, dar chiar atunci se aude dinspre ariergardă o bătaie inconfundabilă de tobă. Vine de la trupele lui Avitas. Toba bate o dată – de două ori – de trei.

Ambuscadă. Am stabilit semnalele din timp. Mă răsucesc cu buzduganul în mână, așteptând atacul. Soldații strâng rândurile. Un cal nechează ascuțit – un zgomot inconfundabil, care-ți dă fiori. Tobele se aud din nou, iar peste ele răsună înjurături.

De data asta, toba nu se oprește, cerând frenetic ajutor.

— Ariergarda a fost atacată, strigă Dex. Cum iadul…

Termină propoziția scrâșnind, în timp ce parează un cuțit aruncat în el dinspre pădure. Pe urmă suntem înconjurați de Karkauni și nu ne mai putem gândi decât la supraviețuire.

Dușmanii se ridică din gropi bine ascunse în pământ, sar din copaci, aruncă peste noi o ploaie de săgeți, de săbii și de foc.

Dinspre ariergardă auzim urletele drăcești ale și mai multor Karkauni care coboară de pe munte, în est. Alții vin din nord. Doar sudul mai e liber – dar nu pentru multă vreme, dacă nu scăpăm din ambuscadă.

Suntem morți! Pe toate iadurile, suntem morți!

— Râpa aceea!

Arăt spre o potecă îngustă rămasă încă deschisă între trupele care ne încercuiesc. Ne croim drum spre ea, trăgând săgeți în urma noastră. Râpa urmează râul și duce către o cascadă. Acolo sunt bărci – destule cât să cobor în aval cu oamenii rămași.

— Mai repede! Închid încercuirea!

Alergăm din răsputeri și ne strâmbăm auzind țipetele soldaților din ariergardă, care mor rapid, potopiți de dușman. Cerule, câți oameni! Câte Gărzi Negre! Iar Avitas e printre ei. *Ceva nu mi se pare în regulă.* Dacă era cu noi, poate își dădea seama de ambuscadă. Ne-am fi putut retrage înainte să ne atace Karkaunii ariergarda.

Iar acum…

Mă uit spre munte. N-avea cum supraviețui unui asemenea măcel. Nimeni n-ar fi putut. Sunt prea mulți dușmani.

Avitas nu i-a spus niciodată lui Elias că sunt frați. N-a apucat să stea de vorbă cu Elias cum vorbești cu un frate. Cerule, câte i-am spus în momentele de furie, la mânie, când el doar se străduia să mă țină în viață! Scânteia aceea dintre noi, stinsă înainte s-o pot numi… Mă ustură ochii.

— Sfrâncioc! strigă Dex și mă trântește la pământ din fața unei săgeți gata să mă străpungă.

Ne târâm înainte, împleticindu-ne. Ajungem în cele din urmă la râpă, o groapă de doi metri și jumătate până la rămășițele unui pârâu. O ploaie de săgeți se abate asupra noastră când ne apropiem.

— *Scuturile!* strig eu.

Se aude oțel izbit de lemn, apoi eu și soldații alergăm din nou, anii de antrenament făcându-ne să ne adunăm în rânduri drepte. De fiecare dată când un soldat cade, altul se duce să-i ia locul, iar când mă uit în urmă, pot număra exact câți au rămas.

Doar șaptezeci și cinci, din cei cinci sute trimiși de Marcus.

Ne repezim pe poteca spre cascadă, iar tunetul apei acoperă orice alt sunet. Cărarea șerpuiește înainte și înapoi până ajunge pe un platou plin de praf unde sunt trase pe mal zece bărci lungi.

Soldații n-au nevoie de ordine. Auzim în spatele nostru scandările Karkaunilor. Lăsăm la apă o barcă, pe urmă alta și alta.

— Sfrâncioc, trebuie să pleci! zice Dex și mă trage în una dintre bărci.

— După ce pleacă toți ceilalți, zic eu. Patru sute douăzeci și cinci de oameni… morți. Avitas… mort. Cerule, rapid au acționat!

De pe poteca de deasupra se aude zgomot de săbii. Dau fuga pe cărare, cu buzduganul în mână. Dacă mai sunt acolo unii dintr-ai mei, cerul mi-e martor că nu-i voi lăsa să lupte singuri.

— Sfrâncioc – nu! urlă Dex, apoi scoate paloșul și mă urmează.

Dincolo de intrarea pe cărare găsim un grup de Războinici, printre care trei Măști, bătându-se cu Tundaranii, împinși implacabil înapoi de dușmanii mult mai numeroși. Un grup de auxiliari cară o a patra Mască, sângerând din gât, dintr-o rană în abdomen și încă una de la coapsă.

Harper.

Dex îl preia de la auxiliari și îl duce în spate spre ultima barcă, împleticindu-se sub greutatea lui. Auxiliarii încordează arcurile și trag rafală după rafală de săgeți, până când cerul zumzăie de ele și-i o minune că nu mă nimeresc. Una dintre Măști se întoarce – vărul meu Baristus.

— Îi ținem pe loc, strigă el. Pleacă, Sfrâncioc. Anunță-l pe împărat. Spune-le că mai sunt alte…

Dar Dex mă ia de-acolo, mă împinge pe cărare și mă urcă în barcă, apoi o împinge tăindu-și drum prin apă. *Ce să le spun?* îmi vine să strig, în timp ce Dex vâslește din răsputeri, iar barca trece prin cascadă și se îndreaptă rapid spre râul vijelios. Mă las în genunchi lângă Harper.

E plin de sânge peste tot. Dacă nu eram eu cu el în barcă, ar fi murit în câteva minute. Îl iau de mână. Fără sacrificiul lui Baristus, muream toți.

Caut cu răbdare cântecul lui Harper. E Masca perfectă, și-a îngropat adânc gândurile și emoțiile, deci mă aștept ca și cântecul să-i fie de nepătruns.

Dar îl găsesc aproape de suprafață, puternic, luminos și limpede ca un cer de iarnă plin de stele. Îi cercetez în profunzime. Văd zâmbetul unei femei brunete cu ochi mari și verzi – mama lui – și mâinile puternice ale unui bărbat care seamănă izbitor cu Elias. Harper merge prin sălile întunecoase de la Blackcliff și îndură zi de zi duritatea și greutățile pe care le cunosc atât de bine. Suferă după tatăl lui, un personaj misterios care îi lasă un gol pe care nu-l poate umple niciodată.

Harper e o carte deschisă: aflu că *el* a eliberat-o pe Laia cu luni în urmă, când am prins-o în capcană. A eliberat-o pentru că știa că aș fi ucis-o. Și mai știa că Elias nu m-ar fi iertat niciodată pentru asta. Mă văd prin ochii lui: furioasă, rece, slabă, puternică, curajoasă și caldă. Nu sunt Sfrânciocul. Sunt *Helene.* Aș fi oarbă să nu văd ce simte pentru mine. Sunt țesută în conștiința lui la fel cum Elias era țesut într-a mea. Harper știe mereu unde mă aflu, sau dacă sunt în siguranță.

După ce i s-au închis rănile și îi bate inima cu putere, mă opresc din cântat, slăbită. Dex se uită la mine cu o expresie uimită și întrebătoare, dar nu spune nimic.

Aranjez mai comod capul lui Harper, iar el deschide ochii. Îmi vine să-l cert, dar șoapta lui răgușită mă oprește.

— Grímarr și oamenii care au atacat ariergarda veneau dinspre est, Sfrâncioc, zice el aspru, hotărât să-mi livreze mesajul. El m-a atacat pe mine… m-ar fi ucis…

Și mai multe motive să-l urăsc pe porcul de Grímarr.

— Pesemne că s-au strecurat pe lângă noi, zic eu, sau poate așteptau…

— Nu, zice Avitas și mă apucă de o curea a platoșei. *Au venit* dinspre est. Am trimis o iscoadă, pentru că bănuiam ceva. Mai au o armată acolo. S-au împărțit în două, Sfrâncioc. Nu se îndreaptă spre Antium cu cincizeci de mii de oameni. Au de două ori pe-atât.

44. Laia

La început nu știu cum să-i spun Bucătăresei. Mamă. Mirra. Mă uit la ea nerăbdătoare. O parte din mine dorește cu disperare să-i înțeleagă povestea, în timp ce altă parte tremură de dorința de a urla durerea celor doisprezece ani petrecuți fără ea.

Poate va dori să vorbească, mă gândesc. Să-mi explice de ce a supraviețuit. Cum a supraviețuit. Nu mă aștept să se justifice pentru ce a făcut în închisoare – nu știe că știu. Dar sper să-mi spună de ce și-a ascuns identitatea. Sper măcar să-și ceară iertare pentru asta.

Dar ea tace, concentrată în întregime pe traversarea rapidă a zonei rurale. Chipul ei, profilul ei sunt gravate în mine. Le văd în o mie de feluri, chiar dacă ea nu se vede pe sine. Mă simt atrasă de ea. A lipsit atâta amar de ani. Și nu vreau să rămân agățată de furia mea. Nu vreau să mă cert cu ea cum m-am certat cu Darin. În prima noapte din călătoria împreună, mă așez lângă foc alături de ea.

Ce sper? Poate ca femeia care îmi spunea Greieraș să-și lase mâna pe capul meu, grea și blândă. Femeia al cărei zâmbet era o lumină în întuneric, ultimul lucru vesel pe care mi-l amintesc din mulți ani lungi.

Dar cum mă apropii, ea își drege glasul și se îndepărtează. Doar de-o palmă, dar înțeleg.

Mă întreabă cu vocea ei scrâșnită despre Izzi și despre ce mi s-a întâmplat de când am plecat de la Blackcliff. O parte din mine nu vrea să răspundă. *Nu meriți să știi. Nu meriți povestea mea.* Dar altă parte – cea care vede în ea o femeie distrusă care a fost cândva mama – nu-i atât de crudă.

Prin urmare, îi povestesc despre Izzi. Despre sacrificiul ei. Despre curajul ei nebunesc. Îi povestesc despre Zburător. Despre Keenan și cum m-a trădat nu numai pe mine, ci întreaga noastră familie.

Ce trebuie să creadă despre mine, despre faptul că m-am îndrăgostit de creatura a cărei înșelăciune a dus la zilele acelea negre petrecute în închisoarea Kauf? Îi aștept judecata, dar nu zice nimic. Încuviințează din cap, strânge pumnii și dispare în noaptea întunecoasă. Iar dimineața nu vorbește despre asta.

În următoarele nopți, de fiecare dată când mă mișc cât de puțin, tresare de parcă și-ar face griji că vreau să mă apropii. Așa că mă țin la distanță de ea, tot timpul de cealaltă parte a focului, tot timpul la câțiva pași în urma ei pe drum. Îmi trec multe prin minte, dar nu vorbesc. Parcă tăcerea ei m-ar gâtui.

În cele din urmă, cuvintele nu mai vor să stea la adăpost și îmi dau seama că *trebuie* să le rostesc, indiferent de consecințe.

— De ce n-ai omorât-o?

Noaptea e caldă, n-am aprins focul, doar ne-am întins pe pături și ne uităm la stele.

— Vorbesc de Comandant. Puteai s-o otrăvești. S-o înjunghii. Ești Mirra din Serra…

— Nu există nicio Mirra din Serra! strigă Bucătăreasa atât de tare, încât un stol de vrăbii își ia zborul din copacul vecin, la fel de speriate ca și mine. A *murit.* A murit în închisoarea Kauf, când i-au murit copilul și soțul. *Eu nu sunt Mirra.* Eu sunt Bucătăreasa. Și nu-mi vorbi mie despre ce-ar fi făcut sau n-ar fi făcut scorpia aceea ucigașă și trădătoare. Nu știi *nimic* despre ea.

Respiră greu și ochii întunecați îi strălucesc de mânie.

— Am încercat, fetițo, șuieră ea spre mine. Prima oară când am atacat-o pe Keris, mi-a rupt brațul și a biciuit-o pe Izzi de abia a rămas în viață. Copila avea cinci ani pe-atunci. Iar ea m-a obligat să mă uit. Următoarea dată când mi-a trecut prin cap să încerc ceva, Scorpia de la Blackcliff i-a scos lui Izzi ochiul.

— De ce n-ai fugit? Puteai scăpa de-acolo.

— Eu am încercat. Dar riscul să ne prindă Keris pe amândouă era prea mare. Ar fi torturat-o pe Izzi. Și mă săturasem să sufere alți oameni din cauza mea. Poate că *Mirra din Serra* ar fi sacrificat-o pe copilă ca să-și salveze capul, dar Mirra din Serra nu avea suflet. Mirra din Serra era la fel de ticăloasă precum Comandantul. Iar eu nu sunt ea. Nu mai sunt.

— N-ai întrebat despre Buni și Bunu, șoptesc eu. Sau despre Darin. Tu…

— Nu merit să știu ce face fratele tău, zice ea. Cât despre bunici…

Gura i se strâmbă într-un mic zâmbet pe care nu îl recunosc.

— M-am răzbunat pe ucigașul lor.

— Masca? zic eu. Cum?

— L-am vânat. În cele din urmă, a dorit să moară. Am fost miloasă, zice ea cu ochii negri ca niște cărbuni stinși. Mă judeci.

— Am vrut și eu să-l omor, dar…

— Dar mie mi-a plăcut să-l omor. Iar asta mă face rea? Haide, fetițo. Nu se poate să umbli printre umbre câtă vreme am umblat eu și să nu devii una.

Mă foiesc, amintindu-mi ce mi-a spus Jaduna: *Ești prea tânără să stai atât de adânc cufundată în umbră.*

— Mă bucur că l-ai omorât.

Mă opresc și mă gândesc la ce voi spune în continuare. Dar nu există mod delicat de a pune întrebarea.

— De ce… De ce nu mă atingi? Tu nu…

Tânjești s-o faci, așa cum tânjesc eu, îmi vine să apun.

— Atingerea unui copil îi aduce mamei mângâiere, zice ea încet de-abia o aud. Dar eu nu sunt mamă, fetițo. Sunt un monstru. Monștrii nu merită alinare.

Se întoarce și tace. Mă uit multă vreme la spatele ei. E atât de aproape! Destul de aproape s-o ating. Destul de aproape s-o aud șoptind păreri de rău.

Dar nu cred că ar simți îmbrățișarea unei fiice, dacă aș atinge-o. Și nu cred că i-ar păsa să fie iertată.

*

Cu cât înaintăm spre Antium, cu atât simțim necazul mai aproape. Căruțe pline cu covoare și mobilă pleacă în grabă din oraș, cu proprietarii înconjurați de zeci de gărzi. La un moment dat vedem în depărtare o caravană bine înarmată. Nu-mi dau seama ce transportă, dar cel puțin zece Măști îi păzesc încărcătura.

— Fug, strigă Bucătăreasa. Le e prea frică să stea și să lupte. Sunt mai ales Aristocrați, după cum arată. Mișcă-te mai repede, fetițo. Dacă bogații pleacă din oraș, înseamnă că au ajuns Karkaunii aproape.

De-acum nu ne mai oprim, mergem zi și noapte. Dar când ajungem în suburbiile Antiumului, e evident că nenorocirea a lovit deja faimoasă capitală a Războinicilor. Urcăm pe o culme lângă Argent Hills și jos vedem orașul.

Vedem și armata enormă care îl înconjoară pe trei părți. Mai e protejată doar partea de nord a orașului, cea lipită de munte.

— Pe toate cerurile, murmură Bucătăreasa. Dacă nici asta nu-i dreptate divină, atunci nu știu ce mai e.

— Ce mulți sunt!
Abia pot vorbi.
— Oamenii din oraș…
Clatin din cap și mă gândesc imediat la Cărturarii care încă mai sunt sclavi în oraș. *Poporul meu.*
— Trebuie să fie și Cărturari acolo. Comandantul n-a ucis toți sclavii. Nu i-au permis Aristocrații. Cu ei ce se întâmplă, dacă orașul este invadat?
— Mor, zice Bucătăreasa. La fel ca toți ceilalți sărmani ticăloși care au avut ghinionul să rămână acolo. Lasă treaba asta în seama Războinicilor. E capitala lor; o vor apăra. Tu ai altele cu care să-ți bați capul. Cum ai de gând să intri în oraș?
— Deocamdată n-au ajuns decât până aici.
Dinspre nord-est se strecoară printr-o trecătoare alți bărbați care se duc să se alăture armatei Karkaune.
— Se țin dincolo de bătaia catapultelor orașului, ceea ce înseamnă că n-au de gând să atace. Ai spus că ne poți strecura înăuntru.
— Prin munții din nordul orașului, zice Bucătăreasa. Asta înseamnă să înconjurăm Argent Hills. O să ne ia zile. Chiar mai mult.
— Cât își ridică tabăra, va fi mare harababură, zic eu. Am putea profita. Ne strecurăm noaptea printre ei. Au și niște femei acolo…
— Târfe, zice Bucătăreasa. Doar nu crezi că pot trece drept așa ceva.
— Și bucătărese, îi răspund. Spălătorese. Karkaunii sunt îngrozitori. Nu se duc nicăieri fără femei care să-i slugărească și să-i servească. Iar eu mă pot face invizibilă.
Bucătăreasa clatină din cap.
— Ai spus că invizibilitatea îți alterează mintea. Îți provoacă viziuni, uneori ore în șir. Trebuie să ne gândim la altceva. Asta-i o idee proastă.
— E necesară.
— E sinucigașă.
— E ceva ce pesemne că ai mai făcut, zic eu încet. Înainte.
— Asta mă face să cred și mai puțin în ea, zice Bucătăreasa, dar văd că șovăie.
Știe la fel de bine ca mine că n-avem de-ales dintre prea multe posibilități.

Peste o oră, merg pe lângă ea, cocoșată peste un coș cu lenjerie împuțită. Am trecut deja de două sentinele care ne-au tăiat calea în tabără. A fost destul de simplu. Dar acum trecem printre Karkauni și nu mai e deloc ușor.

Sunt extrem de mulți. La fel ca peste tot în Imperiu, au trăsături diferite, culori diferite ale pielii și părului. Dar toți sunt tatuați excesiv și au jumătățile de sus ale fețelor vopsite cu indigo, ceea ce le scoate în evidență albul ochilor într-un mod înfricoșător.

Ard sute de focuri de tabără, dar sunt puține corturi după care Bucătăreasa și cu mine să ne putem ascunde. Majoritatea bărbaților poartă pantaloni scurți de piele și veste de blană, iar eu nu-mi dau seama deloc cine e mare în grad și cine nu. Singurii Karkauni care ies în evidență sunt cei îmbrăcați în armuri stranii din oase și oțel, și au în mâini bâte cu cranii omenești în vârf. Când trec, li se face loc din belșug. Dar majoritatea sunt adunați în jurul unor ruguri uriașe neaprinse și toarnă ceva ce pare nisip stacojiu în forme ciudate din jurul lor.

— Vrăjitori Karkauni, murmură Bucătăreasa. Își petrec tot timpul îngrozind mulțimile și încercând să le învie spirite. Nu reușesc niciodată, dar tot sunt tratați ca niște zei.

Tabăra miroase dulceag a legume putrede. Grămezi uriașe de lemne de foc sunt adunate în ciuda vremii calde, iar Karkaunii nu-și bat capul să curețe balega cailor. Ulcioare cu un alcool deschis la culoare sunt la fel de omniprezente ca bărbații, și peste tot duhnește a lapte înăcrit.

— Ha! zice un Karkaun mai vârstnic și o împinge pe Bucătăreasă, care l-a lovit cu coșul din greșeală. *Tek fidkayad urqin!*

Bucătăreasa dă din cap în sus și în jos, jucând bine rolul de femeie bătrână și zăpăcită. Bărbatul îi răstoarnă coșul din mână și râde împreună cu amicii lui când hainele cad pe pământul murdar. În vreme ce ea încearcă să le adune repede, el o lovește în burtă și face gesturi obscene.

Sar imediat s-o ajut să strângă hainele, sperând că bărbații Karkauni sunt prea beți ca să-și dea seama că pe Bucătăreasă o ajută o mână invizibilă. Dar când mă las pe vine, ea șuieră:

— Ești aproape vizibilă, fetițo. Mișcă-te!

Mă uit în jos și văd că invizibilitatea mea se pierde. *Zburătorul!* Pesemne că-i în Antium, iar prezența lui îmi sleiește puterea magică.

Bucătăreasa trece repede prin grupul de bărbați și își vede de drumul ei spre nord.

— Mai ești aici, copilă?

O simt încordată, dar nu se întoarce să se uite înapoi.

— Nu sunt foarte organizați, îi răspund eu în șoaptă. Dar, cerule, tare mai sunt mulți!

— În sud sunt ierni lungi, zice Bucătăreasa. N-au altceva de făcut decât să se înmulțească.

— Și de ce atacă acum? întreb. De ce aici?

— Bântuie foamea pe la ei și un vrăjitor răzvrătit a profitat de asta. Nimic nu motivează oamenii mai bine decât foamea din burțile copiilor. Karkaunii s-au uitat spre nord și au văzut un imperiu bogat și gras. Războinicii au parte de belșug an de an, în timp ce Karkaunii n-au nimic. Iar Imperiul nici nu-i tratează corect. Grímarr, preotul vrăjitor despre care ți-am vorbit, le-a adus aminte și asta. Și uite-așa am ajuns aici.

Aproape am trecut de capătul nordic al taberei. În fața noastră se întinde o stâncă netedă și abruptă, iar Bucătăreasa se îndreaptă hotărâtă spre ea, abandonând coșul de rufe atunci când se întunecă și ne îndepărtăm de tabără.

— Victoria lor aici depinde în întregime de cât sunt de numeroși. Sau dacă ascund un as în mânecă, cu care Războinicii nu pot lupta.

Mă uit la lună – e aproape plină, dar nu de tot. Peste trei zile va fi Luna Grânelor. *De Luna Grânelor, cei uitați își vor găsi stăpânul.*

Bucătăreasa schimbă direcția de două ori, să se asigure că n-am fost urmărite, apoi îmi face semn să mă apropii de stâncă. Arată în sus.

— La vreo cincisprezece metri înălțime e o peșteră, zice ea. Pătrunde adânc în munte. Stai aici și rămâi invizibilă, pentru orice eventualitate.

— Cum naiba ai de gând să…

Îndoaie degetele ca niște gheare. E ceva cunoscut în mișcarea ei și începe imediat să se cațere pe stânca golașă cu vioiciunea unui păianjen. Rămân cu gura căscată. Nu-i natural – ba nu, e

imposibil. N-aș zice chiar că zboară, dar are o ușurință clar neomenească.

— Ce iadul…

Cade o frânghie care mă lovește peste cap. De sus apare fața Bucătăresei.

— Leag-o în jurul tău, zice ea. Reazemă-te cu picioarele de stâncă, de ieșituri, de orice spațiu poți găsi, și urcă.

Ajung în cele din urmă sus, fără suflare, și când o întreb cum a reușit ea să urce, sâsâie să tac și pornește prin peșteră fără să se întoarcă.

Abia după ce înaintăm adânc în măruntaiele muntelui, Bucătăreasa îmi propune în cele din urmă să renunț la invizibilitate.

— S-ar putea să dureze câteva minute până mă trezesc, îi spun eu. Am viziuni și nu sunt sigură că…

— Am eu grijă să nu mori.

Încuviințez, dar sunt paralizată. Nu vreau să înfrunt viziunile – nu după ce mi-a arătat Zburătorul.

Deși nu mă poate vedea, mama ițește capul de parcă mi-ar simți necazul. Roșesc și caut o explicație, fără s-o găsesc. *Sunt o lașă*! îmi vine să spun. *Mereu am fost.* Cerule, ce umilitor! Dacă era doar o Bucătăreasă, nu mi-ar fi păsat. Dar e mama. *Mama mea.* M-am gândit ani în șir ce-ar crede despre mine.

Ea se uită în jur prin tunel, apoi se așază direct pe jos.

— Am obosit, zice ea. Blestemați fie Karkaunii! Haide, fato, stai lângă baba.

Mă așez alături de ea și pentru prima oară nu tresare și nu se îndepărtează, căci nu mă poate vedea.

— Viziunile acelea… zice ea după o vreme. Sunt înspăimântătoare?

Mă gândesc la ea în celula de închisoare. La cântec. La trosnetul oaselor. Zgomote care nu înseamnă nimic până când ajung să însemne totul. Chiar și acum, chiar fără să înțeleg în ce s-a transformat, nu suport să-i spun ce am văzut. Nu pot rosti cuvintele, pentru că dacă o fac, totul devine adevărat.

— Da.

Înfig degetele în pământ și le plimb în sus și-n jos.

— Sunt înspăimântătoare.

Ce voi vedea de data asta? Dacă vor fi tot viziuni din trecut? Altceva? Alte orori?

— Atunci, fă-o repede.

Vocea ei nu-i tocmai blândă, dar nici aspră. Șovăie și îmi întinde o mână, cu palma în sus. Strânge din maxilare și înghite în sec.

Are pielea caldă. Bătături. Chiar dacă poate n-arată ca mama, nu vorbește ca ea și nu se poartă ca ea, are totuși mâinile ei. O strâng ușor și se înfioară.

Mă lepăd de invizibilitate și întâmpin binevoitoare viziunile, căci nu pot fi mai rele decât s-o iau de mână pe femeia care m-a născut și pe ea s-o scârbească atingerea mea.

Iar viziunile mă năpădesc – de data asta umblu pe străzi în flăcări, printre ziduri înnegrite. Din clădirile incendiate răsună țipete care mă îngrozesc până în măduva oaselor. Urlu și plâng.

Când deschid ochii, Bucătăreasa e aplecată deasupra mea și îmi ține o mână pe față, în timp ce pe cealaltă încă o strâng între degete. Are chipul plin de suferință, de parcă să mă atingă ar fi peste ce poate îndura. Nu mă întreabă despre viziuni. Iar eu nu-i spun.

*

Ne apropiem de intrarea în Ambasada Marinarilor. În fața unor trepte ude și ciobite care duc spre o ușă de lemn, Bucătăreasa încetinește pasul.

— Ar trebui să fie doi paznici aici, zice ea. Intrarea a fost păzită întotdeauna. Mânerul acela le permite să dărâme toată clădirea, în caz de atac.

Scot pumnalul și Bucătăreasa pregătește arcul. Deschide ușa încet, iar când intrăm e complet liniște. Pe străzile din spatele ambasadei bubuie tobele și mă simt imediat transportată înapoi la Blackcliff. Trec căruțe, ocupanții lor strigă, soldații urlă ordine. Se aude tropăit de cizme care mărșăluiesc sacadat, iar o voce aspră conduce un pluton spre zidurile orașului. Antium se pregătește de război.

— Ceva nu-i în regulă, zic eu. Musa avea oameni aici. Trebuiau să ne fi pregătit cătușe de sclavi, hărți, lista mișcărilor Sfrânciocului...

— Pesemne că au plecat înainte să atace Karkaunii, zice Bucătăreasa. Dar nu se poate să fi plecat toți.

Și totuși, au plecat. O simt. Locul ăsta e gol de mai multe zile.

Suntem pe cont propriu.

45. Elias

Spiritele năvălesc în Imperiu ca niște pietre în flăcări aruncate de o catapultă. Zidul hotarului se face țăndări.

Simt spiritele în același fel în care simt conturul Anticamerei. Sunt așchii de iarnă într-o pătură de căldură și se deplasează ca un banc de pești, adunați laolaltă și îndreptându-se în aceeași direcție – spre sud-vest, către un sat de Războinici de unde îmi procur eu provizii. Localnicii sunt oameni de treabă și muncitori. Și n-au nici cea mai mică bănuială ce-i așteaptă.

Vreau să-i ajut. Dar asta vor și djinnii – să mă distragă de la datoria mea. Încearcă din nou să-mi folosească omenia împotriva mea.

Nu și de data asta. Nu oamenii pe care îi vor poseda și îi vor chinui spiritele contează acum. Contează hotarul Anticamerei. Trebuie să-l refac. Vor intra în Pădure și alte spirite. Măcar ele trebuie ținute înăuntru.

Abia dacă mi s-a închegat în minte acest gând, că magia începe să crească din pământ și să-și croiască drum în corpul meu. E mai puternică de data asta, de parcă simte că am înțeles *în sfârșit* cum mă manipulează djinnii. E o ușurare să simt că Mauth lasă magia să mă inunde – dar în același timp e o greșeală. Apropierea lui Mauth mă înfioară. Nu mă simt ca și cum mi-aș folosi fizic puterea magică – apelând, adică, la ceva care e deja parte din mine. Nu, magia pe care o simt mi-e străină. Mă cuprinde ca o boală și îmi colorează vederea. E o magie care schimbă în mine ceva fundamental. Nu mă mai simt eu însumi.

Dar tulburarea mea poate aștepta. Am treburi mai presante.

Magia îmi permite să văd cum *ar trebui* să arate hotarul, îl pot reconstrui doar prin puterea voinței. Îmi adun forțele.

Departe, spre sud, spiritele intră în oraș. *Nu te gândi la asta.*

Magia lui Mauth reacționează sporindu-și prezența. Reconstruiesc bucată cu bucată zidul hotarului, imaginându-mi cărămizi uriașe de lumină înălțându-se dintr-o bucată, solide și indestructibile. Când deschid ochii, zidul e acolo, strălucește de parcă n-ar fi fost spart nicicând. Hotarul nu le poate chema înapoi pe spiritele care au evadat, dar le poate reține în Anticameră pe cele noi.

Și vor mai veni multe.

Iar acum? Să mă duc după spiritele care au luat-o razna? Mauth mă îmboldește spre sud-vest și-mi dă răspuns. Zbor ca vântul cu mare ușurință – mai ușor decât mi-a fost vreodată. Mă aștept ca pe măsură ce mă îndepărtez de pădure, magia să slăbească, dar rămâne cu mine, pentru că e magia lui Mauth, nu a mea.

Spiritele s-au împrăștiat, umblând prin zona rurală în zeci de grupuri mici. Mă îndrept spre satul cel mai apropiat de Anticameră. Când ajung la vreo jumătate de kilometru, aud țipete.

Mă opresc într-o piață a satului și, în urma prăpădului creat de spirite, niciun sătean nu pare să observe cum apar din senin.

— Thaddius! Fiul meu! Nu! strigă un bărbat cu părul alb.

Un bărbat mai tânăr îi răsucește bătrânului brațele la spate și i le trage în sus cu forță neomenească.

— Dă-mi drumul… nu face asta… aaah!

Apoi se aude un trosnet și tatăl se prăbușește, pierzându-și cunoștința de durere. Tânărul îl ridică de parcă ar fi o pietricică și îl aruncă peste sat, la sute de metri distanță.

Trag paloșele, gata de atac, dar Mauth mă smucește.

Sigur, Elias, tâmpit mai ești! îmi reproșez eu. Nu pot să-i înving cu mâinile goale pe toți cei locuiți de un spirit. Îmi amintesc că Shaeva mi-a arătat inima și capul: *Adevărata putere a lui Mauth se află aici și aici.* Magia mă împinge spre grupul cel mai apropiat de săteni posedați. Mi se încinge gâtul și simt cumva că Mauth vrea să le vorbesc.

— Opriți-vă, le spun, dar nu sunt Elias.

Vorbesc în calitate de Banu al-Mauth. Îi țintuiesc pe posedați cu privirea, unul câte unul. Mă aștept la un atac, dar ei doar mă privesc încruntați, conștienți de magia care se învârte în mine.

— Veniți, le poruncesc.

Vocea mea tună poruncitor, supranatural. *Trebuie* să mă asculte.

— *Veniți!*

Ei latră și își arată colții, iar eu scot un fir subțire din Mauth și îi înfășor cu ea pe fiecare, trăgându-i aproape. Unii vin sub forma trupurilor pe care le-au furat. Alții rămân în continuare spirite și plutesc spre mine gemând ostil. Curând, un grupuleț de câteva zeci de spirite formează un semicerc în jurul meu.

Oare ar trebui să-i leg laolaltă cu magia? Să-i trimit pachet în Anticameră, cum am făcut cu spiritele care au chinuit triburile?

Nu. Mă uit la chipurile torturate din jur și îmi dau seama că spiritele nu-și doresc să se afle aici. Ele *doresc să* meargă mai departe, să părăsească această lume. Să le trimit înapoi în pădure n-ar face decât să le prelungească suferința.

Magia îmi umple ochii și văd spiritele așa cum sunt: rănite, singure, confuze, chinuite de regrete. Unele își doresc cu disperare să fie iertate. Altele vor blândețe. Altele caută înțelegere. Altele – explicații.

Dar unele pretind judecată, iar cu ele durează mai mult să mă înțeleg, pentru că nu se pot elibera până când nu îndură aceeași suferință pe care au provocat-o ele celorlalți. De fiecare dată când îmi dau seama ce-i trebuie unui spirit, magia îmi dă de bunăvoie acel lucru, iar eu li-l ofer lor.

Durează. Trec minute lungi, iar eu reușesc să mut dincolo zece spirite, pe urmă douăzeci. Curând se adună în jurul meu toate spiritele din apropiere, dorind cu disperare să vorbească, dorind cu disperare să le văd. Sătenii strigă după ajutor, sperând poate că magia mea le va ușura durerea. Mă uit la ei și nu văd oameni, ci niște creaturi mărunte care mor încet. Oamenii sunt muritori, neimportanți. Numai spiritele contează.

Gândul acesta mi se pare străin. Ciudat. De parcă n-ar fi al meu. Dar n-am timp să zăbovesc asupra lui, căci mă așteaptă alte multe spirite. Le fixez cu privirea și aproape că nu mă clintesc până nu le mut pe ultimele, chiar și pe cele care s-au ascuns în corpuri omenești.

După ce termin, observ ce dezastru au lăsat în urma lor. Cel puțin zece cadavre și pesemne că sunt alte zeci pe care nu le văd.

Simt ceva, undeva departe. Tristețe? O alung repede. Sătenii mă privesc îngroziți – la urma-urmei, sunt doar niște viețuitoare simple. E doar o chestiune de timp până când frica lor se va transforma în torțe, paloșe și furci. Iar cum eu sunt încă muritor, nu-mi doresc să mă lupt cu ei.

Înainte să poată termina de rostit cuvintele, mă întorc, cu o privire șovăielnică. Deschide gura, iar buzele lui îngână *mulțumesc.*

Înainte să poată termina de rostit cuvintele, mă întorc. Mai am multă treabă. Și oricum nu-i merit mulțumirile.

*

Zilele trec într-un vârtej de sate și târguri. Găsesc spiritele, le strig, le adun lângă mine, le trimit dincolo. În unele sate, treaba asta îmi ia doar o oră. În altele, aproape o zi întreagă.

Legătura mea cu Mauth devine mai puternică, dar nu-i completă. O simt în oase. Magia încă are rezerve, iar eu nu voi fi cu adevărat Păzitorul Sufletelor până când nu mă voi contopi pe deplin cu ea.

Curând, magia devine destul de puternică încât să pot ajunge cât ai clipi unde sunt spiritele. Trimit dincolo sute. Rămân mii. Și mai apar alte sute în plus, căci spiritele fac ravagii oriunde se duc. Într-o seară ajung într-un oraș unde aproape toată lumea a murit, iar spiritele s-au mutat deja în alt oraș.

La vreo trei săptămâni de când au evadat spiritele, după ce se înnoptează și începe o furtună, îmi fac adăpost pe un dâmb cu iarbă bogată, fără grămezi de bolovani, la numai câțiva kilometri de o garnizoană a Războinicilor. Tobele garnizoanei bat – un lucru neobișnuit la ora asta, dar nu le dau atenție și nici măcar nu mă obosesc să traduc mesajul.

Adun niște vreascuri, tremurând în armura de piele care s-a îmbibat cu apă. Dar ploaia nu se oprește, iar după ce mă chinui jumătate de oră să aprind un blestemat de foc, mă las păgubaș și mă ghemuiesc nefericit sub mantie.

— La ce bun să am puteri magice, mormăi eu, dacă nu le pot folosi ca să fac măcar un foc?

Nu aștept un răspuns, așa că sunt surprins când magia se trezește. Și mai surprins încă atunci când mă învăluie, adăpostindu-mă ca un cocon.

— Aha… Mulțumesc.

Împung magia cu un deget. N-are substanță, simt doar o căldură. Nu știam că-i în stare de așa ceva.

Există atât de multe lucruri pe care nu le știi. Oare Shaeva l-a cunoscut bine pe Mauth? Arăta mereu un respect adânc pentru magie – ba chiar și frică. Iar eu îi observam îngrijorarea, așa cum caută indicii un copil atunci când observă fețele părinților săi.

Mă întreb dacă magia a simțit ceva la moartea Shaevei. Ea a fost legată de locul acela o mie de ani. Oare lui Mauth i-a păsat? L-a înfuriat, poate, crima prostească a Zburătorului?

Mă gândesc la stăpânul djinnilor și mă înfior. Cine a fost – un Păzitor al Sufletelor care trecea dincolo spiritele oamenilor cu

atâta iubire – și ce a ajuns: un monstru care nu vrea nimic altceva decât să ne distrugă. În poveștile lui Mamie, i se spunea fie Regele Nenumitului, fie Zburătorul. Dar eu mă întreb dacă a avut un nume adevărat, unul pe care noi, oamenii, n-am meritat niciodată să-l aflăm.

Deși e jenant, sunt obligat să recunosc că djinnii s-a înșelat. S-au înșelat cumplit. Dar asta nu înseamnă că ceea ce a făcut Zburătorul e corect. Îmi complică însă viziunea asupra lumii și capacitatea de a-l privi cu cea mai pură ură.

Când, în cele din urmă, mă trezesc, uscat și încălzit, grație adăpostului făcut de Mauth, mai e mult până în zori. Sesizez imediat o schimbare în țesătura lumii. Spiritele pe care le-am simțit pândind prin jur au dispărut. Dar a apărut altceva – un alt fel de întuneric supranatural în lume. Nu-l văd. Totuși, știu că există.

Mă ridic și mă uit la terenul vălurit din jur. Spre nord e garnizoana. Pe urmă, câteva sute de kilometri de domenii Aristocrate. Apoi capitala. Munții Nevennes, Delphinium.

Magia se concentrează în nord, de parcă ar vrea să mă tragă în direcția aceea. Ajung cu mintea acolo și simt. Haos. Sânge. O bătălie. Și mai multe spirite. Numai că astea n-au scăpat din Anticameră. Sunt proaspete, noi, prizoniere ale unei magii dintr-o lume supranaturală stranie, cum n-am mai întâlnit.

Ce mama iadurilor?

Știu prea bine că spiritele sunt atrase uneori de conflict. De sânge. Oare se duce vreo bătălie în nord? În anotimpul ăsta, orașul Tiborum este hărțuit deseori de dușmanii Imperiului. Dar Tiborum e spre vest.

Mauth mă îmboldește să mă ridic și zbor ca vântul către nord, cu mintea întinsă pe mulți kilometri în jur. În cele din urmă dau peste un grup de spirite, apoi încă unul, chiar în fața lor. Multe dintre ele se îndreaptă iute spre un loc anume, înnebunite de furie și de foame. Jinduiesc după corpuri, după vărsări de sânge, după război. Îmi dau seama de asta la fel de sigur ca și cum mi-ar fi spus-o ele. *Dar ce blestemat de război?* mă gândesc eu uimit. Oare Karkaunii îi măcelăresc iar pe Sălbatici în munții Nevennes? Dacă da, înseamnă că într-acolo se îndreaptă spiritele.

Tobele garnizoanei din vecinătate bat cu putere, iar de data asta le ascult. *Atac iminent din partea Karkaunilor. Toți*

rezerviștii să se prezinte imediat la cazarma Râului Sudic. Mesajul se repetă, iar eu pricep în cele din urmă că spiritele nu se duc, de fapt, către Nevennes.

Se duc spre Antium.

PARTEA A IV-A

Asediul

46. Sfrânciocul

Karkaunii nu au catapulte.
Nici turnuri de asediu.
Nici berbeci de asalt.
Nici artilerie.

— La ce bun să ai o sută de mii de oameni, le spun eu lui Dex și lui Avitas, uitându-mă la armata lor imensă, dacă nu faci decât să-i ții în jurul orașului, să consume mâncare și muniție vreme de trei zile?

Poate că de aceea a complotat Comandantul cu Karkaunii să atace Antium. Știa că sunt atât de proști încât îi poate distruge rapid – dar nu chiar atât de proști încât să nu se poată folosi ea de haosul creat în propriul interes.

— Sunt nebuni, zice Dex. Cred că dacă au ditamai armata vor cuceri orașul.

— Sau poate noi suntem nebuni, zice Marcus din spatele meu, iar oamenii de pe zid îngenunchează imediat.

Împăratul le face semn să se ridice și înaintează cu pași mari, urmat de garda de onoare.

— Și poate că ei au pus altceva la cale, adaugă el.

— Stăpâne?

Împăratul stă lângă mine, măsurând cu ochii mijiți, de hienă, armata Karkaună. Apune soarele, curând se va înnopta.

— Fratele meu îmi vorbește de dincolo de moarte, Sfrâncioc, zice Marcus calm, fără urmă de labilitate în comportament. Spune că Karkaunii au cu ei preoți-vrăjitori, dintre care unul cel mai puternic din istoria lor – și că acești vrăjitori invocă întunericul. N-au armament de asediu pentru că nu le trebuie. Orașul e pregătit? întreabă el după o pauză.

— Vom rezista asediului, stăpâne. Luni în șir, dacă trebuie.

Lui Marcus i se strâmbă gura. Ascunde secrete. *Ce-i? Ce anume nu-mi spui?*

— Vom ști de Luna Grânelor dacă rezistăm, zice el cu o siguranță rece.

Înlemnesc. Luna Grânelor e peste trei zile blestemate!

— Au prezis Profeții, adaugă Marcus.

— Majestate.

De pe scara care urcă pe zidul cetății apare Keris Veturia. I-am ordonat să se ocupe de porțile dinspre est, sunt cele mai puternice și se află departe de Marcus și de Livia. Iscoadele mele susțin că nu se abate de la misiunea primită.

Cel puțin până acum.

Mi-ar fi plăcut s-o trimit departe de oraș, dar Plebeii o susțin cu entuziasm, iar să mă descotorosesc de ea n-ar face decât să-l submineze și mai mult pe Marcus. Femeia asta are o grămadă de aliați. Dar măcar a rămas fără mare parte din sprijinul Aristocraților. În ultimele două zile, Paterii par să se fi retras în vilele lor, pregătindu-se, fără îndoială, pentru bătălia care va urma.

— A venit un mesager de la Karkauni, zice Keris. Ne anunță condițiile lor.

Deși Keris insistă ca Marcus să rămână – alt joc de putere al ei – el o dă deoparte și plecăm toți trei călare, eu însoțită de Avitas, iar Marcus de garda lui personală, care formează un semicerc protector în jurul lui.

Karkaunul vine singur, cu pieptul gol și fără steag alb. Jumătate din corpul lui ca laptele este vopsit cu indigo, cealaltă jumătate e acoperită de tatuaje grosolane. Are părul mai blond decât mine și ochii practic fără culoare, în spatele indigoului care-i înconjoară. Călărește un armăsar enorm și e aproape la fel de înalt ca Elias. Are în jurul gâtului gros un șirag de oase împletit în două.

Falange, îmi dau eu seama când ne apropiem.

Deși în Navium l-am văzut doar de la distanță, îl recunosc imediat: Grímarr, preotul vrăjitor.

— Aveți atât de puțini bărbați, necredincioșilor, încât trebuie să le cereți femeilor să lupte? zice el plimbându-și privirea de la Keris la mine.

— Aveam de gând să-ți tai capul, după ce ți-aș fi îndesat bărbăția pe gât, zice Marcus rânjind. Dar cred că te voi lăsa în viață ca să mă uit cum te golește Keris încet de măruntaie.

Comandantul nu zice nimic. Se uită scurt în ochii lui Grímarr – privire care îmi spune la fel de sigur ca prin viu grai că s-au mai întâlnit.

Keris știa că urmează să vină. Și știa că vine cu o sută de mii de oameni. Oare ce i-o fi promis acestui monstru ca să-l facă să se țină de cuvânt și să înceapă un război cu Antium, numai pentru a putea prelua ea conducerea Imperiului? Deși Karkaunii par să nu aibă nicio strategie de război, Grímarr nu-i prost. La Navium aproape ne-a învins. Sigur urmărește să scoată din treaba asta mai mult decât un asediu de câteva săptămâni.

— Transmite mesajul imediat, zice Marcus și scoate din teacă o sabie pe care o lustruiește neglijent. Deja mă întreb dacă n-ar fi bine să mă răzgândesc.

— Frații mei vrăjitori și cu mine vă cerem să predați orașul Antium. Dacă vă supuneți fără întârziere, bătrânii voștri vor fi exilați, în loc să-i executăm, soldații vor fi luați sclavi, în loc să-i torturăm și să-i ardem pe rug, iar femeile și fiicele voastre vor fi luate de neveste și convertite la credința noastră, în loc să le violăm și să ne batem joc de ele. Dacă nu predați orașul, până la Luna Grânelor îl vom cuceri. Jur asta pe sângele mamei, al tatei și al copiilor mei nenăscuți.

Avitas și cu mine schimbăm o privire. Din nou Luna Grânelor.

— Cum ai de gând să cucerești orașul? zic eu. Nu aveți armament de asediu.

— Taci, necredincioaso. Vorbesc cu stăpânul tău.

Grímarr rămâne atent la Marcus, chiar dacă eu mor de dorința să înșfac buzduganul.

— Care-i răspunsul tău, împărate?

— Tu și vrăjitorii tăi iubitori de hoituri n-aveți decât să vă luați condițiile cu voi în iad – unde vă vom trimite curând pe toți.

— Foarte bine.

Grímarr ridică din umeri, ca și cum nu se aștepta la altceva, și dă pinteni calului.

După ce revenim în oraș, Marcus se întoarce spre Keris și spre mine.

— Vor ataca într-o oră.

— Stăpâne împărat, zice Keris, de unde…

— Vor ataca, iar noi trebuie să fim pregătiți, pentru că vor lovi rapid și cu putere.

Marcus e iar cu mintea aiurea și cu capul plecat, de parcă ar asculta ce secrete îi șoptește stafia fratelui său.

— Eu voi comanda oamenii de la poarta de vest, adaugă el. Keris, Sfrânciocul îți va comunica ce misiune ai.

Se întoarce cu mantia fluturând și pleacă, iar eu mă uit la Keris.

— Ia zidul dinspre est, îi spun. Apărarea noastră e cea mai slabă în apropierea porții principale. Ai grijă să reziști acolo, altfel vor trece de primul nivel.

Comandantul salută și, cu toate că are grijă să nu-și arate vreo expresie pe chip, îi simt satisfacția. Pe toate iadurile, ce-o mai fi punând la cale?

— Keris.

Probabil că-i inutil, dar îi spun totuși ce am de spus.

— Știu că tu ai pus la cale totul. Bănuiesc că te crezi în stare să-i respingi pe Karkauni până când vei reuși să te descotorosești de Marcus și de Livia. Și de mine.

Abia dacă mă privește.

— Știu ce dorești, îi spun. Iar asediul pe care l-ai atras asupra orașului îmi spune cât de mare e dorința ta. Dar sunt sute de mii de Războinici…

— Nu știi ce doresc, zice Keris încet. Dar vei afla. Curând.

Se întoarce și pleacă, iar Plebeii din jur îi scandează numele când trece pe lângă ei.

— Ce naiba vrea să însemne asta? zic eu și mă întorc în spate, spre Avitas.

Mi s-a albit mâna încleștată pe mânerul pumnalului. Instinctul îmi strigă că ceva nu-i în regulă. Că am subestimat-o pe Keris fără putință de tăgadă.

— Vrea Imperiul, îi spun lui Avitas. Ce altceva ar putea să vrea?

El n-apucă să răspundă. De pe zid se aud strigăte înspăimântate. Când ajung împreună cu Avitas la pasarelele pe care se circulă pe zidul uriaș, înțeleg de ce.

Cerul e luminat de zeci de ruguri aprinse. Nu știu cum a reușit să le ascundă Grímarr, puteam să jur că rugurile nu erau acolo în urmă cu o clipă. Iar acum domină câmpul și flăcările lor se ridică până la cer.

Grímarr înconjoară rugul cel mai mare, murmurând descântece. N-ar trebui să-l pot auzi de la distanța asta, dar răutatea vrăjilor lui pătează până și aerul, iar cuvintele descântecelor îmi pătrund sub piele.

— Pregătiți catapultele, îi ordon lui Dex. Pregătiți arcașii, împăratul a avut dreptate. Se pregătesc de atac.

Jos, în tabăra Karkaună, corpuri legate sunt duse spre ruguri, zvârcolindu-se îngrozite. La început cred că-s animale, că fac parte dintr-un ritual de sacrificiu.

Urlete umplu aerul. Iar eu îmi dau seama că asist într-adevăr la un sacrificiu.

— Pe toate iadurile! zice Dex. Alea sunt…

— Femei, zic eu cu stomacul întors pe dos. Și… copii.

Țipetele lor răsună peste tabăra Karkaună, iar când unul dintre oamenii mei vomită peste zid, nu-l pot învinui. Se simte miros de carne arsă până aici. Grímarr rostește incantații, iar Karkaunii îi repetă cuvintele, însoțiți curând și de bătăile puternice și neîntrerupte ale unei tobe.

Războinicii de pe zid sunt acum de-a dreptul zguduiți, iar eu mă plimb încolo și-ncoace printre ei.

— Curaj în fața mijloacelor barbare de care se folosesc! le strig. Curaj, altfel ne copleșesc și pe noi cu bezna lor.

Descântecul ajunge să fie rostit mai rar, fiecare cuvânt e lungit până se transformă într-un vuiet grav, scos parcă de pământul însuși.

Un urlet sfâșie aerul undeva în depărtare, strident, asemănător celor ale victimelor de pe ruguri, numai că acesta e nepământean și îmi ridică părul măciucă. Rugurile se sting. Se face brusc un întuneric orbitor. După ce ochii mi se obișnuiesc, îmi dau seama că vuietul a încetat. Din ruguri se ridică un fel de zdrențe albe, care seamănă întru totul cu…

— Spirite, zice Harper. Invocă spirite.

În tabăra Karkaună, oamenii încep să țipe, în timp ce spiritele se năpustesc spre ei, se aruncă în mijlocul armatei și dispar. Unii dintre barbari par neschimbați. Alții se zbat de parcă s-ar lupta cu cineva nevăzut – le zărim mișcările nefirești chiar și de-aici.

Se face liniște. Apoi se aude tropot bubuitor de picioare, mii și mii de oameni care înaintează în același timp.

— Se năpustesc spre ziduri, zic eu, nevenindu-mi a crede. De ce ar face…

— Privește-i, Sfrâncioc, șoptește Avitas. Uită-te cum se mișcă.

Într-adevăr, Karkaunii aleargă spre ziduri. Dar fug cu o viteză neomenească. Când ajung la pădurea de sulițe înfipte în pământ, la două sute de metri de Antium, în loc să moară străpunși de ele, Karkaunii le sar cu o forță supranaturală.

Pe măsură ce Karkaunii se apropie, Războinicii încep să strige alarmați. Chiar și de la distanță, ochii dușmanilor noștri strălucesc incredibil de albi. Sunt posedați de spiritele invocate de vrăjitorii lor.

— Avitas, zic eu încet, să nu mă poată auzi altcineva. Planul de evacuare e pregătit? Sunt toți la locul lor? Ai eliberat drumul?

— Da, Sfrâncioc, răspunde Harper întorcându-se cu spatele la hoarda care se aproape. Totul e pregătit.

— Atunci, pune-l în aplicare.

El șovăie, gata să protesteze. Dar eu am plecat deja.

— Catapulte! îi strig toboșarului, care bate mesajul. Liber să se tragă.

În câteva secunde, catapultele încep să huruie și aruncă proiectile în flăcări spre Karkaunii posedați. Mulți sunt doborâți, dar și mai mulți se feresc, mișcându-se cu viteza aceea stranie.

— Arcași! strig eu. Foc de voie!

Soldații posedați ai lui Grímarr au trecut de reperele pe care le-am lăsat pe câmp cu o viteză care îți taie răsuflarea. Peste ei plouă o rafală de săgeți aprinse. Abia dacă-i încetinesc puțin. Le ordon arcașilor să tragă iar și iar. Câțiva Karkauni cad, dar nu destui. Nu-i de mirare că n-au armament de asediu.

Printre ei se dă alarma, iar la mai puțin de o sută de metri depărtare, un grup de Karkauni posedați ridică de jos proiectile incandescente uriașe, parcă neatinși de flăcările lor, și le aruncă spre Antium.

— Așa ceva… nu se poate, șoptesc eu. Cum reușesc să…

Proiectilele zboară în cetate, lovesc clădiri, soldați și turnuri de pază. Toboșarii cheamă imediat brigăzile de pompieri. Arcașii trag salvă după salvă, iar legionarii încarcă din nou catapultele cât de repede pot.

Karkaunii se apropie de ziduri, iar eu le aud mârâitul de animal flămând. Trec mult prea repede de tranșee și de a doua pădure de sulițe înfipte la baza zidurilor ca să respingă orice armată omenească.

Nu mai avem linii de apărare. În doar câteva minute, bătălia va renunța la orice strategie și tactică gândită în vreo încăpere îndepărtată și se va transforma în loviturile disperate ale unor oameni care se luptă să mai respire o dată.

Atunci, așa să fie! Karkaunii încep să se cațere pe zid, învârtind armele ca posedați de toți diavolii din iad. Înșfac buzduganul.

Și pe urmă ordon atacul.

47. Laia

Uniforma soldatului e mult prea mare și simt o umezeală neplăcută în dreptul șalelor. Fostul ei proprietar probabil că a încasat o lovitură la rinichi. Și a durat mult până a murit.

Din fericire, uniforma-i neagră, așa că nu observă nimeni sângele, atunci când trec printre rândurile de soldați de-a lungul zidului sudic al Antiumului, împărțind apă cu căușul. Am părul bine strâns sub un coif și mănuși care îmi ascund mâinile. Îndoi umerii sub cobilița din spate și târâi picioarele. Dar soldații sunt prea obosiți ca să mă bage în seamă. Cred că aș putea să mă dezbrac în chiloți și să fug în sus și-n jos pe zid strigând „Eu am ars Blackcliff-ul” – nici atunci nu le-ar păsa.

O lumină se reflectă în coiful meu. Semnalul Bucătăresei. *În sfârșit.*

Am ajuns în Antium de două zile. Două zile în care Karkaunii și-au dezlănțuit asupra orașului hoardele de soldați posedați cu ochii albi. Două zile de atacuri distrugătoare și de străzi făcute praf. Două zile în care bărbați cu puteri supranaturale au aruncat peste oraș proiectile în flăcări, în timp ce aerul se sufoca de țipete. Și peste toate, bâzâitul săgeților trase cu miile asupra armatei de la porțile orașului.

M-am dat drept măturătoare, adunătoare de bețivani, scutier – toate în încercarea de a mă apropia de Sfrâncioc. Am vrut să mă fac invizibilă, dar oricât mi-am încordat voința, n-am reușit.

Asta înseamnă că Zburătorul e pe-aproape. El era singurul care îmi bloca, în trecut, puterea magică.

Niciuna dintre deghizări nu mi-a fost de folos. Sfrânciocul conduce apărarea orașului și e peste tot în același timp. De cele

câteva ori când am zărit-o, mâna cu inelul era încleștată pe buzduganul șiroind de sânge.

Din nou, îmi sclipesc lumini pe coif, de data asta nerăbdător. Mă retrag din linia de soldați, grăbindu-mă ca și cum m-aș duce să mai aduc apă, deși gălețile prinse de cobilița din spate nu s-au golit nici pe jumătate.

Un proiectil lovește zidul chiar în spatele meu, iar explozia mă trântește în genunchi și face gălețile să zboare. Mă cutremur și mă doare fiecare părticică din corp, iar urechile îmi țiuie din cauza loviturii.

Ridică-te, Laia! Mă duc împleticindu-mă după găleți și fug de locul unde se prăbușesc alți soldați. Proiectilul a lăsat un crater fumegând în pământul de sub zid, chiar acolo unde, cu o clipă în urmă, fusese un grup de soldați și de sclavi Cărturari. Putoarea mă face să mă înec.

Traversez nivelul cel mai de jos al zidului, apoi urc niște scări spre pasarela de sus. Țin capul plecat. Acum m-am apropiat cel mai mult de Sfrâncioc. Nu-mi pot permite nicio greșeală.

Oglinda strălucește din nou, de data asta în stânga mea. Bucătăreasa îmi spune încotro s-o apuc, iar eu mă iau după luminițe, fără să bag în seamă când strigă cineva după apă și prefăcându-mă că trebuie să ajung într-un loc mai important.

Zăresc Sfrânciocul în față, plin de sânge și istovit. Are armura găurită în zece locuri și părul în neorânduială. Mâna cu inelul e liberă.

Ajung la zece metri și merg mai încet. Când mai am doar vreo trei, aplec cobilița, ca și cum m-aș pregăti să le dau apă soldaților din jur.

Cerule, cât e de aproape, și a lăsat jos blestematul de buzdugan! Nu trebuie decât să pun mâna pe inel. În clipa aceea, Bucătăreasa va lansa diversiunea – a refuzat să-mi spună despre ce e vorba, de frică să nu afle Zburătorul și să ne pună bețe în roate.

Acum, Sfrânciocul e doar la câțiva pași. Mi se usucă gura dintr-odată, îmi simt picioarele de plumb. *Nu trebuie decât să pui mâna pe inel. Ia-i-l!*

Trebuia să fi exersat mai mult. Bucătăreasa a petrecut puținul timp pe care l-am avut încercând să mă învețe arta șterpelitului, dar adevărul este că habar n-am cum să fur un inel. Dacă îi e fix

pe deget? Dacă trag de el și nu iese? Dacă strânge pumnul? Dacă…

Simt furnicături pe ceafă. O presimțire. Un avertisment că se va întâmpla ceva. Mă mai apropii vreo doi pași de Sfrâncioc, împărțind căușe cu apă soldaților recunoscători.

Lumina dinaintea mea se schimbă ciudat, o zvârcolire a aerului care naște o felie de întuneric.

Sfrânciocul o simte, la fel ca mine, și se ridică, strângând iarăși buzduganul în mâini. Pe urmă face un pas înapoi, iar întunericul se încheagă într-o siluetă.

El e: Zburătorul.

Nu sunt singura care se ferește, iar asta mă salvează de privirea lui. Toți soldații din jurul Sfrânciocului se grăbesc la fel de tare ca mine să scape de atenția djinnului.

— Sfrâncioc.

Vocea lui răgușită și scrâșnită mă umple de fiori.

— Keris Veturia are nevoie de sfatul tău, căci…

Nu mai aud restul. Am ajuns deja la jumătatea scărilor, după ce am aruncat gălețile și am abandonat misiunea.

— Pe toate iadurile!

Bucătăreasa îmi iese înainte după ce m-am îndepărtat zdravăn de zid. Aud vâjâitul inconfundabil al altui proiectil care cade în oraș.

— Aveam un plan, fetițo.

— N-a mers.

Îmi smulg coiful de pe cap, fără să-mi pese cine m-ar vedea, știind că în haosul ăsta oricum nu mai contează.

— El era acolo. Zburătorul. Chiar lângă ea. M-ar fi văzut. Trebuie să găsim o altă cale, clatin eu din cap. Trebuie s-o momim să ne dea inelul de bunăvoie. Dar nu știu cum am reuși altfel decât luându-l ostatic pe împărat.

Bucătăreasa mă apucă de umeri și mă întoarce cu fața spre zid.

— Ne întoarcem acolo chiar acum, zice ea. Nu trebuie decât să aștepți să plece el. Am pregătit totul, nu putem să…

O explozie zguduie aerul la numai câțiva metri, unde un grup de copii de sclavi Cărturari scormonesc prin moloz sub privirea atentă a unui legionar Războinic.

Mă trezesc pe jos, scuipând și încercând să alung praful din jur.

— Najaam! strigă o fată. *Najaam!*

Îi răspunde un țipăt, iar fata scoate suspinând alt copil din moloz. Cu ochii pe legionar, care încă încearcă să se ridice din țărână, fetița îl înșfacă pe băiat și o rup amândoi la fugă șchiopătând.

Bucătăreasa vede că mă uit și mă ridică în picioare.

— Haide, fetițo!

— Cei doi copii au nevoie de ajutor, zice eu. Nu putem să…

— Putem și o vom face, zice Bucătăreasa. Mișcă-te. Diversiunea pe care am pus-o la cale nu va dura o veșnicie, dar o să-ți lase timp să iei inelul.

Eu tot nu-mi pot lua ochii de la fetiță, care se învârte și se uită în jur prin oraș, căutând o cale de scăpare. Sprâncenele ei încruntate sunt ale unei vârste mult mai înaintate, iar frățiorul – căci e clar că sunt frați – se uită la ea așteptând ca ea să-i spună ce să facă. Fata ne vede pe mine și pe Bucătăreasă, își dă seama că suntem Cărturari și dă fuga spre noi.

— Vă rog, ne ajutați să scăpăm de aici? zice ea. Nu putem rămâne, vom muri. Mama, tata și Subhan au murit deja. Nu-l pot lăsa pe Najaam să moară. Le-am promis părinților noștri înainte de… Le-am promis să am grijă de el.

Iau băiețelul în brațe, dar Bucătăreasa nu mă slăbește deloc.

— La naiba, Laia!

— Nu putem pune mâna pe inel șterpelindu-i-l Sfrânciocului pe zid, îi șuier eu. Cu sau fără diversiune. Dar le putem salva viața acestor doi copii. Putem face *ceva.* Ai văzut tunelurile, știi cum se iese de aici. Du-i cât mai departe. Dă-le o șansă. Altminteri, dacă rămân în iadul ăsta, vor muri. Amândoi.

— Lasă copilul jos, Laia. Avem o misiune.

— Asta ți-ai spus când ne-ai părăsit pe noi? o întreb. Că ai o misiune?

Chipul Bucătăresei împietrește.

— Nu-i poți ajuta.

— Le putem arăta o cale de scăpare.

— Ca să moară de foame în pădure!

— Ca să spere! strig eu, o izbucnire născută din vinovăția de a-i fi dat Zburătorului brățara.

Născută din furia față de mine însămi că nu pot opri toate astea, din nemulțumirea că nu sunt deloc în stare să fac ceva ca să-mi ajut, să-mi apăr și să-mi salvez poporul.

— Vă scot eu de-aici, le spun copiilor, iar asta-i o promisiune pe care mi-o voi ține. Haideți! Vă ducem în tuneluri. Când ieșiți din ele, veți vedea o pădure. Trebuie s-o traversați și să ajungeți în munți, la adăpost. O să mâncați ciuperci și fructe…

Se aude scrâșnetul ascuțit al unui proiectil, tot mai puternic cu fiecare clipă. Apoi acesta începe să coboare arzând, grațios ca o stea căzătoare.

Și se îndreaptă direct spre noi.

— Surioară!

Najaam se întinde îngrozit după sora lui. Ea mi-l smulge din brațe și fuge.

Mă întorc speriată spre mama.

— Fugi! îi spun. Fu…

Simt în jurul mijlocului un braț puternic, cunoscut și dogoritor. Ultimul lucru pe care îl aud e o voce gravă, scrâșnită, crescând de parcă s-ar naște din pământul însuși.

— *Ești o proastă, Laia din Serra.*

Pe urmă sunt zvârlită mai departe decât m-ar fi putut arunca orice făptură omenească, iar lumea devine albă.

48. Sfrânciocul

Nu știu cât a trecut de când au descins Karkaunii. Nu știu câți am omorât. Știu doar câți dintre oamenii noștri au murit. Știu unde încearcă dușmanii noștri să forțeze zidul.

Oamenii mei aruncă în ei cu smoală, cu pietre și cu foc. Aruncăm cu tot ce avem în hoardele care viermuiesc pe scări și încearcă să ne cucerească. Cu sânge, cu sudoare și cu nesfârșită trudă, reușim să-i respingem. Dar ei mor încet – sau deloc. Și ne atacă în continuare.

Soldații se prăbușesc rezemați de zid, plini de sânge și epuizați. Avem nevoie de victorie. Avem nevoie de ceva care să schimbe cursul evenimentelor.

La asta mă gândesc când apare Dex, arătând la fel de vraiște cum mă simt eu. Îmi raportează lucrurile la care mă așteptam: prea multe înfrângeri, prea puține reușite. I-am subestimat pe Karkauni și ne-am supraestimat propria forță de luptă.

— Harper spune că tunelurile sunt pline, zice Dex. A dus deja vreo cinci mii de Plebei pe Drumul Pelerinilor, dar au mai rămas alte mii de evacuat. Ies chiar la nord de Trecătoarea Pelerinilor. Terenul de-acolo e greu de traversat. Va dura mult.

— Îi trebuie oameni?

— Are tot ce-i trebuie.

Dau din cap aprobator. Măcar ceva merge bine în orașul ăsta uitat de cer.

— Iar Paterii?

— Familiile lor au plecat. Ei s-au ascuns majoritatea în case.

Avem nevoie de ei aici, să lupte. Dar ar fi nevoie de și mai mulți oameni să-i scoată din vizuini, și n-avem de unde să-i trimitem. Legiunile din Estium și Silas, care trebuiau să atace ariergarda armatei Karkaune, au întârziat din cauza furtunii.

— Împărăteasa?

— E la adăpost, Sfrâncioc, cu Rallius și Faris. Eu spun în continuare că ne-ar trebui mai mulți soldați de pază.

— Comandantul o va găsi, dacă luăm mai mulți străjeri de la palat, zic eu. Doar cu Rallius și Faris poate rămâne ascunsă. Cum se descurcă forțele lui Keris? Dar împăratul?

— Împăratul apără poarta dinspre vest și refuză să părăsească bătălia. Au cele mai puține pierderi. Marcus e în elementul lui. Keris rezistă la poarta dinspre est. Pater Rallius și oamenii lui se țin aproape de ea, cum ai ordonat, dar au pierderi mari. Karkaunii forțează. Keris a cerut mai mulți soldați.

Mi se strâmbă gura într-un zâmbet. Scorpie trădătoare! *Nu știi ce vreau*. Încă nu mi-am dat seama despre ce ar putea fi vorba. Dar sunt sigură că nu va sacrifica întreaga capitală. Dacă o face, nu va mai avea peste ce domni. Absolut tot ce face Imperiul să fie imperiu se află aici: trezoreria, Sala Arhivelor, palatul împăratului și, mai important decât orice, poporul. Dacă îngăduie ca orașul să fie cucerit, va fi împărăteasă peste o mare de cenușă.

Clatin din cap. Avem nevoie de legiunile din sud. Avem nevoie de ceva cu care să-i oprim pe acești monștri.

Acționează cu ce ai, nu cu ce vrei să ai. Sunt chiar cuvintele Comandantului.

— Altceva, Dex?

— Karkaunii au fost surprinși împrăștiind o substanță albă la marginea armatei lor, Sfrâncioc. Un fel de hotar. Nu știm ce-ar putea fi.

— E sare.

Vocea dătătoare de fiori a Zburătorului se aude din spatele meu și nici măcar nu mă face să tresar. Sunt prea istovită.

— Sare? întreb. De ce ar împrăștia sare în jurul propriei tabere?

— Spiritelor nu le place sarea, Sfrâncioc, zice el de parcă ar fi cel mai natural lucru din lume. Pe Karkaunii posedați nu-i va opri, pentru că gazdele umane îi fac imuni la astfel de lucruri. Dar va opri atacul spiritelor sălbatice care nu sunt în stăpânirea vrăjitorilor și vin încoace.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Alte spirite?

— Au evadat din Anticameră și sunt atrase de sângele și de violența bătăliei. Sosirea lor e iminentă.

Zburătorul îmi pune o mână pe umăr și cântă câteva note înalte. Corpul meu, suferind de pe urma celor peste zece răni primite, se destinde imediat și durerea dispare. Îi primesc ajutorul cu recunoștință. De când au început atacul Karkaunii, a făcut lucrul ăsta în fiecare zi, uneori chiar de două ori, ca să pot lupta în continuare. Nu pune întrebări. Vine pur și simplu, mă vindecă, apoi dispare iar.

Se întoarce să plece, dar îl opresc.

— Când am vindecat-o pe Livia, mi-ai spus că într-o zi încrederea în tine va fi singura mea armă.

Dau din cap spre dezastrul dinaintea mea. Oameni epuizați, armata fără sfârșit a Karkaunilor. Antium, capitala, Perla Imperiului, transformându-se încet în ruină.

— N-a venit încă ziua, Sfrâncioc.

Ochii lui zăbovesc pe fața mea – ba nu, îmi dau seama că pe inel, pentru că îmi sprijin capul cu mâna. Pe urmă dispare.

— Dex. Fă rost de cât mai multă sare, zic eu. Sărează zidul, infirmeriile, toate locurile unde luptă soldații noștri. Și spune-le să nu se atingă de ea.

Ce înseamnă că spiritele au evadat din Anticameră? Oare l-au ucis pe Elias?

Când răsare luna, Karkaunii sună retragerea. Nu s-a schimbat nimic. Oamenii noștri abia reușesc să-i respingă. Soldații lor cu

puteri supranaturale continuă să facă ravagii. Avantajul e de partea lor. Atunci, de ce se retrag?

Oamenii mei de pe zid izbucnesc în urale răgușite. Nu mă alătur lor. Indiferent ce i-a făcut pe Karkauni să se retragă nu poate fi spre binele nostru.

Peste câteva clipe, vântul aduce sunete ciudate: jelanii. Îmi dau seama că se apropie și mi se face părul măciucă. Sunt zgomote prea stridente pentru lumea asta. *Spiritele sălbatice.*

Soldații pun mâna pe arme, neclintiți în fața acestei noi grozăvii. Jelania se intensifică.

— Sfrâncioc, zice Dex venind lângă mine. Ce se aude?

— Ai împrăștiat sarea, Dex? îl întreb eu.

— Numai de-a lungul zidului, zice el. Nu ne-a ajuns și pentru oraș.

— Nu va fi destul.

Un nor palid, ca de fum, trece pe lângă Karkauni și cotește la granița de sare cu care și-au marcat armata ca un șir de furnici care s-ar feri de un fir de apă.

Țipetele din nor acoperă orice alt zgomot, inclusiv bătăile tobelor, strigătele bărbaților, ritmul neregulat al propriei mele răsuflări. Sunt chipuri în norul acela, mii de chipuri.

Spirite.

Oamenii mei scot țipete speriate, iar eu nu știu ce să fac. Nu știu cum să ucid acest dușman. Cum să mă lupt cu el. Nu știu ce vrea să ne facă. *Ajutor!* strig în minte. *Tată. Mamă. Elias. Oricine. Ajutați-ne!* Dar aș putea la fel de bine să strig la lună.

Norul a ajuns deja la zid, se prelinge pe deasupra lui. Mă cuprinde frigul când aud spiritele țipând și șuierând din cauza sării de pe zid, înainte să se prăvălească peste soldații care apără porțile și să dea năvală pe străzile din spatele lor.

Soldații nici nu știu ce i-a lovit. Se uită înspăimântați la nor, iar peste o clipă tremură și se contorsionează posedați. Pe urmă, spre oroarea mea, încep să se atace unii pe alții ca niște animale turbate.

Karkaunii urlă și dau năvală asupra porților. Aruncăm în ei cu săgeți, cu smoală, cu pietre, dar nu-i de-ajuns.

Îl înșfac pe Dex de guler.

— Ne mai trebuie sare!

— S-a terminat – am folosit tot ce-am găsit.

— Dacă soldații noștri se atacă între ei, porțile nu vor rezista, îi spun. Vom pierde orașul. Du-te la Harper. Spune-i să prăbușească intrările în tuneluri. Nu putem risca să ne prindă Karkaunii oamenii.

— Și ce se va întâmpla cu cei rămași?

— Du-te!

— Sfrâncioc!

Mă strigă altă voce și îl văd pe Faris năvălind printre soldați și luptându-se să-i respingă pe Karkauni. Jos, la poartă, soldații se sfâșie între ei, atacându-se cu tot ce le cade în mână. Unul dintre cei de pe zid aruncă peste ei pumni de sare, sperând să poată alunga spiritele din trupurile pe care le posedă. Fără niciun efect.

Orice altă armată ar fi părăsit zidul văzând tot ce se-ntâmplă – Karkaunii care escaladează pereții abrupți, propriii soldați posedați de spirite. Dar legiunile rezistă.

— Sfrâncioc!

Faris a rămas fără suflare, dar are încă prevederea să vorbească încet.

— Moașa pe care am găsit-o în locul celei dispărute a murit. Tocmai am dat de ea spânzurată de grindă în propria casă.

— Atunci, caută alta.

— Nu mai sunt altele!

— N-am timp de asta!

— Nu înțelegi, șuieră Faris lăsându-se pe vine și văd cum îi tremură mâinile, cuprins de o panică pe care n-a simțit-o niciodată în bătălie. M-am dus după moașă pentru că a sosit sorocul. Sora ta e în durerile facerii, Sfrâncioc. Vine copilul.

49. Laia

Bucătăreasa nu vorbește cu mine multă vreme după ce mă trezesc. Citesc pe fața ei ce s-a întâmplat cu copiii pe care încercam să îi salvez. O întreb, totuși.

— I-a omorât explozia, zice ea.

E palidă, iar umerii aplecați și mâinile care-i tremură îmi arată cât e de mânioasă.

— Aproape că te-a omorât și pe tine, adaugă ea.

Mă ridic.

— Unde suntem?

— În fostul District al Cărturarilor. În cartierul sclavilor. E mai departe de haos decât Ambasada Marinarilor, dar nu cu mult, zice ea în timp ce îmi curăță o rană de pe față cu o cârpă caldă, grijulie să nu-și atingă pielea de a mea. Cred că cerurile te iubesc, fetițo. Explozia te-a aruncat zece metri direct într-o căpiță.

Mă doare capul și mă lupt să-mi amintesc. *Cred că cerurile te iubesc.*

Nu. Nu cerurile. Am recunoscut vocea aceea. Cunoșteam bine strânsoarea acelui braț ciudat și prea fierbinte.

De ce m-a ferit Zburătorul din calea exploziei? De ce, când știe ce urmăresc să fac? În momentul exploziei nu aveam niciun alt plan în minte decât cum să încerc să-i scap pe copii. Oare sunt cumva marioneta lui?

Sau a fost altceva la mijloc?

— Eroismele tale ne costă, zice Bucătăreasa, amestecând într-o fiertură cu miros înțepător. Știi în ce zi suntem?

Deschid gura să răspund, dar Bucătăreasa mă întrerupe.

— E ziua Lunii Grânelor, zice ea. Am pierdut ocazia să ajungem la Sfrâncioc. Până mâine, orașul va cădea. Războinicii au pierderi prea mari și nu pare să le vină nimeni în ajutor.

Adulmecă ceaiul și pe urmă mai adaugă ceva în el.

— Copilă, te-ai pregătit cu…

Respiră adânc, apoi reușește să adauge:

— Cu bunicul tău… în arta vindecării?

— Vreun an și jumătate.

Ea încuviințează gânditoare.

— Și eu, zice. Înainte să fug ca o proastă. Când te-a dus s-o cunoști pe Nelle, spițereasa?

— Păi…

Sunt uimită că o cunoaște pe Nelle, dar pe urmă îmi amintesc că are de unde. Bunu a pregătit-o pe mama să devină vraci de la doisprezece până la șaisprezece ani, când a plecat ea de-acasă și s-a alăturat Rezistenței.

— La începutul pregătirii. După vreo trei luni, cred, zic eu.

Nelle mi-a arătat cum să pregătesc zeci de prișnițe și de ceaiuri din ingredientele cele mai simple. Majoritatea dintre ele

leacuri femeiești – pentru ciclurile lunare și ca să te ferească de sarcină.

— Așa m-am gândit și eu, încuviințează Bucătăreasa.

Toarnă ceaiul cel respingător într-o ploscă și îi pune dop.

Credeam că îl pregătește pentru mine, dar văd că se ridică în picioare.

— Să-ți schimbi pansamentele rănilor, zice ea. Găsești aici tot ce ai nevoie. Rămâi înăuntru. O să mă întorc.

După ce pleacă, îmi schimb pansamentele, dar nu mă pot opri să mă gândesc la explozie, la cum m-a aruncat Zburătorul din calea ei, la fratele și sora care au murit. Cerule, cât erau de mici! Fetița n-avea mai mult de zece ani, iar frățiorul ei – Najaam – doar vreo șapte. *Le-am promis părinților că am grijă de el.*

— Îmi pare rău, șoptesc.

I-aș fi putut salva – dacă mă mișcam mai repede, dacă n-o luam pe drumul acela. Oare câtor alți copii de Cărturari li s-a poruncit să rămână în oraș? Câți alții n-au avut scăpare? Câți urmează să moară împreună cu Războinicii care le sunt stăpâni, dacă vor cuceri Karkaunii orașul Antium? Îmi răsună în minte vocea lui Musa. *Avem nevoie de tine ca voce a Cărturarilor. Avem nevoie să ne fii scut și paloș.*

Cu toate că Bucătăreasa mi-a spus să stau acolo, ies din cocioaba șubredă în care ne-am adăpostit, strâmbându-mă de durerea provocată de tăietura de pe fața mea.

Casa în care sunt dă într-o piață mare. Pe fiecare latură sunt mormane de moloz, iar între ele alte căsuțe dărăpănate. De partea cealaltă a pieței, zeci de Cărturari dau deoparte cărămizile unei ruine încă fumegânde, încercând să-i scoată pe cei prinși dedesubt.

Dincolo de piață se aude zgomot de cizme, pașii lor în cadență sunt tot mai puternici. Vorba se împrăștie cu iuțeala fulgerului. Cărturarii se fac nevăzuți în casele lor, iar patrula ajunge în piață. Casa în care mă aflu e mai retrasă, dar mă duc totuși spre scări cu pumnalul în mână. Mă ghemuiesc în dosul unei ferestre și mă uit cum înaintează patrula, așteptând țipetele Cărturarilor.

Aud doar câteva, ale celor pe care Războinicii au reușit să-i găsească și să-i târască afară, aliniindu-i cu biciul ca să-i ducă,

fără îndoială, să salveze viețile altor Războinici dintre dărâmăturile provocate de Karkauni.

După ce Războinicii pleacă, restul Cărturarilor se adună din nou lângă casa distrusă. Mă întreb cum reușesc să comunice atât de rapid, și chiar atunci scârțâie scara.

— Fetițo, unde ești? scrâșnește Bucătăreasa.

Când apar, face semn din cap spre nord.

— Vino cu mine, zice ea. Și nu pune întrebări.

Nu mai are plosca cu ceai și aș vrea să știu ce-a făcut cu ea. Dar îmi țin gura. Când trecem prin piață, Bucătăreasa nu aruncă nici măcar o privire spre Cărturari.

— Bucătăreaso.

Alerg să țin pasul cu ea. Parcă știe deja ce vreau s-o întreb.

— Oamenii ăștia. I-am putea ajuta. Să-i scoatem de-aici.

— Am putea, zice ea, ciudat de puțin surprinsă de propunerea mea. Și pe urmă te-ai putea uita cum ia Zburătorul inelul Sfrânciocului, cum își eliberează blestemații de supuși și cum ne distruge lumea.

— Eu trebuie să pun mâna pe inel, nu tu, îi spun. Tu i-ai putea aduna pe Cărturari ca să le arăți cum să scape. Ai spus cu gura ta că orașul va fi cucerit de Karkauni. Ce crezi că vor păți atunci oamenii ăștia?

În timp ce vorbesc, ne furișăm pe lângă un grup de Cărturari care sting un incendiu alături de auxiliari Războinici. Sunt copii sau adolescenți și trag după ei găleți de apă, în loc să fugă de-aici cât îi țin picioarele.

— Nu-i problema noastră, șuieră Bucătăreasa, apucându-mă de mână și trăgându-mă de-acolo înainte să ne vadă auxiliarii și să ne pună la treabă. Am alte lucruri de făcut, în timp ce iei tu inelul.

— Ce alte lucruri?

— Să mă răzbun! zice Bucătăreasa. Scorpia de Comandant e aici, și cerul mi-e martor că…

— Te răzbuni pe Keris Veturia cu prețul a mii de vieți?

— Dacă-i fac felul, salvez alte mii. Am așteptat asta ani în șir. Acum am în sfârșit…

— Puțin îmi pasă. Indiferent cum vrei să te răzbuni, indiferent dacă reușești sau nu, nimic nu-i mai important decât faptul că acești copii Cărturari vor muri, dacă nu-i ajută nimeni. Te rog…

— Nu suntem zei, fetițo. Nu putem salva pe toată lumea. Cărturarii au reușit să supraviețuiască până acum. Vor mai supraviețui încă puțin. Haide. N-avem vreme, zice ea, arătând spre clădirea din fața noastră. Aceea e cazarma Gărzilor Negre. Sfrânciocul va ajunge acolo într-o oră. Când apare, știi ce ai de făcut.

— Poftim? Cum voi reuși să intru acolo? Cum să…

— Ai nevoie de un plan pe care să nu ți-l poate citi Zburătorul în minte, mă repede ea. Tocmai ți-am dat unul. Într-un coș de lângă poartă ai să vezi un teanc de uniforme curate. Ia coșul și du-l la magazia de rufe de la etaj. Stai cu ochii pe holul din fața magaziei. Când va veni momentul, vei ști ce să faci. Iar dacă Sfrânciocul te amenință în vreun fel, spune-i că te-am trimis eu. Du-te!

— Tu… De ce i-aș spune – o cunoști?

— Mișcă-te, fato!

Fac doi pași, pe urmă mă întorc.

— Bucătăreaso, zic, uitându-mă spre cartierul Cărturarilor. Te rog, spune-le măcar…

— Mă găsești aici când te întorci.

Bucătăreasa îmi ia pumnalele, inclusiv pe cel de la Elias, fără să țină cont de protestele mele, cu ochii în patru la ce se întâmplă în jur.

— Grăbește-te, altfel murim amândouă, zice ea.

Nu mă simt în largul meu fără arme, dar mă duc spre intrarea în cazarmă. Oare ce-a pus la cale Bucătăreasa pentru mine? De unde voi ști ce să fac? Văd coșul de rufe curate și îl ridic, rezemându-l de șold. Respir adânc, apoi intru pe poartă și traversez curtea pavată cu pietre.

Pământul se zguduie și, peste drum, un proiectil izbește o clădire pe care o distruge într-o clipă. Cei doi legionari de gardă la intrarea în cazarmă se adăpostesc, la fel ca mine. Când e clar că nu mai zboară încoace și alte proiectile, mă îndrept spre ușă, sperând că legionarii vor fi prea ocupați ca să mă observe. N-am norocul ăsta.

— Hei, tu de colo! zice unul dintre ei ridicând o mână. Trebuie să verificăm coșul.

Of, cerule!

— Habar n-am de ce ne mai trebuie uniforme, zice celălalt legionar. Oricum suntem morți cu toții.

— Taci, Eddius.

Primul legionar termină de verificat coșul și îmi face semn să trec.

— Du-te, fato.

Încăperea centrală a cazărmii e plină de paturi de campanie, pesemne pentru soldații care apără zidul cu schimbul. Sunt toate goale, însă. Nimeni nu doarme acum în tot orașul ăsta blestemat.

Deși cazarma arată aproape părăsită, ocolesc paturile și mă furișez în sus pe scări, neliniștită de tăcerea care domnește în acel loc. La etaj se deschide un hol lung și întunecos. Ușile care dau spre el sunt închise, dar în spatele uneia se aude foșnet de haine și cineva care geme de durere. Merg mai departe și ajung la magazia de rufe. Văicărelile continuă. Probabil că e cineva rănit.

După jumătate de oră, gemetele se transformă în țipete. Sunt ale unei femei și o clipă mă întreb dacă nu-i Sfrânciocul. S-o fi rănit Bucătăreasa? Ar trebui să intru și să-i iau inelul, în timp ce ea trage să moară? De fapt, sună mai degrabă a…

— *Unde e?*

Femeia se tânguie și ușa spre hol se deschide. Dau fuga înapoi în magazie, dar apuc să zăresc o femeie care se plimbă prin cameră. La început mi se pare că-i Sfrânciocul. Dar nu are mască și e însărcinată.

În clipa aceea pricep zgomotele care se aud din încăpere. Pricep de ce m-a întrebat Bucătăreasa dacă am cunoscut-o pe Nelle. Nelle m-a învățat leacuri pentru durerile provocate de ciclu și pentru evitarea unei sarcini nedorite – dar mi-a arătat și cum se pot ușura durerile facerii, sau cele de după. Le-am învățat pentru că unul dintre primele lucruri pe care mi le-a arătat bunicul și unul dintre cele mai importante pe care le făcea el ca vraci era să aducă pe lume copii.

Și-atunci înțeleg în sfârșit cum urmează să pun mâna pe inelul Sfrânciocului.

50. Elias

Când trec peste zid, silindu-mă să ignor ravagiile făcute de Karkaunii posedați, aud mârâiturile de lup ale unor Războinici care se sfâșie unii pe alții, posedați și ei.

Am detestat mereu orașul Antium. Totul strigă aici *Imperiu,* de la zidurile înalte și amenințătoare la străzile proiectate pe mai multe niveluri, ca să respingă atacurile. Sunt bucuros pentru prima oară că orașul este atât de fundamental Războinic. Pentru că e atacat din exterior – și din interior – de forțe teribile, iar apărarea e înspăimântător de fragilă.

Trec zburând ca vântul în spatele zidului și gonesc spre scara care mă va duce la fioroșii soldați Războinici posedați de jos. Am de găsit sute de spirite care trebuie vrăjite și eliberate.

Cobor treptele câte două și când aproape ajung, recunosc capul blond din fața mea, care își croiește drum cu forța printre soldații posedați. Are fața murdară de cenușă și brăzdată de lacrimi, dar mânuiește ditamai buzduganul cu care încearcă să-și trântească la pământ compatrioții. Dinspre vest se aud bubuituri puternice, lemn care crapă și scrâșnet de metal. Karkaunii mai au puțin și trec de porțile orașului.

— Stați pe loc!

Vocea mea, amplificată de magia lui Mauth, răsună ca o explozie în zona de la temelia zidului. Posedații se întorc la mine toți odată, atrași de magia mea cum atrage un șoarece privirea unei cobre.

— E-Elias? șoptește Sfrânciocul, dar nu mă uit la ea.

— Veniți la mine, le ordon spiritelor. Plecați din cei pe care îi posedați.

Spiritele astea sunt mai sălbatice, așa că se împotrivesc și se feresc de mine. Mă înfurii și pun mâna pe paloșe. Dar intervine magia lui Mauth și mă cuprinde un calm nefiresc. *Nu!* O parte din mine se împotrivește intervenției magice, mai puternică decât înainte. Mauth îmi controlează corpul. Mintea. *Asta nu-i corect.*

Chiar nu e? Ca să devin Păzitorul Sufletelor, trebuie să mă contopesc cu magia. Mai întâi am fost silit să mă descotorosesc de atașamentul față de lumea oamenilor. Iar acum trebuie să renunț la mine însumi. La identitatea mea. La corpul meu.

Nu, țipă ceva dinăuntrul meu. *Nu. Nu. Nu.*

Dar altfel cum voi trece dincolo atâtea spirite? Ele sunt aici din vina mea. Eu sunt vinovat de suferințele pe care le provoacă. Nu voi putea da niciodată timpul înapoi. Voi avea pe conștiință toate morțile pe care le-au provocat până în ziua când voi părăsi acest pământ. Dar le pot opri. Iar pentru asta trebuie să capitulez.

Preia conducerea, îi spun magiei. *Prefă-te în mine.*

— Plecați din oamenii pe care îi posedați.

Spiritele bat în retragere la ordinul meu, atât de uimite de propria moarte, încât vor doar să mai atingă, să mai rănească, să mai iubească, să mai *simtă* o dată.

— Nu vă așteaptă nimic aici. Numai durere.

Le trag pe toate aproape cu magia. Cu fiecare clipă care trece, Mauth îmi pătrunde până în adâncul sufletului, devine iremediabil legat de mine. Sfrânciocul și Faris rămân cu gura căscată, căci nu-l mai văd în mine pe prietenul lor Elias Veturius. Nu-l mai văd pe omul care a evadat de la Blackcliff, care și-a călcat jurământul, care i-a sfidat pe Comandant și pe împărat ca să pătrundă în închisoarea Kauf. Nu-l mai văd pe băiatul împreună cu care au supraviețuit Academiei Blackcliff.

Îl văd pe Păzitorul Sufletelor.

Spiritele oftează și eliberează corpurile pe care le posedă, plecând din această lume. Întâi cu zecile, apoi, pe măsură ce las magia să mă ia în stăpânire, cu sutele. Soldații, cel puțin aceia din grupul cel mic, redevin în cele din urmă ei înșiși, iar haosul se stinge.

— Ai venit, zice Sfrânciocul, plângând acum fățiș. M-ai auzit și ai venit. Elias, Karkaunii urcă pe zid, ne omoară. Sunt gata să intre în oraș.

— N-am venit pentru tine.

Ea aude vocea mea monotonă și nemiloasă de Mască. Și totuși, nu sunt *eu* cel care vorbește. E Mauth. *Taci!* îi strig în minte. *E prietena mea.*

Dar Mauth nu mă ascultă.

— Am venit pentru că am jurat să apăr lumea viilor de tărâmul spiritelor, mă aud spunând. Lasă-mă să-mi fac treaba, Sfrâncioc, iar eu te voi lăsa s-o faci pe a ta.

Mă îndepărtez de ea ca vântul și mă duc spre următorul grup de soldați posedați. De ce am făcut asta? De ce am fost atât de crud?

Pentru că e necesar. Știu răspunsul aproape înainte să pun întrebarea. *Pentru că trebuie să trec spiritele dincolo. Pentru că trebuie să pun datoria pe primul loc.*

Pentru că dragostea nu poate supraviețui în lumea asta.

Parcurg zidul orașului căutând următorul grup de spirite rătăcitoare, care, în ochii oamenilor, nu sunt decât așchii de întuneric. Chiar în fața porții de est a orașului Antium, Karkaunii se adună și mărșăluiesc înainte cu un berbec de asalt, mare cât o navă comercială de-a Marinarilor. Trec prin porțile vechi cum trece pumnul printr-un paravan de hârtie.

Nimeni nu apără zidul. Nu se aruncă cu smoală. Nu se răspunde cu salve de săgeți. Războinicii s-au retras. De bătălie se îndepărtează o siluetă cunoscută, cu chip alb, cu un grup de bărbați în urma ei. Keris Veturia. Pare liniștită, când lasă poarta să fie cucerită.

Aerul se umple de un vaiet uriaș, mai puternic decât urletele muribunzilor și strigătele celor care încă mai luptă. Lemnul trosnește, metalul scrâșnește, iar din rândurile Karkaunilor se înalță un strigăt victorios, care îți face părul măciucă.

Poarta estică atârnă deschisă, iar Karkaunii dau năvală. Orașul Antium, întemeiat de Taius întâiul, sediul împăratului Invincibil și Perla Imperiului, e invadat. Viețile locuitorilor lui sunt pierdute.

Mă îndepărtez. Căci nu e grija mea.

51. Sfrânciocul

O aud pe Livvy țipând încă de la ușa cazărmii și dau fuga pe scări. *Ar putea să moară. Copilul ar putea să moară. Cerule, ce ne facem...*

Când intru, o văd îndoită de mijloc, cu mâinile încleștate pe mâinile mari ale lui Rallius. Prietenul meu are toți mușchi încordați și e întunecat la față.

— Împărăteasă, zic eu. Livia, sunt aici.

— Vine copilul, Helly, gâfâie Livia. Rallius mi-a gustat ceaiul de dimineață, dar când am băut eu, avea un gust ciudat. Nu știu ce să fac… Nu mă simt bine…

La naiba! Nu știu absolut nimic despre nașteri.

— Poate ar trebui să te așezi.

Se aude o bătaie în ușă.

Toți – Rallius, Paris, Livia și cu mine – tăcem. În afară de Marcus, n-ar trebui să știe nimeni că ea e aici. Dar am venit cu Faris atât de grăbiți, încât chiar dacă ne-am fi străduit să nu fim urmăriți, s-ar putea să fi fost.

Sora mea își înfundă pumnul în gură și geme ținându-se de burtă. I s-a rupt apa și are rochia udă, iar fața ei scăldată în sudoare arată bolnăvicios de cenușie. Rallius reușește să-și elibereze degetele din strânsoarea Liviei și se duce spre ușă cu paloșele trase. Eu o împing pe Livvy în spatele meu, iar Faris smulge o arbaletă de pe perete și țintește ușa cu ea.

— Cine-i acolo?

Răspunde o voce de femeie.

— Trebuie să vorbesc cu Sfrânciocul. Eu… vă pot ajuta.

Nu recunosc vocea, deși mi se pare ciudat de familiară. Îi fac semn lui Rallius să deschidă ușa. În mai puțin de o secundă, e cu paloșele la gâtul celei din prag înfășurată în glugă.

Nu-i nevoie să-și scoată gluga ca s-o recunosc. Îi ghicesc ochii aurii cum mă privesc din penumbră.

— Tu! mârâi eu, dar ea ridică mâinile și văd că tecile de la brâu sunt goale.

Livia țipă din nou, fără să mai poată înăbuși sunetul pe care-l scoate, iar Laia se uită la ea peste umărul meu.

— Nu mai are mult, zice ea. Peste numai câteva clipe va avea altă contracție. Vine copilul.

Habar n-am cum a ajuns aici. Poate că e o tentativă de asasinat. Dar de ce ar risca așa ceva Laia din Serra, din moment ce știe că dacă-i face vreun rău surorii mele înseamnă să moară pe loc?

— N-am de gând să-i fac rău, zice ea. Soarta m-a adus aici, Sfrâncioc. Dă-mi voie să te ajut.

— Dacă sora mea sau copilul ei mor, mori și tu, îi spun, apoi mă dau deoparte.

Ea răspunde dând îndârjit din cap. Știe! Se întoarce imediat spre Faris, care o privește mijind ochii.

— Ia stai puțin, zice el. Nu ești tu…

— Ba da, zice ea. Apă fierbinte, locotenente Faris – două oale. Și cearșafuri curate – o duzină. Plus prosoape.

Se duce la sora mea și o ia de braț.

— Hai să te dezbraci, zice ea, cu o blândețe și o dulceață în glas care o liniștesc imediat pe Livia.

Sora mea oftează, apoi Laia îi desface corsetul rochiei, după ce mai întâi i-a cerut lui Rallius să se întoarcă.

Mă foiesc de pe un picior pe altul.

— Nu știu dacă e potrivit…

— Naște, Sfrâncioc. E o treabă grea și nu trebuie s-o strângă hainele. Ar fi rău pentru copil.

— Bine. Dacă e rău pentru copil… zic eu, știind că vorbesc ca o proastă.

Laia mă privește și nu-mi dau seama dacă o enervez sau râde de mine.

— Când se întoarce locotenentul Faris cu apa, toarn-o în lighean, te rog, zice ea. Și spală-te bine, cu săpun. Scoate-ți inelele și lasă-le acolo.

Face semn spre lighean și o ajută pe Livia, îmbrăcată acum doar în cămașă, să se așeze pe marginea scaunului simplu de lemn de la biroul meu.

Intră Faris, se uită la Livvy și se înroșește imediat, apoi eu iau apa, iar el întreabă cu voce sugrumată unde vrea Laia să lase cearșafurile.

— Stai de pază, locotenente Faris, zice Laia luând cearșafurile. Erau doar doi soldați de gardă afară și abia dacă m-au verificat. Dacă eu pot intra de aici atât de ușor, înseamnă că la fel pot și dușmanii voștri.

Bat tobele, iar eu aud panica din ordinele transmise. *Toate unitățile la al doilea nivel al porții. Străpungere iminentă.* Pe toate iadurile, primul nivel a fost străpuns deja?

— Trebuie să plec, zic eu. Orașul…

— Nu pot face treaba asta singură, Sfrâncioc, zice Laia repede. Nu mă îndoiesc că omul tău m-ar ajuta, dacă-i ordoni, arată ea spre Rallius, dar împărăteasa e sora ta și i-ai aduce alinare.

— Orașul… Karkaunii…

Dar Livvy strigă din nou, iar Laia blestemă.

— Sfrâncioc, încă nu te-ai spălat pe mâini?

Mă spăl repede, apoi Laia mă apucă și mă trage lângă Livia.

— Împinge cu pumnii în șoldurile surorii tale, uite-aici.

Arată spre spatele Liviei, chiar sub talie.

— Vreau să apeși de fiecare dată când o auzi că țipă, zice ea. Îi va ușura durerea. Între timp, masează-i umerii, ține-i părul și răcorește-o.

— Of, cerule! zice Livia. Îmi vine să vomit.

Mi se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat?

— E bine să vomite, zice Laia pe un ton liniștitor, dar se uită la mine cu o privire care îmi cere cât se poate de clar să-mi țin gura. Se curăță corpul, adaugă ea.

Cărturăreasa îi dă surorii mele o găleată și continuă să-i vorbească încet și calm, în timp ce se spală bine pe mâini și pe brațe, de mai multe ori, până când i se înroșește pielea arămie. Pe urmă se întoarce și umblă între picioarele surorii mele. Mă uit în altă parte, stânjenită. Livia se cutremură din nou – abia dacă a trecut un minut de când a țipat ultima oară. Îmi înfig pumnii în șoldurile ei. Se destinde imediat.

— De câte ori ai mai făcut treaba asta? o întreabă Livvy pe Laia.

— De suficiente dăți încât să știu că se va termina cu bine, zice Laia. Hai, respiră cu mine.

În următoarele două ore, ghidată de vocea calmă a Cărturăresei, Livia îndură durerile facerii. Uneori se plimbă, alteori stă jos. Când propun la un moment dat să se întindă în pat, amândouă femeile se întorc spre mine și strigă *Nu!* în cor, așa că nu insist.

Afară, tobele și-au ieșit din minți. Trebuie să mă duc acolo, trebuie să ajut la apărarea acestui oraș. Totuși, n-o pot lăsa pe Livia. Vreau să văd că s-a născut copilul, el e viitorul nostru. Dacă orașul va cădea, trebuie să-l știu pe copil la adăpost. Mă simt ruptă în două și mă plimb înainte și înapoi. De ce e nașterea atât de complicată? Și de ce n-am învățat nimic despre ea?

— Laia, îi spun în cele din urmă Cărturăresei, într-un moment când Livia se odihnește între contracții. Orașul e pe punctul să fie invadat. Aud ce transmit tobele. Nu pot rămâne aici. Rallius va...

Laia mă trage deoparte, cu buzele strânse.

— Durează prea mult, zice ea.

— Ai spus că totul mergea bine.

— Doar n-o să-i spun unei femei gravide că nu merge bine, șuieră ea. Am mai văzut treaba asta și altă dată. Amândoi copiii aceia au murit și mamele lor la fel. Sunt în pericol. S-ar putea să am nevoie de tine.

Mă privește cu înțeles. *S-ar putea să am nevoie de puterea ta vindecătoare.*

INVAZIE, POARTA PRINCIPALĂ TOATE UNITĂȚILE LA AL DOILEA NIVEL AL PORȚII. Tobele bubuie înnebunite mesaj după mesaj, indicând trupelor unde să se ducă, unde se dă lupta

Laia întinde cearșafuri peste scaune și pe podea. Îmi cere să-i aduc mai multe gălеți cu apă, iar când îmi spune să întind un prosop pe pat, sora mea clatină din cap.

— Avem o pătură, zice ea. E... în birou. Am... Am adus-o cu mine.

O aduc – e un pătrat simplu, alb cu albastru, moale ca un nor. Îmi dau seama dintr-odată că acest copil va fi rudă cu mine. Un nou Aquilla. Nepotul meu. Momentul merită mai mult decât exploziile proiectilelor Karkaune și țipetele surorii mele. Ar trebui să fie mama aici. Hannah.

Dar nu sunt decât eu. Cum de s-a întâmplat totul atât de greșit?

— Gata, Livia, zice Laia. E timpul. Ai fost foarte curajoasă, foarte puternică. Mai rezistă puțin și o să-ți ții copilul în brațe, iar eu te asigur că atunci n-o să-ți mai pese de durere.

— De unde... de unde știi...

— Ai încredere în mine, zice Laia și zâmbește atât de convingător, încât o cred până și eu. Sfrâncioc, ține-o de mâini. Și cântă, adaugă ea încet.

Sora mea mă prinde de mâini cu forța unei Măști într-o luptă braț la braț. În timp ce Rallius și Faris se uită la noi, eu caut în minte cântecul Liviei și îl cânt, amestecând în el dorința de a-i da putere, de a o păstra întreagă. La îndemnul Laiei, sora mea împinge cu toată forța.

Nașterea nu-i ceva la care să mă fi gândit prea mult până acum. Nu-mi doresc copii, iar moașă n-o să fiu niciodată. Am o soră, dar nu am prietene femei. Copiii nu mă atrag, deși m-a fascinat felul cum ne iubea mama: cu o ferocitate aproape

înspăimântătoare. Ne numea minunile ei. Iar acum, în timp ce sora mea scoate un urlet, înțeleg în sfârșit de ce.

Laia ține în mâini ceva alunecos, ud, murdar. Smulge din mâna mea niște prosoape și cu unul îl învelește pe copil, în timp ce cu mâna cealaltă îi descolăcește cordonul ombilical din jurul gâtului. Se mișcă repede, aproape cu frenezie, și simt că mă cuprinde o spaimă ciudată, necunoscută mie.

— De ce nu scoate niciun sunet? întreb. De ce…

Laia bagă un deget în gura copilului și îl curăță, iar peste o clipă, el scoate un țipăt asurzitor.

— Ah… schiaun eu, când Laia îmi întinde bebelușul. Eu…

— Spune-i la ureche ce-i dorești, zice ea, iar când o privesc lung, oftează nerăbdătoare. Se zice că aduce noroc.

Se întoarce apoi la sora mea și face doar ea știe ce, în timp ce eu mă uit la copil. Nu mai plânge, se uită și el la mine și pare oarecum uimit. N-aș zice că-l pot învinui.

Are pielea arămie, puțin mai închisă decât a Liviei după ce și-a petrecut vara la soare. Părul lui e fin și negru. Are ochii galbeni ai tatălui, și totuși nu seamănă cu ochii lui Marcus. Sunt frumoși, nevinovați.

Deschide gura și scoate un sunet care mie-mi seamănă a „Ha”, de parcă ar încerca să-mi spună numele. E un gând caraghios, dar mă umple de mândrie. Copilul mă cunoaște.

— Salut, nepoate.

Îl ridic până ajunge la numai câțiva centimetri de fața mea.

— Îți doresc bucurie și o familie care să te iubească, aventuri care să te formeze și prieteni adevărați în jur.

Dă din pumnișori și-mi lasă pe mască o dâră de sânge. Recunosc ceva în el. Ceva din mine, deși nu pe chip. Undeva mai profund. Mă gândesc la cântecul pe care i l-am cântat. Mă întreb în ce fel l-am schimbat.

Strigăte de afară îmi distrag atenția de la copil. De jos se aude o voce furioasă pe care o cunosc. Pe scări tropăie pași și ușa se deschide. Intră Marcus, cu paloșul tras, împreună cu șase oamenii ai casei Aquilla. Împăratul e plin de sânge – nu știu dacă al lui sau al Karkaunilor. Nu se uită la mine, la Livia sau la Laia. Ajunge lângă mine din doi pași. Fără să scoată o vorbă, întinde brațul stâng să ia copilul. I-l dau, cu tot corpul încordat, urând ce simt.

Marcus se uită la chipul fiul său. Nu-i pot descifra expresia. Și Marcus, și copilul tac, dar împăratul ține capul de parcă ar asculta ceva. Încuviințează o dată.

— Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar, zice el, îți urez domnie lungă ca împărat, bătălii glorioase și un frate lângă tine.

Îmi dă copilul înapoi, neobișnuit de grijuliu.

— Ia copilul și pe sora ta, Sfrâncioc, și plecați din oraș. E un ordin. Ea vine după el.

— Comandantul?

— Da, blestematul de Comandant, se răstește Marcus. Porțile au cedat. Karkaunii au străpuns primul nivel. Keris a lăsat lupta în seama unuia dintre locotenenți și e pe drum încoace.

— Sfrâncioc, zice Laia cu voce gâtuită.

Observ că-și trage gluga pe cap și îmi amintesc că îl cunoaște pe Marcus. Aproape că a omorât-o cândva – după ce a încercat s-o violeze. Mă înfior când mă gândesc. Cărturăreasa s-a cocoșat și vorbește răgușit, de parcă ar vrea să-și deghizeze vocea.

— Sora ta…

Livia e palidă ca moartea.

— Sunt bine, murmură ea, încercând să se ridice. Dă-mi-l… dă-mi-l mie.

Din doi pași sunt lângă ea, cu cântecul potrivit pe buze. Nu mă gândesc la soldații lui Marcus, care mă vor vedea, nici la Rallius sau la Faris. Cânt până simt că i se vindecă trupul. Când îi revine culoarea în obraji, Marcus o împinge spre magazia de rufe, lăsând ușa deschisă. Rallius iese primul, pe urmă Faris, pe urmă sora mea.

Marcus nu se mai uită încă o dată la copil. Îmi face semn nerăbdător să plec.

— Stăpâne, zic eu, nu pot părăsi orașul într-un moment în care…

— Apără-mi moștenitorul, zice el. Orașul e pierdut.

— Nu… Nu se poate.

Dar el mă împinge și pe mine în tunel și închide ușa în urma mea. Abia acolo, pe întuneric, îmi dau seama că nu știu unde-i Laia.

*

Fugim. Din tuneluri nu putem auzi nebunia de sus, dar mintea mea e sfâșiată în două, jumătate îmi spune să mă întorc și să

lupt, iar cealaltă jumătate că trebuie să-i scot din Antium pe sora mea și pe bebelușul Zacharias.

Ajungem într-un punct unde Harper a plasat în tuneluri soldați care să păzească traseele de evacuare și mă opresc din goană.

— Trebuie să mă întorc.

Livia scutură din cap înnebunită. Zacharias scâncește, parcă simțind îngrijorarea mamei lui.

— Ți s-a dat un ordin, zice ea.

— Nu pot părăsi orașul, zic eu. Nu în felul ăsta, furișându-mă prin întuneric. Afară sunt oameni care se bazează pe mine, iar eu i-am abandonat.

— Helly, *nu!*

— Faris, Rallius, conduceți-o la Harper. Știți cum să-l găsiți. Ajutați-l cu tot ce puteți. În oraș și în aceste tuneluri încă mai sunt Plebei, trebuie să-i evacuăm.

Mă aplec spre amândoi și îi țintuiesc cu privirea.

— Dacă ea sau copilul pățesc ceva, jur pe ceruri că vă omor cu mâna mea.

Ei salută, iar eu mă întorc spre Livia și mă mai uit o dată la copil. Când îmi vede fața, bebelușul tace.

— Ne vedem curând, mititelule.

Îl sărut, pe urmă o sărut pe sora mea și mă întorc, ignorând rugămințile, apoi ordinele Liviei să mă întorc imediat lângă ea.

Când ajung înapoi la cazarma Gărzii Negre, mă îneacă imediat fumul din magazia de lenjerie. În fața cazărmii vuiesc flăcări. La câteva străzi distanță răsună urletele nebunești ale Karkaunilor. Încă n-au ajuns aici, dar nu mai e mult.

Îmi trag o basma peste față și mă las cât mai jos, să mă feresc de fum, cu buzduganul în mână. Ies din magazie și mai că alunec pe băltoacele de sânge întinse peste tot.

Oamenii Casei Aquilla, care au jurat să-l apere pe Marcus, zac morți, deși se vede clar că au luat cu ei mulți oameni de-ai Comandantului. Cadavrul ei nu-l văd în tot acel măcel, dar îmi dau seama că nici n-aveam cum. Keris Veturia n-ar muri niciodată într-un fel atât de nedemn.

Mai sunt și alții printre morți – niște Marinari. Până să înțeleg ce caută acolo, aud un glas.

— Sfrân... Sfrâncioc.

E atât de slab, încât la început nici nu-mi dau seama de unde vine. Dar caut prin fum până când îl găsesc pe Marcus Farrar,

împărat Invincibil și Suzeran al împărăției, țintuit de perete cu propriul său paloș, gata să se înece cu propriul sânge, incapabil să se miște. Se ține cu mâini neputincioase de rana din burtă. Va mai dura ore în șir până să moară. Comandantul a procedat așa intenționat.

Mă duc la el. Flăcările ling pereții casei scărilor și de jos se aude un trosnet puternic – se prăbușește o bârnă. Ar trebui să fug pe fereastră. Ar trebui să-l las pe acest monstru să ardă.

De când aștept asta? De câtă vreme îmi doresc să moară Marcus? Și totuși, când îl văd țintuit acolo ca un animal vânat pentru distracție, mă cuprinde mila.

Și mai simt ceva. Un impuls. O nevoie. O dorință de a-l vindeca. *Nu. Of nu!*

— Keris a mutat Sala Arhivelor, Sfrâncioc, zice el calm, chiar dacă încet, păstrându-și răsuflarea ca să-mi transmită ce e necesar. A mutat trezoreria.

Oftez ușurată.

— Înseamnă că Imperiul va rezista, chiar dacă pierdem Antium.

— Le-a mutat cu săptămâni în urmă. A vrut ca orașul să fie cucerit, Sfrâncioc. A știut că armata Karkaună va veni însoțită de spirite. A știut că vor învinge.

O grămadă de informații disparate capătă dintr-odată sens.

— Paterii Aristocrați…

— Au plecat la Serra de mai multe zile, zice Marcus. I-a evacuat ea.

Iar șeful trezoreriei s-a întâlnit cu Keris, în ciuda faptului că ea i-a ucis fiul. Probabil i-a promis că-i scoate familia din oraș, dacă mută vistieria Imperiului.

Și Sala Arhivelor. *Arhivarii se pregăteau de mutare.* Așa mi-a spus Harper când căuta informații despre Comandant. Pur și simplu nu ne-am dat seama ce semnificație avea.

Keris a știut că orașul va fi cucerit. S-a pregătit pentru asta chiar sub ochii mei.

Cerule, trebuia s-o fi ucis! Indiferent dacă Plebeii mă urau sau nu, indiferent dacă Marcus ar fi fost dat jos de pe tron, trebuia s-o fi ucis pe diavoliță.

— Legiunile din Silas și Estium… zic eu.

— Nu vin. A împiedicat comunicarea cu ele.

Nu trebuia să se întâmple așa, Sfrâncioc. Cuvintele Comandantului mă urmăresc. *Ține minte, înainte să se sfârșească totul.*

Marcus nu-mi spune că eu sunt de vină. Nici nu-i nevoie.

— Antium se va prăbuși, continuă el încet. Dar Imperiul va supraviețui. A avut grijă Keris, deși vrea să se asigure că fiul meu nu va supraviețui și el. Oprește-o, Sfrâncioc. Urcă-l pe el pe tron.

Se întinde și-mi ia mâna, înfigându-și degetele în carnea mea cu destulă forță încât să-mi dea sângele.

— Jură-mi pe sângele tău că vei face să se întâmple asta.

— Jur, zic eu. Pe sânge și pe oase.

Simt din nou impulsul de a-l vindeca. Mă împotrivesc, apoi Marcus vorbește din nou.

— Sfrâncioc, zice el. Mai am un ultim ordin să-ți dau.

Vindecă-mă. Știu că asta turnează să spună. Magia crește în mine, chiar dacă simplul gând mă umple de groază și de silă. Cum să-l vindec pe diavolul care mi-a ucis tatăl, care a ordonat să fiu torturată, care a chinuit-o și a bătut-o pe sora mea?

Focul se apropie. *Pleacă, Sfrâncioc. Fugi!*

Marcus îmi dă drumul mâinii și își caută pumnalul, pe care mi-l întinde.

— Îndură-te de mine, Sfrâncioc. Asta îți poruncesc. Nu merit. Nici măcar nu mi-o doresc. Dar o vei face oricum. Pentru că ești *bună,* zice el și scuipă cuvântul ca pe-o înjurătură. De asta te-a iubit fratele meu.

Împăratul mă privește în ochi. Ca de obicei, ochii lui sunt plini de furie și de ură. Dar în spatele lor observ ceva ce n-am mai văzut niciodată în cei cincisprezece ani de când îl cunosc pe Marcus Farrar: resemnare.

— Fă-o, Sfrâncioc, șoptește el. Fratele meu mă așteaptă.

Mă gândesc la micuțul Zacharias și la inocența din privirea lui. Probabil că și Marcus a privit cândva la fel. Poate că asta vedea Zak, geamănul lui, când se uita la el: nu monstrul în care se transformase, ci fratele care fusese.

Îmi amintesc moartea tatei. A mamei și a surorii mele. Am fața udă. Când Marcus vorbește, abia îi aud cuvintele.

— Te rog, Sfrâncioc.

— Împăratul a murit, zic eu cu vocea tremurând, găsind totuși putere în masca pe care o port, și când continui, o fac fără emoție: Trăiască împăratul.

Pe urmă îi înfig pumnalul în gât și nu-mi mut privirea până când nu dispare lumina din ochii lui.

52. Laia

Inelul nu se face nevăzut.

Nu-mi îngădui să mă uit la el decât după ce ies din cazarma Gărzii Negre, înghesuită într-o firidă lângă grajduri, la adăpost de împăratul Marcus. Bebelușul e puternic și sora Sfrânciocului la fel. I-am șoptit să se păstreze curată și să se îngrijească, nu cumva să facă vreo infecție. Dar a văzut cum m-am schimbat la față când a intrat Marcus. Și-a dat seama.

— Pleacă, mi-a șoptit. Ia prosoapele, ca și cum le-ai schimba.

Am făcut întocmai. A durat doar o clipă să iau și inelele împreună cu ele. Nici măcar nu s-a uitat cineva spre mine.

Le-am luat pe amândouă, neștiind care e inelul de Sfrâncioc și care e al familiei ei. Acum stau și mă holbez la ele în mijlocul nebuniei din Antium. Și sper.

Doar Duhul se poate împotrivi măcelului. Dacă moștenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului, aceasta va dispărea, și va fi nevoie să curgă pe pământ sângele a șapte generații înainte să poată încerca Regele să se răzbune din nou.

Inelul trebuia să fi dispărut. De ce nu s-a întâmplat? Mi-l pun pe deget și pe urmă îl scot. Ceva nu-i în regulă cu el. Nu-l simt cum îmi simțeam brățara. Îl simt ca pe o bucată oarecare de metal.

Îmi scormonesc mintea, ca să-mi dau seama dacă am uitat ceva din profeție. Poate trebuia să fac ceva cu inelul.

Să-l ard, sau să-l tai cu oțel de Serra. Caut în jur o armă scăpată de vreun soldat.

În clipa aceea simt furnicături pe ceafa și îmi dau seama imediat că mă privește cineva. E o senzație care mi-a devenit neliniștitor de cunoscută în ultimele câteva luni.

De data asta, se arată.

— Iartă-mă, Laia din Serra.

Zburătorul vorbește încet, dar violența ascunsă în glasul lui tot reușește să răzbată printre vuietul proiectilelor și al strigătelor oamenilor care mor în chinuri.

— Am vrut să-ți văd fața când îți dai seama că toată strădania și toată speranța ta au fost în zadar.

— N-au fost, zic eu.

Nu se poate.

— Ba da.

Se apropie de mine.

— Pentru că ce ții tu în palmă nu e Steaua.

— Minți.

— Zău?

Străbate distanța dintre noi și-mi smulge inelele. Țip, dar el le strânge în mână și le preface în pulbere sub ochii mei. *Nu. Imposibil.*

Curiozitatea pe care o răspândește e cumva mai rea decât dacă s-ar bucura pur și simplu.

— Cum e, Laia din Serra, să știi că indiferent ce faci, nimic nu va opri războiul care se apropie? Războiul care îți va distruge poporul?

Se joacă cu mine.

— De ce m-ai salvat de explozie? mârâi eu.

Rămâne nemișcat o clipă, apoi i se cutremură umerii ca unei pisici enorme care se scutură.

— Fugi la fratele tău, Laia din Serra, zice el. Găsiți o corabie care să vă ducă departe. Nu vrei să asiști la ce va urma.

— Știi ce înseamnă să distrugi o întreagă rasă. De ce ai dori să faci una ca asta, când tu ai supraviețuit?

— Cărturarii merită distruși.

— Ne-ai distrus deja, strig eu.

Mă abțin să-l lovesc – nu pentru că mi-ar fi frică, ci pentru că n-ar folosi la nimic.

— Uită-te cine sunt acum Cărturarii. Uită-te ce-am ajuns, îi spun. Nu însemnăm *nimic.* Suntem *praf.* Uită-te ce mi-ai făcut mie, adaug, și deja îmi tremură vocea. Uită-te cum m-ai trădat. Nu-i de-ajuns?

— Niciodată nu-i de-ajuns.

S-a înfuriat – cuvintele mele au atins un loc sensibil, pe care nu-l dorea atins.

— Fă cum îți spun, Laia din Serra. Fugi. Ai auzit profeția Shaevei. Biblioteca a ars. Morții au scăpat și au făcut ravagii. *Copilul va fi îmbăiat în sânge, dar viu.* Cred că ai avut și tu legătură cu asta. *Perla va crăpa și va pătrunde frigul.*

Ridică mâinile și arată spre haosul din jur.

Sigur că da! Orașul Antium era numit Perla Imperiului.

— Profețiile djinnilor sunt adevărate, zice el. Îi voi elibera pe cei din neamul meu. Și ne vom răzbuna.

Mă retrag din fața lui.

— Te voi opri, îi spun. Voi găsi o *cale...*

— Ai dat greș.

Îmi trece peste față palma scorojită, cu vene umflate, și, cu toate că nu văd din el decât cei doi sori care-i ard sub glugă, știu că zâmbește.

— Pleacă acum, copilă, zice el și mă împinge. Fugi.

53. Elias

Mauth și cu mine prindem spiritele în grupuri de zece, cincizeci și o sută, apoi le trecem dincolo. Urletele Războinicilor muribunzi se aud tot mai departe, vuietul flăcărilor care distrug orașul amuțește treptat, strigătele civililor și ale copiilor care suferă și mor devin tot mai puțin importante pentru mine cu fiecare spirit pe care îl întovărășesc.

După ce adun spiritele evadate, îmi îndrept atenția asupra celor înrobite de Karkauni. Vraja folosită pentru a le supune e veche, dar are ceva cunoscut în ea – Zburătorul sau vreunul de-al lui le-a spus-o Barbarilor. Spiritele sunt înlănțuite de vreo zece vrăjitori – supuși toți conducătorului Karkaun. Dacă îi omor pe acești vrăjitori, spiritele vor fi libere.

Nu zăbovesc să mă gândesc la uciderea lor. Nici măcar nu mă folosesc de arme, deși le port în spate. Mă inundă magia lui Mauth și mă folosesc de ea cu priceperea cu care m-aș folosi de paloș. Îi înconjurăm pe vrăjitori și îi sugrumăm pe rând, iar în cele din urmă, când ziua e pe sfârșite, iar tobele anunță ce părți din oraș au mai căzut, descopăr că mă aflu lângă o clădire uriașă pe care o cunosc bine: cazarma Gărzii Negre.

Caut și alte spirite, dar nu mai găsesc. Chiar când mă pregătesc de plecare, zăresc o piele cafenie și un păr negru.

Laia.

Mă duc imediat într-acolo; bucățica de minte care încă simte omenește mă atrage spre ea, ca întotdeauna când mă apropii, mă aștept ca Mauth să mă tragă și să preia controlul asupra corpului meu, așa cum s-a întâmplat la întâlnirea cu Sfrânciocul. Dar, cu toate că îl simt în minte și e parte din mine, nu acționează în niciun fel.

Laia mă vede.

— Elias!

Dă fuga imediat și mi se aruncă în brațe, aproape hohotind. Brațele mele o cuprind de la sine, ca într-un gest pe care l-am făcut de multe ori! Mă simt ciudat. Nu, nu ciudat.

De fapt, nu simt nimic.

— Nu era inelul, zice ea. Nu știu care e ultima bucată din Stea, dar poate mai am timp să aflu. Mă ajuți?

Da, vreau să spun.

— Nu, îmi iese pe gură.

Ochii ei se umplu de uimire. Pe urmă, la fel ca în urmă cu mai multe săptămâni în satul din Marinn, devine complet imobilă. Totul încremenește.

Elias.

Vocea din minte nu-i a mea, nici a djinnilor.

Mă cunoști?

— Nu… nu.

Am așteptat multă vreme această zi în care renunți la ultimele fărâme care te leagă de lumea viilor.

— Mauth?

Exact, Elias. Uite.

Corpul îmi rămâne în fața Laiei, încremenit în timp. Dar mintea mea călătorește într-un loc familiar. Cunosc cerul ăsta pământiu. Marea asta neagră în care roiesc, chiar sub suprafață creaturi necunoscute. Am mai văzut acest loc o dată, când m-a scos Shaeva din raid.

Se apropie o siluetă încețoșată, care plutește chiar deasupra apei, la fel ca mine. Știu cine e fără să-mi spună. Mauth.

Bun venit în dimensiunea mea, Elias Veturius.

— Pe toate iadurile, ce sunt creaturile astea? zic eu tremurând, arătându-i marea.

Nu-ți bate capul cu ele, zice Mauth. *Vom discuta altă dată despre ele. Uite.* Face semn cu mâna și în fața mea se desfășoară un caleidoscop de imagini.

Încep cu războiul Cărturarilor cu djinnii și de acolo pornesc să se depene – pete de negreală ca ale cernelii vărsate, care întunecă tot ce ating. Văd cum nelegiuirile regelui Cărturar ajung mult mai departe decât și-a imaginat el vreodată.

Văd adevărul: că fără djinni, în lume nu există echilibru. Lor le era scris să păzească poarta dintre lumea viilor și cea a morților. Și nimeni, indiferent cât de priceput, nu poate înlocui o întreagă civilizație.

Djinnii trebuie să revină în lume, chiar dacă asta înseamnă război. Chiar dacă înseamnă distrugere. Fără ei, spiritele vor continua să se adune și peste cinci ani sau cincizeci sau cinci sute de ani vor evada din nou. Iar când se va întâmpla asta, vor distruge lumea.

— De ce nu-i poți elibera pur și simplu pe djinni? Să-i faci… să uite ce li s-a întâmplat?

Am nevoie de un mesager – o ființă din lumea ta care să-mi valorifice puterea. Cantitatea de energie de care e nevoie pentru refacerea unei civilizații ar distruge orice mesager aș alege – om sau spirit, djinn sau efrit.

Înțeleg atunci că există o singură cale: libertate pentru djinni. Dar libertatea asta vine cu un preț.

— Laia, șoptesc eu. Sfrânciocul. Vor suferi. Dar…

Îndrăznești să pui ființele iubite înaintea întregii omeniri, copile? mă întreabă Mauth cu blândețe*. Îndrăznești să fii atât de egoist?*

— De ce trebuie să plătească Laia și Sfrânciocul pentru fapta unui monstru Cărturar de-acum o mie de ani?

Lăcomia și violența au un preț. Nu știm mereu cine-l va plăti. Dar, bine sau rău, va fi plătit.

Nu pot împiedica ceea ce urmează. Nu pot schimba nimic, la naiba!

Le poți oferi celor pe care i-ai iubit cândva o lume fără spirite. Îți poți face datoria. Le poți da o șansă să supraviețuiască măcelului care va urma. Le poți da șansa să învingă, într-o zi.

— Dar nu azi.

Nu azi. Te-ai eliberat de legăturile față de străini, de prieteni, de familie, de adevărata ta dragoste. Acum mi te predai mie,

căci acesta este destinul tău. Acesta este înțelesul numelui tău, motivul existenței tale. E timpul.

E timpul.

Recunosc momentul în care se schimbă totul. Momentul în care Mauth se contopește cu mine atât de total, încât nu știu unde mă sfârșesc eu și unde începe magia. Revin în corpul meu, la Antium, în fața Laiei. Parcă n-ar fi trecut timp deloc de când ea mi-a cerut ajutorul și eu am refuzat-o.

Mă uit la chipul ei și n-o mai văd pe fata pe care am iubit-o. Văd pe cineva mai neînsemnat. Cineva care îmbătrânește și moare cu încetul, ca toți oamenii. Văd o muritoare.

— E-Elias?

Fata – *Laia* – vorbește, iar eu mă întorc spre ea.

— Djinnii au un rol de jucat în această lume și trebuie eliberați.

Îi vorbesc cu blândețe, pentru că e muritoare și vestea asta va fi dură pentru ea.

— Lumea trebuie distrusă înainte să poată fi refăcută, îi spun, altminteri nu se va restabili niciodată echilibrul.

— Nu, zice ea. Elias, nu! vorbim despre *djinni*! Dacă ajung să fie liberi…

— Nu pot păstra singur echilibrul.

E nedrept să mă aștept ca Laia să înțeleagă. E doar o muritoare, până la urmă.

— Lumea va arde, îi spun. Dar va renaște din cenușă.

— Elias, cum poți spune asta? zice ea.

— Ar trebui să pleci, zic eu. Nu vreau să te întâmpin în Anticameră – nu încă. Cerul să te-ajute să te miști repede!

— Ce naiba ți-a făcut locul acela? strigă ea. Am nevoie de ajutorul tău, Elias. Oamenii au nevoie de tine. Sunt mii de Cărturari aici. Dacă nu pot pune mâna pe Stea, măcar să-i scot din oraș. Tu ai putea…

— Trebuie să mă întorc în Anticameră, îi spun. La revedere, Laia din Serra.

Laia îmi ia fața în palme și mă privește în ochi. Un întuneric crește în ea, ceva parcă supranatural. Dar nu, e mai mult decât supranatural. E ceva atavic, esența însăși a magiei. Și se înfurie.

— Ce i-ai făcut?

Laia vorbește acum cu Mauth, de parcă ar ști că s-a contopit cu mine. De parcă l-ar putea vedea.

— Dă-mi-l înapoi! zice ea.

Când vorbesc, vocea mea e un huruit nepământean care nu-mi aparține. Mă simt împins într-o margine a minții mele, de unde mă văd cum înclin capul.

— Iartă-mă, iubito, zice Mauth prin intermediul meu. E singura cale.

Mă îndepărtez de ea și pornesc spre est, către Pădurea din Dusk. Câteva clipe mai târziu, trec prin mulțimile de Karkauni care devastează orașul, apoi ajung dincolo de ele și gonesc peste ferme, devenit, în sfârșit, una cu Mauth.

Deși știu acum care-i datoria mea, un crâmpei vechi din mine tresare și se întinde după ceea ce am pierdut. E un sentiment straniu.

Aceasta e suferința după lucrurile la care ai renunțat. Dar se va stinge, Banu al-Mauth. *Ai îndurat multe într-un timp scurt, ai învățat multe într-un timp scurt. Nu te poți aștepta să fii pregătit peste noapte.*

— Dar… caut cuvântul potrivit. Mă doare.

Întotdeauna doare să te predai. Dar n-o să te doară o veșnicie.

— De ce eu? întreb. De ce trebuie să ne schimbăm noi, nu tu? De ce trebuie să devenim noi mai puțin umani, în loc să devii tu mai uman?

Valurile oceanului se prăvălesc cu zgomot unul după altul și omul e acela care trebuie să înoate printre ele. Vântul bate rece și aspru și omul e acela care trebuie să se apere de el. Pământul se cutremură și crapă, înghite și distruge, dar omul este cel care trebuie să meargă pe el. Așa e și cu moartea. Eu nu mă pot preda, Elias. Trebuie s-o faci tu.

— Nu mă mai simt eu însumi.

Pentru că nu mai ești tu însuți. Ești eu. Iar eu sunt tu. Iar în felul ăsta vom trece spiritele dincolo, pentru ca lumea ta să fie cruțată de prăpădul lor.

El tace și lăsăm Antium mult în urmă. Curând uit de ceartă. Uit chipul fetei pe care am iubit-o. Mă gândesc numai la îndatorirea care mă așteaptă.

Totul e așa cum trebuie să fie.

54. Laia

Bucătăreasa mă găsește lângă grajduri, chiar în momentul când dispare Elias. Mă uit lung după el, nevenindu-mi a crede. Nu e Elias cel de care m-am despărțit acum două săptămâni, Elias care m-a adus înapoi din iadul Zburătorului, care mi-a spus că va găsi el o cale.

Dar îmi amintesc și altceva ce-a spus: *Dacă par altfel, să ții minte că te iubesc. Indiferent ce mi se întâmplă.*

Ce i s-o fi întâmplat? Ce anume din mine l-o fi făcut să izbucnească? Mă gândesc la ce mi-a spus Zburătorul în Adisa: *Tu nu cunoști întunericul care sălășluiește în inima ta.*

Te gândești mai târziu la Elias, Laia. Mi se învârte mintea. Orașul a fost cucerit. Eu am dat greș. Iar sclavii Cărturari sunt captivi în acest loc. Antium este înconjurat pe trei părți. Doar partea dinspre nord, rezemată de Muntele Videnns, nu-i invadată de Karkauni.

Pe acolo am intrat în oraș Bucătăreasa și cu mine. Și tot pe acolo vom fugi. Așa îi vom ajuta și pe Cărturari să fugă.

Cunosc prea bine acest sentiment care mă chinuie – sentimentul că tot efortul meu și tot ce-am întreprins nu înseamnă nimic. Că toate și toți sunt o minciună. Că totul este crud și neiertător și nu există dreptate.

Am supraviețuit acestui sentiment și altă dată, îi voi supraviețui din nou. În această lume de infern, în această harababură plină de sânge și nebunie, dreptatea există doar pentru cei ce și-o fac singuri. Blestemată să fiu dacă nu fac parte dintre ei!

— Copilă, ce s-a întâmplat? zice Bucătăreasa, apărând dinspre stradă.

— Ambasada Marinarilor mai e liberă? o întreb eu, în timp ce ne îndepărtăm de tărăboiul luptelor. Au cucerit Karkaunii și acel district, sau putem fugi pe acolo?

— Putem fugi.

— Bine, zic eu. Scoatem de-aici câți Cărturari putem, pricepi? Te duci la ambasadă, iar eu îi trimit la tine. Vreau să le spui unde să se ducă.

— Karkaunii au străpuns a doua linie de apărare a orașului. În câteva ore vor ajunge la ambasadă, și-atunci tu ce vei face? Fugi cu mine acum. Cărturarii vor găsi singuri o soluție.

— Nu vor găsi. Pentru că nu există altă soluție. Suntem înconjurați pe trei laturi. Ei nu știu că există tuneluri de evacuare.

— Lasă treaba asta în seama altcuiva.

— *Nu există* altcineva! Nu suntem decât noi.

— E o idee proastă și-o să ne omoare pe amândouă, zice Bucătăreasa.

— Nu ți-am cerut niciodată nimic, îi spun și o apuc de mâini.

Ea tresare, dar o țin strâns.

— N-am avut ocazia să-ți cer. Iar acum te rog să faci asta pentru mine. *Te rog*. Îi trimit la ambasadă. Iar tu îi conduci afară din oraș.

N-aștept să răspundă. Mă întorc și fug, știind că nu va refuza, după tot ce i-am spus.

Districtul Cărturarilor e cuprins de panică, oamenii își adună lucrurile, își caută rudele și încearcă să găsească o modalitate să fugă din oraș. Opresc o fată pe care o văd traversând repede piața principală. Pare cu câțiva ani mai mică decât mine.

— Unde se duce toată lumea? o întreb.

— Nimeni nu știe unde să se ducă! se văicărește ea. Eu n-o găsesc pe mama, iar Războinicii au plecat toți. Trebuiau să fi început evacuarea orașului, dar nouă nu ne-a spus nimeni.

— Eu sunt Laia din Serra, îi spun. Karkaunii au năvălit în oraș. Vor ajunge curând și aici, dar vreau să vă ajut să plecați. Știi unde este Ambasada regatului Marinn?

Ea aprobă, iar eu răsuflu ușurată.

— Spune-le tuturor Cărturarilor pe care îi vezi să se ducă la Ambasada Marinarilor. O femeie cu fața plină de cicatrici o să-i scoată din oraș. Spune-le să plece imediat, să lase lucrurile și să fugă.

Fata încuviințează repede și se îndepărtează alergând. Opresc alt Cărturar, un bărbat de vârsta lui Darin, și îi transmit același mesaj. Oricui se oprește și oricui mă ascultă le spun același lucru. Să caute o femeie cu cicatrici pe față. Când le spun cum mă cheamă, citesc în ochii lor că știu cine sunt, și nimeni nu-i atât de prost să pună întrebări. Mesajul se împrăștie și curând Cărturarii fug din piață în grupuri mari.

Mă rog cerului să fi aflat vestea toată lumea din district și mă afund în oraș. Fata avea dreptate – singurii Războinici pe care îi văd sunt soldați și toți aleargă spre locul unde se duc lupte. Mă gândesc la șirurile de furgoane pe care le-am zărit plecând când mă apropiam de Antium împreună cu Bucătăreasa. Cei mai bogați dintre Războinici au plecat de-aici de săptămâni întregi. Au abandonat capitala și i-au lăsat pe soldați, pe Plebei și pe Cărturari să moară.

Observ un grup de Cărturari care curăță molozul sub conducerea a doi Războinici atenți doar la mesajele transmise de tobe. Comentează mesajele între ei pe ton scăzut și grăbit, la fel de conștienți ca mine de zgomotul tot mai apropiat al luptei. Mă folosesc de neatenția Războinicilor ca să mă strecor spre Cărturari.

— Nu putem fugi, zice o femeie și se uită speriată la Războinici. Ne vor urmări.

— Trebuie, le spun. Dacă nu fugiți de ei, veți fugi de Karkauni, dar atunci nu veți mai avea unde să vă duceți.

Altă femeie din grup ne aude, lasă târnăcopul și o șterge. Doar atât le trebuie Cărturarilor. Trei pleacă imediat, iar după ce adulții adună câțiva copii, dispar toți în toate direcțiile, înainte să-și dea seama Războinicii ce se întâmplă.

Îi îndemn pe Cărturari să se grăbească și mă opresc să-i anunț și pe alții, cerându-le să transmită mesajul mai departe. Când ajung în Districtul Străinilor, văd sute de Cărturari îndreptându-se spre Ambasadă.

Pe stradă, în fața mea, se dă o luptă. Un grup de auxiliari Războinici se bat cu o gloată mai numeroasă de Karkauni. Deși oțelul armelor Barbarilor se frânge sub paloșele auxiliarilor, Războinicii sunt încolțiți și copleșiți de numărul mare al dușmanilor. Dacă se întâmplă la fel în tot orașul, Barbarii vor ajunge să controleze Antium înainte de căderea nopții.

Ocolesc locul luptei și ajung la Ambasadă, pe ale cărei uși se revarsă Cărturari. Recunosc imediat vocea răgușită și morocănoasă a Bucătăresei, care le ordonă tuturor să coboare în tuneluri.

— Era și timpul! zice ea când mă vede. Coboară imediat. Câțiva dintre sclavii ăștia cunosc drumul. Du-te după ei…

Bucătăreasa îmi vede fața și începe să bombăne, dându-și seama că n-am de gând să plec – cel puțin nu înainte să fugă toată lumea.

În timp ce vorbește ea, apar și alți Cărturari. Văd acum și Războinici – mulți dintre ei Plebei, judecând după haine. Sunt atrași de mulțime și bănuiesc, pe bună dreptate, că există un motiv pentru care se înghesuie atâția Cărturari aici.

— Pe toate iadurile, fato! zice Bucătăreasa. Vezi ce-ai făcut?

Le fac semn Războinicilor să intre.

— N-am de gând să-i spun unei mame căreia îi plânge copilul că nu poate fugi și ea pe aici, o reped eu. Puțin îmi pasă dacă sunt Războinici. Ție îți pasă?

— La naiba, fato, mârâie Bucătăreasa. Ești exact ca t-t-taică…

Închide gura strâns și pleacă nemulțumită de lângă mine.

— Mișcați-vă, leneșilor! își varsă ea mânia pe Cărturarii care sunt prin preajmă. Sunt sute de oameni în urma voastră care vor și ei să scape cu viață!

Zoriți de amenințările Bucătăresei, Cărturarii înaintează încet prin tuneluri, iar ambasada începe să se golească, însă nu suficient de repede. Karkaunii se apropie, se revarsă tot mai mulți pe străzi. Războinicii sunt copleșiți.

Văd cum e doborât un detașament de auxiliari și cum se înroșește aerul de sânge și viscere. Chiar dacă cunosc pe pielea mea toate relele din Imperiu, tot simt că mă înțeapă ochii. Nu voi înțelege niciodată cruzimea războiului, nici dacă sunt măcelăriți dușmanii mei.

— E vremea să plecăm, copilă.

Bucătăreasa apare lângă mine și mă împinge spre scara care duce în pivniță. Nu mă împotrivesc. Sunt sigură că au mai rămas Cărturari în oraș, dar am făcut tot ce-am putut.

— Ajută-mă cu asta.

Proptește ușa pivniței cu un drug, cu mână dibace. Sus se aude zgomot de sticlă spartă, urmat de urletele aspre ale Karkaunilor.

Bucătăreasa meșterește ceva la ușă și în cele din urmă trage afară un fel de fitil de lumânare foarte lung. Peste câteva clipe, acesta începe să împrăștie scântei.

— Adăpostește-te!

Fugim spre intrarea în tunel și închidem ușa după noi chiar când începe să tremure pământul. Tunelele gem, și, vreme de

câteva clipe lungi, mă tem că stâncile de deasupra noastră se vor prăbuși. Dar când se liniștește praful, văd că au rezistat. Mă întorc spre Bucătăreasă.

— Explozivi? De unde?

— Aveau Marinarii un stoc, zice Bucătăreasa. Mi l-au arătat micuții prieteni ai lui Musa. Gata, fetițo. Nu mai intră nimeni în tunel. Acum ce facem?

— Acum, zic eu, plecăm naibii din orașul ăsta.

55. Sfrânciocul

Karkaunii năvălesc în Antium, doborând poartă după poartă, iar țipetele războinicilor Barbari îmi dau fiori reci. Luptătorii posedați de spirite au dispărut – mulțumită lui Elias, probabil.

Dar răul a fost făcut. Ne-au decimat armata. Marcus avea dreptate. Capitala Imperiului e pierdută.

Furia pură pe care o simt ca o flacără mă împinge să fac bucăți orice Karkaun pe care-l văd. Iar când zăresc, ceva mai departe, o siluetă blondă bine cunoscută, care își croiește drum prin oraș urmată de o mână de soldați, mă aprind de mânie până în măduva oaselor.

— *Scorpie trădătoare!*

Mă aude și se oprește, dar zăbovește înainte să se întoarcă.

— Cum ai putut? zic eu cu voce gâtuită. Ți-ai sacrificat propriul popor? Numai ca să ajungi pe tron? Ce rost are să fii împărăteasă, dacă cei pe care-i guvernezi nu te iubesc? Dacă nu mai ai pe cine guverna?

— Împărăteasă? zice ea ridicând capul. Să fiu împărăteasă e ultimul lucru pe care mi-l doresc, fetițo. De ce să mă mulțumesc cu Imperiul, când Zburătorul îmi oferă domnia asupra Triburilor, asupra Cărturarilor, a Marinarilor, a Karkaunilor – a întregii lumi omenești?

Nu – pe toate, iadurile, nu!

Mă năpustesc asupra ei, căci nu mai am nimic de pierdut, nici Pateri de mulțumit, nici ordine de urmat, doar un fulger de mânie care mă posedă ca spiritul unui diavol.

Comandantul se ferește cu ușurință, iar în câteva clipe, oamenii ei, toți Măști, m-au prins și mă țin pe loc. În mână îi

lucește un pumnal pe care mi-l trece ușor peste față, urmărindu-mi fruntea și obrajii.

— Mă întreb dacă o să te doară, murmură ea.

Pe urmă se întoarce, încalecă și pleacă. Oamenii ei mă țin până când se îndepărtează, apoi mă aruncă pe marginea drumului ca pe un hoit.

Nu-i urmăresc. Nici măcar nu mă uit după ei. Comandantul mă putea omorî. Dar m-a lăsat în viață. Cerul știe de ce-a făcut-o, dar nu voi irosi această șansă. Ascult tobele și curând gonesc spre Gărzile Negre care încă mai trăiesc și, împreună cu câteva sute de soldați, țin piept unui val de atacatori într-o piață din districtul Comercianților. Mă uit după Dex, rugându-mă cerului să fi rămas în viață, și când dă de mine aproape că îi rup coastele într-o îmbrățișare.

— Unde naiba sunt oamenii noștri, Dex? îi strig peste zgomotul luptei. Nu se poate să fi rămas doar ăștia!

Dex clatină din cap, sângerând din mai multe răni.

— Atâția suntem.

— Evacuarea?

— Mii de oameni se îndreptă spre peșterile Profeților. Alte mii sunt încă în tuneluri. Intrările au fost prăbușite. Cei care reușesc să treacă…

Ridic o mână. Cel mai apropiat turn cu tobe transmite un mesaj. Aproape că se pierde în hărmălaie, dar reușesc să-i descifrez finalul: *Armata Karkaună se apropie de Trecătoarea Pelerinilor.*

— Harper îi așteaptă pe ai noștri chiar dincolo de trecătoare, zic eu.

Livia, îmi urlă mintea. *Copilul!*

— Karkaunii trebuie să fi trimis iscoade acolo. Dacă reușesc să traverseze Trecătoarea, îi vor măcelări pe toți cei evacuați de Harper.

— De ce ne urmăresc? întreabă Dex. De ce, dacă au cucerit orașul?

— Pentru că Grímarr știe că nu-l vom lăsa să păstreze Antium, îi răspund. Și vrea să se asigure că omoară cât mai mulți oameni de-ai noștri, atâta vreme cât sunt ei în avantaj, ca să nu-i putem învinge mai târziu.

Știu ce trebuie să spun, și trebuie să scot cuvintele pe gură.

— Orașul e pierdut. E al lui Grímarr de-acum.

Cerul să-i ajute pe sărmanii oameni care au rămas aici, sub stăpânirea acelui nebun. Nu-i voi uita. Dar deocamdată nu-i pot salva, dacă vreau să-i salvez pe cei care mai au o șansă să scape.

— Transmite acest ordin: toți soldații rămași să se prezinte imediat la Trecătoare. E ultima noastră redută. Dacă mai avem vreo posibilitate să-i oprim, acolo o vom face.

*

Când ajung împreună cu Dex și cu restul soldaților la Trecătoare, imediat după granița de nord a orașului, armata Karkaună mărșăluiește și ea într-acolo, hotărâtă să ne zdrobească.

Mă uit cum se scurg pe poarta dinspre nord a Antiumului, pornind pe Drumul Pelerinilor, și îmi dau seama că nu vom câștiga această bătălie. N-am cu mine mai mult de o mie de oameni. Inamicul are peste zece mii, plus multe alte mii pe care îi poate chema din oraș, la nevoie. În ciuda armelor noastre superioare, nu-i putem bate.

Trecătoarea Pelerinilor e o deschizătură lată de trei metri, între două stând abrupte situate deasupra unei văi întinse. Drumul Pelerinilor traversează valea șerpuind și străbate Trecătoarea ca să ajungă la peșterile Profeților.

Privesc în urmă peste umăr, peste Karkauni. Speram ca, atunci când ajungem, Trecătoarea Pelerinilor să fie pustie, oamenii evacuați să fi scăpat deja. Dar sunt sute de Războinici – și Cărturari, observ – pe drum și alte sute care ies din tunel, îndreptându-se spre peșterile Profeților.

— Transmite-i un mesaj lui Harper, îi spun lui Dex. Du-i-l chiar tu. Să ridice fum alb după ce a trecut ultima persoană. Și pe urmă să prăbușească intrarea în peșteri. Să nu aștepte pe nimeni. Și nici tu.

— Sfrâncioc…

— E un ordin, locotenente Atrius. Aveți grijă de sora mea. Aveți grijă de nepotul meu. Urcați-l pe tron.

Prietenul meu mă privește lung. Știe ce-i spun: că nu vreau să se întoarcă aici. Că eu voi muri azi, alături de oamenii mei, iar el nu.

— Datoria înainte de toate, până la moarte, zice el și salută.

Mă întorc spre soldați – Măști, auxiliari, legionari. Au supraviețuit toți, măcel după măcel. Sunt epuizați. Sunt înfrânți.

Am auzit, ca soldat, multe discursuri frumoase. Nu-mi amintesc niciunul. În cele din urmă, mă folosesc de cuvintele pe care mi le-a spus Keris cu mult timp în urmă, sperând să se întoarcă împotriva ei și s-o bântuie.

— Există succes, spun. Și există eșec. Locul dintre ele este pentru cei prea slabi ca să trăiască. *Datoria înainte de toate, până la moarte.*

Soldații îmi răspund cu același strigăt și ne așezăm în formație, rând după rând de scuturi, sulițe și paloșe. Arcașii mai au doar câteva săgeți, dar pregătesc ce pot. Zarva din vale sporește pe măsură ce Karkaunii se apropie de noi; sângele începe să-mi zbârnâie în vine, trag buzduganul și îmi arăt colții.

— Veniți, ticăloșilor. Veniți la mine!

Karkaunii se transformă dintr-odată într-o hoardă nebună și gălăgioasă, mii de oameni dornici numai să distrugă ce a mai rămas din noi. În trecătoarea din spatele nostru, poporul meu plânge.

Și-acum, îmi spun, *să vedem din ce sunt făcuți Războinicii.*

*

După o oră, Karkaunii au făcut bucăți prima jumătate a forțelor noastre. Peste tot nu-i decât sânge, durere, violență. Lupt în continuare alături de oamenii mei, iar în spatele nostru, cei evacuați din oraș urcă în continuare drumul.

Mai repede, le spun în gând. *Pe toate cerurile, mergeți mai repede!* Așteptăm să vedem fumul alb, iar Karkaunii continuă să vină, val după val. Din cinci sute de soldați, rămânem patru sute. Două sute. Cincizeci. Nici urmă de fum.

Trecătoarea e deja prea lată ca s-o putem apăra în continuare. S-a umplut de cadavre, dar Karkaunii urcă și coboară peste ele de parcă ar fi o movilă de pietre, nu de compatrioți de-ai lor care au murit.

Orașul vuiește ca iadul. E mai rău decât liniștea de la Blackcliff, după Încercarea a Treia, mai rău decât gemetele prizonierilor torturați de la Kauf. Sunt țipetele celor pe care i-am abandonat și care acum dau piept cu violența Karkaunilor. Lupii fac ravagii printre ai mei.

Nu putem ceda. Mai sunt încă sute de oameni pe Drumul Pelerinilor și zeci care ies din tuneluri*. Încă puțin timp. Numai puțin.*

Dar nu mai avem timp, căci în stânga mea se mai prăbușesc încă doi soldați, doborâți de săgeți Karkaune. Buzduganul îmi alunecă în palmă, ud de sângele care-mi șiroiește pe fiecare centimetru de piele. Dar vin mulți alți dușmani – mult prea mulți. Nu-i pot învinge pe toți. Strig după ajutor. Nu-mi răspund decât strigătele războinice ale Karkaunilor.

Și-atunci înțeleg, în cele din urmă, că sunt singură. N-a mai rămas nimeni care să lupte alături de mine. Toți oamenii mei au murit.

Și totuși, mai mulți Karkauni continuă să escaladeze zidul de cadavre. Oare numărul lor e infinit? Oare se vor opri vreodată?

Nu se vor opri, îmi dau eu seama, iar asta mă face să vreau să țip, să plâng și să omor. Vor reuși să traverseze trecătoarea. Se vor năpusti asupra celor evacuați ca șacalii asupra unor iepuri răniți.

Mă uit pe cer după fumul alb – *te rog, te rog!* Simt o durere ascuțită în umăr. Mă întorc uluită și văd o săgeată înfiptă în mine. O parez pe următoarea, dar se apropie tot mai mulți arcași. Prea mulți.

Nu se întâmplă asta. Nu se poate. Sora mea e undeva dincolo de trecătoare, cu speranța Imperiului în brațe. Se poate să nu fi ajuns încă la peșteri.

Cu gândul la ea, la micul Zacharias, la cele două fetițe care au spus că se vor lupta cu Karkaunii, reușesc să-mi adun și ultimele picături de energie. Sunt coșmarul barbarilor, un diavol cu fața argintie și însetat de sânge care nu-i va lăsa să treacă.

Ucid, ucid, ucid. Dar nu sunt o făptură supranaturală. Sunt din carne și sânge și îmi sleiesc puterile.

Te rog. Te rog. Încă puțin timp. Mai am nevoie de încă puțin timp.

Dar nu mai am timp. A trecut.

Vei fi curând pusă la încercare, copilă. Va arde tot ce-ți este drag. Iar în ziua aceea nu vei avea prieteni. Nici aliați. Nici camarazi de arme. În ziua aceea, singura ta armă va fi încrederea în mine.

Cad în genunchi.

— Ajută-mă, zic hohotind de plâns. Te rog – te rog, ajută-mă. Te rog…

Dar cum mă poate ajuta, dacă nu mă aude? Cum să-mi ofere ajutor, dacă nu-i aici?

— Sfrâncioc.

Mă răsucesc și-l văd pe Zburător stând chiar în spatele meu. Ridică mâinile și face cu ele un gest scurt, iar Karkaunii stau pe loc, opriți de enorma putere a djinnului. El se uită indiferent la măcelul din jur. Apoi se întoarce spre mine, dar nu vorbește.

— Ia-mi orice vrei, îi spun. Doar salvează-i pe ei, te rog…

— Vreau o bucată din sufletul tău, Sfrâncioc.

Clatin din cap. Nu înțeleg.

— Ia-mi viața, îi spun. Dacă ăsta este prețul…

— Vreau o bucată din sufletul tău.

Caut disperată în minte.

— Eu nu… nu am…

Îmi amintesc din negura memoriei ceva: vocea lui Quin, cu săptămâni în urmă, când i-am dat masca lui Elias.

Au devenit parte din ființa noastră, știi și tu. Abia când se contopesc cu noi, devenim cei care suntem cu adevărat. Tata obișnuia să spună că după ce se lipește de față, masca e cea care păstrează identitatea unui soldat și că fără ea i se smulge o bucată din suflet, pe care n-o mai poate recupera niciodată.

O bucată din suflet…

— E doar o mască, îi spun Zburătorului. Nu este…

— Profeții au pus cu mâna lor în masca ta ultima bucată dintr-o armă de mult pierdută, zice el. Am știut asta din ziua când ți-au dat-o. Tot ce ești, tot ce-au modelat ei în tine, tot ce ai devenit a avut ca scop această zi, Sfrâncioc.

— Nu înțeleg.

— Dragostea ta pentru poporul tău e adâncă. A fost cultivată în toți anii pe care i-ai petrecut la Blackcliff. A devenit mai profundă când ai văzut suferința din Navium și ai vindecat copiii din infirmerie. Și mai profundă când ți-ai vindecat sora și i-ai insuflat nepotului tău dragostea pe care o ai pentru țara ta. Și mai profundă când ai văzut forța compatrioților tăi în timp ce se pregăteau pentru asediu. S-a contopit cu sufletul tău când te-ai luptat pentru ei pe zidurile orașului Antium. Iar acum culminează cu sacrificiul tău pentru ei.

— Ia-mi capul, atunci, pentru că masca n-o pot scoate, hohotesc eu. Face parte din mine, e o parte vie a trupului meu. Mi-a intrat în piele.

— Acesta este prețul pe care ți-l cer, zice Zburătorul. Nu-ți voi lua eu masca. Nu te voi amenința și nu te voi obliga. Trebuie să mi-o oferi tu, cu dragoste în suflet.

Mă uit peste umăr la Drumul Pelerinilor. Urcă pe el sute de oameni și știu că mai sunt alte mii în peșteri. Am pierdut deja enorm de mulți. Nu mai putem pierde alții.

Doar tu ții piept întunericului.

Pentru Imperiu. Pentru mame și tați. Pentru surori și frați. Pentru îndrăgostiți.

Pentru Imperiu, Helene Aquilla. Pentru poporul tău.

Mă apuc de față și trag. Îmi înfig unghiile în piele, urlând, plângând, implorând masca să mă elibereze din strânsoarea ei.

Nu te mai vreau. Vreau numai să fie poporul meu în siguranță. Eliberează-mă, te rog, eliberează-mă. Eliberează-mă, pentru Imperiu. Eliberează-mă, pentru poporul meu. Te rog, te rog...

Fața îmi arde. Acolo unde mi-am înfipt unghiile în mască, curge sânge. Înăuntrul meu, o parte vitală se revoltă în fața nesăbuinței cu care încerc s-o smulg.

Masca e cea care păstrează identitatea unui soldat...

Dar nu-mi pasă de identitatea mea. Nu-mi pasă nici măcar dacă mai sunt soldat. Vreau doar să trăiască poporul meu, să supraviețuiască și să mai lupte încă o zi.

Masca se desprinde de mine. Îmi curge sânge pe gât, pe obraji, îmi intră în ochi. Nu mai văd. Abia dacă mă mai pot mișca. Vomit de la durerea sfâșietoare pe care o simt.

— Ia-o, zic cu voce răgușită, ca a Bucătăresei. Ia-o și salvează-i.

— De ce mi-o oferi, Sfrâncioc? Spune-o!

— Pentru că ei sunt poporul meu.

Îi întind masca, și pentru că n-o ia, i-o îndes în palme.

— Pentru că îi iubesc. Pentru că nu merită să moară din cauză că i-am dezamăgit eu!

El înclină capul într-un gest de respect profund, iar eu mă prăbușesc la pământ. Mă aștept să fluture din mână și să facă ravagii înjur. Dar el doar se întoarce și se îndepărtează, ridicându-se în aer ca o frunză.

— Nu!

De ce nu se luptă cu Karkaunii?

— Stai puțin, am avut încredere în tine! Te rog, ai spus că... Trebuie să mă ajuți!

Zburătorul se uită peste umăr la ceva din spatele meu – ceva dincolo de mine.

— Te-am ajutat, Sfrâncioc.

Pe urmă dispare, un nor negru purtat de vânt. Puterea care i-a ținut în loc pe Karkauni dispare și ea, iar ei dau năvală spre mine, mai mulți decât pot număra. Mai mulți decât le pot ține piept.

— Întoarce-te!

Nu mai am voce. Dar chiar dacă aș avea, n-ar mai conta. Zburătorul s-a făcut nevăzut. Cerule, unde-mi sunt buzduganul, paloșul, toate…

Nu mai am arme. Și nu mi-a mai rămas strop de putere.

Nu mai am nimic.

56. Laia

Ies din tuneluri în lumina strălucitoare a soarelui și duhoarea de sânge mă face să mă schimonosesc. La o sută de metri se află un morman uriaș de leșuri, exact la intrarea într-o trecătoare îngustă. Prin ea pot vedea orașul Antium.

Iar lângă leșuri, în genunchi, cu Zburătorul în mantia lui neagră în fața ei, e Sfrânciocul.

Nu știu ce-i spune Zburătorul Sfrânciocului. Știu doar că ea urlă ca Buni când a aflat de moartea mamei. Ca mine când am înțeles că bestia de djinn m-a trădat.

E un urlet de singurătate. De trădare. De disperare.

Djinnul se întoarce. Se uită în direcția mea. Apoi dispare dus de vânt.

— Copilă.

Bucătăreasa se cațără și ea lângă mine, după ce a verificat tunelurile ca să se asigure că n-a mai rămas nimeni înăuntru.

— Hai să mergem! Vin încoace!

Tot mai mulți Karkauni își croiesc drum prin trecătoare, în timp ce Sfrânciocul se târăște după buzdugan, încercând să se ridice în picioare. Se întoarce clătinându-se și se uită la cer…

…acolo unde se ridică un vălătuc de fum alb.

Hohotește și se prăbușește în genunchi, scăpând buzduganul și plecând capul. Atunci îmi dau seama că-i gata să moară.

Și îmi mai dau seama că n-o pot lăsa.

Am plecat deja – mă îndepărtez de Bucătăreasă și de drumul către un loc sigur și mă îndrept spre Sfrâncioc. Mă năpustesc asupra Karkaunului care o atacă, iar când el dă să mă muște de gât, îi înfig pumnalul în burtă și îl trag din nou afară. Abia reușesc să scot pumnalul la timp ca să-l înfig în gâtul altui Karkaun. Al treilea mă atacă din spate, iar eu mă feresc împleticindu-mă din calea lui exact când o săgeată îi face țeasta țăndări.

Rămân cu gura căscată văzând-o pe Bucătăreasă cum trage săgeată după săgeată și cum îi execută pe Karkauni cu precizia unei Măști. Se oprește doar cât să smulgă o tolbă plină din spatele unui Karkaun mort.

— Apuc-o!

Bucătăreasa își trece umărul pe sub brațul strâng al Sfrânciocului, iar eu o susțin de sub cel drept. Urcăm clătinându-ne Drumul Pelerinilor cât putem de repede, dar Sfrânciocul abia poate merge, așa că înaintăm cu greu.

— Acolo.

Bucătăreasa face semn din cap spre un morman de bolovani. Ne ascundem în spatele lor și lăsăm jos Sfrânciocul. Zeci de Karkauni traversează Trecătoarea. În curând vor fi sute. Avem la dispoziție doar câteva minute – dacă le avem și pe acelea!

— Cum reușim să scăpăm de-aici? îi șoptesc Bucătăresei. Pe ea n-o putem abandona.

— Știi de ce nu dă greș Comandantul niciodată, fetițo?

Bucătăreasa nu pare să aștepte răspunsul meu, pentru că turuie mai departe.

— Pentru că nu-i cunoaște nimeni povestea. Află-i povestea și îi vei afla slăbiciunea. Află-i slăbiciunea și o vei putea distruge. Vorbește cu Musa despre lucrul ăsta. O să te ajute.

— De ce-mi spui asta tocmai acum?

— Pentru că tu ai să te răzbuni în locul meu pe diavolița aceea feroce, zice ea. Și trebuie să știi. Ridică-te. Du-l pe Sfrâncioc pe munte. Războinicii vor închide curând intrarea în peșteri – dacă n-au făcut-o deja. Trebuie să te miști repede.

Un grup de Karkauni aleargă spre noi pe Drumul Pelerinilor, iar Bucătăreasa se ridică și trage vreo zece săgeți. Barbarii se prăbușesc. Dar prin Trecătoare apar alții.

— Mai am cincizeci de săgeți, copilă, zice Bucătăreasa. După ce le termin, s-a zis cu noi. Ne mai putem bate cu trei sau patru dintre ticăloșii ăștia, nu cu sute. Nu cu mii. Una dintre noi trebuie să-i rețină aici.

Ah! *Ah, nu!* Acum înțeleg ce vrea să spună. Înțeleg în sfârșit.

— În niciun caz! Nu te las să mori aici…

— Du-te!

Mama mă împinge spre Sfrâncioc și, cu toate că își arată colții, are ochii plini de lacrimi.

— Nu vrei să mă salvezi! Nu merit. Pleacă!

— Nu te las…

— Știi ce-am făcut în închisoarea Kauf, copilă?

Îi citesc ură în ochi, când spune asta. Înainte să fi aflat cine e, aș fi crezut că ura asta e îndreptată împotriva mea. Dar acum înțeleg că nu pe mine m-a urât vreodată. S-a urât pe ea.

— Dacă ai ști, ai fugi…

— Știu ce-ai făcut.

Nu-i timpul să dea dovadă de noblețe taman acum. O apuc de braț și o trag spre Sfrâncioc. Ea nu se clintește.

— Ai făcut-o ca să ne salvezi pe Darin și pe mine. Pentru că tata și Lis nu erau la fel de puternici ca tine, iar tu știai că în cele din urmă ar fi cedat și am fi murit toți. Am înțeles asta chiar din clipa când am aflat, mamă. Te-am iertat chiar din clipa când am aflat. Trebuie să vii cu mine. Putem fugi…

— La naiba, copilă! zice Bucătăreasa și mă apucă de umăr. Ascultă-mă bine. Într-o zi vei avea copii. Și vei afla că mai bine suferi tu o mie de chinuri decât să li se clintească lor un fir de păr. Fă-mi darul ăsta. Lasă-mă să te protejez cum n-am reușit s-o protejez pe L-l-l-lis.

Numele surorii mele abia îi iese pe gură.

— Cum n-am reușit să-l protejez pe ta-ta-ta…

Mârâie de ciudă că nu poate vorbi, apoi înșfacă arcul și trage săgeată după săgeată.

Duhul va cădea și i se va ofili carnea.

Duhul n-am fost niciodată cu A fost ea. Mirra din Serra, sculată din morți.

Dacă-i așa, atunci am să mă lupt cu profeția asta.

Mama se întoarce, o apucă pe Helene și o ridică. Ea deschide ochii și se sprijină de mama, care o împinge apoi spre mine.

N-am de ales, trebuie s-o prind și aproape că mi se îndoaie genunchii sub greutatea ei. Dar Sfrânciocul se îndreaptă, încearcă să stea pe propriile picioare și doar să se sprijine pe mine.

— Te iubesc, L-I-Laia.

Să-mi aud numele rostit de mama e mai mult decât pot suporta și clatin din cap, încercând printre suspine să-i fac semn că nu. *Nu din nou. Nu din nou.*

— Spune-i totul fratelui tău, dacă nu știe deja, zice ea. Spune-i că sunt mândră de el. Spune-i că-mi pare rău.

Se ridică dintre bolovani și o rupe la fugă, atrăgând furia Karkaunilor asupra ei, în timp ce îi străpunge cu alte săgeți.

— Nu! țip eu, dar ea e în toiul luptei, iar dacă nu plec, va fi degeaba.

O mai privesc o dată și știu că nu voi uita nicicând cum îi flutură părul alb ca un steag al victoriei și cum îi strălucesc ochii albaștri de furie și de hotărâre. E în sfârșit Leoaica, femeia pe care am cunoscut-o când eram copil – și cumva e chiar mai mult de-atât.

— Sfrâncioc, zic, în timp ce pornesc pe Drumul Pelerinilor. Trezește-te, te rog…

— Cine…

Încearcă să mă vadă, dar are fața distrusă, plină de sânge.

— Sunt Laia. Trebuie să mergi, înțelegi? Trebuie.

— Am văzut fum alb.

— Mergi, Sfrâncioc, mergi!

Urcăm pas cu pas pe Drumul Pelerinilor până ajungem suficient de sus încât să vedem peste mormanul de cadavre trupele Karkaune, împuținate, dar încă enorme. Destul de sus încât s-o văd pe mama cum îi omoară unul câte unul, înșfăcând săgețile pe care le trag Karkaunii asupra ei și dându-ne cât mai mult timp.

Pe urmă nu mă mai uit în urmă. Doar merg, pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o pe Helene. Dar peșterile sunt prea departe și Sfrânciocul are răni prea grave, hainele îi sunt îmbibate de sânge și corpul i-e greu de durere.

— Îmi pare rău, șoptește. Du-te… du-te fără…

— Sfrâncioc!

Din fața noastră se aude o voce și se vede o strălucire argintie. Cunosc acel chip. Masca aceea m-a ajutat la Kauf. Cel care m-a eliberat cu luni în urmă. Avitas Harper.

— Slavă cerului…

— O iau eu de-aici, Laia.

Harper o sprijină pe Sfrâncioc de sub celălalt umăr și urcăm împreună cărarea, apoi coborâm într-o scobitură rotundă unde ne așteaptă o Mască chipeșă, cu piele neagră. Dex Atrius.

— Harp… Harper… abia șoptește Sfrânciocul. Ți-am spus… să prăbușești tunelurile. Mi-ai nesocotit ordinul.

— Cu tot respectul, Sfrâncioc, a fost un ordin idiot, zice Harper. Nu mai vorbi.

Înainte să intrăm în peșteră, întorc capul. De la înălțimea asta, văd toată valea până la Trecătoare.

Karkaunii turcă acum poteca fără să le mai stea nimeni în cale.

— Nu, șoptesc. Nu-nu-nu…

Dar deja am intrat în peșteră, zoriți de Dex.

— Prăbușește intrarea, zice Avitas. Laia, vino repede. Restul sunt nu cu mult în față.

Nu vreau s-o părăsesc, îmi vine să strig. *Nu vreau să moară singură. Nu vreau s-o pierd din nou.*

Ajungem la capătul unui culoar lung, luminat de torțe cu flăcări albastre, și se aude un bubuit care zguduie pământul, turnat de zgomotul inconfundabil a tone de stânci care se prăbușesc.

Pe urmă, liniște.

Mă las să alunec la pământ, lângă Sfrâncioc. Nu mă poate vedea, dar mă ia de mână.

— O cunoșteai? îmi șoptește. Pe Bucătăreasă?

Durează mult până răspund. Iar când o fac, Sfrânciocul și-a pierdut cunoștința.

— Numele ei era Mirra din Serra, zic eu, deși nu mă poate auzi nimeni. Și, da, am cunoscut-o.

PARTEA A V-A

Cel iubit

57. Sfrânciocul

Laia din Serra nu are ureche muzicală. Dar fredonatul ei e plăcut, ușor și ciudat de liniștitor. În timp ce se mișcă în jurul încăperii, încerc să-mi dau seama unde mă aflu. Printr-o fereastră mare se văd felinare, iar în aer simt o vagă răceală – semn că în nord se termină vara. Recunosc clădirile scunde, cu arcade, de dincolo de fereastră și piața mare din fața lor. Suntem în Delphinium. Plutește ceva greu în aer. O povară. În depărtare fulgeră, peste Munții Nevennes. Miroase a furtună.

Îmi simt fața ciudat și o ating cu mâinile. *Masca. Djinnul. Credeam că am avut un coșmar.* Dar în timp ce îmi pipăi fața, pentru prima oară după șapte ani, îmi dau seama că n-a fost vis. Masca mea a dispărut.

Și o bucată din sufletul meu odată cu ea.

Laia aude că mă mișc și se întoarce. Îi văd pumnalul de la brâu și, instinctiv, mă întind după al meu.

— Nu-i cazul, Sfrâncioc, zice ea lăsând capul pe-o parte, nu tocmai prietenos, dar nici cu dușmănie. Nu te-am târât o sută șaizeci de kilometri prin peșteri pentru ca imediat ce te trezești să vrei să mă înjunghii.

Din apropiere se aud țipete, iar eu mă silesc să mă ridic, cu ochii mari. Laia se strâmbă.

— Împăratului i-e foame tot timpul, zice ea. Și când nu primește de mâncare… cerul să ne apere pe toți.

— Livvy… ei au…

— Sunt bine.

Pe fața Cărturăresei trece o umbră, dar o ascunde repede.

— Da. Familia ta e în siguranță, adaugă ea.

La ușă se aud șoapte și mișcare, apoi intră Avitas. Laia se scuză și pleacă imediat. Îi înțeleg zâmbetul discret și roșesc.

Văd doar pentru o clipă expresia de pe chipul lui Harper. Nu-i indiferența controlată a tuturor Măștilor, ci ușurarea unui prieten.

Deși, dacă e să fiu sinceră, nu-i nici expresia cuiva care mă consideră doar un prieten. Mi-aș da seama.

Vreau să-i spun ceva. *Ai venit după mine. Tu și Laia m-ați smuls din ghearele morții. Ai în tine mai mult din bunătatea tatălui tău decât vei recunoaște vreodată.*

În loc de asta, îmi dreg glasul și îmi cobor peste marginea patului picioarele, care tremură de slăbiciune.

— Raportează, căpitane Harper.

Sprâncenele lui argintii se ridică o clipă și mi se pare că îi citesc nemulțumire în ochi. O înăbușă, cum aș face și eu. Mă cunoaște. Știe ce-mi trebuie.

— Au reușit să fugă din Antium șapte mii cinci sute douăzeci de Războinici, zice el. Și încă o mie șase sute treizeci și patru de Cărturari. Credem că cel puțin alți zece mii – Aristocrați și Comercianți – au plecat înainte de invazie sau au fost evacuați de Comandant.

— Și restul?

— Jumătate au murit în timpul asediului. Cealaltă jumătate au rămas prizonieri la Karkauni. Barbarii i-au transformat în sclavi.

Așa cum ne așteptam s-o facă.

— Înseamnă că trebuie să-i eliberăm, zic eu. Ce știi despre Keris?

— S-a retras la Serra și a stabilit capitala acolo.

Avitas tace până reușește să-și stăpânească furia.

— Paterii Aristocrați au numit-o împărăteasă, iar Imperiul a acceptat. Vinovați de cucerirea orașului Antium sunt considerați Marcus și…

— Și cu mine.

La urma urmei, eu am condus apărarea. Am dat greș.

— Quin Veturius a jurat credință împăratului Zacharias și Casei Aquilla, la fel și Casele Aristocrate din Delphinium, zice Harper. Comandantul l-a declarat pe nepotul tău dușman al Imperiului. Toți cei care îl sprijină pe el sau pretențiile lui la tron urmează să fie nimiciți neîntârziat.

Nu mă surprinde nimic din ce spune – chiar deloc. Toate planurile și strategiile mele n-au folosit la nimic. Dacă știam că se va ajunge inevitabil la război civil, aș fi ucis-o pe Keris fără să

stau pe gânduri. Măcar n-ar fi căzut orașul Antium în mâinile lui Grímarr.

Furtuna se apropie și pe pietrele de pavaj de afară încep să cadă stropi de ploaie. Harper se uită direct la mine, iar eu întorc capul, întrebându-mă cum îmi arată fața. Port uniformă neagră, dar mă simt ciudat fără mască. Parcă aș fi goală.

Îmi amintesc ce-a spus Comandantul înainte să plece din Antium. *Mă întreb dacă o să te doară.* Știa. De aceea m-a lăsat în viață. Probabil că i-a poruncit Zburătorul.

Harper ridică o mână spre obrajii mei și o trece întâi peste unul, pe urmă peste celălalt.

— Nu te-ai văzut, zice el.

— N-am vrut să mă văd.

— Ai cicatrici, zice ele. Două, ca două paloșe gemene.

— Dar am…

Abia reușesc să scot o șoaptă, așa că îmi dreg glasul.

— Cât de rău arată?

— Sunt frumoase, zice el, și ochii verzi îi devin gânditori. Fața ta nu poate fi decât frumoasă, Sfrâncioc. Cu sau fără mască.

Roșesc, iar de data asta nu am o mască sub care să mă ascund. Nu știu ce să fac cu mâinile. Bănuiesc că am părul ciufulit. Pesemne că arăt toată în neorânduială. *Nu contează. E doar Harper.*

Dar nu mai e doar Harper, nu-i așa?

I-a fost loial Comandantului. Te-a torturat la ordinul lui Marcus.

Nu i-a fost niciodată loial cu adevărat lui Keris. Iar în ce privește interogatoriul, cum aș putea să-l judec, după ce i-am ordonat lui Dex să-i facă lui Mamie? Tribului Saif?

Este fratele lui Elias.

Gândurile mele sunt un talmeș-balmeș. Nu le pot descâlci. Avitas îmi ia mâinile în ale lui și le cercetează cu multă grijă.

Desenează cu vârful degetului o linie pe antebrațul meu, de la un pistrui la altul. La atingerea lui ușoară ca fulgul se trezește fiecare nerv din trupul meu. Respir neregulat, tulburată de mirosul lui, de triunghiul de piele de pe gât. Se apleacă mai aproape. Curbura buzei lui de jos e singura linie blândă pe un chip altfel parcă cioplit în piatră. Mă întreb dacă buzele lui au gustul pe care mi-l închipui eu, de miere și ceai cu scorțișoară într-o noapte friguroasă.

Când ridic ochii spre ochii lui, nu mai ascunde nimic și în sfârșit, *în sfârșit* își dezvăluie dorința. Puterea ei e amețitoare și nu mă împotrivesc când mă trage mai aproape. Avitas se oprește când ajunge la un fir de păr de buzele mele, grijuliu, mereu foarte grijuliu. În clipa aceea de așteptare, se deschide complet. *Numai dacă vrei tu*. Închid eu distanța dintre noi, străbătută de propria dorință cu o forță care mă face să tremur.

Mă așteptam la nerăbdarea mea. Dar n-am prevăzut-o pe a lui. Pentru cineva mereu atât de enervant de calm, mă sărută ca un bărbat care nu se va sătura niciodată.

Mai mult. Mor de dorință să-i simt mâinile în păr, buzele pe corp. Ar trebui să mă ridic, să încui ușa…

Exact forța amețitoare a acestui impuls mă face să îngheț și îmi comprimă gândurile în două sentimente la fel de limpezi.

Îl doresc.

Dar nu-l pot avea.

Mă retrag la fel de brusc ca atunci când mi-am lipit buzele de ale lui. Ochii verzi ai lui Avitas s-au întunecat de dorință, dar când îmi vede expresia, inspiră repede.

— Uită-te la mine.

E pe cale să-mi rostească numele – numele sufletului meu – la fel cum l-a rostit în minte atunci când i-am cântat ca să-l fac bine. Dacă îl las, nu mai există cale de întoarcere.

— Uită-te la mine, Hel…

— Mi te adresezi drept Sfrâncioc, căpitane Harper.

Fac apel la toată instrucția primită și îi arunc cea mai rece privire cu putință. *El e doar un amuzament. Numai Imperiul contează. Numai poporul nostru contează.* Războinicii se află în prea mare pericol ca să ne permitem să ne lăsăm distrași. Îmi retrag repede mâinile din ale lui.

— Eu sunt Sfrânciocul. Fă bine să ții minte.

Rămâne o clipă înlemnit, iar suferința i se citește pe chip. Pe urmă se îndreaptă și salută, redevenind Masca perfectă.

— Desigur, Sfrâncioc. Permite-mi să mă întorc la datorie.

— Liber.

După ce Harper pleacă, mă simt golită. Singură. De alături se aud voci. Mă forțez să mă ridic în picioare și ies pe hol. Tună tare și suficient de aproape încât să nu mi se audă pașii, atunci când mă apropii de ușa care trebuie să fie a Liviei.

— … oamenii te-au salvat de Karkauni, deși riscau enorm. Te implor, împărăteasă, să începi domnia fiului tău cu un gest demn de un adevărat împărat. Eliberează-i pe sclavii Cărturari.

— Nu-i atât de simplu.

Recunosc vocea gravă a lui Faris.

— Nu este?

Limpezimea și forța din vocea surorii mele mă face să îndrept spatele. Mereu a urât sclavia, la fel ca mama noastră. Dar spre deosebire de mama, e limpede că intenționează și să acționeze.

— Laia din Serra nu minte. Un grup de Cărturari ne-a salvat de Karkaunii care se infiltraseră în tuneluri. M-au dus pe brațe când n-am mai putut să merg și o Cărturăreasă l-a alăptat pe împăratul Zacharias atunci când mi-am pierdut cunoștința.

— Noi am găsit mușchiul cu care s-au hrănit oamenii voștri în tuneluri. Dacă nu eram noi, mureați de foame, zice Laia pe un ton condescendent, iar eu mă încrunt.

— Ai pledat corect pentru poporul tău, zice Livia extrem de calm, și orice tensiune se risipește imediat. În calitate de împărăteasă regentă, poruncesc ca toți Cărturarii care au scăpat din tuneluri să fie eliberați din sclavie. Locotenente Faris, transmite-le hotărârea mea Paterilor din Delphinium. Căpitane Dex, ai grijă ca Războinicii să nu reacționeze prea pătimaș.

Intru în cameră și Livia face un pas spre mine, dar privirea mea dură o oprește imediat. Îmi mut atenția spre ghemotocul cu păr negru din pat, care doarme adânc, proaspăt hrănit.

— A crescut, zic surprinsă.

— Așa fac copiii, zâmbește Laia. Nu trebuia să te ridici din pat, Sfrâncioc.

Îi fac semn să nu mă bată la cap, dar mă așez, când sora mea insistă.

— L-ai văzut pe Elias, Laia? Ai… vorbit cu el?

Chipul ei se schimbă, străbătut de o durere pe care o cunosc prea bine. Înseamnă că a vorbit cu el. Înseamnă că a văzut în ce s-a transformat.

— S-a întors în Pădure. N-am încercat să-l caut. Am vrut să fiu sigură mai întâi că te faci bine. Și…

— Și ai avut treabă, zic eu. Mai ales că poporul tău te-a ales să-l conduci.

I se citește aversiunea pe chip, dar ridică din umeri.

— Pentru o vreme, poate.

— Și Zburătorul?

— Zburătorul n-a mai fost văzut de la asediu, zice ea. A trecut mai mult de o săptămână. Mă așteptam să-i fi eliberat până acum pe cei din neamul lui. Dar...

Încearcă să-mi descifreze expresia. Deja plouă cu găleata, apa biciuiește fereastra neîntrerupt.

— Simți și tu la fel, așa-i? Se apropie ceva.

— Se apropie ceva, îi dau eu dreptate. Zburătorul vrea să-i distrugă pe Cărturari și plănuiește să facă asta cu ajutorul Războinicilor.

Chipul Laiei e impenetrabil.

— Și îți vei lăsa poporul să fie folosit astfel?

Nu mă așteptam la întrebare. Livia, în schimb, nu pare surprinsă, iar eu am senzația clară că ea și Laia au purtat deja discuția asta.

— Dacă vrei să recâștigi tronul pentru nepotul tău, zice Laia, vei avea nevoie de aliați cu care să lupți împotriva Comandantului. Aliați puternici. Nu ai destui oameni ca s-o poți face singură.

— Iar dacă tu nu vrei ca poporul tău să fie complet distrus de djinni și de armata Războinicilor, ai nevoie la rândul tău de aliați, ripostez eu. Mai ales de unii care îi cunosc bine pe Războinici.

Ne uităm una la alta ca doi câini prudenți.

— Profeții mi-au spus acum câteva săptămâni ceva legat de Zburător, zic eu prima. Înainte de asediul Antiumului. *Adevărul tuturor ființelor, oameni sau djinni, se află în numele lor.*

Pe chipul Laiei apare o undă de interes.

— Bucătăreasa mi-a spus și ea ceva asemănător. A spus că dacă aflu povestea Comandantului, asta mă va ajuta s-o distrug. Și cunosc pe cineva a cărui pricepere specială ne poate ajuta.

— Ne?

— Ajută-mi poporul, Sfrâncioc.

Îmi dau seama cât de mult o costă pe Laia să-mi ceară asta.

— Iar eu – și aliații mei – te vom ajuta să recâștigi coroana nepotului tău, adaugă ea. Dar...

Îndreaptă capul și, în timp ce eu încerc să-i descifrez expresia, scoate un pumnal de la cingătoare și îl aruncă spre mine.

— Pe toate iadurile!

Prind arma în aer din instinct și o întorc spre ea cât ai clipi de două ori.

— Cum îndrăznești…

— Dacă urmează să port arme din oțel de Serra, zice ea foarte calmă, atunci aș prefera să învăț să le folosesc. Iar dacă urmează să mă aliez cu Războinicii, mi-ar plăcea să știu să lupt ca unul dintre ei.

Mă uit la ea cu gura căscată, remarcând cu coada ochiului zâmbetul calm al Liviei. Laia se uită la Zacharias, apoi afară pe fereastră, și din nou îi trece pe chip umbra de mai înainte.

— Deși mă întreb mai degrabă dacă m-ai putea învăța să trag cu arcul, Sfrâncioc.

Din ceața ultimei săptămâni îmi amintesc ceva: mâinile puternice ale Bucătăresei trăgând săgeată după săgeată în Karkauni. *Te iubesc, Laia,* i-a spus ea. Pe urmă îmi amintesc fața Laiei când i-a strigat Bucătăreasa să plece cu mine spre peștera Profeților. Și, mai de demult: cât de fioros mi-a spus Bucătăreasa că mă omoară, dacă-i fac vreun rău Laiei. Plus felul în care, atunci când am vindecat-o pe bătrână, ceva din muzica ei mi-a amintit de tânăra Cărturăreasă.

Înțeleg dintr-odată. *E mama ei.*

Îmi amintesc fața propriei mele mame, atunci când mergea spre moarte. *Putere, fata mea,* mi-a spus.

Blestemată fie lumea asta pentru ce le face mamelor, pentru ce le face fiicelor. Blestemată fie pentru că ne întărește făcându-ne să pierdem și să suferim, smulgându-ne iar și iar inimile din piept. Blestemată fie că ne silește să îndurăm.

Întâlnesc privirea Cărturăresei și îmi dau seama că se uită la mine. Nu vorbim. Dar în clipa asta știe ce-i în inima mea. Iar eu știu ce-i în inima ei.

— Ce zici? spune Laia din Serra și îmi întinde mâna.

I-o strâng.

58. Păzitorul Sufletelor

Durează multe zile până când spiritul să-și spună durerea. Îmi îngheață sângele în vine, când îl aud. Suferă din cauza fiecărei amintiri, a fiecărei izbucniri de violență, de egoism și de brutalitate – pe care le simte, pentru prima oară, în toată grozăvia lor.

Majoritatea spiritelor au trecut dincolo repede. Uneori, însă, păcatele lor sunt atât de mari, încât Mauth nu le lasă să meargă mai departe decât după ce îndură și ele suferința pe care au provocat-o altora.

Așa se întâmplă cu spiritul lui Marcus Farrar.

Fratele lui îi rămâne alături tot timpul, tăcut, răbdător. Petrecând ultimele nouă luni legat de corpul geamănului său, Zak a avut o mulțime de timp să sufere pentru ceea ce a fost. Acum își așteaptă fratele.

În cele din urmă, vine ziua când Mauth e mulțumit de cât a suferit Marcus. Gemenii pășesc tăcuți alături de mine, câte unul de fiecare parte. S-au golit de furie, de durere, de singurătate. Sunt gata să treacă dincolo.

Ne apropiem de râu, iar eu mă întorc spre ei. Le cercetez mințile fără niciun fel de emoție și găsesc o amintire plăcută – o zi pe care au petrecut-o împreună pe acoperișurile din Silas, înainte să fie duși la Blackcliff. Tatăl lor le-a cumpărat un zmeu. Vântul era bun și zmeul s-a ridicat sus.

Le ofer fraților această amintire ca să poată păși în râu fără să-mi facă alte probleme. Iau întunericul din ei – cel descoperit și cultivat la Blackcliff – iar Mauth îl mistuie. Nu știu unde dispare. Bănuiesc, totuși, că s-ar putea să aibă legătură cu marea agitată pe care am văzut-o când am vorbit cu Mauth, și cu creaturile ascunse în ea.

Când mă uit din nou la gemeni, sunt iar copii, nepătați de lume. Și pășesc în râu împreună, ținându-se de mânuțe.

Zilele trec repede acum, iar cu Mauth contopit în mine pe deplin, trec printre spirite și îmi împart atenția spre mai multe în același timp, de parcă aș fi făcut din apă, nu din carne. Pe djinni îi irită puterea lui Mauth, dar cu toate că încă șuieră și șușotesc spre mine, îi pot reduce la tăcere cu un simplu gând și nu-mi mai fac necazuri.

Cel puțin deocamdată.

După ce m-am întors în Anticameră de peste o săptămână, simt dintr-odată o prezență străină departe în nord, lângă Delphinium. Îmi ia doar o clipă să înțeleg despre ce-i vorba.

Las-o! zice Mauth în mintea mea. *Știi că nu-ți va aduce bucurie.*

— Aș vrea să-i spun de ce am plecat.

Am renunțat la ea. Dar uneori îmi mai apar imagini vechi într-o margine a minții și mă tulbură.

— Poate dacă-i spun, va înceta să mă bântuie.

Îl simt pe Mauth oftând, dar nu mai spune nimic, iar peste jumătate de oră o zăresc pe Laia printre copaci, plimbându-se încolo și-ncoace. E singură.

— Laia.

Se întoarce, iar la vederea ei ceva se strânge în mine. O amintire veche. Un sărut. Un vis. Părul ei ca mătasea între degetele mele, corpul ei ridicându-se sub palmele mele.

În spate, spiritele șoptesc, iar în oceanul cântecului lor, amintirea Laiei dispare. Scot la iveală altă amintire – a unui bărbat care purta cândva o mască de argint fără să simtă nimic. În minte, îmi pun masca la loc.

— Încă nu ți-a venit vremea, Laia din Serra, zic eu. Nu ești bine venită aici.

— Credeam că… se înfioară ea. Ești bine? Ai plecat pur și simplu.

— Trebuie să pleci și tu.

— Ce-ai pățit? șoptește Laia. Ai spus că vom fi împreună. Ai spus că vom găsi o cale. Dar apoi… De ce? mă întreabă clătinând din cap.

— Mii de oameni din Imperiu au murit nu din cauza Karkaunilor, ci a spiritelor. Din cauză că spiritele au posedat pe oricine le-a ieșit în cale și i-au pus pe oameni să facă lucruri îngrozitoare. Știi cum au reușit să evadeze?

— A făcut Mauth…

— N-am reușit eu să păzesc hotarul. N-am reușit să-mi fac datoria față de Anticameră. Am pus toate celelalte lucruri pe primul plan – străini, prieteni, familie, pe tine. Din cauza asta, hotarul a cedat.

— N-aveai de unde să știi. N-a avut cine să te învețe.

Respiră adânc, cu palmele împreunate.

— Nu face asta, Elias. Nu mă părăsi. Știu că ești tu, acolo înăuntru. Te rog, întoarce-te la mine. Am nevoie de tine. Sfrânciocul are nevoie de tine. Triburile au nevoie de tine.

Mă duc la ea, o iau de mâini și îi privesc chipul. Orice vreau să simt e înăbușit acum de prezența constantă și liniștitoare a lui Mauth, de zarva spiritelor din Anticameră.

— Ochii tăi, zice ea, mângâindu-mi sprâncenele cu un deget. Sunt ca ai ei.

— Că ai Shaevei, spun eu. Așa și trebuie să fie.

— Nu, zice Laia. Că ai Comandantului.

Cuvintele ei mă tulbură. Dar și tulburarea asta se va stinge. Cu timpul.

— Elias este cel care am fost. Păzitorul Sufletelor – Banu al-Mauth – Alesul Morții – este cel care sunt. Dar nu dispera. Suntem cu toții doar oaspeți în viețile altora. Vei uita curând vizita mea.

Mă aplec și o sărut pe frunte.

— Rămâi cu bine, Laia din Serra.

Când mă întorc să plec, ea plânge, plânsul din suflet al celui care suferă pentru că a fost trădat.

— Ia asta.

Are vocea nefericită și lacrimile îi șiroiesc pe față. Scoate de pe braț o brățară de lemn și mi-o îndeasă în mână.

— N-o vreau.

Pe urmă se întoarce și se duce spre calul care o așteaptă. Peste câteva clipe, sunt din nou singur.

Lemnul încă păstrează căldura corpului ei. Când o ating, o parte din mine urlă furioasă din spatele unei uși închise, cerând să fie eliberată. Peste o clipă, însă, scutur din cap și mă încrunt. Sentimentul dispare. Mă gândesc să arunc brățara în iarbă. N-am nevoie de ea și nici fata nu are.

Dar ceva mă face s-o pun în buzunar. Mă întorc la spirite, la munca mea. Însă mă simt tulburat, iar în cele din urmă ajung la poalele unui copac, lângă izvorul din apropierea ruinelor căsuței Shaevei, și mă uit în apă. Îmi apare în minte o amintire.

Vei afla curând prețul jurământului tău, frate. Sper să nu gândești prea rău despre mine.

Oare asta simt? Sunt furios pe Shaeva?

Nu furie simți! copile, zice Mauth cu blândețe. *Simți pur și simplu că ești muritor. Dar nu mai ești muritor. Vei trăi cât timp poți sluji.*

— Nu mă simt muritor, zic eu, deși mă încearcă un sentiment pe care îl simt doar ei.

Tristețe?

— Un anume fel de tristețe care se numește singurătate, zic eu.

Se lasă o liniște lungă, atât de lungă încât mă gândesc că Mauth m-a părăsit. Apoi simt pământul mișcându-se în jurul meu. Rădăcinile copacilor se agită, se răsucesc, se înmoaie până când se aranjează în jurul meu într-un fel de scaun. Din ele cresc liane și flori.

Nu ești singur, Banu al-Mauth. Sunt aici cu tine.

Un spirit plutește agitat în preajma mea. Căutând, mereu căutând. Îl recunosc. E Scânteioara.

— Bună, tinere, zice ea trecându-mi mâna peste față. Mi-ai văzut drăguța?

— Nu, îi răspund, dar de data asta îi acord toată atenția. Poți să-mi spui cum o cheamă?

— Drăguța.

Încuviințez, fără să mai simt nerăbdarea de altă dată.

— Drăguța, zic. Și pe tine? Pe tine cum te cheamă?

— Cum mă cheamă, zice ea. Cum mă cheamă? Ea îmi spunea Amma. Dar aveam alt nume.

Simt că e agitată și încerc s-o liniștesc. Caut să-i pătrund în amintire, dar nu reușesc. S-a înconjurat de un zid. Când lasă capul pe o parte, îi zăresc fugar profilul. Liniile feței ei ating o coardă profundă din mine. Parcă aș fi văzut ceva ce cunosc dintotdeauna.

— Karinna, zice ea și se așază lângă mine. Așa mă chema. Înainte să fiu Amina, am fost Karinna.

Karinna. Recunosc numele, deși îmi ia câteva momente să-mi dau seama de unde. Karinna o chema pe bunica. Pe soția lui Quin.

Dar nu se poate…

Deschid gura s-o întreb mai multe, dar întoarce capul de parcă ar fi auzit ceva. Se ridică imediat în aer și dispare între copaci. A speriat-o ceva.

Dau ocol cu mintea hotarelor Pădurii. Zidul e puternic. Nu pândesc spirite prin preajmă.

Pe urmă simt din nou. Pentru a doua oară azi, cineva din lumea exterioară vrea să intre în Anticameră. De data asta, însă, nu e un intrus.

De data asta e cineva care se întoarce acasă.

59. Zburătorul

În penumbra adâncă din Anticameră, spiritele își cântă regretele, nu le mai țipă. Spiritele au fost potolite; Banu al-Mauth a învățat în sfârșit ce înseamnă să fii Alesul Morții.

Din spatele meu apar niște umbre, paisprezece la număr. Le cunosc și le urăsc, ele sunt izvorul tuturor suferințelor mele.

Profeții.

Oare mai aud țipetele copiilor djinni măcelăriți cu arme de oțel și ploaie de vară? Își amintesc cum implorau semenii mei îndurare, în timp ce erau întemnițați în crângul djinnilor?

— Nu mă puteți opri, le spun Profeților. Răzbunarea mea e scrisă în stele.

— Suntem aici să-i fim martori, spune Cain.

Nu seamănă deloc cu regele Cărturar obsedat de putere de acum un mileniu. E ciudat să te gândești că această făptură emaciată e același bărbat care i-a trădat pe djinni, promițând pace în timp ce punea la cale distrugere.

— Cei care au aprins focul trebuie să-i îndure mânia, adaugă el.

— Ce crezi că se va întâmpla când semenii mei vor primi înapoi toată magia pe care le-ați furat-o? întreb. Magia care v-a ținut în viață în forma asta jalnică atâta amar de ani?

— Vom muri.

— Îți dorești să mori. Nemurirea a fost o povară mai dureroasă decât te așteptai, nu-i așa, șarpe?

Îmi prefac puterea magică într-un lanț gros, opalescent, cu care îi înlănțui pe Profeți de mine. Nu se împotrivesc. N-o pot face pentru că eu sunt acasă, iar aici, printre copacii unde m-am născut, magia mea e cea mai puternică.

— Nu-ți fie frică, majestate. Vei muri. Durerea ta va lua sfârșit. Dar mai întâi te vei uita cum distrug tot ce ai sperat să salvezi, ca să înțelegi la ce au dus lăcomia și violența ta.

Cain doar zâmbește, un rest al vechii lui vanități.

— Djinnii vor fi eliberați, zice el. Se va reface echilibrul între lumi. Numai că oamenii sunt pregătiți pentru sosirea voastră, Zburătorule. Vor triumfa.

— Sărman nebun!

Îl înșfac zdravăn, iar când încearcă să mă trântească cu puterea lui, aerul dintre noi lucește scurt, înainte să-i resping atacul cum ar face un om cu un țânțar.

— Uită-te în ochii mei, om nenorocit, îi șoptesc. Ai să vezi cele mai negre momente ale viitorului vostru. Urmărește prăpădul pe care îl voi dezlănțui.

Cain se uită și înlemnește, căci vede în privirea mea nenumărate câmpuri cu morți. Sate, orașe, cetăți în flăcări. Poporul lui, scumpii Cărturari, șterși de pe fața pământului de mâinile celor din neamul meu, zdrobiți până nu li se mai știe nici măcar numele. Marinarii, Triburile, Războinicii – ajunși toți să fie conduși cu mână de fier de sângeroasa Keris Veturia.

Și campionii lui, cele trei flăcări în care și-a pus toate speranțele – Laia din Serra, Helene Aquilla și Elias Veturius –, înăbușiți de mine. Pentru că Sfrânciocului i-am luat eu sufletul. Anticamera i-a luat Păzitorului Sufletelor umanitatea. Iar Laiei din Serra îi voi zdrobi inima.

Profetul încearcă să se ferească de imaginile de coșmar. Nu-l las.

— Ai rămas la fel de arogant, îi spun. Atât de convins că știi tu cum e mai bine! Profețiile tale ți-au arătat cum să vă eliberați și să le redați djinnilor libertatea, apărând în același timp și omenirea. Dar tu n-ai înțeles niciodată magia. Și că, mai presus de toate, magia e schimbătoare. Visele tale despre viitor înfloresc numai dacă sunt hrănite și ținute în viață de o mână fermă. Altminteri, se ofilesc înainte să prindă rădăcini.

Mă întorc spre crângul djinnilor și îi trag după mine pe Profeți, care se zbat. Mă resping cu magia pe care au furat-o, disperați să scape, mai ales acum, când știu ce urmează. Îi leg mai bine. Vor fi liberi cât de curând.

Ajung între copacii bântuiți și mă umplu de suferința semenilor mei. Îmi vine să țip.

Împing Steaua în pământ. Completă acum, nu mai are urmă de crăpătură și e la fel de înaltă ca mine, iar cele patru colțuri ale ei evocă simbolul Academiei Blackcliff. Profeții au adoptat aceeași formă de romb ca să-și amintească de păcatele lor. O jalnică idee omenească – aceea că dacă te îneci în vinovăție și păreri de rău poți ispăși orice fărădelege, indiferent cât ar fi ea de condamnabilă.

Când pun mâna pe Stea, pământul se oprește în loc. Închid ochii. O mie de ani de singurătate. O mie de ani de minciună. O mie de ani de comploturi, urzeli și remușcări. Toate pentru acest moment.

Îmi vin în minte zeci de chipuri ale celor care au avut Steaua. Ale celor care au iubit-o. *Tată-mamă-frate-fiică-prieten-iubit.*

Eliberează djinnii. Steaua geme drept răspuns la porunca mea, magia din metalul ei se contorsionează, se încovoaie, se scurge în mine și se trage afară din mine în același timp. E vie, are o conștiință simplă, dar vibrează de putere. Apuc puterea aceea și o fac a mea.

Profeții se cutremură și îi leg mai strâns – pe toți în afară de Cain. Fac din magia mea un scut și îl apăr de ceea ce va urma.

Deși el n-o să-mi mulțumească pentru asta.

Eliberează djinnii. Copacii gem și se trezesc, iar Steaua mi se împotrivește, străvechea ei vrăjitorie e apatică, nu vrea să se supună. *I-ai ținut închiși destul. Eliberează-i.*

Un bubuit răsună în crâng, puternic ca un tunet de vară. În adâncul Anticamerei, murmurele spiritelor se transformă în țipete, un copac se despică, apoi altul. Din despicăturile lor mari izbucnesc flăcări, țâșnesc de parcă s-ar fi deschis porțile tuturor iadurilor. Flăcările mele. Familia mea. Djinnii mei.

Copacii explodează în jerbe de scântei, iar lumina lor pictează firmamentul cu un roșu de infern. Mușchi și tufișuri se prefac în funingine, formând un cerc negru mare de un pogon. Pământul tremură, un cutremur care va face țăndări sticla, din Marinn până în Navium.

Simt gust de frică în aer: frica Profeților și a spiritelor, frica oamenilor care împânzesc această lume. Îmi fulgeră viziuni prin minte: o femeie-soldat strigă speriată și se întinde după pumnale care n-o vor ajuta. Un nou-născut se trezește urlând. O fată pe care am iubit-o cândva rămâne cu răsuflarea tăiată și își întoarce calul ca să se uite cu ochii ei aurii la cerul stacojiu de deasupra Pădurii din Dusk.

Pentru o clipă, mii de leghe în jur toți oamenii sunt imiți de o frică indescriptibilă. Înțeleg. Speranțele lor, iubirile lor, bucuriile lor se vor transforma curând în cenușă.

Semenii mei mi se apropie clătinându-se și flăcările lor se unesc în brațe, picioare, chipuri. Mai întâi zece, pe urmă

cincizeci, pe urmă sute. Scapă pe rând din temnițele lor și se adună lângă mine.

La marginea poienii, treisprezece dintre cei paisprezece Profeți se prăbușesc fără niciun sunet în mormane de cenușă. Puterea pe care au furat-o de la djinni se întoarce la posesorii ei de drept. Steaua se fărâmițează, iar praful rămas se învârte neobosit, până când dispare purtat de un vânt iute.

Mă întorc spre familia mea. *Bisham!* spun. *Copiii mei.*

Adun flăcările mai aproape, sunt sute și sute. Căldura lor e balsam pentru sufletul pe care credeam că l-am pierdut demult.

— Iertați-mă, îi rog pe toți. Iertați-mă că v-am dezamăgit.

Mă înconjoară, îmi ating fața, îmi scot mantia și mă eliberează, îngăduindu-mi să-mi reiau adevărata formă, forma de flacără pe care am înăbușit-o vreme de zece secole.

— Ne-ai eliberat, murmură ei. Regele nostru. Tatăl nostru. Meherya al nostru. Nu ne-ai uitat.

Oamenii s-au înșelat. Am avut cândva un nume. Un nume frumos. Un nume rostit de marele întuneric dinaintea tuturor lucrurilor. Un nume care mi-a dat viață și a definit tot ce urma să devin.

Regina mea îmi rostea numele, pe vremuri. Acum mi-l șoptește poporul meu.

— Meherya

Flăcările lor multă vreme îngrădite ard mai puternic. Din roșii devin alb incandescent, prea strălucitoare pentru ochii oamenilor, superbe pentru mine. Le văd puterea și magia, durerea și furia.

Le văd sufletele însetate de răzbunare. Văd secerișul sângeros ce va urma.

— Meherya

Copiii mei îmi rostesc numele din nou, iar sunetul mă face să cad în genunchi.

— Meherya.

Cel iubit

Sabaa Tahir

ELIAS ȘI SPIOANA CĂRTURARILOR

III

MOARTEA LA PORȚI

violin